CONSTANTIN HUŞANU

EROTICA

Redactor: *Aurel Ştefanachi*
Tehnoredactor: *Cristian Almăşanu*

ISBN: 973-8422-05-1

© Tipografia Moldova

Iaşi, 2002

Tipărit la ***Tipografia Moldova***,
Bulevardul Carol I Nr. 3-5, Iaşi
Telefon/Fax: 032.248.030

CONSTANTIN HUŞANU

EROTICA

Parodie la visele bărbaţilor

TIPO MOLDOVA

Prevenire

Poate s-ar cuveni să încununez acest studiu cu un poem dedicat misterului apariţiei mele pe pământ sau, dimpotrivă, cu un blestem, cu o anatemă pentru incriminarea drogului sexualităţii. Graţie căruia exist. Dar cum scurgerea timpului atenuează asperităţile tragediei existenţiale, încep să accept placid antinomia naşterii găsind-o salutară odată cu producerea ei inoportună. Şi astfel, în îngăduinţa mea fortuită, multiplicarea vietăţilor capătă statut de legitimitate. Pentru că acest dat fiinţelor de a se reproduce la infinit, nu-şi găseşte un egal în galeria fenomenelor, oricât ar blama moraliştii de paradă actul în sine al lucrării sexuale. După mine, act de creaţie echivalent cu minunile Marelui Anonim, după cum îl numea Blaga, fenomen ce continuă să rămână prima minune a lumii.

De aceea zic, a-l stigmatiza cu etichetări de felul unor sintagme nemeritate ca: bucurie josnică, vulgară, sentimente animalice şi

obscene, e tot una cu a ne învinui mama de imoralitate. Detest pe oricine alătură apariţia unui copil pe lume de spaţiul fărădelegii, ruşinii şi păcatului.

Anticii – mai apropiaţi decât noi de începuturile lumii ce se desprindea de animalitate – spuneau despre dragostea fizică precum că ar fi un principiu cosmic, că participă la întregul vieţii omeneşti. Platon însuşi – care-şi liniştea răscoala hormonală cu un tânăr învăţăcel – scria în *Banchetul* că: „Dragostea adevărată (şi când nu este ea adevărată?) este năzuinţa către un bine permanent, un bine durabil.” Şi, deşi nu cunoşteau încă tainele geneticii, le bănuiau totuşi, arătând că meandrele dragostei sunt un fapt biologic. Evaluându-i corect puterea dominatoare, ei o calificau „ca o mare şi minunată divinitate” (Vezi în *Fedru*); sau: „Eros este călăuzitorul oamenilor în obţinerea de virtuţi şi fapte frumoase; Eros întăreşte cugetul înţelept şi îmbărbătează inima viteazului”. Şi tot Platon conchide că: „Iubirea este o putere a sensibilităţii şi un izvor de virtute.”

Şi pentru a-şi legitima apetitul pentru practicarea nefirească a sexualităţii (cum spun ortodocşii), a imboldurilor sexuale, ni se serveşte din îndepărtarea veacurilor un argument biblic, deşi Platon nu cunoştea textul sacru al *Facerii,* grecii avându-şi mitologia lor cu care îşi linişteau curiozităţile

despre rostul lumii. Zice dar Platon: „că Afrodita cerească nu-şi trage fiinţa din femeie (ca şi Eva) şi de aceea cei însufleţiţi de acest Eros se îndreaptă spre bărbat.” Chemare instinctuală deviantă, freudiană, recunoscută în sfârşit şi de Parlamentul României după 2300 de ani de la comentariul de mai sus!

Se înregistrează deci o primă victorie a sexualităţii în ţara noastră asupra unei moralităţi, îndreptăţită sau nu, în anul de graţie 2001.

Dragostea ca fenomen globalizant încă de la apariţia ei – era considerată de Platon ca: „Un zeu mare şi minunat care îşi întinde înrâurirea asupra tuturor lucrurilor omeneşti şi divine, fiindcă Erosul e râvnit de cine nu-l are, şi-i comoară pentru cine îl posedă. Erosul este un părinte al îndestulării, belşugului, desfătării, harurilor, dorinţei, patimii aprinse... Orice om are datoria sacră să-l cinstească pe Eros!”

Şi anticii o făceau cu vârf şi îndesat, aşa cum ieşeam noi cu ani în urmă, la 23 august, cu care alegorice încărcate cu simbolurile belşugului. Dar în acelaşi timp ei cunoşteau deja că starea de cumpătare este dezechilibrată de dorinţa oarbă care ne îneacă judecata de la calea cea dreaptă. Dar Platon vine imediat cu o circumstanţă atenuantă: „Câtă vreme iubeşte – îndrăgostitul e dezgustător şi aduce cu sine numai neajunsuri, fiindcă e stăpânit de nebunie...

Nebunie ce vine de la zei, mai presus de omeneasca chibzuinţă.” Marele filozof necunoscând apariţia unor substanţe în creierul uman ce însoţesc şi determină întregul comportament al bietului îndrăgostit, aruncă vina asupra zeilor... Argument ce nu mai este luat astăzi în seamă de nici un judecător. Cine s-ar încumeta să inculpe pe Dumnezeu ca inspirator al unui viol sau incest? Cu alte cuvinte, anticii ştiau că dragostea e o maladie psihică care coboară mintea în organul erectil şi astfel rămâi fără ea!!

Parcă mai aproape de adevăr era marele Socrate, veşnicul comentator a celor rele şi a celor bune: „În fiecare dintre noi există două principii: unul este înnăscut – dorinţa de plăceri – iar celălalt este dobândit: tendinţa spre bine, spre tot ce e mai bun.” Cu alte cuvinte, principiul sexualităţii (a dorinţei de plăceri) ne este implantat din naştere.

Alţi teoreticieni mai moderni, precum Schlegel (secolul XVIII) consideră că „iubirea ia naştere printr-o creaţie din nimic, negând sau ignorând principiul „din nimic, nimic răsare!” Asociindu-se înaintaşilor întru suferinţă, Ion Marin Sadoveanu notează în *Sfârşit de veac în Bucureşti*: „cele mai mari dureri ale noastre în viaţă ne vin dintr-o îndobitocire de care nu suntem răspunzători”, autorul considerând starea de îndrăgostit drept una de îndobitocire. De unde ar rezulta că dragostea concretă nu este un delict, ci un caz de forţă

majoră, ca o grindină căzută din cer. Dar ce societate de asigurare s-ar încumeta să facă poliţe împotriva acestei maladii? Pentru că dragostea ca şi moartea cresc undeva neştiute de noi! E voinţa din *sinele* lui Schopenhauer.

Până aici m-am lansat într-un fel de scurt istoric al păcatului *dragoste,* luându-mi mentori mari personalităţi, pentru ca pledoaria mea să fie cât mai convingătoare. Deşi nu era tocmai nevoie, pentru că iubirea a devenit calul de bătaie, sarea în bucate, atracţia numărul unu în toată creaţia epică omenească.

De câteva sute de ani însă, cam de pe la *Decameron* în coace, are loc o revigorare a scrierilor despre sexualitate şi meandrele ei, o repunere în drepturile ei ancestrale, unii scriitori mai îndrăzneţi, mai neconvenţionali, mai neduşi la biserică, atacând frontal falsa pudoare sau cel puţin neîndreptăţita pudoare. Şi fără să jignească pe cineva, ei au încercat să îndulcească asperităţile susceptibilităţilor iritabile, betonul prejudecăţilor, moştenite din tată în fiu şi din mamă în fiică, extravaganţa inflamantă şi stânjenitoare ce ne monitorizează instinctul (ca să folosesc un limbaj apărut după Revoluţia din 1989, de când Europa stă cu ochii pe noi).

Să exemplificăm la întâmplare. Un corifeu ce a violentat limbajul cuminte, catifelat şi cosmeticizat a fost marele poet Guillaume Apollinaire, scriitorul care a marcat o cotitură

în poezia franceză şi universală, precursor al suprarealismului. Cu o dezinvoltură de invidiat, el dă cu tifla moraliştilor vremii şi comite o operă clandestină (aşa cum va face la români şi Ion Creangă). Este vorba de *11 mii de vergi, Isprăvile unui tânăr don Juan, Negresa îndrăgostită* şi *Cortegiul priopic.*

Apollinaire încalcă orice regulă de bună cuviinţă şi o ia „pe arătură”. El coboară pe foaia de hârtie limbajul arhaic, de subsol, primordial, cules din arhetipurile tribale şi „unge la inimă” cititorul dornic de demitizarea actului sexual. Citindu-l, snobul ar face infarct, deşi în faţa fenomenului erotic sobrele mantii academice cad şi omul rămâne gol, aşa cum l-a făcut natura. Îmi bazez incriminarea pe un fapt real. La Iaşi, în timpul unei Conferinţe judeţene, la masa prezidiului, lângă o distinsă doamnă din lumea universitară (cam târtoşă, ar spune Creangă) a fost aşezat un academician, o mare somitate, şi dincolo de aura ce-i strălucea deasupra capului, pe sub faldurile roşii ale feţii de masă (simbol al moralei proletare), atât de mult şi de nestăpânit a frământat şi ciupit coapsa femeii, încât aceasta s-a dus acasă plină de echimoze. Profesoara l-a suportat în taină, nereacţionând, numai ca să nu compromită ilustra personalitate intrată în erecţie.

De unde se poate trage concluzia că în sinele omului, indiferent de vestimentaţie sau dotare intelectuală, viermuieşte Erosul. De

altfel e plină Biblia de haremuri şi incesturi, e plină literatura de dramatice trăiri datorate „sexualităţii spirituale”; se prăpădeau de râs boierii la „Junimea”, când marele povestitor Ion Creangă le citea „*Ionică cel Prost* sau *Povestea poveştilor*”. Acest humuleştian dacă ar fi scris numai aceste două perle de limbaj neaoş ţărănesc şi tot rămânea celebru în literatura română, pentru că el a conservat sufletul plin de umor al moldoveanului în scrierile sale.

Printre atacanţii la „Tabu” l-am enumera şi pe Pascal Bruckner, care atinge apogeul dependenţei de iubirea aproapelui de sex contrar. Eroul cărţii sale (după care s-a turnat şi un film) se simţea atât de înnebunit de amanta sa, încât o punea să-şi descarce excrementele deasupra gurii sale, cum tot aşa un erou dintr-o povestire de Eugen Barbu, băga degetele în gâtul iubitei sale, provocându-i vărsături, pe care apoi îndrăgostitul le lingea de pe jos.!

Nu citez aceste scrieri pentru a şoca, ci doar să ilustrez nebunia insului în călduri, dogoare căreia cădem victimă cu toţii de-a lungul existenţei. Avem de a face, deci, cu o maladie congenitală, cu o veritabilă deturnare de la verticalitatea omului, la orizontalitatea debusolată, de necontrolat. Şi atunci, bunule cititor, de unde atâta pudicitate, atâta ruşine, atâta vinovăţie, atâta obscenitate, atâta fereală, atâta pretinsă vulgaritate în actul

sexual, încât femeile şi bărbaţii au inventat cuvântul degradant de „curvă”? De Mesalină, de nesătulă care practică actul sexual fără certificat semnat de ofiţerul stării civile, adesea primar. De parcă ar fi vreo deosebire între o nevastă bună în pat şi o nenevastă! Cu cât este una mai îndreptăţită decât alta să savureze orgasme?

Nu întreb convenţionaliştii moralişti, făţarnici sau impotenţi, care ar dori ca înainte de a purcede la un act sexual, să se ţină o predică, să se facă o sfeştanie, să se recite *Tatăl nostru*, să se sfinţească locul, să se semneze condica de bună purtare şi să se depună cartela de masă la Comitetul de supraveghere a natalităţii! Eventual să se arunce un bănuţ în cutia milelor. Nu-i întreb pentru că ei au în cap viziunea biblică a „păcatului” şi numele acestuia nu trebuie pronunţat! E tabu, e un mister în pat de noapte, e o păcătoşenie, e o violare a darurilor dumnezeieşti şi un furt din Mărul oprit. E o plăcere interzisă, hărăzită numai Creatorului, o dedare la desfrâu, e o slobozire a senzaţiilor josnice, animalice, nedemne de infatuarea de paradă cu care iese omul în lume, pe stradă, însoţit de o aură ce-l urmează deasupra fontanelei.

Îl întreb pe omul simplu, fără cultură filosofică, pe omul de rând, care în bordeiul lui a turnat 12 copii şi nu se ruşinează, ci dimpotrivă se mândreşte cu virilitatea sa

strămoşească, dacică, romană, drept pentru care statul, care are nevoie de carne de tun, îl gratifică cu un ajutor financiar, iar femeia primeşte o medalie de „Mamă eroină”, pentru rodnicia burţii ei şi pentru virtuozitatea cu care şi-a băgat bărbatul în erecţie şi se pricepe să o facă în pat, sau pe jos, sau în podul şurii, sau în lanul de porumb, sau în stogul de fân proaspăt adunat, sau pe unde apucă şi cu cine apucă! Că pofta sexuală e o durere mare, e o fântână seacă în care se plânge cu lacrimi de dor până se umple, de se văd stelele în ea!

Că românul ştie din cea mai îndepărtată vecie ce-i cu boala asta internă: Bate vântul, iarba-o culcă/ Dorul badei mă usucă./ Bate vântul, iarba-o scoală/ dorul badei mă omoară./ Bate vântul, iarba creşte/ dorul badei mă topeşte/, „Bate vântul, ploaia-mi curge -/ dorul puicii mă ajunge/ Bate vântul, iarba-mi creşte -/ dorul puicii mă topeşte./ Din cotro vântul mi-o bate/ tot mă frige şi mă arde/”

Şi Lucian Blaga spunea: „Dorul e socotit când ca stare sufletească învârtoşată, ca o ipostazie, când ca o putere impersonală, care devastează şi subjugă, când ca o vrajă ce se mută, când ca o boală cosmică, ca un element invincibil al firii, ca un alter ego, ca o emanaţie materială-sufletească a individului”.

Şi-i zic mocofanului mai mare peste jumătatea lui de pluton în creştere:

– Care crezi tu, măi omule, că ar fi principala problemă de interes mondial?

– Femeia!

– Şi a ta, femeie?

– Bărbatul!

– La ce vă trebuie? Nu-i mai bine de unul singur?

– Nu stăm de vorbă cu nebunii! Femeie, dă drumul la câini!

Şi m-au pus pe fugă fără alte explicaţii. Probabil că ei considerau problema sexuală atât de la sine înţeleasă, atât de firească şi capitală, atât de normală, atât de parte integrantă din făptura omenească, din nevoile ei esenţiale, încât m-au bănuit de sminteală. N-au găsit câinii acasă şi atunci au aruncat cu pietre după mine, alungându-mă ca pe un lup turbat, periculos pentru comunitate, până la marginea satului. Eu nu mai eram femeia păcătoasă din Biblie, în care habotnicii aruncau cu pietre, ci dimpotrivă, ea arunca în mine cu bolovanii de pe drum, fiindcă o întrebasem o absurditate.

Departe de satul lăsat în urmă şi de hărmălaia câinilor ieşiţi pe la porţi să mă latre ca pe urs, am poposit sub o răchită plângătoare să-mi resuscitez respiraţia. Cerul era traversat din loc în loc de nori albi, cumulus, iar dinspre fâneţele şesului adia o mireasmă de sânziene. Frumos mai e pe pământ câteodată! Atunci inspiri adânc şi cauţi să faci rezerve de imagini şi atmosferă pentru vremurile când n-ai să te mai bucuri de confortul ademenitor oferit de natură.

Decompensat de starea tensională în care mă aflasem, realizam acum ce înseamnă pentru om senzualitatea dătătoare de sens, de viaţă, remediu la transhumanţă (Nu de la şes la munte, ci de la naştere la moarte). Ce înseamnă femeia pentru bărbat, dorul de ea, sorbul ei, înfăţişarea sa adezivă, dătătoare de empatii ce te scot pentru moment din realitatea obiectivă şi nu întotdeauna preafericită. Femeia, partea lipsă din întregul omului, apărută din supa primordială a pământului printr-o minune (androginul din mitologie şi coasta lui Adam din Biblie fiind nişte explicaţii naive, greu de crezut chiar de analfabeţi), pentru că niciodată omenirea nu va afla cum a creat Natura fiinţele de sexe diferite, ziceam deci, femeia rămâne un partener vital pentru biosfera planetei. Şi abia acum realizam de ce ţăranul acela pusese câinii pe mine şi mă pietruise. Pentru că încercasem să subminez ordinea cerească sau pământească!

Ancheta mea printre oamenii de rând avea întrebări nepotrivite. Cum să subestimez eu femeia, mama naturii, de Natură creată pentru întregirea minunii? Doar este de ajuns să o privesc pentru a lua şi purta apoi cu mine o întreagă cohortă de fantezii erotice, brodate pe goblenul exaltărilor cardiace şi viscerale, organe secătuite perpetuum de nebunia fluxului ce le hrăneşte cu pacea existenţială.

Când mă despart de iubita mea, o iau cu

mine mintal şi o completez cu răsturnări de planuri, o colorez în roz-aprins, fierbinte, cu gesturi pastelate şi senzaţii extravagante ale cărnii lipsă, dar prezentă în memorie. Atunci timpul meu în dramatică curgere, se opreşte la masa ospăţului ideatic paradisiac, este cuprins de amnezie şi uită să mai curgă, devine prietenos, acceptabil şi generos, îmbogăţindu-mi sufletul (sau zestrea hormonală) cu o senzaţie înaripată ce mă înalţă şi mă îndepărtează de mizeria trecerii inexorabile.

Să fie această stare, aproape reală, lumea paralelă despre care îşi dau cu presupusul aventurierii metafizicii? Sau corpul omenesc este împănat cu mici oglinzi halucinatorii capabile să reflecte imaginea stimulilor erotici şi să-i folosească drept recuzită pentru filme porno?

În cazul acesta trebuie să recunoaştem că stăm în pat, la masă, pe stradă, cu cineva nevăzut ce ne dirijează din umbră organele trupeşti, fiece gând, fiece intenţie! Şi că acest cineva ne poate băga în păcat, ca pe o slugă ascultătoare şi docilă, gata să îndeplinească cu ardoare toate nebuniile nevăzutului impuls. Ne aflăm, deci, dependenţi de un necunoscut ce-şi poate face de cap, amuzându-se cu biata noastră fiinţă, ca păpuşarul ce trage sforile unor imaginabile personaje.

Ce-mi povesteşte mie Descartes că sexualitatea ce ne domină ar fi: *O emanaţie a sufletului pricinuită de mişcarea spiritelor etc.,*

etc!? Subterfugii de natură idealistă pentru a nu se confrunta cu cenzura ecleziastă dominantă în acea vreme. Adică voia să spună Descartes că spiritele au o putere magică să bage omul în erecţie!! Şi unde se găsesc asemenea spirite afrodisiace? Cumpăr şi eu o duzină!

Adevăratele spirite în mişcare, dragul meu Descartes, curg pe Copou la vale, ceea ce l-a împins pe un poet rămas cu ochii lipiţi de o fetişcană îmbrăcată (credea ea) într-o vestimentaţie ce se confunda perfect cu reliefurile anatomice morale şi imorale, să scrie următoarele apropouri:

„Acolo sus, acolo sus / Stă misterul ascuns / Acolo e toată chichiţa / Cum ar fi la vie viţa / Cu struguri tolăniţi la soare / Viitor de desfătare / Acolo-i centrul mondial / Dintre real şi ireal / Acolo, sus, sunt palpitaţii / Pentru două generaţii / Acolo-i Meca cea străbună / Unde mergi ca să te-nchini / De trei ori pe săptămână / Acolo-i spaţiul ideal / De visat la caşcaval… / Acolo, sus, se-ntâmplă / Prostia de sub tâmplă / Acolo-i vrajă şi descânt / Izvor de viaţă pe pământ / Acolo, sus, sub alambic / Îţi dai viaţa pe nimic / Pentru că acolo, sus / E ca o vacă de muls / De n-ajungi acolo, sus / Eşti ca şi dus, eşti ca şi dus…!

Şi cred că mai avea de spus, dar fata cu „acolo, sus” dispăru-ntr-un microbuz…

Întrebare, domnule Descartes: cine a pus pe jar poetul, care a descris portretul unei

veritabile ispite? Ipotetica mişcare a spiritelor nevăzute sau mişcarea propriu-zisă, materială, a rotundelor fese ce mestecau piatră scumpă – cum se spune în popor? Mişcare intrată în conştiinţa masculină cu ajutorul vederii. Or cum ochii sunt o prelungire a creierului, sofisticatul biomecanism cerebral s-a activat. Şi din acest moment începe nebunia, începe derularea programului de perpetuare a speciei, declanşându-se toate resorturile ce asigură tehnologia ruşinoasă (după unii) a creaţiei. E nevoie să o mai descriu? Nu. Este prea cunoscută. Te naşti cu cinematica ei în sânge. Apropie două corpuri de gen opus şi programul Afroditei se declanşează de la sine. Nici nu ar fi oportun să-mi colorez limbajul în acest studiu cu ceea ce moralişti condamnă, dispreţuiesc, afurisesc, ascund vederii, spurcă prin imprecaţii şi... adoră în taină! O voi face în cele două romane ce urmează, reunite sub un titlu comun: EROTICA.

Ele vin în întâmpinarea dorinţei unor oameni care au nevoie realmente de o asemenea literatură adjuvantă, deşi eu ia-şi spune medicală. Pentru că în viaţa indivizilor există sentimente erodate de monotonia repetiţiei. De unde li se trage o gamă largă de insatisfacţii, de conflicte, uneori cu deznodământ tragic. O lectură savuroasă le poate redeştepta vigoarea adormită sau suprasaturată de acelaşi peisaj carnal. De unde şi pledez pentru o reconsiderare a

atitudinii faţă de sexualitate şi a modurilor ei de exprimare. Chiar dacă nu voi întruni sufragiul concepţiilor contrare, viaţa curge în albiile ei naturale, roata morii se-nvârteşte şi omenirea tot sporeşte. Cânii latră şi caravana fată!

Şi totul pornind de la o mişcare carnală şi nu spirituală. Ni se pare nouă că dorinţa ar fi de natură metafizică, dar n-am auzit încă să fi apărut pe pământ un copil conceput cu ajutorul spiritelor. Poftim? Scuzaţi! Acela a fost conceput de Duhul Sfânt! Nu comentăm minunile!

Copii normali apar din mirabila sămânţă venită dintr-o micro-lume, mult mai mare şi mai laborioasă decât mega-lumea. Această micro-lume ascunde factorul determinant. Dar nu suntem la o lecţie de biochimie medicală. Doctorii care o cunosc foarte bine, combat cu profesionalism pudicitatea, cauză a cronicizării maladiilor venerice.

Cred că nu ar trebui să ne jenăm cu imaginile ce ne umblă prin cap. Căci dacă ar fi să ne conectăm gândirea la o placă video lipită pe frunte, în momentele de invazii hormonale, ar trebui să închidem copii în dormitor! Aşadar dragostea a rămas pentru veşnicie fenomenul ce ne asigură veşnicia prin urmaşi. Poate fi ceva mai important pe lumea aceasta decât dragostea sub toate manifestările ei? De unde şi prezenţa ei în literatură, ca pion în jurul căruia se învârt mai

toate subiectele. În muzică – nelipsită din text şi melos. În arta plastică – în toată nuditatea sa. În sculptură – Galatee ce înfierbântă instinctele mai necontrolate. Într-un cuvânt, fenomen copleşitor, cu întreaga lui suită de insomnii, suspine, aşteptări chinuitoare, vise obscene, revoltă, fantezii erotice, gelozie, suicid, viol, puşcărie, serai, extaz, dulce contemplare, sentiment de apă lină ce murmură molcom printre maluri de şes cu miros de plante medicinale, bune de lingoare! Pe scurt, omul frământat ca un aluat de cozonac în aşteptarea Sfintelor Paşti, de toate îndestulătoare.

Musculiţă efemeră bântuită de duhuri deocheate, înăbuşită de o pasiune sufocantă, omule, de unde ţi se trage tortura şi sublimul ei, uitarea şi nemurirea? De unde atâta monedă inflaţionistă bătută pe un subiect suspectat de viclenie? Instrument de luare cu sine, dar fără a reuşi o cunoaştere de sine, atât de recomandată în antichitate şi mai încoace? Fiinţă oarbă şi analfabetă în tainele interiorului uman, cine te învolburează şi te înjugă la harabaua vieţii plină cu hambare de umplut, plozi de crescut, hangarale de dat la spate, numai şi numai pentru un boţ de ţâţă plin cu lăptişor de matcă (papă regală) şi infuzie de mac pentru adormirea condamnatului la chinurile iubirii şi foamei de absolut!?

De unde această nevoie alarmantă,

numită medical şi „scoptfilie” de a viziona filme sexi, de a răsfoi reviste porno, de a asista la un spectacol de strip-tease? Dorinţe aberante sau necesităţi fireşti? Şi cât de morale şi normale sunt asemenea chemări secrete, un fel de chemări cu capul în nisip şi trupul în plăcere!?

Venim pe lume dintr-un sex ieşit din alte sexe, la rândul nostru înzestraţi fortuit cu un sex terorizant şi determinant, comoară transcendentă pregătită pentru rodire încă din start, gata să arunce acolo unde trebuie, pe terenul acela fertil şi fantastic, sămânţa cromozomă de origine necunoscută.

Aşadar, spiritul erotic este un dat natural, un dar obligatoriu şi nu o infirmitate de care să te ruşinezi, departe de a fi un viciu sau o vicisitudine. De unde şi oportunitatea deconspirării fenomenului, a efectelor lucrăturii sale asupra psihicului uman. Un rol important în defrişarea misterului creat artificial în jurul sexului, îl joacă, în Occident mai de mult, la noi doar după liberalizarea exprimării, - filmul porno.

Aceste pelicule realiste demitizează nimbul femeii, readucând-o pe pământ, lângă bărbat, de la postura ei de făptură cerească, zeească, sacră, îngerească etc., obiect al divinizării, obsesia de toate zilele a sexului opus, - arătându-ne-o ca un organism tern, omenesc, de fel agreabil în momentele lui de intimitate nudă, drept un aparat de eliminat

hormoni, un fel de tunel fertil sau nu, umbrit de banalitate.

Filmul porno, deci, şi literatura erotică eliberează omul de sentimentul agasant al necunoaşterii, modifică miopia individului, readucându-l cu picioarele pe pământ şi ferindu-l astfel de greşeli comise adesea sub năvala impulsurilor erotice. Pentru o vreme se spală de falsa imagine a inefabilului feminin, se recapătă independenţa spirituală şi se determină o abordare realistă în contactul cu sexul opus.

Bărbaţii încep să vadă prin îmbrăcămintea femeilor, menită să seducă, să vadă fără să mai privească şi astfel să descopere la vreme capcana în care îşi pot pierde libertatea de acţiune şi uneori chiar libertatea personală.

Toate aceste binefaceri sunt pentru omul sănătos mintal, heterogen. Pentru cei cu deviaţii psihice, filmul porno sau cartea erotică pot fi un stimul, un fel de medicament ce elimină hormonii fără ajutorul partenerului (voiorismul). Iar pentru omul mai puţin potent, mai puţin viril, din o mie de motive, prin imaginile văzute, descrise şi fixate în memorie, ele devin adjuvanţi atunci când este pus în faţa actului propriu zis, atât de necesar liniştii sufleteşti, ajungând să se elibereze de anxietatea prezentă uneori.

Omul are nevoie şi are dreptul să cunoască tot ce e omenesc posibil şi să aleagă

apoi partea bună. A admite sau nu publicitatea nudă a actului sexual este la urma urmei o opţiune personală şi de consum preferenţial de imagini sau cuvinte socotite, după mine, greşit indecente. În această problemă nu trebuie să existe norme obligatorii şi o demonstrează însăşi existenţa fenomenului. Este de ajuns să analizăm doar imprecaţia la români, ca să descoperim cât de înrădăcinată este asocierea sexului cu necazul, cu nemulţumirea, cu neşansa pe care el le trimite într-un loc ruşinos, fără să realizeze că însăşi înjurătura este un lucru ruşinos, ci dimpotrivă, o foloseşte ca pe o supapă de evacuare a nădufului. Sau cât de relaxante sunt agapele unde gluma porno este sarea şi piperul bunei dispoziţii, acceptată fiind de ambele sexe, fără să roşească cineva.

Şi, după cum am mai amintit, imaginea străzii, tabloul ei sexualizat de silfidele trecătoare, este mult mai indecent decât s-ar putea traduce în cuvinte ceea ce ni se arată. Şi totuşi accesul le este permis, necomentat şi admis ca un desert după prânzul greu digerabil de acasă. Seminudistele străzii nu mai sunt nişte fiinţe vulgare, nişte din alea. Nuu! În imaginaţia liberă şi necenzurată a privitorului, frumoasele ingenuue devin îngere evadate din Paradis, în timp ce Sf. Petru, în cabina de la Poartă, aţipise, sau chiar ele îl ademenise cu o sticlă de votcă, ca să poată pune la încercare răbdarea pământenilor.

Apropiindu-ne de nişte concluzii la excursul oarecum pătimaş şi interogativ dezvoltat până aici, am mai putea adăuga că nesatisfacerea instinctului erotic determinant, nu poate duce decât la o stare de disconfort spontan, mecanic, inconştient şi el nu va putea fi vindecat printr-un efort de voinţă şi de pocăinţă, de abstinenţă, cultivat de convenţionalismul social, ci numai prin stingerea incendiului cu mijloacele predestinate de Natură. Pentru că dacă ne doare ceva, înseamnă că în organismul nostru există o anomalie şi boala cea mai de neîndurat este încătuşarea iubirii (spunea Ştefan Zeletin).

Şi în final mă întreb: cine are nevoie de o asemenea boală? Şi în numele cărei raţiuni condamnăm omul la abstinenţă? În viaţa aceasta atât de precară, de plină de lipsuri, de insatisfacţii, de sărăcie şi boli, - iubirea, sexul este poate singura bucurie accesibilă omului, singurul balsam peste neîmplinirile lui. Şi atunci, de ce această unică bucurie, la îndemâna oricui, este un sentiment vulgar, obscen, vinovat, de nepronunţat, de nescris, prohibit de comisii parlamentare?

În numele „sănătăţii morale a societăţii” – mi se va răspunde: obscenităţile nu vor căpăta niciodată titluri academice. Ele nu sunt decât mâluri pestilenţiale ale suburbanului. Scoaterea lor la suprafaţă din subsolurile instinctelor primare (de parcă acestea ne-ar fi

fost date la întâmplare) – maculează albul curat al sufletelor!

Şi iarăşi îmi vine în minte gestul acela imaculat al academicianului de la masa prezidiului, care s-a desfătat o şedinţă întreagă cu pulpa albă şi catifelată a vecinei!

Nu o fi oare vorba de fariseism, de ipocrizie în toată această paradă de precepte moraliste?

Cine mai ştie? Într-o lume atât de contradictorie, cu idei atât de diversificate, omul trebuie să rămână la părerea sa personală. Să aibă grijă de sufletul său. Să-i facă din când în când câte o bucurie! Şi dacă-i dornic de dragoste, vorbeşte-i despre iubire. Şi dacă vrea să se tăvălească prin pulberea ei, lasă-l să o facă! Sentimentele intense asigură vieţii un sens.

Cele două romane care urmează au avut în intenţie reabilitarea Erosului în societatea omenească, includerea lui în rândul nevoilor comparabile cu apa şi aerul, Eros încarcerat, infamat şi nedreptăţit de către nişte incompetenţi în ale materiei…

Constantin Huşanu

CLUBUL MEGASEXE

- Roman -

Capitolul I

AFACEREA „VITAETERNA”

De şase luni de zile poliţia din Ala Balla se afla în alertă. Un fenomen ciudat se întindea peste oraş. Numărul crimelor erotice, dacă pot fi numite astfel, ajunsese la şaizeci! Cadavrele unor femei de toate vârstele fură găsite în albia râurilor, în lăzile de gunoi ale cartierelor rău famate, în tufişurile parcurilor, pe marginea autostrăzilor, în casele de prostituţie clandestine sau chiar direct în cimitire printre mormintele altor morţi.

Rezultatele autopsiilor erau identice: viol(?), (pistă controversată încă) şi uter perforat, perineu rupt! Cu ce instrumente se realizau asemenea maltratări genitale, medicii legişti încă nu puseseră un diagnostic concludent din mai multe motive inexplicabile, dar excludeau în unanimitate prezenţa unor obiecte contondente. Faptul că la toate victimele găsiseră în abdomen urme de spermă, în care mai foiau încă spermatozoizii,

ducea la concluzia absurdă că penisul ucigaşului ajunsese până acolo, idee în neconcordanţă totală cu realităţile anatomiei umane cunoscute până acum.

Criminaliştii, mai bogaţi în imaginaţie, emiseră ipoteza existenţei unui bărbat-monstru, cu o malformaţie congenitală sexuală, singurul care ar fi în măsură să-şi depună lichidul seminal la o distanţă de 25 de cm. de la poarta de intrare şi în plus să găurească un uter, care, după cum se ştie, este destul de elastic, dacă de la mărimea unei pere ajunge să se întindă în prenatal la dimensiunea unui prunc de 3,5 kilograme!

Numărul mare de victime, diversitatea lor socială, împrejurările în care au decedat, locul unde au fost găsite, familiile din care provin, relaţiile inter şi extraconjugale comparate conduceau pe alţi criminalişti la ipoteza existenţei mai multor făptuitori, posesori de mătărângi capabile de astfel de performanţe dramatice.

Ziarişti dispuşi ca întotdeauna să facă pe detectivii particulari şi să-şi bage coada în treburile poliţiei publicară ample apeluri prin care chemau femeile să furnizeze informaţii publicaţiilor respective de îndată ce li s-a ivit ocazia unică de a întâlni un asemenea bărbat, dacă se poate spune aşa, şi dacă au timp să o mai facă, scăpând cu fuga, să zicem.

La urma urmei, scriau ei, este o problemă de interes naţional, fiind pus în pericol fondul

de aur al naţiunii - femeia; pentru că unei ţări fără femei îi sunt număraţi anii! Şi ferească Dumnezeu să se ajungă la necesitatea de a lua femei din altă parte a lumii! Cel de-al treilea război mondial e ca şi declanşat!

Alte ziare, cu profil distractiv, găsiră în sfârşit un subiect gras, de notorietate publică, pe seama căruia să facă umor. Unul din ele publica o caricatură, în care cel mai înalt zgârie-nor al oraşului căpătase forma unui penis, de la fereastra căruia femeile se aruncau în gol strigând: „Decât aşa, mai bine aşa!”

Pe măsură ce numărul victimelor creştea, poliţia îşi dubla supravegherea, dar panica puse stăpânire pe oraş. O dată cu înserarea, femeile se retrăgeau în locuinţe, iar gărzile de peşti de la casele de toleranţă controlau potenţa fiecărui client ce intra la fete. Agenţi deghizaţi supravegheau băile publice, ştrandurile, iar brigada de electronişti instală în pişoarele publice camere de televiziune cu circuite închise pentru a depista bărbaţii cu phalusul criminal. Câţiva indivizi ce se împăunau cu sexul lor cât un porumb hibrid fură arestaţi, şi puşi la probă (un fel de reconstituire) pe o echipă de prostituate prinse fără autorizaţie şi condamnate, în loc de închisoare, la reconstituirea posibilei omucideri. Camere video ascunse în tavane înregistrară câteva partide de toată frumuseţea, care fură apoi vândute unei case

de filme porno în vederea recuperării cheltuielilor inutile făcute cu această încercare devenită mai curând o desfătare pasională decât un test de omucidere, sub privirile lascive ale comisarilor ce conduceau operaţiunea.

Prostituatele mulţumiră comisarului-şef pentru serviciile aduse, iar presupuşii criminali cerură să se repete reconstituirea, una singură nefiind concludentă. Fură aruncaţi afară, reţinându-se la arestul preventiv o singură fată blondă, durdulie, ce aduse injurii poliţiei pentru faptul că a fost obligată să întreţină relaţii sexuale cu un neisprăvit ce nu a satisfăcut-o, instrumentul lui ajungând abia până la jumătatea tunelului!

După acest eşec, presa locală amuză obştea oraşului timp de o săptămână, până când un comunicat al poliţiei ridică numărul moartelor la 65. Lista neagră înspăimântă ministerul de resort ce-şi trimise experţii la Ala Balla pentru localizarea fenomenului şi sprijin logistic.

*

Petrică Lunganu se născuse la o fermă de stat dintr-o mamă bigotă şi un tată scârbit de posturile sexuale ce i le impunea consoarta. Supus unei educaţii având ca bază Biblia şi calendarul bisericesc, băiatul atinsese vârsta adolescenţei complet lipsit de cele mai

elementare cunoştinţe despre adevărata facere a omului. Întreaga lui copilărie fusese atât de straşnic scufundată în întunericul ignoranţei încât îşi imagina că rolul cocoşului în turma de găini este pur decorativ, iar încălecarea continuă a găinilor nu-i decât o rostogolire a unui joc de căţei.

La vârsta de 14 ani fu învoit să facă o excursie cu fiul fermierului vecin pe plaiurile împădurite din împrejurimi, când pentru prima oară îi fu dat să vadă lucrarea unui armăsar asupra unei iepe şi în mintea băiatului începură să apară întrebări neortodoxe, mai ales că de la o vreme obiectul acela de sub pubis începuse să-l deranjeze, iar acum, privind uimit la montă, începu să facă nişte legături, la început destul de confuze, dar până la urmă, cu ajutorul lui Mihu, mai emancipat de către o soră mai mare în toate cele, îi fu dat să afle lucruri extraordinare, care-l făcură să-i vibreze inima şi alte organe într-un mod destul de ciudat.

Continuându-şi plimbarea prin păşune, recunoscu numeroase plante medicinale aduse de tatăl său acasă, mai puţin una, nemaivăzută, din care curgea un lichid alb dacă-i rupea o crenguţă.

– Cum se numeşte buruiana asta, Mihule? îşi întrebă el noul prieten.

– Cum, nu ştii? Tocmai asta să n-o ştii? Laptele câinelui!

Şi la ce foloseşte?

– Cum, nu ţi-a spus nimeni până acum? Vai, da neştiutor mai eşti! Ia să-ţi văd penisul!

– Ce să-mi vezi? spuse Petrică şi mai intrigat.

– Cocoşelul, prostule! Moţul acela prin care faci pipi.

– De ce să ţi-l arăt?

– Am să-ţi explic după aceea. Hai, scoate-l! Nu-ţi fie ruşine! Doar suntem bărbaţi, ce Dumnezeu!

– Poftim, dacă ţii neapărat – şi-şi scoase cu anevoie din pantaloni un muc de curcan adolescent, de mai mare mila!

– Aoleu, măi Petrică, dar mică o mai ai. Ia priveşte la mine!

Şi Mihu îi arătă o daravelă, de două ori mai lungă şi mai împlinită în consistenţă.

– Şi la ce-şi foloseşte, mă rog?

– Cum la ce, ignorantule? La fete! Nu te-ai culcat cu nici una până acum? După câte ştiu bucătăreasa voastră are o fată de o seamă cu tine.

– Da, dar mama nu mă lasă să mă apropii de ea. Zice că-i proastă şi murdară. Doar Ana Maria mă chemase de multe ori să ne jucăm!

– Să vă jucaţi, aşa-i? Săracul de tine! Dacă te-ai fi dus, ţi-ar fi arătat ea ce-ai văzut azi la iapa aceea încălecată de armăsar. Dar cu moţul ăsta bicisnic, ce-l porţi între picioare, nu ai fi reuşit decât să o necăjeşti.

– Şi ce-ai vrea să fac dacă atâta a

crescut?

– Te ungi cu sucul acesta lăptos, cu laptele câinelui, (Euphorbia peplus) şi ai să vezi că mâine o vei avea de două ori pe atâta! Apoi te poţi juca cu Ana Maria fără să-ţi fie ruşine.

– Nu cred că mi-ar folosi la ceva, Mihule!

– Bine, bine! Mai gândeşte-te!

Până seara, când se despărţită, Petrică absolvi „şcoala lumii” cu ajutorul prietenului său. Noaptea se trezi de câteva ori cu cocoşelul în erecţie, îl rupse de mai multe ori, îndoindu-l într-o parte şi în alta, dar nu obţinu nici o ameliorare. Trebuia neapărat să întreprindă ceva, ceva ce văzuse la armăsarul acela! Dar unde şi cu cine? Nu dormi până dimineaţă. Mama lui observându-i tulburarea, îl privi cu suspiciune, îl chestionă asupra sănătăţii, făcu trei cruci asupra lui, rugându-l pe bunul Dumnezeu să aibă grijă de fiul său. Şi avu...

După masa de prânz părinţii lui se retrăgeau în dormitor pentru o oră de odihnă. Petrică era obligat să facă acelaşi lucru, se şi duse în camera lui, se întinse pe pat, dar ideea aceea de foc ce-i ardea creierul îl ridică şi-l aduse într-un fel de transă. Se strecură fără zgomot afară din clădire, furişându-se pe sub gardurile grădinii de zarzavat până în preajma grajdurilor unde o văzuse adesea pe Ana Maria, fata bucătăresei, făcându-şi de lucru cu câte ceva. Urcă pe scara ce ducea în podurile

cu fân, chemat parcă de o forţă invizibilă şi când ajunse sus îi fu dat să vadă un spectacol ce-i urcă inima în gât gata, gata să-l sufoce. Se strecură ca o pisică, fără nici un zgomot după nişte lăzi, de unde urmări cu respiraţia tăiată o partidă de montă, după cum îi spusese Mitru că se numeşte. Ana Maria se zvârcolea ca în gură de şarpe sub statura falnică a unui grăjdar, ţinându-i strâns grumazul cu picioarele încolăcite şi gemând într-un mod ca atunci când îţi place o prăjitură. Încă nu-şi explica de ce, dar simţi nevoia să fugă înaintea sfârşitului desfătării. Era mai bine să-i spună el că a văzut-o, decât să fie el văzut.

A doua zi, Aghiuţă îl îndemnă să o caute şi să o găsească cu orice preţ, călcând interdicţia mamei. O găsi şi-i şopti privind în toate părţile:

– Ana Maria, după masa de prânz te aştept în lunca de sălcii de pe malul râului.

– Vai, Petrică, că mult ţi-a trebuit până să mă inviţi, în sfârşit, undeva...!

– Ştii bine, dacă ar fi după mine... Dar mama...

– E bine şi mai târziu... Ia-ţi undiţa cu tine! Vom face o partidă de pescuit de toată frumuseţea, sub adăpostul sălciilor pletoase, unde chiar nu ne poate descoperi nimeni.

La vremea stabilită, cei doi se aflau cu undiţele în apa râului, tăcând stingheriţi.

– Petrică, pune-mi şi mie o râmă în cârlig îl rugă Ana Maria. Mi-a mâncat-o hoţul!

Băiatul încercă să-i prindă cârligul trimis spre dânsul, dar acul îl depăşi şi i se agăţă de spate.

– Ajută-mă, Ana, scoate-mi-l din tricou.

Fata se apropie de dânsul, i se aplecă peste umăr pentru a-i desprinde cârligul din ţesătură, acţiunea îi reuşi, dar mai întârzie cu sânii ei grei şi moi ce-i săltau sub bluză, lovindu-l pe Petrică peste nas. Băiatul o cuprinse somnambul de mijloc, aşa cum stătea ea în genunchi şi o trase spre dânsul.

– Ce faci? - protestă fata. Lasă-mă!

O căldură imensă îi invadă coşul pieptului, glasul îi pieri, ochii îi ardeau, mâinile şi picioarele îi fură cuprinse de un tremur nervos, imposibil de stăpânit, cocoşelul dădea să spargă stofa pantalonului, zvâcnind ca un peşte aruncat pe uscat.

Ana rămase ţeapănă, apoi nescăpând din cleştele lui Petrică, slăbi rigiditatea, îşi recăpătă calmul şi aşteptă următoarele tentative.

– Eşti un prost! Uite cum arăţi! Ca un câine turbat! N-ai mai văzut o fată?

– Nuu! gemu Petrică. Adică mint. Te-am văzut pe tine ieri, în podul grajdului, amestecată cu fân şi cu un grăjdar...

– Vai, Petrică, să nu spui nimănui... M-a forţat. Eu n-am vrut, dar mi-a astupat gura cu palma şi m-a forţat.

Minţea! Gura ei era umplută cu altceva. Petrică nu-i promise nimic, dar continuă să o

ţină strâns. O vrajă divină îl îndemna să o facă una cu dânsul, să treacă prin ea dincolo, să rămână uniţi o veşnicie. Nu încercase niciodată asemenea stări de partidă de montă, după cum îi spusese Mihu că se numeşte. Parcă o vedea pe Ana Maria cum se zvârcolea, ca în gură de şarpe, sub statura falnică a grăjdarului acela răpănos, şi cum îi ţinea strâns grumazul cu picioarele încolăcite şi cum gemea ca la o durere de măsele. Încă nu-şi explica de ce, dar simţi atunci nevoia să fugă înainte de sfârşitului acelor chinuri incitante. Acum voia, cu tot cutremurul ce-i cuprinse trupul, să afle, viu s-au mort!

– Să ne aşezăm pe iarbă, îl rugă ea, oarecum răscolită. Mă dor genunchii...!

Petrică îi dădu drumul, dar îşi reluă locul lângă dânsa, cuprinzându-i din nou mijlocul.

– Urcă-te pe mine! îi ceru ea deodată. Calcă-mă în picioare!

– Nu! Te-ar durea burta. Prefer aşa... şi o culcă pe spate.

Ea îşi desfăcu puţin coapsele şi Petrică îşi apăsă şurubul inconştient sub burtă. Un mecanism necunoscut până atunci îl puse în mişcare şi după câteva apăsări într-o zonă nedefinită simţi că se scufundă în ceva domolitor şi un şivoi de grindină se desprinde dintr-însul, îi aleargă pe canalul cocoşelului şi zboară afară cu presiune.

– Vai, ce-ai făcut? îi reproşă Ana. Mi-ai stropit fusta. Acum trebuie să o clătesc în râu

şi să aştept să se usuce.

Inocentul adolescent, aflat la prima experienţă sexuală, puse ejacularea prematură, fenomen complet necunoscut lui, şi atât de fermecător, pe seama dimensiunii organului său minuscul. Ideea îl complexă atât de puternic, încât a doua zi alergă pe câmp, recoltă o tufă de „Laptele câinelui” şi îşi unse cu sucul acela alb şi cleios întreaga epidermă falică. Până seara membrul compromiţător căpătă o dimensiune spectaculoasă, mai ales în grosime.

La miezul nopţii, când o descoperi pe Ana răsturnată în fânul adormitor din podul grajdului, somată încă din cursul zilei să vină la întâlnire, dacă nu vrea să aibă neplăceri cu mama ei, aventura cunoaşterii fu reluată. Ana Maria îi declarase la ureche că nici unul din tinerii grăjdari nu o umpluse suficient încât să suporte o dilatare ce o făcuse să leşine de trei ori.

Petrică, care se entuziasmase în faţa acestei descoperiri senzaţionale, apreciată la superlativ de prima sa parteneră, cu o experienţă superioară lui, după cum îi dăduse de înţeles, avea să îndure a doua zi o deziluzie dintre cele mai dureroase. Faimoasa lui sculă, care umpluse de admiraţie un loc viran unde se desfăşoară un du-te vino alunecos ca un patinoar, reveni la micimea ei ruşinos de anemică şi în plus se alesese şi cu o seamă de crăpături pe epidermă, produse fie din cauza

toxicităţii „laptelui” miraculos, fie de frecarea în forţă, stimulată de un prurit sâcâitor, la ruperea de nori ce-l umpluse de toate apele cereşti, acolo în fânul din podul grajdului.

Din momentul acesta începu să viziteze pe bătrânii ciobani şi câteva babe doftoroaie, încercând să le smulgă secretele fiecărei plante. Îşi umplu câteva caiete şi decise să urmeze la timpul potrivit, după ce termină studiile medii, facultatea de farmacie. Aici se dovedise un student eminent şi decanul îl opri preparator la laboratorul-pilot.

În toţi aceşti ani avusese de suportat ironiile fetelor nesatisfăcute, cu care încercase o aventură amoroasă, stare ce-l îndârjise în studierea mecanismului de dezvoltare a organelor sexuale şi de descoperire a unui remediu. Şi aceasta nu atât pentru a-l îmbogăţi, ci, mai curând, pentru a se răzbuna pe întregul sex femeiesc ferit în chip natural de batjocura lumii, graţie rolului său pasiv de contemplare a unor zbateri şi eforturi prea puţin apreciate la justa lor valoare şi consum energetic.

Eunocoidismul, moştenit probabil de Petrică din credinţa unei mame bigote, nu-l preocupa numai pe dânsul. Malformaţia se mai afla în studiu şi la alte laboratoare. Unii cercetători considerau că se datorează unei gene numită FGFR-3, soluţia trebuind căutată cu ajutorul ingineriei genetice.

Doctor în farmacie, ajuns până la urmă,

Petrică alese altă cale. El trebuia să obţină un proces de creştere segmenţial, doar pe o anumită parte a corpului uman. Era o provocare a naturii, cunoscând faptul că programul apariţiei, creşterii şi descreşterii omului se află în fiecare părticică din sine, implantat acolo de la prima facere, de unde şi teoria confraţilor săi, cu trimitere expresă doar la genetică.

El se decise însă, cu încăpăţânare, să rămână la metodele de cercetare clasică, ca un alchimist hotărât să obţină, până la urmă, dintr-o mie de amestecuri bulgăraşul de aur. Şi după cinci ani de muncă intensă, plină de speranţe, rezultatele păreau să împlinească aşteptările sale. Pipilica cobailor hrăniţi cu un preparat *Vitaeterna,* nume dat medicamentului inventat de dânsul, le crescuse până la gât!

Venise faza încercării preparatului pe un om, a omologării şi acela nu putea fi decât el, handicapatul, râsul femeilor, batjocura prostituatelor, care-l întrebau pe stradă cu cinism: „Hei, Petrică, ce-ţi mai face clitorisul? îţi recomand eu o lesbiană, vrei?”

Conştient de răspunderile ce-i revin cercetătorului îşi luă toate precauţiile, asigurându-se de riscuri şi de discreţie, lucra doar ca şef de laborator la o staţie pilot! Şi într-o noapte produse o mică şarjă de *Vitaeterna* pe care şi-o administră per oral. Inventatorii sunt dispuşi să-şi rişte viaţa,

numai să poată demonstra viabilitatea proiectelor cu care speră să ajungă celebri. Şi visele sale începură să devină realitate. După două săptămâni, urmând un curs etrofic, phalusul experimentatorului ajunsese de la 5 la 20 cm, în lungime. Opri tratamentul, considerând că o asemenea dimensiune poate satisface toate exigenţele. Devenise, în sfârşit, un bărbat adevărat, ba încă şi ceva pe deasupra şi primele lui victime vor fi femeile care l-au ironizat. Ştiindu-l cât este de neviril, nici nu vor încerca să se mai uite la ce vor urma să primească. Doar atunci când vor fi luate ca pe melesteu le va creşte curiozitatea, dar deja va fi prea târziu...

Petrică împlinise de curând 30 de ani şi considera că a sosit timpul să-şi găsească o parteneră serioasă cu care să se însoare şi să facă copii. De multe ori fu asediat de acest gând şi, de câte ori îşi privea asistenta de laborator, o găsea destul de potrivită pentru maternitate. Talie înaltă, ce se arcuia surprinzător de excitant până pe coapse, picioare lungi, excelent croite de un Dumnezeu cu studii înalte pe lângă Michelangelo, bustul copleşitor, plin de miracole. Privindu-l, aveai senzaţia că păşeşti într-o catedrală cu trei nave, unde înălţimea lor te reduce la starea de gâză. Maria avea grijă întotdeauna să pună în evidenţă această podoabă mamară, ucigând cu bună ştiinţă pe oricine încerca să o mângâie în gând, sau

măcar să-i ghicească conţinutul ce face deliciul preludiilor pasionale.

Dotat acum bărbăteşte, Petrică deja începuse să deruleze în minte efuziunile primei experimentări. Trebuia doar să o convingă pe Maria, ce se purtase destul de îngăduitoare până atunci cu dânsul, şi chiar îi făcuse câteva subtile avansuri, intenţionat neînţelese de dânsul, dar continuând să se păstreze pură. După câte ştia nu avea nici un prieten, continua să ducă o viaţă singulară şi să-i cultive lui succesele de laborator. Lucrau de doi ani împreună, timp suficient pentru copilaşul cu săgeţi de a înlănţui un bărbat şi o femeie cu cele mai tainice fire! La sfârşitul programului o abordă direct:

– Maria! Nu vrei să ieşi cu mine în această seară în oraş?

– Cum de te-ai gândit că aş putea accepta?

– Tocmai am terminat un experiment şi încep altul... Mi-ai putea fi colaboratoare şi dincolo de laborator.

– Şi voi căpăta drepturi de autor? În urma acestei escapade?

– Bănuiesc că te duce mintea la ce visează un bărbat când invitată o femeie la restaurant!

– Sunt destul de perspicace şi tot atât de prudentă! Vino la ora 19 şi mă ia de acasă! Ştii unde stau. Ai mai fost la mine, la o aniversare. Te-ai comportat ciudat de prudent atunci.

– Te-a deranjat?

– Ar fi nepoliticos să-mi asum pretenţii. A fost pur şi simplu o constatare confirmată şi de prietenele mele, când ne-am întâlnit a doua zi.

– La bârfă!

– Dacă aşa numeşti tu amuzamentul femeilor!

– Dacă a fost pe seama mea, nu-l găsesc deloc agreabil. S-ar putea să regreţi!

– Personal aş fi sincer interesată...

– Te conduc cu maşina până acasă?

– Nu. Trec mai întâi pe la mama. Te aştept!

O privi cum se îndepărtează prin oglinzile retrovizoare ale automobilului. Coloana ei vertebrală părăsea de la un loc verticalitatea, făcând un fel de tobogan însoţit de o carnaţie ce-ţi stârnea imediat empatia, dorinţa de a scormoni prin ascunzişurile unui relief sugestiv şi plin de fantasme.

Seara la restaurant se derulase paşnic dar în atmosferă plutea un zvon de furtună. Orchestra practica o muzică când astrală, când sentimentală. Dansase cu Maria de câteva ori, ea se apropie de dânsul în mod imprudent, lovindu-şi coapsele de genunchii săi, sau sprijinindu-şi pieptul de al lui, gesturi cu urmări previzibile pentru orice femeie cu scaun la cap. Nedorind să-şi trădeze arma secretă, Petrică evită să mai danseze, era prea excitat şi nici nu vroia să o sperie. I-ar fi fost destul de greu să o mai convingă de gentileţea

şi tandreţea sa într-o posibilă întâlnire ce ar fi urmat în garsoniera ei. Preferă să-şi liniştească impulsurile necontrolabile într-un dialog de testare a partenerei ce părea destul de neconvenţională.

– De când ne cunoaştem, Maria?

– În seara aceasta se împlinesc exact doi ani. Dacă vrei să ştii este şi motivul pentru care ţi-am acceptat invitaţia.

– Ai o memorie bună, Maria!

– Este un compliment?

– Şi! Pe lângă fizicul tău tulburător...

– Să înţeleg că-mi faci curte?

– Aş fi inoportun?

Femeia nu-i răspunse imediat. Se gândea prudent la viitorul ei de insatisfacţii erotice. Duse cupa la gură şi sorbi subţire câteva picături de şampanie.

Bei ca să-ţi faci curaj, Maria?

– Nu mă stăpâneşte nici un sentiment de teamă. Mai curând tu ar trebui să te sperii... Voi fi sinceră cu tine. Mi-ar surâde o prietenie îndelungată, ca să nu oblig la mai mult. Bărbaţii răbdători sunt aşa de rari! La a doua întâlnire deja îţi cer să te composteze!

Replica nu prea îi plăcu lui Petrică. Aluzia îi cerea mai multe amânări şi el ardea de dorinţa experimentului. *Vitaeterna* îl transformase într-un vulcan în pragul erupţiei. Maria îi observă schimbarea dispoziţiei şi reveni imediat cu o completare. Totuşi nu vroia să-l piardă pentru un lucru care odată şi odată

putea deveni banal şi lipsit de atracţie, cum auzise de la alte femei căsătorite.

– Nu e cazul nostru! Sărbătorim o convieţuire de doi ani în acelaşi laborator!

– E o promisiune?

Mă întrebi prea devreme!

– Ai vrea să-ţi spun mai întâi că nu-mi eşti indiferentă? Că mă obsedezi? C-ai devenit în gândurile mele femeia cu care dialoghez? Şi... fac dragoste?

– Vrei să-mi spui c-ai dori să te invit la mine?

– Maria, te exprimi mult mai clar decât aş putea-o face eu! Eşti o adevărată carte de ghicit...

– Şi tu, un vrăjitor care o scrii... Luminile discrete ale localului străluceau bizar în ochii ei negri, capabili să seducă şi un eunuc. Se părea că sosise momentul să facă plata şi să se retragă sub acoperişul nopţii. Pe parcursul drumului până la dânsa nu fură capabili să mai dialogheze. Se interiorizaseră într-atât încât o luaseră cu mult înaintea timpului şi distanţelor. Chiar înaintea propriei lor vreri, încă pusă la îndoială şi de unul şi de celălalt.

Coborâră din automobil la fel de tăcuţi ca şi cum ar fi mers la furat. Când ea terminase de urcat scările primului etaj şi se strecură în holul modestei ei locuinţe, Petrică deja încuia uşa în urma lui, nemaiaşteptând nici un fel de invitaţie sau de învoire.

– Nu-mi amintesc să te fi chemat

înăuntru, îi spuse ea în şoaptă.

– Nu-mi amintesc de nici un bărbat să fi fost lăsat de o femeie singur în noapte!

– Atunci fii bun şi lasă-mă să aprind lumina!

– Eu te pot găsi tot atât de bine şi pe întuneric. Te am în minte din laborator, îţi cunosc fiecare mişcare, fiecare gest, formă de relief carnal...

Ei, fiecare! Exagerezi!

– El o găsi după respiraţie şi o strânse la piept. Îi căută gura cu nesaţ şi o sorbi câteva minute, împleticindu-şi limbile. Când se desprinseră pentru a-şi umple plămânii cu aer, ea îl întrebă: .

– Dacă vrei să mergi la baie, uşa e acolo, în spatele tău. Eu mă duc să-mi schimb toaleta.

Ajuns în baie, Petrică se privi în oglindă. Avea o mutră infracţională. Maria punea la bătaie o miză! Capul şi sufletul lui. El, o invenţie, poate cea mai valoroasă din toată istoria omenirii. Vru să mai verifice o dată rezultatul. Scoase din buzunarul hainei o ruletă minusculă şi-i întinse panglica metalică, gradată, de-a lungul membrului ce nu mai căzuse din erecţie încă de la primul dans cu Maria. Surpriză! Deşi încetase tratamentul cu *Vitaeterna* procesul de creştere continuase! Ajunsese la 22 cm!

Dacă Maria face greşeala fundamentală şi nu-l acceptă în noaptea aceasta, mâine va fi

prea târziu să-i mai dea un aconto! Deja se afla în întârziere! Va trebui să o îmbete. Strămoşii noştri nu cunoşteau alte anestezice decât alcoolul şi făceau operaţii. . . ! Operaţii destul de reuşite! Nu şi-a operat Ştefan cel Mare piciorul anesteziindu-se cu ţuică?

Peste câteva minute se aflau împreună în salon. Ea într-o costumaţie lejeră şi gândită să arate exact ce dă femeii aureola seducţiei, el în costum gri, cravată kaki, cămaşă albă.

– Mă complexezi, Petrică! îi spuse Maria în timp ce-i turna un pahar de Porto. În costumul acesta elegant parcă ne-am afla la o recepţie, unde eu te însoţesc în rochie de cenuşăreasă. Măcar scoate-ţi haina!

– Nu îndrăzneam să o fac fără acceptul tău deşi mă sufoc de căldură şi de... De altfel, multe lucruri nu pot să le fac fără acceptul tău. . . Aici nu suntem la laborator unde eu sunt şeful.

– La ce te-ai gândit de fapt?

– La dragoste, deşi termenul, filozofic vorbind, are numeroase sensuri şi aplicaţii. Acum, bunăoară, aş vrea să ignorăm nişte bariere şi să te îmbrăţişez.

– Dacă tot am fost cu tine la restaurant, dacă tot am acceptat să mă însoţeşti în propriul meu salon şi dormitor, dacă tot ne-am sărutat în hol, dacă tot stau în preajma ta de doi ani de zile, iniţiativa îmi aparţine... De ce să te mint că nu m-am gândit şi eu la o asemenea posibilitate? Face parte din

tratamentul nostru hormonal.

– Se pare că gândeşti ca un medic bine informat.

– Da, şi informaţiile mele îţi sunt defavorabile, după câte se vorbeşte în mahala. . .

Petrică tăcu. Deci i se dusese vestea de eunuc! Dacă Maria se bazează pe aceste zvonuri, e clar de ce a acceptat cu atâta uşurinţă prezenţa lui în alcovul ei intim! Acum nu mai dorea să o îmbete. Acum o vroia trează, să se convingă de contrariul. Îşi scoase haina, punând-o pe spătarul unui scaun tapiţat, ea se ridică pentru a-l ajuta, atingându-i mâna. El se lupta cu sine pentru a rămâne un

gentleman deşi se dorea homo sapiens.. O îmbrăţişă din nou, fără urmă de sălbăticie. Uh, de şi-ar putea păstra calmul până ce ea va striga „Hai odată!”

Temperatura creştea vertiginos, veşmintele deveneau insuportabile, incomode, meschine prin simpla acoperire a cărnii în erupţie, da, aceasta era senzaţia ce-i cuprinsese pe amândoi. Regizorii de filme erotice fac din acest preludiu un aperitiv care în loc să sature, dimpotrivă, stârneşte pofta. Vizionaseră amândoi asemenea scene şi acum nu aveau cum sări peste ele! Făceau parte din ritualul dragostei, din eliminarea artificialului ce înveşmântează oamenii.

– Nu credeam că eşti atât de

experimentat în dezbrăcarea unei femei, gânguri Maria cu ochii închişi. Nu vreau lumină! mai spuse ea.

– Dar arăţi ca un înger, Maria. Unde ai ţinut ascunse până acum formele acestea de excepţie?

– Sunt o femeie obişnuită, Petrică!

– Obişnuită să ucizi un bărbat doar lăsându-ţi sânii să-i urce tensiunea la 21/17. Ai dreptate! Lumina e opera divinităţii şi ne arată nouă, orbilor, frumuseţile ascunse ale acestei vieţi! S-o stingem şi să ne descoperim cu simţurile tactile.

Maria se rupse de el, pentru a alerga ca o balerină graţioasă până la întrerupătorul electric, răsuci şalterul şi se întoarse emoţionată cu misterul ei ancestral, dar în altă direcţie. Petrică profită de întunericul coborât peste trupurile lor încinse şi îşi aruncă de pe dânsul ultimul obstacol ce-i strunea ca într-un ham fenomenul *Vitaeterna.* Devenise fabulos. Trebuia să o primească lângă dânsul pe Maria fără ca să-i dibuie armamentul din dotare. Ar fi putut să o sperie şi să rateze experimentul.

Unde eşti? întrebă el şoptit şi cu vocea sugrumată.

Cât a fost lumină ai observat, cred, unde era dormeza? Caută-mă acolo! chicoti ea.

O descoperi întinsă pe spate. Îşi plimbă palmele peste sânii răsturnaţi, întârzie pe bumbii lor răzvrătiţi, continuându-şi manevrele de excitare a zonelor erogene şi de

descoperire a lor, rămânând în genunchi la marginea patului. Îi căută gura şi limba. Femeia începu să-şi mişte coapsele dând semnul că este pregătită să meargă mai departe. El îşi duse mâna stângă spre locul de întâlnire a celor mai aprinse gânduri bărbăteşti, descoperindu-i minunea lumii ascunsă într-o pădure cârlionţată.

Maria începu să-şi ridice bazinul, cuprinsă de spasme şi suspine, degetele lui Petrică o torturau ca o cântare delicată, inundată de elixirul izvoarelor misterioase ce simt cu precizie momentul când trebuie să-şi dea drumul pentru a înlesni vizita patriarhului...

Armăsarul înlănţuit în hamuri nevăzute, gata să răstoarne brazda adâncă peste câmpia fertilă a omenirii necheza la marginea patului, stârnindu-şi bidiviii deveniţi parcă şi mai aprigi şi mai comaţi, gata să înceapă arătura. O, zei ai Olimpului mental, daţi-i dezlegarea! Nu-l lăsaţi să facă zâmbre în faţa ieslei plină cu mistere dogoritoare.

– Hai, Petrică, dacă tot am început! imploră femeia înnebunită. Bag-o!

Invitaţia fusese cât se poate de clară. Ba pe undeva, suna a necesitate, a rugăminte, şi chiar a catastrofă naturală.

– Tu ai spus-o, Maria! se scuză bărbatul cu trei picioare.

– Dacă tot mă ameninţi, fă-o! - aproape strigă ea.

Petrică se aruncă pe dânsa înnebunit şi

gemând. Maria realiză ca prin vis un mădular ce-o caută zadarnic, fără s-o găsească şi să o nimerească, o mână neîndemânatică chemată în ajutor, un berbec al armiilor romane izbind în poartă, încercând să lărgească fisura, să înlăture obstacolele naturale devenite adevărate oprelişti, cu cât mai umflate şi mai tari, cu atât mai provocatoare! În sfârşit, străpunsă! Maria ţipă surprinsă şi cutremurată de primul orgasm sosit fără prelungirea obişnuită a deliciilor, dar rămase încordată ca un arc şi zguduită de seisme interne.

– Petrică! – gemu ea. Cred că ar trebui să te opreşti acolo, până unde se poate merge! Coloana ta depăşeşte cu mult ospitalitatea mea...

Petrică nu mai auzea nimic! Intrase în Olimp, înainta şi se retrăgea pentru a ataca şi mai dezastruos. Crosul odată dezlănţuit nu mai putea fi oprit de obstacolele terenului alunecos. Continuă imbatabil, necruţător, ca în faţa unui duşman adevărat. Se plăteau poliţe defăimării lui, se administra martorei un tratament hormonal exemplar, pentru ţinere de minte, se sărbătorea *Vitaeterna,* medicamentul ce-l va face, poate, cel mai bogat om din lume... Mii de bărbaţi vor veni la el să i-l cerşească, să i-l plătească în greutate aur!

– Oh, au! Petrică mă omori! Am terminat de patru ori! Ce prostii se puteau debita despre tine! Dacă nu te-aş iubi, iată că ţi-am

spus-o şi pe asta, le-aş da pe mâna ta... Oh, oh, oh, aaah, nebunule! Mai uşurel! Pe tine nici o femeie n-ar avea chef să te mai înşele! Mai domol! Sunt un om! Ah, iubitule! Mă ucizi...

Femeia era terminată şi ca să-l potolească trebuia să-l înfrunte. Îi cereau lucrul acesta toate instinctele ei devenite sfetnice. Începu o mişcare sălbatică de rotire a bazinului destul de corpolent, de ridicare a picioarelor spre zenit, de ţipete scurte şi gemete lungi. Petrică simţi contraatacul şi se decise să capituleze după câteva minute bune, de ploaie cu piatră, cât bâtele agenţilor electorali. De altfel, misiunea era îndeplinită. Medicamentul experimentat, bârfele înlăturate, iubita asigurată; aşa după cum se mişca acum putea atinge sublimul.

A doua zi, fiind nelucrătoare, şi-o petrecură împreună. Ea coborî doar 30 de minute până la Fast-food-ul din colţ pentru a-şi asigura gustările uşoare, după partidele grele de lupte greco-romane ce aveau încă să mai urmeze. Completau amândoi un gol senzual neglijat de multă vreme, iar străduinţele puteau fi comparate cu nebunia de a umple un butoi cărând apa cu ciurul.

În ziua aceea, Petrică şi Maria făcură dragoste de câte ori avură chef, ea dovedindu-se o nesătulă, iar el o maşină disponibilă să funcţioneze după fiecare apăsare pe buton. *Vitaeterna,* un amestec de testosteron şi extracte de plante procurate cu mare greutate

tocmai din Tibet, crease nu numai o sculă olimpică, competitivă, capabilă să satisfacă cerinţe excepţionale, dar îi asigurase şi o rezistenţă mecanică de diamant, cu un număr de descărcări nelimitate. Invenţia probată cu brio dovedise însă şi un viciu ascuns ce-l îngrijora pe Petrică. După 12 ore de funcţionare aproape neîntreruptă, odihnind-o doar pentru scurte pauze de masă, o măsurase din nou, în baie, părându-i-se lui ceva suspect şi într-adevăr o găsise acum de 23 cm! Evoluţia îl îngrijora. Trebuia să găsească un stopant, dacă va mai fi posibil! Cercetătorii lumii încearcă de zeci de ani să oprească metastaza cancerului şi nu reuşesc. Schimbarea o observase şi Maria, devenită, după atâta „cunoaştere” reciprocă, mai puţin reţinută în observaţii de natură intimă.

– Petrică! Mi se pare mie, sau aseară, ca să mă menajezi, să nu mă înspăimânţi, te opreai din cursă şi te întorceai fără a ajunge la capătul pistei?

„Deci se observă deja!” gândi el scurt şi amânând răspunsul datorat. Cercetările şi experienţele medicamentului le făcuse singur, în cel mai deplin secret, atunci când rămânea în laborator peste noapte şi restul personalului pleca acasă. Acum însă se afla în impas. Dacă tot îl experimentase pe dânsa, dacă tot devenise bărbat şi avea o afecţiune puternică pentru ea şi, cine ştie, dacă evoluţia negativă, sechelele experimentului încetează, îi va fi şi

soţie, de ce, în definitiv, să nu-i ceară ajutorul? De ce să nu o ia colaboratoare? Poate are vreo idee, şi dacă nu vor găsi nimic împreună, şi „fenomenul” s-ar prelungi, măcar l-ar înţelege, i-ar fi cea mai apropiată confidentă şi l-ar putea ajuta, cu restricţiile de rigoare, măcar din când în când să-şi trimită hormonii la plimbare prin clasicul procedeu heterosexual. Există desigur şi masturbaţia, dar orice bărbat normal, dacă se mai putea numi astfel, chiar atunci când se masturbează visează tot hetero...

– Petrică! Nu mi-ai răspuns! Parcă o ai ceva mai mare! Ce se întâmplă cu tine? Eşti un caz ieşit din comun! Explică-te!

– Numai dacă promiţi să mă ajuţi!

– Sunt gata, Petrică, sunt a ta cu trup şi suflet! Spune-mi ce se întâmplă!

– Maria, sper să mă ierţi, dar teoretic ce se întâmplă cu noi de 24 de ore, cu scurte întreruperi, dincolo de dorinţa noastră nebună de a ne topi unul în celălalt, este concomitent şi un experiment ştiinţific. Toate zvonurile despre lipsa mea de virilitate erau întemeiate. Am pus la punct o reţetă de creştere a... şi sexul mi-a devenit ceea ce ai simţit cu propria ta... aparatură de control. Numai că...

– Numai că? - întrebă Maria văzându-l că s-a oprit.

– Procesul de creştere o dată declanşat, nu se mai opreşte!

Se lăsă o tăcere grea şi lungă. Minţile lor

scormoneau zestrea ştiinţifică asimilată în facultate şi în anii de laborator-pilot, vizionau formule, reacţii, consecinţe. Era nevoie de timp, de observaţii, de încercări, de combinaţii. Factorii de risc stăteau pe talerul opus al balanţei unde se investise speranţă. Între timp „fenomenul” *Vitaeterna* continua să „ardă” ca un fitil Bikford căruia ai apucat să-i dai foc la un capăt.

– Să încercăm cu citostatice! propuse Maria după un timp de gândire.

– Dacă mă salvezi, te cer de soţie! îi dădu Petrică un avans care să-i sporească cointeresarea.

– Şi dacă nu, îţi voi rămâne o soră de caritate devotată, medicul tău curant.

Jocurile lor de dragoste experimentate cu atâta patos până acum câteva minute îşi pierduseră din încărcătura lor ideatică. Maria, în special, realiza că nu fusese decât o eprubetă, iar el un catalizator viu, infestat cu emfază şi agresivitate provocate de o impotenţă aproape publică în cercurile lui. Turnul de control unde se visa că domină fizic întreaga populaţie feminină a globului se prăbuşi zgomotos în sufletul său din cauza înălţimii prea mari spre care tindea!

Se îmbrăcară la fel de tăcuţi cum se dezbrăcaseră cu 24 de ore în urmă şi plecară împreună la laborator. Acolo aveau de toate pentru continuarea cercetărilor.

Capitolul II

ACASĂ LA CAMPIONI

Componenţa pestriţă a populaţiei din Ala Balla, rod al emigrării masive din toate colţurile lumii, a acumulat şi asimilat modele etnografice de la toate neamurile. Nici măcar nu ne obosim să enumerăm câteva dintre ele pentru că nu este nevoie decât de un singur exemplu şi acesta este clubul provenit de la englezi. Ce este clubul se ştie: o grupare închisă, cu legitimaţii semnate de preşedinte şi cu idealuri comune. Mai greu de explicat ar fi cine sunt membrii unui club, după ce logică se grupează, după ce pasiuni, calităţi, defecte? Nu ne vom opri nici asupra acestui aspect, chiar dacă este esenţial. Pentru scurtarea textului am trecut direct la exemplul interesat.

Clubul pe care dorim să vi-l prezentăm se numeşte „MEGASEX-CLUB”. De ce „megasex”? Pentru că membrii, lui se considerau mai mult decât îndreptăţiţi să fie numiţi astfel. Natura,

prin generozitatea ei fără margini, îi dotase în mod excepţional cu un sceptru greu de egalat de către muritorii de rând. De aceea şi criteriile de înscriere în acest club erau descurajante, nici un candidat neputând fi luat în seamă dacă nu prezenta pe masa juriului, format din cei mai experţi membri ai consiliului de administraţie, un phalus de minimum 25 de centimetri.

Iată însă că, în ultima vreme, membrii acestui club ce se considerau, fiecare în parte, mândria Ala Ballei, fură supuşi unor hărţuieli abuzive ale poliţiei, fiind siliţi chiar să presteze în faţa camerelor de luat vederi ritualul sacru al populării patriei, cu nişte femei nedemne de nobleţea calităţilor phalice înnăscute şi nu mimate cu umplutură de silicon sau ulei de soia, aşa cum făceau membrele clubului „Afrodita”! Se făcea un fel de reconstituire tâmpită pentru a se vedea dacă aceşti campioni ucid într-adevăr sau pot ucide o femeie cu sculele lor majuscule. Testul avu însă darul să umple poliţia de ruşine. Una din participante la experiment le reproşă de la obraz: Alţii mai buni n-aţi găsit?

Grav afectaţi în demnitatea lor de continuatori celebri ai speciei umane, de urmaşi ai uriaşilor amintiţi de cărţile sfinte, de păstrători fideli ai credinţei vechii Rome şi Atene în zeul fertilităţii, membrii clubului „Megasex” convocară adunarea generală extraordinară.

Informatorii poliţiei se aflau infiltraţi printre participanţi, dar în loc de informaţii utile, urechile lor aveau să colecteze doar reproşuri aduse acestui organism represiv şi coercitiv. La tribună se afla însuşi Toma Necredinciosu, un bărbat integru, proprietarul unei fabrici de desuuri, ale cărui salariate îi apreciaseră aşa cum se cuvine funcţia deţinută în clubul ce-l conducea neîntrerupt de 10 ani încoace.

– Domnilor, vă promit să nu ţin un discurs, pentru că adevărul nostru nu are nevoie de aşa ceva. De discursuri au nevoie doar infamii ce ne ponegresc virtuţile noastre native.

– Aşa e! strigau din sală câteva persoane înfierbântate de logica retorului.

– Domnilor! Pe panoplia de onoare a fiecărui nobil roman se afla un phalus din lemn de smochin, din lemn de trandafir, din bronz sau din argint, iar negustorii şi-l puneau deasupra uşii ce dădea în stradă, ca un stindard, ca o emblemă, dar şi ca o icoană. Frontoanele templelor de rugăciune erau străjuite de acelaşi simbol al virilităţii, vajnic ca o pasăre a înălţimilor, străjuit de două lanterne de băşică galbenă. Capul zeului, putem să-i spunem, era sulemenit cu roşu şi cu argint aurit, asemenea chipului lui Jupiter Capitolinus! Vă întreb, domnilor, ce poate fi mai nobil decât titlul de fan al acestei tradiţii milenare? Meritǎm noi, oare, prigoana poliţiei?

– Nuuu! Ho, poliţia! răspunse sala şi mai

animată.

–Noi, purtători ai unei energii nesecătuite, capabili să provocăm beatitudinea sub forma orgasmului neîntrerupt?!!

– Aşa ee! Hoo, comisarul şef, impotentul!

– Domnilor! Pe pământul acesta, o biată navă pierdută într-o mare de stele, există un singur mister: femeia! Dar noi îi suntem remediul şi cheia!

– Ura! Ura! Ura! Remediul! Remediul! Remediul! Strigăte urmate de lovituri semnificative în spătarele fotoliilor-scaun, cu ceva neindentificabil de către un profan, dar la îndemâna fiecărui superman, membru cu legitimaţie la clubul cu pricina.

– Daţi-mi voie, domnilor! Cu noi, femeile merg până la capătul tuturor căutărilor! Şi de ce, mă rog? Voi răspunde tot eu: dacă în erotic există recorduri, atunci noi, din această sală, suntem campionii.

– Campionii! Daa, campionii! urlă sala.

– Phalusul nostru este ca un paloş din oţel suedez sau de Tolledo, călit ţigăneşte cu pişat la temperatura naturală de 36,5°C! Supermanul bate cu virilul său orice imitaţie, chiar dacă unele poartă în poşetă vibratoare!

– Bate, bate, bate! ţine sala hangul, înteţindu-şi demonstraţia în spatele fotoliilor.

– În Roma lui Claudius Caesar, însăşi Messalina îşi înfăşura coapsele în jurul gâtului unui atlet de-al nostru, ţipând sub teascul său enorm ce-i zdrobea profunzimea măruntaielor

cu oiştea de fildeş adusă din Olimp.

Sala era în delir. Toaca sculelor răsculate bătea de ceasul morţii.

– Şi atunci, domnilor, vă întreb eu pe dumneavoastră, care sunteţi ca şi mine, purtătorii imaginii zeului progenito: zeu de prim rang în vechime, emblemă a vieţii universale, mai putem admite persecuţia poliţiei, denigrarea scopului nostru suprem, lovirea în demnitatea noastră de cavaleri ai „Long vehiculului" ce asigură continuitatea lumii?

– Nuuuu! fu răspunsul sălii.

– Nu, gentlemeni. De o sută de ori nu! Problema are însă multiple faţete, dar, după cum v-am promis, mă opresc aici. N-am dorit decât să subliniez cine suntem, de unde venim şi de ce societatea ne datorează tot respectul care se cuvine unor apostoli cu potenţe sacre. Alte aspecte le va prezenta specialistul nostru în probleme juridice, domnul doctor Honoris Causa de la Academia Marilor Plăceri, căruia îi dau cuvântul.

Aplauze îndelungate, ovaţii. La tribună se instală şeful baroului din Ala Balla, domnul Cap de Măciucă, un bărbat cu cioc, ochelari mari, cu ramă de aur, papion negru, haină cu croială severă, în jur de patruzeci de ani.

– Onorată adunare! începu el cu un glas melodramatic. Nouă, cei mai de preţ membri ai societăţii, ni se invocă culpa de raporturi sexuale însoţite de sadism, cauzatoare de

moarte, noi, care nici nu suntem bărbaţi, ci o turlă de catedrală ridicată în cinstea tuturor femeilor, noi, care suntem murmurul dorinţei în urechea ciulită la paşii ce se apropie de alcov, noi, izvorul ce înfioară sufletul femeii în aşteptarea clipei supreme, noi, ce stăpânim intrarea principală spre noi paradisuri, noi, flacăra călăuzitoare prin labirintul misterios al facerii, dorinţă şi împlinire în acelaşi timp, dătători de viaţă şi de moarte...

Magistre! De moarte nu! îi suflă spre ureche vecinul său din prezidiu.

– Moarte de plăcere, colega! îi replică domnul Cap de Măciucă, producând în sală un început de excitaţie. Dar mă opresc aici la nici jumătatea virtuţilor cu care ne-a înzestrat bunul Dumnezeu şi trec la aspectul cel mai flagrant al problemei. Şicanele poliţiei să zicem că au fost comise din lipsă de competenţă. A prins şi ea un peştişor şi încearcă bezmetic să descopere în el cadavrul balenei violate!

Râsete în sală, aplauze de simpatie.

– Vom cere protecţia justiţiei şi vinovaţii îşi vor primi pedeapsa, fiindcă vinovaţii se cunosc. Sunt pe urmele noastre. Sunt chiar printre noi!

Rumoare în sală.

– Da, domnilor, microfoanele poliţiei se aflau instalate chiar pe tavanul acestei săli doar cu o jumătate de oră înainte de începerea adunării şi, după câte ştiu, după

controlul legitimaţiilor n-a mai intrat nimeni în clubul nostru, iar adunarea a început abia peste trei sferturi de oră, tocmai pentru curăţirea pereţilor şi mobilierului de urechile electronice. Da, vinovaţii sunt printre noi, dar aceştia sunt nişte bieţi inocenţi, incapabili să-şi exercite profesia altfel. Mi-e şi milă de dânşii. Sunt nişte copilaşi, chiar dacă sunt membrii clubului nostru, chiar dacă trădează jurământul de onoare depus la primire, în schimbul câtorva arginţi!

– Afară! Afară cu ei! strigă sala. Numele! Numele!

– Nu, domnilor! Noi nu ascundem nimic. De altfel nici nu le putem ascunde, fiind prea marcante...! Mândria noastră nici nu trebuie ascunsă! Ar fi un act de autoinculpare. Dar am spus, nu poliţia face acum obiectul dezbaterilor noastre, ci cu totul altceva, de o sută de ori mai periculos şi mai infamant!

În sală se lăsă o linişte de criptă egipteană încă nedescoperită. Obştea supermană era numai ochi şi urechi.

– Este vorba, gentlemeni, de o concurenţă neloială! Aurul a fost înlocuit cu o lamă lustruită. Naturalul - cu artificialul. Indivizi necunoscuţi încă încearcă să ne compromită! Comit crime şi asmut poliţia pe urmele noastre făcând din clubul nostru cea mai perfectă umbrelă de ploaie!

Rumoare în sală.

Da, gentlemeni. Aceşti impostori şi-au

ticluit phaluse false. Ei sunt nişte paiaţe care încearcă pe căi necurate să ne compromită scopurile noastre providenţiale, uneltele aduse din Olimp, fiindcă zeii ne-au socotit demni să le purtăm. Acesta este pericolul ce ne paşte şi problema numărul unu de pe ordinea de zi. Pe piaţa neagră se vinde pe furiş drogul compromiterii noastre. Un drog numit Vitaeterna! O să mă întrebaţi cum vom combate un asemenea flagel. Da, gentlemeni, flagel, pentru că duşmanul este deosebit de perfid. El a pus ştiinţa în slujba infamiei. Vă promit însă că îl vom demasca. Avem mijloace. Slavă domnului, avem prea multe încă. Cer doar adunării să investească consiliul de administraţie cu rezolvarea acestui caz.

Toţi membrii clubului „Superman” îşi aruncară mâinile în sus şi la mulţi dintre ei se zăreau chiar trei mâini...!

Capitolul III

CALUL TROIAN

O cunoscuse mai demult, la aniversarea unui coleg de serviciu, o cunoştinţă de protocol înlesnită de gazda îndatoritoare să asigure o ambianţă plăcută, să lege fire de comunicare între invitaţi. Era însoţită atunci de un bărbat între două vârste care o abandonase încă de la lăsarea pardesiului în cuierul din hol, restul serii petrecându-şi-l în compania lui Bachus până la suprasaturaţie şi cădere în prostraţie. Elena se întreţinuse cu celelalte invitate într-o flecăreală de complezenţă, mimând o totală indiferenţă faţă de partenerul cu care venise şi afişând o libertate deplină în a se mişca în cercul de invitaţi, de la replicile nelipsite de duh şi dublate de o transparenţă spre eroticul ce plutea în atmosferă, ca un parfum ce însoţeşte florile ce-şi deschid corola abia noaptea, şi până la poziţiile lejere şi provocatoare, parcă studiate, desigur studiate, atunci când se

aşeza pe o canapea sau într-un fotoliu.

Îşi amintea că o studiase şi el cu interesul ce-i stăpânea pe toţi, îi evaluase formele carnale dezgolite doar atât cât să-ţi servească o necunoscută din ecuaţia cu două şi să te incite la rezolvarea ei în întregime. Figura acestei femei, predestinată să lase urme pe memorie, îl urmărise vreo câteva săptămâni bune, făcându-l să mediteze îndelung, fără a ajunge la vreun rezultat asupra rolului seducţiei în destinului omului pe pământ. Şi iată că atunci când se aştepta mai puţin, o întâlni pe stradă, în dreptul unei vitrine cu pălării. Cunoştea rolul întâlnirilor întâmplătoare, dar nu-şi imaginase încă întâmplările ce aveau să urmeze. Şi cea mai neaşteptată dintre câte şi-ar fi imaginat, spre totala lui surprindere, se materializă în prezenţa lui în această cameră de zi, aşezat confortabil în colţul unei canapele şi aşteptând-o pe Elena să iasă de sub duşul al cărui zgomot de presiune trecea prin uşa băii şi ajungea până la urechile sale, sub forma unei ploi de vară cu bulbuci, după care ies râmele din pământ să primească binecuvântarea soarelui.

Invitaţia fusese scurtă şi venise imediat după surprinzătoarea şi aleatoria întâlnire ce le inclavă în minte o posibilă aventură, idee de altfel prezentă ori de câte ori un bărbat şi o femeie sunt puşi de măria sa întâmplarea faţă în faţă şi emisiile lor biocorporale se întâlnesc

în spaţiul încă neexplicat al seducţiei.

– Inconveniente, urmări neplăcute, situaţii jenante posibile? o întrebase el.

– Nimic din toate aceste temeri. Sunt destul de matură pentru a asigura succesul unei intimităţi.

Nu-i dăduse mai multe explicaţii şi nici nu se grăbea să le afle. Îi era suficient că se trezise în miezul unui subiect greu de imaginat din afară, aşa cum şi în această clipă încerca să o vadă pe Elena ţipând sub jetul rece al duşului pe care şi-l administra, probabil, în final, dar nu reuşea să compună decât învelişul unei ispite cu sediu necunoscut, acesta scăpându-i întotdeauna. Şi de fiecare dată se întorcea cu gândul la filozofii greci ai antichităţii ce lăsaseră omenirii un îndemn etern: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”, de unde el trăgea concluzia că nici strămoşii gândirii omeneşti nu reuşiseră să se apropie de marele mister ce guvernează fiinţele umane şi întreaga faună: misterul atracţiei între sexe, misterul sexului atât de cunoscut şi de necunoscut totodată. Purtat pe străzile Atenei şi Romei în alaiuri triumfale, preamărit şi zeificat pentru calităţile sale germinative, uzitat până la secătuire şi rămas intact în seducţia sa de origine necunoscută.

Ca sociolog, Valeriu Atanasiu se ocupase de influenţa ideilor politice asupra şablonizării gândirii omeneşti, scrisese câteva cărţi rămase nepublicate, datorită intenţiei lor de a

submina principala armă de subjugare ideologică a guvernanţilor din toate timpurile, dar nu se impacienta, deoarece era stăpânit de psihologia tuturor neînţeleşilor care sperau să fie descoperiţi post-mortem. Aproape că nu există mâzgălitor de hârtie care să nu se considere apărut pe lume mult mai devreme decât gradul de înţelegere al contemporanilor săi.

Îşi legase volumele în piele de căprioară, le bronzase marginile, apoi le aşezase pios în bibliotecă, le urase viaţă lungă şi se decise să abordeze o altă temă, mai puţin deranjantă mai marilor zilei, temă veche de când lumea, stăpână pe fiinţe, prezentă printre noi, inspiratoare de himere, participantă la perpetuarea speciilor, dar rămasă o enigmă ca însăşi lumea cea trecută şi plecată undeva, sau ca cea prezentă unde speră să-i descopere taina. Putea el crede să-i dea de un capăt de fir în această după masă, în această cameră străină, cu o Elenă aflată în baie, ca un iepure în bătaia puştii, gata să-i ofere o rază de lumină care să-l călăuzească dincolo de aparenţa cărnii ademenitoare?

Nu mai avu parte de uşurarea ce ţi-o oferă un răspuns mulţumitor pentru că în aceeaşi clipă se auzi o uşă şi paşii catifelaţi ai Elenei apropiindu-se din vestibulul locuinţei. Mecanismul gândirii se blocă, iar privirile avură ocazia de a se desfăta în faţa unei creaturi desăvârşite apărută în deschizătura

uşii, intrând şi păşind până în faţa unui scrin din lemn de nuc, unde trase un sertar în timp ce se scuza:

– Iartă-mi nuditatea parţială, mi-am uitat trusa de machiaj. Ei, dar nu ai servit nimic! Doamne, ce cald îmi era! Nu mă mai puteam suferi. E afară o căldură îngrozitoare! Dacă vrei poţi face şi tu un duş.

Nu putu să-i răspundă. Fluxuri mai puternice decât obligaţia unei conversaţii îl paralizaseră. Eros ascuns până în măduva oaselor îl obliga la o cunoaştere imaterială, imaginea urmând a fi prelucrată ulterior în laboratoarele secrete ale minţii, deoarece izbirea retinei prin surprindere de către corpul Elenei înfăşurat sumar într-un prosop doar peste părţile interzise privirilor indiscrete, descărcă în cameră o atmosferă de seducţie maximă ce-l tulburase până la anularea oricărei judecăţi cât de cât logice.

Mişcările femeii, de o naturaleţe debordantă, complet inconştiente de nurii răspândiţi în zonă, ca nişte fluxuri radio propulsate în atmosferă de un emiţător, îi captaseră lungimea lui de undă, incitându-l la păcat. Numai că pravile ancestrale, convenţii sociale prohibitive, teama de ridicol, lustruirea eului prin forţa de abţinere, menţinerea demnităţii şi a şanselor de comunicare cu partenera, fără a fi nevoit să te confrunţi cu un bobârnac sau o uşă închisă peste nas, îl sileau la o cuminţenie de rană nezgândărâtă cu

bisturiul şi-l sfătuiau la un comportament cavaleresc. Apelă la capacitatea omului de rezistenţă în faţa unei mese bogate şi îşi puse pe faţă o mască aparent insensibilă la chemarea instinctelor sexuale, părând a fi capabil să doarmă o noapte întreagă alături de dânsa, ca un bolovan anorganic, peste care apele năvalnice ale unui râu de munte îşi lasă vraja alergării adusă de pe înălţimile inaccesibile muritorilor .

La urma urmei, încerca el să-şi tempereze galopul inimii şi să ucidă capetele de şarpe ce-şi scoteau limbile prin pupile, Elena nu era decât un om! Oare? Aşa să fie? Niciodată nu fusese sigur de materialitatea femeii, de realitatea că ea ar fi identică cu bărbatul, că ar avea un izvor comun, o singură geneză. Era desigur o gândire aberantă, fecundată de inaccesibilul la misterele eternului feminin, dar nu credea că e mai important adevărul ştiinţific despre zămislirea femeii decât frumuseţea senzaţiilor ce ţi le procură prezenţa ei.

Scotocirea în sertar, prelungită poate anume de Elena, îi lăsase răgazul la o meditaţie ce-i absorbea interesul de multă vreme, dar şi la o fotografiere a unei secvenţe din intimităţile femeii preocupată în orice clipă să-şi ascută şi lustruiască armele seducţiei. Arcuită în faţa scrinului, ca secera de lună nouă, reuşea cu greu să ascundă ce era de văzut. De sub prosopul ce-i strângea bustul,

umezit cu aburii ameţitori ce-i ţâşneau de sub pielea încinsă şi biciuită până de curând de jetul cald şi rece al duşului, se ghiceau debordând sânii ei mari, imposibil de estompat de către pânza unui biet ştergar.

– În sfârşit, am găsit-o!

– Păcat! Putea să se mai ascundă... murmură musafirul, cu o voce plină de regret.

Elena îşi îndreptă bustul şi se întoarse oarecum satisfăcută de efectul produs asupra masculului, oferindu-i supliment un chip înviorat de efectul scăldatului, cu doi ochi albaştri încercuiţi de arcuirea frumos conturată a pleoapelor, acompaniate de un nas copiat parcă după o capodoperă din Efes, perfecţiunea continuându-se cu carminul buzelor umede mai mult decât senzuale. Simpla lor apăsare, te ducea cu gândul, ar fi însemnat probabil mai mult decât un vis în care Creatorul îţi vorbeşte despre avantajele alungării pe Pământ, unde nu e durere, nici suspin, dacă vrea el să te blagoslovească cu aşa o Evă, convieţuirea neînsemnând altceva decât o continuare fidelă a legendei de sub pomul biblic. Dă-mi, Doamne, pe Elena şi mă voi mântui de păcatul originar. Eva care-i datorează lui Adam alungarea pe Pământ, semăna probabil cu această Elenă din faţa lui, ce-i zâmbeşte acum semnificativ, coroanele dinţilor perfecţi emanând sănătate şi distincţie. Bustul acoperit urma să fie studiat cumva altădată, dar coapsele, ce strigau după

mângâieri, sfărâmând în bărbat orice frână a bunei-cuviinţe, genunchii rotunzi şi fuselajul simplu plantat pe o gambă cabrată, sfârşeau portretul femeii din faţa lui încă nehotărâtă să se retragă în toaletă pentru continuarea cosmeticizării sau să rămână sub un motiv lesne de găsit prin preajma victimei deja hipnotizată.

– Eşti amator de nuduri? îl întrebă ea, expunându-şi întreaga dantură într-un zâmbet cu gropiţe.

– Trebuie să-mi recunosc slăbiciunea! Şi încă nu sunt sigur dacă uciderea dorinţei, printr-o falsă indiferenţă, mă va înălţa cu mult în ochii posterităţii.

– Descopăr că sofistici lucrurile simple.

– Dacă tu consideri femeia un lucru simplu, înseamnă că pe Pământ au fost dezlegate toate misterele şi nu ne mai rămâne decât să zămislim copii.

– Cu mine nu vei putea. Nu sunt înzestrată cu spirit matern. M-am născut cu o genă defectă şi mi-am pus sterilet.

– Elena! Nu încerca să pari din lut, când din trupul tău irumpe intraductibilul sublim!

– Mă flatezi şi mă sileşti să mă îmbrac, observ că ţi-am înfierbântat imaginaţia.

Se întoarse şi ieşi lăsând în urmă fantoma unei sirene de uscat. Mişcarea săltăreaţă a fesierilor ce dă tot farmecul unui mers de care ţi se lipesc ochii, deveniţi ca de melc, rămase acolo, în spaţiul lui vizual, repetându-se până

la epuizarea posibilelor apropieri exuberante. Deja începea să construiască jocuri de dragoste cu ea, deliciile stăpânirii unui asemenea trup de femeie, rupt din soare, anticipându-i o stare de nelinişte frisonată şi erectându-i nu numai organul cu care natura îl dotase excesiv de generos, incomod pentru orice parteneră, ci şi potenţialul agresiv necesar aducerii la supunere a posesoarei antidotului ce trebuia să-i liniştească arsenalul amorsat ca un calup de trotil cu capsa pusă, mai trebuindu-i doar scânteia explozorului aflat acum prin camerele alăturate.

Secundele începuseră să treacă greu, Elena se lăsa aşteptată, în faţa oglinzii oglinjoarei femeile uitând întotdeauna de dânsele şi de noţiunea timpului. Nu face nimic, medita Valeriu Atanasiu, cu cât acumularea suferinţei este mai mare, cu atât descărcarea va fi mai defrişabilă, mai neiertătoare, duşmănoasă chiar, cu ţipete menite să sporească libidoul şi să bubuie orgasmul, ca un trăsnet ce rupe în două trunchiul falnic al arborelui cuprins şi învins de furtună. Da, Elena va fi bântuită de o furtună cum încă nu-şi imaginează ea, închipuindu-şi că are de-a face cu un bărbat obişnuit, gata să-l termine prin câteva mişcări de trunchi făcute cu artă. Prea uşor îl invitase la dânsa, cu prea multă dezinvoltură şi siguranţă de sine, aşteptându-se, probabil, la o cuplare obişnuită, menită să-i asigure liniştea hormonală pe o săptămână.

Atunci când dansase cu dânsa la petrecerea aceea, de altfel un singur dans, ea îi simţise corpul cavernos în erecţie dar nu credea să-i fi ghicit dimensiunea atletică. Îi citise totuşi o mirare în ochii ei deveniţi mari, şi-apoi refuză să-l mai abordeze. S-o fi împins acum curiozitatea, ignorând riscul sau o fi una din aceea care trebuie bătută mai întâi cu varga, luându-şi maltratarea aliat la plăcere?

Indiferent ce va urma, la orizont se zăreau galopând turme de bizoni învăluite în nori grei de colb. Se afla, oare, în imediata apropiere a unui test? Sau a unui noroc? La uşa zilelor sale bătea un suflet de femeie. Era pus să aleagă între o aventură cu sfârşit imprevizibil şi o posibilă tovarăşă de viaţă? Dumnezeu îi aruncase în braţe o femeie îngăduitoare sau un subiect ce-l va purta pe căile vieţii, explicându-i cu grijă, fără să-i spună nimic, rosturile omului pe Pământ?

De la fuga soţiei sale adusă solemn în faţa ofiţerului stării civile, printr-o falsă comportare şi o ipocrită tradiţie, nu reuşise să mai descopere o femeie-sanitar. Devenise un solitar, dacă nu cumva un handicapat! Un om doborât de plictis şi tristeţe, de insomnii chinuitoare, ce-i fărâmiţau noaptea în treziri obositoare. Încercările lui de autosugestie, de liniştire a simţurilor prin numărări terapeutice, ce depăşeau cifra de 5000, nu mai aveau nici un efect. Adormea spre dimineaţă, terorizat de clopoţelul ceasului de masă şi pilonul ce-i

ridica pătura de pe el ca pe o cupolă de circ.

Şi acum această Elenă binecuvântată, blondă ca un ied şi mărinimoasă cât un Everest, arătându-i fără reticenţe demodate faţa frumoasă a lumii! Această Afroditǎ, imprudentă ca o adolescentă decisă să scape de complexul de copilă şi să devină femeie! Îl întâlneşte pe stradă, îl invită la dânsa în apartament şi-i serveşte un sandviş aproape nud, închipuindu-şi, probabil, că el ar mai avea nevoie de stimulente vizuale, după ce nu a mai pus mâna pe un bust de fată de şase luni de zile şi atunci alegându-se doar cu câteva palmări mamare, fata aceea profesionistă aruncându-i banii în nas şi fugind aproape goală din cameră în momentul când descoperi cui îşi vânduse pielea! Exact cum procedase şi nevastă-sa după nuntă, dusă atunci departe, într-o localitate rurală, într-o casă izolată pentru a nu i se auzi ţipetele... Cu timpul ajunse la convingerea că trebuie să îmbrăţişeze morala deţinătorilor de tehnici marţiale care nu au voie să le folosească, cu jurământ, decât pentru apărare şi atunci numai dacă atacul asupra lor constituie cu adevărat un pericol grav, iminent, de neînlăturat prin alte mijloace. Trebuia să-şi ducă crucea! Şi încă să mulţumească cerului că nu era un deviat sexual. Nu putea fi un bun amant, dar avea măcar un apetit sexual normal. Şi totuşi ce avea să se facă cu tulumba lui de pompier?

– Luminează-mă, Doamne! se trezi exclamând cu voce tare.

– Eşti în încurcătură de te confesezi cerului? auzi el vocea Elenei, care intrase în cameră printr-o uşă din spatele său, mascată de o perdea pluşată.

– Sunt silit să cuceresc Troia şi nu ştiu cum să procedez! insinuă el.

Ce să cauţi în Troia?

– Pe Elena, evident!

– Încearcă cu Calul Troian! îi sugerează ea zâmbindu-i încurajator.

„Nu ştie nimic!” gândi Valeriu.

Purta acum o fustă neagră, scurtuţă, ce asigura o libertate deplină picioarelor ei frumoase, o bluziţă albă, de mătase, mulată pe bogăţia pieptului ca un ciorap ce dă culoarea pielii, sau o păstrează. Prin decolteul lăsat să zburde ochii se profila un defileu prin care mâinile visează să traverseze livada cu mere domneşti. Valeriu încercă să memoreze această metaforă, servită de forma cărnii profilate, în impulsuri ce transformă materia în idei. Faţa Elenei primise între timp culori ce o metamorfozau într-un tablou de Rembrant.

Ea îi zâmbi satisfăcută de impresia lăsată asupra lui şi parcă-l îmbie la un joc menit să-i apropie. Puse o sticlă de votcă pe măsuţa de lângă canapea şi îşi găsi un loc în apropierea lui. Un câmp puternic radia dinspre dânsa, silindu-l la banalităţi din romanele proaste.

– Spui să încerc un vicleşug cu Calul

Troian? Bine, dar tu îl cunoşti deja şi nu vei mai cădea în cursa legendară!

Elena îşi aşează un picior peste celălalt, punând în evidenţă frumuseţea lor şi ridicând oarecum un văl de pe misterul acestei părţi de corp devenită atracţie universală, fără să existe vreo explicaţie.

– Ei, ce nu face o Elenă pentru o seară care să intre în legendă?

– Am putea-o scrie împreună?

– Legendele au fost scrise mult mai târziu. Mai întâi s-a consumat mitul.

Întotdeauna mi-am spus că femeia este un mit. Îl iubim dar nu putem ajunge la originea lui misterioasă niciodată.

– Valeriu, literaturizezi! Atunci, la cunoştinţa aceea comună nu prea am stat de vorbă. Nu ştim nimic despre noi. Întotdeauna faci curte la femei etalându-ţi cunoştinţele din lecturi particulare?

– După câte îmi amintesc, atunci, tu ai fost aceea care mi-a închis telefonul după primul dans!

– Da, Valeriu, pentru că eu am o etică a femeii morale. Nu chinuiesc bărbaţii! După primii paşi ai intrat într-o erecţie înspăimântătoare...

– Este un defect sau o virtute?

– Este o nenorocire...

– Descoperirea unui... semn de întrebare cam mare... te-a speriat?

– O femeie ca mine nu se mai sperie de nimic.

Ce înseamnă „ca mine”, Elena?

– Adică una silită să accepte nebuniile unui soţ jumătate hetero, jumătate homo, ce nu putea ajunge la orgasm decât în mizeriile anale!

Pa tabla de şah, pentru că dialogul lor era ca un joc, unde se urmăreşte victoria prin orice mijloace, Elena aruncase elemente descurajante. Valeriu îşi revizui puţin strategia. În definitiv orice informaţie îi era de folos. Era singur cu o femeie şi o studia. Ea constituia materia lui primă şi această materie îşi pierduse ceva din strălucire. Frumoasa Elena, Dumnezeu ştie câţi ani în compania unui homosexual, începuse să ruginească. Asemuirea ei cu nemuritoarea din Troia, capabilă să te scoată din minţi şi să ţi le pună la loc, suferi pe loc o revizuire.

– Te compătimesc sincer Elena! Frumuseţea ta merită mai mult noroc!

– Mulţumesc, Valeriu! Parcă tu eşti mai fericit!

– De unde ştii cum sunt?

– Eu ce am vorbit toată noaptea aceea cu simpatica gazdă? Ştiu totul despre tine!

– Să înţeleg că te-am interesat?

– Nici nu e greu de aflat dacă eşti aici cu mine! Scuză-mă două minute! Mă duc să fac câte o cafea.

Valeriu realiza tactica Elenei. Îi lăsa un

răgaz să creadă ce vrea. Privind-o din spate în drumul ei spre bucătărie, îi fu însă greu să-şi mai controleze agerimea judecăţii. Mişcarea formelor dorsale declanşează o gândire mai întotdeauna indecentă, dacă a-ţi construi imaginea trupului omenesc în părţile considerate tabu, interzise celor sub 16 ani, poate fi categorisită astfel. Fundul Elenei, numit astfel mai vulgar, îndemna, cu o putere de sugestie incomensurabilă, spre cunoaşteri tactile până în cele mai ascunse văgăuni. De unde se strecurau în el asemenea dorinţe rămânea un mister. Oare bucuriile noastre cele mai intime, visele, extazele îşi au rampa de lansare în sex? Privi prin încăpere. Mobilă stilată, tablouri de cunoscător, academicul secondat de modern, semne de bună stare şi spiritualitate aleasă! Şi lângă toate acestea, problema sexului! De ce şi-o fi ales tocmai această temă milenară, din înaintea erei noastre, şi după era noastră, şi până în vecii vecilor!?

Când reintră în cameră cu cafelele aburinde, Elena îşi schimbase costumaţia de zi cu una de noapte. De ce n-o fi făcut-o de la început?

– Mi-am pătat fusta cu cafea! se explică ea. Nu ştiu de ce îmi tremură mâinile!

– Numai mâinile?

– Eşti indiscret. Ah, bărbaţii! Nu visează decât femei goale!

– Cineva, Elena, spunea că cea mai

frumoasă rochie a unei femei este propria ei piele!

– Cunoşti multe eseuri care să o facă pe femeie să rămână în rochia ei cea mai frumoasă?

– Elena, deja alunecăm spre destăinuiri poate indiscrete şi incomode...

– Sincer să-ţi spun, incomodă începe să fie politeţea ta exagerată.

Valeriu înţelese repede aluzia, mai degustă încă o schimbare de poziţie a picioarelor Elenei, cel obosit peste cel odihnit, perspectiva rămânând la fel de ademenitoare, ademenirea aceea inexplicabilă, cu sau fără intenţia femeii, deşi nu era sigur dacă la mijloc nu-i o complicitate între formă şi conţinut!

– Bine, atunci voi veni lângă tine, cu adevărul pe buze; îmi declin orice răspundere, sunt nevinovat, dar în mine s-a produs un gol, o anulare a gravităţii personale şi am devenit o biată cometă rătăcitoare, fără masă, ce cade spre tine...

– Vai, că de departe mai vii!

– Pe cât îmi eşti de aproape, pe atât de distanţată!

– Nu mi-am imaginat un bărbat la... spre patruzeci, nu? Nu-i nevoie să faci destăinuiri complete! Zic nu te-am imaginat atât de răbdător cu mine! Cu mine singură, într-un apartament pustiu!

– Poate mă blochează lumina!

– Nu! Vreau pe lumină... E mai excitant...!

– Să iau dorinţa ta ca pe o invitaţie?

– Nepremeditată! Te ajutam doar să ieşi din inhibiţie.

Bărbatul nu-i mai răspunse. Şi-ar fi deconspirat vocea sugrumată. Mirosul pielii ei a săpun parizian îi declanşă întreaga cohortă de preliminarii: atenţie! Lângă tine, o femeie aproape dezbrăcată. Îşi coborî privirile din ochii ei inofensivi peste colinele Edenului. Şi înainte de a intra în sfera comenzilor cerebrale trecute pe automat, unde simţuri pitite în spatele raţiunii se dezlănţuie ca o herghelie de cai scăpată din îngrăditura boxelor, Valeriu se întrebă prudent: „Să mă aflu, oare, în faţa unei schimbări? Destinul meu, nu prea vesel, trece acum pe lângă această femeie? Se va opri el lângă dânsa pentru a ctitori o masă comună?”

De la marginea canapelei şi a unei atmosfere conspirative, cu iz de libertinaj, unde zăcuse până acum puţin perplex de ceea ce i se întâmpla, simţi că-şi pierde claritatea spiritului. Părţi esenţiale din trupul său începură să se desprindă, să devină imponderabile şi să plutească spre Elena. În fruntea alaiului se afla o mână, ce-şi cerea parcă scuze de îndrăzneală, dar poposi febrilă pe genunchii făpturii imateriale de lângă dânsul, devenită între timp un centru de atracţie spre care tindeau toate elementele vii.

Elena! Mă absorbi...!

– Te cred şi te iert.

– Vin cu totul spre tine!

– Mi s-a mai întâmplat! N-ar fi prima oară când sprijin pe cineva...

– Din ce sunteţi făcute voi, femeile?

– Din căpşuni, din cireşe sau banane.

– Râzi de mine. Mă pot abţine de la orice bunătate culinară, de la voi, nu!

Mâinile îi căutau deja sânii, mari, cărnoşi, de forma unei picături de apă ce cade din cer. După acest periplu tactil, se caută de obicei, alte moliciuni, alte forme. Senzorii din palme devin însetaţi de schimbări de relief, următoarele fiind mai palpitante, ca orice necunoscută. Le căuta cu încetinitorul, prelungindu-şi plăcerea şi poposind atât cât locul acela să nu devină obişnuinţă.

– Bântuie ideea, Elena, că voi, femeile, nu sunteţi zămislite o dată cu noi, bărbaţii.

– Scrie în Biblie! zise ea, incitată suficient pentru a începe să răspundă la avansurile mângâietoare ale bărbatului. Se ridică hotărâtă şi i se aşează în braţe.

Valeriu o strânse puternic la piept, frământându-i protuberanţele mamare, coborându-şi palma până la baza torsului, întorcându-se înapoi, fără grabă, până la ceafa acoperită de plete bogate şi răsucindu-i în final capul spre dânsul pentru a-i cuprinde gura şi a i-o astupa cu un sărut interminabil, cu mici ferestre pentru respiraţie. Mercurul barometrului pasional urca nebuneşte spre punctul critic. Deveniseră două comete pulsatoare, Elena stârnită trecu înfierbântată

la contraofensivă, agăţându-i-se de gât, apăsându-1 cu trupul ei aprins de ceva numai de dânsa ştiut.

– Când aţi fost aduse pe Pământ? O întrebă Valeriu, îndepărtând-o şi privind-o ca pe o minune, după ce bărbatul devenise trist ca un munte pleşuv şi secătuit de o foame ce nu se stingea cu alimente! Nu se stingea cu nimic!

– Ştiu, ştiu, ştiu! îi răspunse ea legănându-şi capul în stânga şi în dreapta, ca în faţa unui accident neplăcut.

– Ce ştii? Spune-mi! Bărbaţii se întreabă de milenii!

– Ştiu pe ce stau acum! răspunse ea zâmbind. Eşti supravoltat!

– Rămâi fidelă neamului vostru! Nu-mi destăinui nimic! Nu vrei sau nu poţi? Nu ştii sau n-ai voie? N-ai voie să-mi spui, aşa-i?

Ea coboară din braţele lui puţin îngrijorată de ce avea să urmeze. Coapsele sale dibuiseră şi măsuraseră în taină bârna pe care stătuseră şi se înfioră a îngrijorare dar şi a curiozitate. Ce i se poate întâmpla? Doar avea gură să ţipe! Şi dacă el va lua ţipătul drept plăcere? Întâlnirea lor fusese organizată de poliţie doar, cu o precizie de ceasornic, până la cele mai mici detalii, ceea ce-i scăpase din vedere era riscul ce şi-l asuma acum. Merita oare recompensa ce i se promisese? Trebuia găsită procedura cea mai diplomatică. La nevoie va urla, da va urla şi cei puşi să o protejeze vor

sparge uşile în timp util, spera...

Se întinse pe canapea. Capotul căzut într-o parte mai mult chema decât acoperea. Strălucirea lui înnobila formele trupului. Valeriu nu găsi ceva mai bun de făcut decât să-şi scoată cămaşa. Se declanşa scenariul clasic. Partenerii nu-şi mai suportau hainele. Lama de mătase ce s-ar fi interpus între trupurile lor, li s-ar fi părut de grosimea unui zid. Privirile orbesc, pleoapele cad, lumina se aprinde înăuntru, vocile o iau razna pe ogoare porno, unicul instrument de orientare pământească, de conştientizare, de rămânere pe Terra, fiind pielea, senzor ce preia căldura celuilalt şi desenul reliefului anatomic.

– Valeriu! îi şopti ea, cu ochii închişi, ca din altă lume, dezbrăcarea reciprocă sporeşte farmecul cunoaşterii. Ştii, aduce puţin a viol... Aşa-i că n-o să mă violezi?

– Nu, dacă-mi destăinui misterul atracţiei. Misterul ce ne stăpâneşte mintea! Nu-mi arunca pantalonii pe covor. Pune-i pe un scaun că se şifonează...

– Ah, tu ai timp să mai gândeşti ce va fi după...?

– Va fi un „după” sau vom rămâne „Dincolo” împreună! O trase puternic spre dânsul, îi smulse desuul stăpânit de o nerăbdare vulcanică, câinească. Încercă şi ea să facă cu dânsul la fel, dar el îi prinse mâinile şi le opri.

– Ai ceva de ascuns, Valeriu?

– Nu! Dar nu acum, ci în momentul acela sălbatic prin starea în care ne aduce.

O ridică în braţe şi greutatea trupului ei modelat de Fidias îi dădu senzaţia că a păşit pe drumul secret al cunoaşterii. Elena semăna, într-adevăr, cu un om, dar şi cu un înger, avea pielea umedă, ca o lacrimă, dar formele i se lichefiau în imaginaţia sa îmbolnăvită de miresmele eroticului ce emanau din ea.

Se aşeză în genunchi la marginea canapelei şi palmele-i începură o căutare, în neştire, a absolutului. Urcau, pentru a coborî din nou, mai nesăţioase, escaladând culmile cu mere de aur, alunecau peste dunele mişcătoare ale pântecului, peste asprimile pădurii de protecţie, înfiorând şi buburuzând epiderma catifelată a splendidelor coapse, între care întârzie puţin pentru a pune capăt unei jene ce i se instalase în membrul viril acum la dimensiunea care a speriat vestul sălbatic. Era o durere ce ar fi simţită de un baston rupt în două de rotula unui genunchi. Îşi zbură de pe dânsul chilotul, paravan şi căpăstru totodată, lăsându-şi podoaba armăsărească să zburde spre pluşul canapelei în care se propti. Elena nu trebuia să vadă aşa ceva, înainte de a o scăpa acolo unde trebuie.

Ea îl lăsa să-şi presare pupicii până la genunchi făcându-se că nu pricepe ce făcuse el acolo, jos, dar în momentul când bărbatul se ridică pentru a coborî pe dânsa, ea sări în picioare.

– O clipă! Să pun ceva muzică... se scuză Elena. Se afla deja la mijlocul scenariului.

Întreruperea sparse tensiunea aceea clocotitoare dinaintea furtunii. Momentul creat de Elena era împrumutat de la antrenorii de fotbal, care cer schimbarea unui jucător pentru a curma avântul echipei adverse. Mişcându-şi şoldurile spre casetofon menţinu totuşi o stare excitantă prin nuditatea ei frapantă, care promitea un final mortal. Femeia apăsă pe o clapă şi melosul dureros al popoarelor negre, transmutate ca nişte animale de corvoadă pe meleagurile Americii, începu să umple atmosfera din cameră cu sugestii la apropieri carnale şi desprinderi de realitatea infestată cu atâtea prejudecăţi ce osândesc omul la schimnicie. Elena se apropie de Valeriu cu dansul deja schiţat, chemându-l cu braţele ridicate spre a fi cuprinsă, cu zâmbetul de miere şi privirile ascunse sub pleoape.

O îmbrăţişă tăcut şi se pierdură în ritmul impus de melodie, ritm ce devenea cu timpul un simplu pretext pentru ca oamenii să-şi poată simţi reciproc setea tropicală de celălalt, pentru ca genunchii să li se ciocnească uşor şi coapsele să li se lipească, lucru imposibil din cauza „oiştei” ce-i împiedeca orice tentativă de a se apropia de ea.

– Eşti divină, Elena! îi murmură el spre ureche. Aşa-i că nu eşti pământeană?

– O fi, dacă spui tu...!

– Astfel nu m-ai fi tulburat până la pierderea pudorii...! Nici nu pot să mă apropii, şi să mă lipesc de tine!

– O să-ţi fac puţin loc, dacă-mi promiţi răbdare.

Elena îşi desfăcu puţin pulpele ei masive, apropiate prin construcţie, adevărate metereze în faţa oricărui agresor. Era o femeie ce nu putea fi violată dacă ea însăşi n-o dorea. Unele au sub pubis o cupolă respectabilă pe sub care poţi trece cu trăsura. La dânsa, coapsele blocau orice imixtiune vrăjmaşă. Prin breşa lăsată acum, Valeriu îşi strecură mătărânga într-o alunecare eliberatoare până ce trecu dincolo de toate obstacolele carnale. N-avea decât să continue dusul până la perete, gândea Elena! Deşi, avea o senzaţie bizară. Cunoscuse mulţi bărbaţi dar cu ăsta parcă dansa pe o grindă. Trebuia să găsească o soluţie acceptabilă. Nu putea să-l amâne toată noaptea. Proba trebuia obţinută în seara aceasta. Bărbulescu, şeful poliţiei, şi Nicu Andrieş de la criminalistică, aşteptau un rezultat. Cum să procedeze?

– E bine aşa? întrebă ea pe un ton protector.

– Dacă se poate spune!

Aşa cum o ţinea lipită, îi strânse talia puternic, îi plimbă palmele pe spate pentru a o magnetiza, îi zdrobi sânii cu pieptul lui muşchiulos şi o ridică, pur şi simplu, zece centimetri deasupra covorului, fără ajutorul

mâinilor...

– O să mă scapi! protestă moale Elena şi ca din sperietură strânse coapsele puternic.

Valeriu încercă două curse du-te-vino pe sub cetina umbroasă de la gura peşterii deja umezită. Aluneca încântător. Preludiul la simfonia pasională răzbătea din fosă, dar se opri. Încă două, trei mişcări asemănătoare şi ar fi căzut cortina! Lipsind-o astfel pe Elena de câteva orgasme ce avea de gând să i le dăruiască.

Tânguirile languroase ale melodiei, apărută după blues-ul introductiv, trăda un scenariu pregătit dinainte. Numai că Valeriu îl interpretă strict erotic. Şi într-adevăr, în eter, îşi făcură apariţia gemete executate artistic, încât cu greu deosebeai virtuozitatea de adevărul nud... Bărbatul îi căută gura din nou, plimbându-şi buzele umede peste carminul devenit elixir. Apoi îşi împletiră limbile. Vraja aceea misterioasă pusese stăpânire pe amândoi. Elena uită de misiune, de pericolul ce-o păştea. Simţurile îi cereau percuţia liniştitoare, pe măsură ce femeia din boxe gemea înnebunită, îndemnându-i la violenţă sexuală.

– Elena, ai milă! gemu Valeriu. Oh, mă pierd…

Ea nu-i răspunse, dar se opri din dansul acela tribal ce aţâţa papistaşii la origii. El îşi îngropă faţa între sânii ei de o frumuseţe rară, o împinse delicat pe spate şi amândoi se

prăbuşiră pe covor.

– Elena, mă ucizi! grohăi Valeriu, în timp ce-şi căuta o breşă în pulpele ei lipite. Ajunsese într-o stare explozivă.

– Valeriu! Ascultă-mă! Visul unei femei nu este să se delecteze cu o bârnă. Preferinţa noastră este un penis mic şi bine manipulat. Unul ca tine, cu coada asta de drapel proţăpită în faţă, trebuie mai întâi să-şi calmeze partenera. Sincer vorbind, sunt puţin speriată. Încearcă mai întâi cu mâna!

Ştia cum se procedează. Unii se simt bine numai aşa. Elena începu să se foiască, să geamă în surdină. Gemetele trădează un climat erotic de zile mari, citise el într-o carte. Înseamnă că era pe drumul cel bun ce trece prin pădure... O avea deasă, sârmoasă. Coapsele femeii se puseră în mişcare excitantă lipsită de echivoc.

– Eşti un elev bun şi ascultător... Deja am avut un orgasm!

– Valeriu era dat în clocot. Îşi înfipse degetele mai profund, în căutarea pietrei de hotar, dincolo de care începe alunecuşul spre minunea lumii. Pârtia era bine pregătită de unguentul Elenei. Nemaiexistând nici un pretext de amânare, barierele femeii se ridicară puţin, atât cât se putea circula, deocamdată prin faţa gării. Un tremur inexplicabil o cuprinse de la picioare până la buzele gurii. Faţa i se descompuse de parcă ar fi intrat în agonie, coapsele declanşară de la

sine o mişcare de foarfece, accelerată, mâinile ei cuprinse de spasme descoperiră megalonul bătând la porţile cetăţii, îl apucă gingaş de căpăţână, aplicându-i cu artă câteva plimbări de du-te-vino ce le spori plăcerea, aruncându-i pe amândoi într-o stare de transă inconştientă. Bărbatul, la capătul răbdării, încerca să găsească o breşă, forţând intrarea, dar Elena îşi strânse coapsele urlând, se trase înapoi, se aruncă cu bazinul înainte, preluând mişcările ce ar fi trebuit să le facă bărbatul, dacă, bietul de el, ar fi reuşit o pătrundere şi în mai puţin de un minut, pe când el credea că ea îşi face curaj să-1 primească se trezi terminat. De plăcere, mai juisă şi ea o dată. Şi în timp, ce convulsiile celor două trupuri mai continuau, Elena îl întrebă cu ochii închişi:

– Eşti mulţumit?

– Da, deşi puteam să o fac şi singur în faţa unei fotografii sugestive.

– Dar eu iubitule, nu sunt fotografie şi simt că am început să te iubesc. Asta îmi lipsea? Niciodată n-am simţit atâta încântare. Misterul să fie, oare, prezenţa înfricoşătoare a instrumentului tău fabulos? Sau preludiile din timpul „încălzirii” când îmi imaginam că o fac cu adevărat? Când te auzeam parcă răcnind ca un nebun, siluindu-mă cu sălbăticie!

Da, Valeriu devenise conştient că trebuie să o calmeze şi simţi subit nevoia să-i facă declaraţii.

– Crezi că am putea deveni o pereche? Ştiu,

sunt un handicapat, dar tu m-ai putea ajuta. Am trăit cu tine senzaţii sublime. Tot n-am înţeles de unde izvorăsc, dar ploile sunt binefăcătoare chiar dacă nu ştim de ce le premerge trăsnetul. E de-ajuns să le descrii şi omul simte sufletul copleşit de umezeală...

– Tu scrii, Valeriu?

– Se poate spune şi aşa, dar mai mult încerc să descopăr răspunsuri la „de ce?” O să ne mai întâlnim?

– Cred că da. Ai fost foarte înţelegător. Unii te cred un criminal...! Mâine am o zi grea. Te sun eu când să mai vii dacă-mi laşi un număr de telefon.

Se îmbrăcă, o sărută în uşa ce da spre scară şi coborî în stradă fluierând o arie veselă. La 50 de metri, de ieşire, doi tipi îi proptiră revolverele în spate şi în piept:

Atanasiu Valeriu! Eşti acuzat de omucidere. Urmează-ne!

Capitolul IV

RĂZBOIUL CLUBURILOR

Agenţii de la criminalistică îl conduseră pe Valeriu la comisariatul de poliţie, unde-l aştepta comisarul şef de la criminalistică răsturnat într-un scaun-fotoliu. Nicu Andrieş lucra de 15 ani în poliţie. De mic copil se juca de-a traficanţii şi şeriful, filmele cu cowboy insuflându-i o dorinţă nebună de a lichida masa aceasta de infractori, un pericol social real, însuşi magazinul părinţilor săi fiind prădat de două ori. Făcuse facultatea de ştiinţe juridice, optase pentru nişte cursuri speciale de criminalistică şi la 23 de ani primise deja de la şeful secţiei de criminalistică primul dosar de rezolvat. Un psihopat sexual semăna groază prin oraş, ucigând cu un obiect tăios numai tinere fete, de preferinţă blonde. I-au trebuit şapte luni de zile de investigaţii, supravegheri, controale de rutină până când, dintr-o întâmplare pur şi simplu norocoasă şi o greşeală fatală a psihopatului, acesta fu prins.

Presa ridică în slavă competenţa tânărului Nicu Andrieş, femeile oraşului răsuflară uşurate, iar tinerele fete dormeau cu portretul lui, decupat din ziare, sub pernă. Primi sute de scrisori, oferte generoase, iar unul dintre senatorii oraşului îi oferi postul de şef al secţiei de criminalistică dacă acceptă mâna fiicei sale. Era singura lui urmaşă, tremura pentru viaţa ei şi vroia să-i asigure o securitate perfectă, într-un oraş unde se înregistrau câteva crime în 24 de ore.

Avea acum 38 de ani şi 12 de când convieţuia cu frumoasa fiică a senatorului. Căsătoria lor ar fi fost una potrivită, care merge de la sine, dacă Daniela nu ar fi fost dramatic infestată cu morbul geloziei.

Boala învenineză convieţuirea cuplului, aduce la disperare pe partenerul învinuit pe nedrept cu o perseverenţă diabolică. Acesta rezistă eroic, clamează, demonstrează metodic nevinovăţia, încearcă să capete încrederea atât de necesară într-un cuplu şi dacă boala celuilalt e mai puternică decât spiritul său de înţelegere, atunci are loc o prăbuşire a eului său bun. I se cuibăreşte de la sine în inimă răzbunarea pentru umilinţele îndelungate la care este supus. Şi îşi spune: „Dacă tu, frumoasă, mă acuzi zilnic de infidelitate, măcar să fie adevărat, şi oala cu zoaie ce mi-o torni în cap va fi suportată cu sufletul împăcat!”

Starea tensionată din casă, sfaturile

libertine date de prietenele năucite de confidenţele Danielei, acumularea unei cantităţi enorme de răzbunare, deteriorarea sentimentelor iniţiale de afecţiune şi alţi factori de natură psihică, ce plutesc liber prin mintea omului tulburată de sentimentul geloziei, nu puteau sfârşi decât într-o dorinţă acerbă de adulter, consecinţă firească a propriei sale maladii. Daniela avea nevoie însă de o încriminare care să-i justifice evadarea măcar faţă de propria sa conştiinţă. Şi cel mai la îndemână mijloc nu putea fi decât Elena, prietena şi vecina ei de vilă pe care o va împinge în braţele soţului ei.

Adesea îi lăsa singuri în grădiniţă, unde aveau un chioşc de vară pentru divertisment, pentru un pretext oarecare, revenind abia după jumătate de oră. Nicu folosea acest timp pentru discuţii de tatonare, Elena fiind o femeie fascinantă. Simpla ei prezenţă te purta cu gândul pe unde natura lucrase forme măiestre şi întinsese capcane în care îţi venea să te arunci singur cu capul înainte, ca un sinucigaş ce pune capăt unei dureri insuportabile. Era de ajuns să dansezi o dată cu dânsa pentru a nu mai ieşi din erecţie toată noaptea. În asemenea ferestre de discuţii mai intime, Nicu, poliţist înnăscut, aflase că Elena înnebunise într-o seară un bărbat, pe care ea nu şi-l putuse apropia cu bastonul de mareşal, aşa cum făcea cu toţi, până în cuibul cald de sub pubis, îngăduinţă nelipsită de cinism,

pentru că la sfârşitul melodiei bărbatul alerga ca un stropit cu benzină la toaletă să se masturbeze; acesta îi scăpase jocului ei sinistru pentru că poseda o sculă priponită de-a lungul piciorului până spre genunchi!

Mica ei poveste veselă, socotită de dânsa suficientă pentru a crea între ei o intimitate neortodoxă, scăpără în mintea comisarului o idee genială, spera el, care să-l înalţe din nou pe culmile gloriei profesionale. O va antrena pe Elena într-o operaţiune-capcană de prindere a ucigaşului de femei prin perforarea măruntaielor, fiindcă cine putea comite o asemenea barbarie sexuală decât unul cu phalusul până la genunchi?

Întreprinse cercetări discrete, află numele, profesia şi locul de muncă al presupusului criminal şi într-o după-amiază, în prag de seară, i-o plasă în faţă pe Elena. Momeală sigură, ea urmând să-l examineze şi să-i încerce pornirile bestiale spre crimă. Mărturisirea Elenei o considera o întâmplare fericită pentru că cele mai de seamă descoperiri sunt adesea rodul întâmplării. S-ar putea să-i vatăme puţin frumoasa prietenă, deşi avea o corpolenţă atletică, greu de răpus. Şi-apoi oamenii lui erau plasaţi în locuri sigure de intervenţii. Uciderea femeii nu putea avea loc chiar de la prima pătrundere! Apoi urma ţipătul de alarmă, apariţia fulgerătoare a agenţilor, arestarea criminalului în flagrant delict, supunerea la o anchetă adecvată şi

mărturisirea de rigoare.

Comisarul jubila. Privi telefonul care rămânea mut şi îşi mai aprinse o ţigară. Trecuseră aproape trei ore de la intrarea individului în apartamentul Elenei şi Nicu Andrieş aştepta cu răbdare deznodământul. În sfârşit telefonul sună lung.

– Dom'comisar, l-au prins pe Sulă-Lungă. Îi aici alături, în camera de gardă. Protestează!

– Ţineţi-l acolo până când vă chem eu! răspunse comisarul.

Închise nerăbdător legătura şi formă numărul Elenei. Se va duce până la dânsa oricum. Fie moartă, fie vie! La al treilea semnal auzi receptorul ridicându-se şi în microreceptor vibră plăcut vocea Elenei. Părea într-o bună dispoziţie.

– Elena! Cine-i la aparat?

– Slavă domnului! Eşti bine, nevătămată? Ţi s-a întâmplat ceva rău?

– Dimpotrivă, Nicule. Tipul e blând ca un mieluşel.

– N-a încercat să te brutalizeze?

– N-a avut timp... Deja îl terminasem...!

– Ei drăcie! Nu înţeleg nimic! Aşteaptă-mă! Vin să mă lămuresc.

Dădu telefon la poartă, ordonă subordonaţilor să elibereze imediat corpul delict, cu scuzele necesare. Apoi se urcă în maşină şi opri în dreptul locuinţei închiriate special pentru operaţia plănuită cu atâta minuţiozitate. Urcă scara şi sună. Elena îl

întâmpină în acelaşi complet sexy cu care îl sedusese pe Valeriu. Comisarul păru la început să nu ia în seamă provocarea, dar o mâncă din ochi când ea o luă înainte spre camera experimentului. Îl invită să ia loc pe aceeaşi canapea unde şezuse presupusul criminal, întrebându-l apoi în glumă:

– Ai venit la reconstituire?

– Doar să-mi povesteşti cum s-a desfăşurat totul, secvenţă cu secvenţă. Nici nu bănuieşti cât de importante pot fi cele mai neînsemnate gesturi!

– Dacă spui tu! Am început cu whisky...

– Şi tu, Elena, unde stăteai?

– De fapt am început cu baia...

– Şi?

– Am venit aici înfăşurată în prosop să-mi iau trusa de machiaj de pe comodă. E nevoie să mai repet scena?

– Şi el? El, ce făcea?

– Stătea acolo şi mă admira.

– Cred şi eu! Avea ce vedea... Apoi?

– Am reapărut îmbrăcată cu fusta aceea mini. Am fost odată cu ea la voi. Daniela plecase şi tu ai ţinut o clipă să vezi din ce material era făcută...

– Dumnezeule! Să fii de lemn şi tot crapi! Apoi?

– Mă incomoda. Şi deja îşi făcuse efectul. Am ieşit şi m-am întors aşa cum mă vezi cu două ceşti de cafea, motivând că m-am pătat.

– Scena asta o poţi repeta?

– Aşteaptă câteva minute, Nicule!

Elena ieşi şi spatele ei splendid cerea mângâieri. Mişcarea aceea vălurită a carnaţiei de pe fese îi aprinse imaginaţia comisarului. Va merge cu reconstituirea până la capăt. Se dezbrăcă de veston, punându-şi-l pe spătarul unui scaun şi se lăsă în cămaşa lui albă, pusă special pentru această seară, când visase să cheme fotografii şi să pozeze victorios în faţa presei. Observă apoi atent mobila, canapeaua, covorul, paharele, sticla de whisky goală pe jumătate... Nimic! Nici un indiciu, nici o urmă de violenţă. Elena avea dreptate! Femeia aceasta, dată dracului, ce-i dă târcoale de vreo trei luni de zile, specialistă în perversiuni, l-a îmbrobodit pe presupusul spărgător de utere! În noaptea asta ar trebui să o „guste”.

– Exact aşa l-am găsit şi pe Valeriu, mi se pare, când m-am întors cu cafelele.

– Dezbrăcat?

– Nu! Nerăbdător să mă aibă. Serveşte cafeaua. Reconstituirea cere mintea limpede.

– Crezi că o să mi-o pot păstra?

– Eşti doar în exerciţiul funcţiunii, Nicu...!

– Atunci să continuăm!

– N-ai vrea să sărim peste unele etape pregătitoare?

– Ce propui?

– Să ne dezbrăcăm reciproc. E mai sexy... Începură ritualul şi în timp ce-i scotea de pe dânsa puţina acoperire, i se contura în faţa sa

desăvârşirea. Şi el o va atinge cu degetele tremurânde, posedând-o, înlănţuind-o, frenetic, încercând să reţină ceva din necuprinsul farmecului ei. Lunile de zile de aşteptare îi răsplăteau acum răbdarea lui circumspectă. Era mai frumoasă decât şi-o imaginase, era Elena, legendara Elenă, răpită lui Paris, paguba lui Menelaos, cauza pieirii atâtor vajnici luptători pe zidurile Troiei.

Mâinile ei delicate îl lăsară ca pe Adam, cei doi oameni erau din nou-aşa cum îi făcuse Creatorul , pentru că nimeni nu se naşte îmbrăcat. Ruşinea a apărut mult mai târziu, când oamenii au devenit ipocriţi şi plini de prejudecăţi. Jocul cu sexul este un păcat, o obscenitate, o pornografie, o vulgaritate pentru ca, în sinea sa, nimeni să nu recunoască sorgintea copilului în aceste cuvinte denigratoare. Ah, Elena, câtă perversitate, cât sacrificiu, prohibindu-ne de la plăcerea supremă!

În sfârşit, mâine, mai gândea comisarul, va asculta istericalele Danielei cu cea mai desăvârşită dezinvoltură. Cuvintele ei veninoase vor trece prin timpanele urechilor sale ca printr-o sită, nelăsând nici cea mai mică vibraţie în simţurile sale umilite atâţia ani de zile. Femeia lipită de trupul său îl descătuşa acum din infernul unui calvar, îi deschidea cu mâinile ei calde porţi ale unor simţăminte necunoscute, solicitându-i bărbăţia până la capacitatea maximă suportabilă, de

unde menajamentele sclifosite nu mai încap între cei doi, dorinţa de intrare în celălalt ne mai cunoscând margini...

– Nu, nu jos! Mă înţeapă covorul! protestează ea, sau sfătuieşte. Mai bine pe canapea.

Picioarele acelea, metereze pentru Valeriu, stau acum încolăcite pe gâtul vecinului ei pofticios, care-i caută înfrigurat sexul apărat doar de propriile sale obstacole, ce mai rezistă câteva clipe fierbinţi pentru a se retrage apoi învinse de alunecuşul ivit pe neaşteptate. Partea lipsă a femeii sondează profund, revine la ieşire, patinează pe pârtia muntelui Venus, se duce din nou la izvorul vieţii, tatonează împrejurimile, dar marele secret rămâne acolo infailibil. Cei doi gustă doar extazul căutării, îl prelungesc cât pot. Dumnezeule, dacă exişti, ai dat omului mijloacele de a fi fericit şi el, tâmpitul, le nesocoteşte!

Elena trăia clipe de levitaţie spirituală, sporindu-şi participarea pe măsură ce aprecia că totul are un sfârşit. Pătrunderile devenite aidoma berbecului ce izbeşte poarta cetăţii începură să fie însoţite de strigăte nearticulate, neomeneşti, adesea un „Hei rup!” sălbatic, imposibil de imitat în stare de repaos. În sfârşit, printre râuri aburinde ce le alunecau pe piele, Elena scoase un urlet înalt, ce se prăvăli apoi mult sub liniile portativului.

– Nicule, eşti un criminal! M-ai omorât!

– N-am auzit morţi vorbind! râse el.

– Sunt moartă de plăcere! Mesagerul ăla doar m-a masturbat. Nu eram nebună să-l las în mine! M-ar fi rupt fără să mai apuc fericirea trăită cu tine!

– Elena! Tu mi-ai dat peste cap planul de a prinde ucigaşul atâtor femei! îi reproşă comisarul, în care reapăruse subit deformaţia profesională însoţită de regretul după afirmare.

– Caută-ţi altă proastă! Eu pe tine te-am vrut. Şi a fost un prilej minunat de a te aduce în braţele mele. De când visez poziţia asta cu tine!

– Doar dorinţa mea aprigă de a te avea mă determină să te iert. Mai ales dacă o să mă ajuţi în căutarea altei „capcane" decise să-şi rişte integritatea pentru 5000 de dolari.

– Îndeamn-o pe Daniela ta! Tot vrea ea să se răzbune pe tine! Dacă mai câştigă şi un premiu!

– Eşti nebună, Elena!

– Eşti un prost, Nicu. Nu ştii de ce sunt în stare femeile geloase! Ele nu visează decât răzbunare.

– N-are nici un motiv să o facă! Sau măcar până în seara aceasta nu avea... Doar n-ai să-i spui tocmai tu!

– N-am să-i spun, dar o sugestie dezinteresată pot să-i dau... În definitiv ar lucra pentru tine, ar risca pentru faima ta, nu?

– Elena, nu aş dori să scap de dânsa.

Poate se mai îndreaptă cu trecerea anilor.

– Nicuşorule, timpul pierdut nu iartă! şi în gândul ei îşi spuse: „Ba eu aş vrea ca Daniela să dispară!”

Trebuia să-l înnebunească, să i se dea în poziţii inedite. Aşa cum stăteau întinşi alături pe canapea, Elena se rostogoli peste dânsul, alunecând ca un şarpe, în sus şi în jos, zdrobindu-şi sânii dumnezeieşti de pieptul lui atletic, apoi îi prinse cu mâna instrumentul din nou în erecţie, dirijându-i-l spre minunea lumii, din nou pregătită să primească oaspeţi şi să se desfete până la pierderea conştiinţei. Îşi ridică trupul de pe dânsul, priponindu-se de oiştea bărbatului, săltându-se o clipă pe genunchii ce-i funcţionau ca două resorturi, prăbuşindu-se în ea până în prăsele, manevrându-şi bazinul zeiesc într-o rotire spiralată.

Opunerea pasivă a comisarului îi dădu puterea să reziste liniştit asaltului şi să-şi dirijeze ejacularea după voie. Muncile Elenei îl satisfăceau şi pe undeva o pedepsea la eforturi rar apreciate bărbatului. La al patrulea orgasm în seara aceea, trei furându-i-le lui Valeriu bănuitul, Elena galopa oarecum stăpână pe forţa sa de suportare a frecării, cauza principală a sfârşiturilor nedorite. Orgasmul veni târziu, simultan, şi în loc să-i răcească, îi legă şi mai strâns, exact cum îşi propusese Elena din Ala Balla, la fel de înzestrată ca cea din Troia pentru a stârni un război de proporţii îngrijorătoare.

*

Petrică şi Maria îşi petreceau a 12-a noapte în staţia-pilot, feriţi de ochii iscoditori ai personalului de cercetare, pironiţi în faţa microscopului, umplând şi combinând conţinuturi secrete de eprubete, hrănind şoriceii-cobai cu seruri menite să oprească procesele de metastază, să le localizeze şi stopeze. Din opt în opt ore, Maria umbla la câteva zone erogene, lăsa să i se vadă ceva de nevăzut în toate zilele şi Petrică intra într-o erecţie de toată frumuseţea. Atunci îşi aplica panglica ruletei de la cap la coada „pacientului" său pus sub observaţie, măsura de două ori şi cădea zdrobit pe scaun. Obiectul viril avea ambiţia să ajungă campion, să fie expus într-o vitrină de sticlă sau într-un borcan cu spirt, aşa cum se află a banditului Terente şi oamenii să vină la Muzeul de ştiinţe naturale, ca la a opta minune a lumii, să plătească 50 de mii intrarea pentru a vedea o excrescenţă bărbătească incredibilă, cât o trompă de elefant!

Ultima măsurare stabiliseră să o facă la orele 24. În evoluţia megalitului intervenise ceva de mult sperat. La orele 16, lungimea era identică cu cea de la ora 10 dimineaţa. Dacă şi la miezul nopţii avansul va fi nul, însemna că antitodul îşi dovedise eficacitatea. Limbile ceasornicului din perete arătau ora 23,30'.

– Maria! - îmi pierd raţiunea. Să măsurăm!

– Nu, Petrică! Un om de ştiinţă trebuie să-şi păstreze calmul, rigurozitatea experimentului. Să aşteptăm!

La 23,45', Maria îşi desfăcu halatul alb de laborator. Sânii bine struniţi într-un sutien de susţinere şi nu de acoperire, de o albeaţă seducătoare, declanşează starea aceea de empatie, când inima îşi sporeşte ritmul, vrerea îşi pierde personalitatea, respiraţia scoate aburi ca un cazan de locomotivă veche, iar sub pântec taurul comunal încearcă să rupă gardul, să împungă şi să mugească ca un disperat, să zbârnâie ca o coardă de contrabas bine strunită.

Maria îi urmărea reacţiile cu o privire profesională şi, nedorind ca măsurarea să fie eronată, continuă să toarne gaz pe foc. Printr-o mişcare decisă îşi trase de pe dânsa desuul, creând o atmosferă în care amanţii se rostogolesc, de obicei, la pământ. Ea însă rămânea dreaptă, cu o expresie de doctor în exerciţiul funcţiunii.

– Lasă-mă pe mine, Petrică! Din cauza emoţiei s-ar putea să greşeşti măsurătoarea. Dar aşteaptă! Mai sunt 10'.

Maria îi luă ruleta din mână şi-şi pironi privirea pe cadranul ceasului. Petrică o ocoli şi o cuprinse în braţe pe la spate. Ea nu protestă. Cu cât excitaţia va fi mai barbară, cu atât va exista o certitudine. Stăteau aşa lipiţi, cu o idee sufocantă pe creier, gata să lase totul baltă şi să se deda celei mai cumplite

împreunări de la care se abţinuseră, începând chiar după prima lor întâlnire. Nu vroiau să rişte o catastrofă din cauza unei pofte nesăbuite.

Şi în noaptea aceasta li se întrezărea o ploaie cu bulbuci, o ploaie acidă, o ploaie cu broaşte, o ploaie ciobănească, o inundaţie cu suc de carne ucisă şi trecută prin maşina de tocat. Seisme năvălite din măduva oaselor le cutremurau trupurile devenite jucării mari şi vii în mâna unei forţe debusolante în stare să ucidă şi un munte de raţiune.

– Petrică! După! Te rog nu mă descalifica profesional. Suntem oameni de ştiinţă, ce dracu! Am înnebunit? Gata! Mai este un minut. Apropie-te de masă!

Oficiau parcă un experiment inedit. El putea deveni o mină de aur, un liant în căsnicie, dar şi o armă periculoasă. Orice ar fi devenit însă, ei simţeau că au ajuns la capătul răbdărilor.

– Cât, Maria? întrebă Petrică cu respiraţia tăiată.

– Ghici!

Atunci el simţi rupându-se în el odgonul unei ancore, ochii i se înroşiseră ca la un câine turbat. Prinse femeia de umeri şi o răsturnă pe masa de metal nichelat. Picioarele ei cărnoase i se sprijineau pe şolduri oferindu-i-se oaza unde trebuia să-şi găsească liniştea o dată, o singură dată în viaţă şi dacă fi-va după aceea să i se închidă toate porţile spre fericirea

eternă, el va şti să înghită cu curaj un pumn de pastile cu care se trece Styxul.

Oare de ce-l acceptă fără proteste? Unde a dispărut exigenţa doctorului curant? Cercetarea s-a terminat? Să fie pătrunderea lentă în aparatul de control, banchetul pentru sărbătorirea victoriei? Să însemne că dezvoltarea dezordonată a „pacientului” a încetat? Şi Maria încearcă să-i aprecieze competiţia cu propria ei constatare?

– Petrică! Domol! Nu eşti pe stadion! Nu numai de mine depinde reintegrarea ta în rândul bărbaţilor acceptaţi de o femeie! Norocul tău este că nu a crescut şi în grosime. Atunci ai fi avut nevoie de o iapă... Startul l-ai luat bine... Ah, uşurel! Nu te avânta! Sunt şi eu pe acolo pe unde alergi tu!

– Maria, iubito, te implor, spune-mi cât e de lungă?

– Asta contează mai puţin. Principalul e dacă sunt eu pe măsura ta...

– Spune-mi, s-a oprit?

– Da, stă pe 25! Oh, de m-aş putea obişnui! Nu te-aş mai da nimănui. Cu prudenţă, Petrică, cu prudenţă! Eu sunt iubita ta, nu uita! Care mai are şi un clitoris de mângâiat... Aşa! Vezi că ştii? Din când în când poţi să te mai duci, dar ai grijă să te întorci înainte de... Auuu! înainte de a ţipa... Nu uita! Ieşirea în lume ţi-o semnez eu! Mă umpli destul ca să te simţi şi tu bine. Nu trebuie neapărat să tragi mănuşa pe ea până în vârful

degetelor!

– Maria! te vreau toată! Eşti îngerul meu pe Pământ... Nu ne mai despărţim niciodată!

– Vom face avere, Petrică. Eşti puţin incomod dar sper să mă dilat atât cât îţi trebuie ţie măsura.

– O vom face de trei ori pe noapte! Doar nu e din metal! Trebuie să cedeze! Un copil de 3,5 kg cum poate să treacă prin ea? Şi un furtun de 25 cm. nu?

Erau doriţi, nu o făcuseră de mult. Studiaseră atâta timp aparatele acestea de creat urmaşi şi sensul vieţii, le alimentaseră cu combustibil emoţional, le aduseseră în pragul când trebuia să le descarci cu mâna, dacă n-au contra-pereche, încât sfârşiseră amândoi după câteva minute.

Prin laborator fâlfâiau idei de milioane.

– Scumpo, unde ne terminăm noaptea şi unde sărbătorim minunile *Vitaeternei!*

– La mine, Petrică. Şampania e pregătită de mult. Eu nu mi-am pierdut încrederea în capacitatea noastră. Suntem cercetători experimentaţi, ce Dumnezeu!

– Maria! Lasă-mă să-ţi sărut un gurgui. Strigă la mine de când l-am văzut!

– Asta trebuia să o faci de la început... Acum te pedepsesc. Mă îmbrac!

După o jumătate de oră, cei doi fericiţi se aflau în garsoniera Mariei. Mai probară o dată „noul născut”, el trebuia să fie mostra, capul de afiş, mascota publicităţii ce trebuia

începută încă de a doua zi şi acum puneau la cale detaliile. Ceea ce aveau ei de vânzare nu era o marfă oarecare. Ea avea nevoie de avizele Ministerului Sănătăţii, de un dosar voluminos, de un studiu experimental pe un număr suficient de voluntari pentru eliminarea oricărei suspiciuni şi a oricărui risc. *Vitaeterna* nu putea ajunge în farmacii, de unde să poată fi cumpărată, decât după cel puţin câţiva ani. O asemenea perspectivă devenea inacceptabilă pentru cei doi coautori.

– Invenţia mea, Maria, nu o pot ceda omenirii în mod gratuit, fiindcă asta este soarta oricărui medicament. El devine universal, îşi pierde protecţia pe care legea o acordă descoperitorului. *Vitaeterna,* dacă mă gândesc bine, nici nu este un medicament.

Maria zâmbeşte, clătinând din cap. Petrică trece peste reţinerea ei şi continuă cu aprindere:

Vitaeterna este o mană cerească pentru bărbatul care vrea să scape de o infirmitate, de o stare de eunuc. Un bărbat fără obiectul acela care ţine casa se va prăbuşi în alcoolism sau îşi va trage un glonte în cap. Eu ştiu mai bine, fiindcă am fost obiectul de batjocură şi al femeilor şi al bărbaţilor. Masculul se naşte cu credinţa falsă că puterea lui de seducţie stă într-o daravelă capabilă să uimească, să umple, să pârâie şi să dea gata până şi cea mai pretenţioasă femeie în materie de sex. Ei bine, eu voi exploata această tendinţă şi-mi

voi face o clientelă îndestulătoare.

– Pe ce căi, Petrică? Asta trebuie să găsim.

– Pe căi subterane, Maria, fără TVA, pe calea cocainei, pe calea marijuanei, prin reţelele specializate în marfa de contrabandă, în marfa prohibită. Vor veni la mine să-i vindec de minisex, de inferioritate masculină, ca la un făcător de minuni. Şi preţul va fi mare! Atât cât ar da un muribund pentru a scăpa de cancer! Realizezi perspectiva?

– După partida cam dură cu tine, încep să mă simt mai bine. Banii vindecă tot!

– Atunci să-i facem. De mâine la lucru! *Vitaeterna* şi *Vitaeterna-stop,* să-i zicem, trebuie să plece pe piaţă în maximum o săptămână. Mâine vom strecura în câteva ziare o informaţie ambiguă, un viermişor care să atragă peştii. Dă-mi te rog o hârtie şi un pix! S-o gândim împreună! Să vedem!

„Medic curant. Refac potenţa virilă, vindec eunocoidismul. Succes garantat. Discreţie totală.”

– Atât! Nici un indiciu în plus. Anunţul îl va duce la ziare puştiul portăresei, contra unei recompense atractive.

– Peste trei zile vom da alt anunţ. Să zicem aşa: „Extraordinar! *Vitaeterna* m-a făcut bărbat!” Atât!

– Bine, bine, pare perfect, dar cum ne vor găsi?

– Să zicem că mai dăm un anunţ la

„diverse”. „Sincere mulţumiri doctorului Paul. M-a făcut bărbat. Femeile sunt satisfăcute acum de mine...”

– Şi mai departe, Petrică?

– Mai departe vom citi zilnic presa locală. Cine are nevoie, va încerca să dea de doctorul Paul şi îşi va da adresa, telefonul, iar noi îl vom contacta direct pe pacient fără să ne trădăm şi îl vom amâna trei zile. În timpul acesta vom căuta firele unei linii de distribuţie, dacă nu cumva ne vor căuta ei pe noi, după metoda de mai sus. Apoi dolarii vor începe să curgă. Pentru că să fie clar! Nu vindem decât pe dolari! Şi România trebuie să ajungă ţara tuturor posibilităţilor! *Vitaeterna* va deveni cea mai bună investiţie. Aşa cum filmele lui Brigitte Bardout aduceau Franţei mai multă valută decât puternica ei industrie, tot aşa *Vitaeterna* va scoate ţara noastră din sărăcia în care se zbate! În mai puţin de şase luni, celebra descoperire era pe buzele tuturor. Rezultatele concrete erau cea mai bună publicitate. Cel puţin, în lumea interlopă, megasexul devenise o modă. Neîmplinirile insurmontabile ale naturii se corectau acum spectaculos. *Vitaeterna* aducea fericire pe pământ. Cuplurile gustau deliciile extazelor voluptuoase şi îndelungate. Preţul elixirului creştea galopant. Petrică îşi construi un laborator secret propriu. Se cerea o producţie de masă.

*

Clubul MEGASEX deveni neîncăpător şi din cotizaţiile încasate îşi construi un sediu nou, spaţios, decorat cu elemente specifice. Marile serbări ale phalusului din Grecia antică reveniră în actualitatea unei lumi moderne, trecute prin etape istorice de condamnare a sexualităţii, de oprimare a instinctului libidounal, la urma urmei esenţial în perpetuarea speciei. Pofta de dragoste, cu care natura a înzestrat omul, creştinismul a supus-o două milenii unor dogme prohibitive, unor ritualuri ordonate, unor sentimente de culpabilitate, dictând până şi zilele când se pot concepe copii sau se poate gusta din cupa cu plăceri. Adesea şi intervenţia statului a îndemnat la absitenţă, sub ameninţarea cu ani grei de închisoare daţi pentru întrerupere de sarcină.

Bărbaţii scăpaţi de infantilism sexual, conştienţi de potenţa lor apreciabilă ajungeau la excese exorbitante. Satisfacţiile reciproce, rezistenţa în timp constituiau un fel de rodaj, un fel de probă în termenul de garanţie a utilajului. *Vitaeterna* îşi justifica numele.

Fenomenul, pe drept denumit astfel de presa în căutarea senzaţionalului, complică şi mai mult sarcina poliţiei de descoperire a psihopatului care continua să facă victime în rândul femeilor de toate vârstele. Cu o populaţie masculină megasexiană în creştere,

şansa de a găsi acul în carul cu fân devenea infinitezimală. Cu atât mai mult cu cât agenţii secreţi ai poliţiei, infiltraţi în reţelele traficanţilor de orice, de la droguri până la carne vie, cu recompensele primite îşi procurau mai întâi *Vitaeterna.* Erau şi ei oameni şi nu puteau renunţa la ultimele descoperiri ale ştiinţei, cum nu poţi renunţa la televizor şi la programele lui proaste.

Câştigurile misiţilor deveniră atât de importante încât luară cele mai sofisticate măsuri de siguranţă în distribuirea drogului, căci ce puteau fi aceste prafuri care ridicară numărul consumatorilor la nivelul fumătorilor? Distribuitorii nu cunoşteau efectivul reţelei. Ei primeau pacheţelul de la un amic din veriga din faţă şi-l transmiteau verigii din spate. Cine erau celelalte verigi nu ştia nimeni. La sfârşitul lanţului se afla cumpărătorul care expedia suma pe un nume fictiv la post-restant. Funcţionarul de aici, de o discreţie imbatabilă, îşi oprea 5% din valoarea mandatului şi preda restul unei singure persoane numai de el cunoscută. Agentul încasator confirma primirea sumei şi transmitea telefonic informaţia la un număr secret care punea apoi în mişcare mecanismul de predare al mărfii primită până la urmă de solicitator tot prin poştă. Reţeaua funcţiona perfect, fără fisuri, fără reclamaţii, care ar fi subminat încrederea solicitatorilor. Coletele primite pe această cale ajunseseră în cele din urmă în mâinile

traficanţilor care urcau preţul pentru a le rămâne şi lor „partea leului”.

În fiecare dimineaţă, Petrică şi Maria urmăreau în ziare informaţii despre *Vitaeterna:* luări de poziţii pro şi contra. Subiectul captiva prin implicaţiile sociale ale medicamentului. Comentatorii se lansau în aprecieri contradictorii, tirajul ziarelor crescuse, iar unele reviste porno prosperau prin tipăriri de fotografii-document, culese de la clubul „Megasex”, contra unor taxe substanţiale devenite subsidii pentru construirea noului sediu.

– Maria! Când descoperirea noastră va fi apreciată la adevărata ei valoare, vom primi premiul Nobel.

– Explică-te!

– Voi face-o parţial, atât cât am putea deduce deocamdată din presă. Amploarea interesului pentru *Vitaeterna,* alimentată nu numai de minisexaţi, în definitiv aceştia reprezintă un procent mic faţă de normalitate, ci de un sentiment ancestral al omului de a fi mare în toate, vezi numai „cartea recordurilor”, care a pus în mişcare un întreg angrenaj economic şi social. Sute de oameni îşi câştigă existenţa distribuind *Vitaeterna,* poşta beneficiază, cluburile prosperă, societăţile de construcţii capătă comenzi şi dau de lucru personalului, ziarelor le-au crescut vânzările, umplându-şi paginile cu subiectul nostru şi exemplele ar putea

continua.

–Da, da, Petrică, iată câteva titluri semnificative: Afacerea secolului, În sfârşit ceva }pe măsura femeilor, Homomegasexia - un fenomen social, România în fruntea ţărilor lumii! După bomba atomică şi cu hidrogen - bomba Megasex! O bombă paşnică! Nu stă deoparte nici biserica! Iată ce scriu sfinţii prelaţi: Diavolul câştigă teren şi îndeamnă oamenii să nu se mai mulţumească cu ce i-a înzestrat Dumnezeu! România va deveni o Sodomă? Pe lângă filme şi reviste porno - o nouă nelegiuire! Megasexul!

– Maria, mâine ar trebui să pleci în Tibet. Dai mai puţin de bănuit. Închei contracte cu muntenii, le dai avansuri şi le spui că plantele îţi trebuie pentru leacuri contra cancerului. Laşi o cerere de concediu la institut. E vremea recoltării dolarilor în Tibet.

– Îmi şi fac valiza. Încă nu suntem destul de bogaţi pe cât visez eu. Va trebui să întrecem pe regii automobilului, petrolului, dulciurilor, electronicii, prezervativelor (de altfel, această industrie va da faliment în curând dacă nu-şi redimensionează produsele la noile cerinţe impuse de *Vitaeterna).* Va trebui să cucerim senatul, preşedintele! În fruntea unui popor megasexat nu are ce căuta un preşedinte cu penisul subdezvoltat! Ce dracu, nu ne aflăm în Africa!

– Ai planuri mari, Maria!

– Femeile sunt mai practice decât bărbaţii

şi dacă va fi să-i înfrunte pe lăudăroşii mega, vor şti să o facă aşa cum am învăţat şi eu.

– Mai poţi face o dată? întrebă Petrică cu subînţeles.

– Dacă n-aş profita eu, din plin, de invenţia soţului meu, atunci aş fi o nerecunoscătoare şi o risipitoare a tot ce are Pământul şi viaţa mai bun!

– Esteţii ar avea alte păreri. Nu mai vorbesc de moralişti.

– Petrică! Fiecare moare singur. Eu vreau să mor de dragul tău. Celelalte valori materiale şi spirituale recomandate de moralişti sunt pentru mine neesenţiale. Păsările, de exemplu, nu ştiu nimic despre ele, dar au propriile lor melodii. Atât de încântătoare, de odihnitoare, încât le ascultă şi omul.

Începu să se dezbrace.

– Sânii mei, Petrică, în care dintre valorile universale se încadrează?

– În cele esenţiale, Maria, supreme. Fără ei viaţa ar fi imposibilă. Ce-au mai scris moralştii despre folosirea lor? Nu mă interesează.

– Ce-au gândit vechii prelaţi de la Moise până la Budha, de la Plotin până la ultimul Papă, despre operaţia ta sexoapendiculară nici nu vreau să ştiu. E visul meu de aur, de mult aur şi extaz. Restul e ţărână, Petrică. E ţărână...! Ţărâna are vreo morală?

– Nu. Ea aşteaptă doar ploaia după care

rodeşte ceva.

– Petrică! Sunt pe la jumătatea dintre cele două cicluri. S-ar putea să rodesc şi eu.

– Sper ca urmaşul nostru să aibă ce moşteni.

– Dacă ai să mă ucizi în seara aceasta nu vei mai avea nici un moştenitor.

– Am înţeles... domol, cu grijă, cu răbdare, pe jumătate la început, apoi pe trei sferturi, restul este pentru răzbunare, pentru o ucidere. Asociata mea nu mi-a dat nici un prilej până acum ca să o fac.

În ultimele zile descoperiră o poziţie fără baricadă. El realiza că şi-a băgat-o toată, ea jubila că-i intră exact cât s-o facă fericită.

*

Din nefericire, România are un număr impresionant de femei singure, aşa că ideea organizării lor într-o societate care să le înlesnească penetraţia spre satisfacerea fireştilor dorinţe umane apăru încă din secolul trecut. Pe atunci se cerea salariul egal la muncă egală sau dreptul la vot. În zilele noastre pretenţiile s-au diversificat şi anumite femei cu spirit întreprinzător înfiinţară agenţii matrimoniale, agenţii de parteneriat feminin, agenţii de împrumutat însoţitoare la dejunurile de afaceri, agenţii de amuzament pentru domni singuri şi mărinimoşi, agenţii de

liberschimbişti şi multe altele. În ultimii ani însă luase fiinţă un club al femeilor decepţionate „Broad disappointed”. Îl denumise în engleză, ca să nu înţeleagă tot prostul şi să le ironizeze. El întrunea femei înşelate în dragoste sau care nici măcar nu cunoscuseră dragostea, ci numai chinurile carnale mai mult sau mai puţin acceptate, mai mult sau mai puţin plăcute. Şi cele mai multe erau victime ale unor soţi adulterini sau ale unor soţi cu mentalităţi de pater familias. Dar intrau în categoria decepţionatelor şi soţiile unor bărbaţi de casă, tandri, gospodari dar victime, la rândul lor, ale unor destrăbălate sau ale unor femei ce ţi-o trânteau franc în faţă: „Drăguţo, ai trăit destul cu dânsul, acum mai lasă-mi-l şi mie!”

Din punctul nostru de vedere victimele erau şi de o parte şi de alta. Pentru că, spuneţi-mi cum se poate numi un bărbat, cu vechime maritală, lovit mortal de o puştoaică proaspăt înflorită, cu petale ţâşnind de sub tricouri şi cu tulpinile neîncăpătoare sub surogatul de fustă, mult mai ucigătoare decât dacă nu ar fi deloc? Şi căruia îi dai şi cămaşa de pe tine, numai să te scape de obsesia unei trufandale şi după care viaţa n-are decât să nu-ţi mai ofere nimic! Ce să mai vorbim de soţii obligaţi să fie atenţi cu şefele lor! Sau de soţii umanişti care alină durerile unei văduve de război! Da, numai că femeile, având un simţ de proprietate dezvoltat, un spirit posesiv

nativ, nu fac nici o concesie şi se consideră nedreptăţite, neglijate, subapreciate şi dacă mai au şi un grad ridicat de gelozie combinat cu unul asemănător de frigiditate, şocul psihic este ca şi instalat. Urmează căutarea unor căi de depresurizare prin confesiuni împărtăşite altor femei, şi unde le puteai găsi decât la clubul amintit mai sus? Tu te descarci în psihicul unei decepţionate şi ea se uşura în sufletul şi urechile tale obligate să asculte ceva asemănător cu spovedania ta.

La clubul femeilor decepţionate existau însă numeroase activităţi feminine, servicii intime, băuturi fine, standuri cu cărţi excitante de citit seara la lumina veiozei de pat, cărţi adjuvante, excelente înlocuitoare de bărbaţi. Se făceau schimburi de idei valoroase, se puneau la cale mici capcane de verificat loialitatea bărbaţilor, se recrutau martore pentru depoziţii scandaloase în procesele de divorţ, menite să crească cota cuvenită reclamantei. În sfârşit, clubul înarma pe membrele sale cu o spiritualitate de rezistenţă în faţa eşecurilor vieţii, întărea solidaritatea feminină şi ideea că sunt singure pe lume, pradă răutăţii masculine, că la nevoie aici se va găsi cineva să le sară în ajutor.

Într-un asemenea club se înscrisese într-o zi şi Daniela Andrieş, soţia comisarului de poliţie de la criminalistică. Semnele specifice trădării fură intuite cu dexteritatea femeii capabile să ghicească totul dintr-o singură

ochire. Nicu o înşela cu siguranţă. Ştia şi cu cine. Ea i-o împinsese în braţe pe Elena, ca să-i verifice loialitatea, dar el se dovedi un bărbat slab, incapabil să nu-şi lingă degetele scăpate în gavanosul cu miere!

În această după-amiază ea venise la club să asculte comunicări importante, după cum fusese informată. Sala clubului gemea de atâtea nemângâiate participante. În aer plutea un miros de parfumuri greu de identificat din cauza mărcilor şi preferinţelor diferite. La un mic birou curbat, cu faţa segment dintr-un cerc secţionat, doamna Catrinescu, preşedinta, o brunetă cu un decolteu la rochie mândru de ce poate expune, foia nişte hârtii scrise mărunt, îşi scutura nervoasă scrumul de la ţigară într-o frumoasă scrumieră din cristal rozaliu, reprezentând un organ intim femeiesc, apoi ceru sever să se facă linişte.

– Doamnelor! Voi fi concisă, începu ea pe un ton ce nu prevestea nimic bun. Foiala în sală încetă. Sute de ochi se îndreptară spre preşedintă, o femeie ce se lupta greu, probabil, cu regimurile de slăbire, deşi supraplinurile îi dădeau o doză de atracţie specială, ce îndemna la pângărirea denivelărilor. Emana o chemare invizibilă de a tatona reliefuri colinare şi de a te rătăci cumva prin defileurile inaccesibile vederii. Un bărbat orb nu fu capabil să vadă toate aceste moliciuni din arsenalul seducţiei feminine şi doamna Catrinescu ajunsese preşedinta

decepţionatelor, mama lor cea bună şi înţelegătoare, gata să le păzească şi de alte decepţii suplimentare.

– Trăim cu toatele în acest oraş devenit un infern. Cine dintre noi nu citeşte zilnic, cu sufletul la gură, atrocităţile unor psihopaţi, care au răpus până astăzi dimineaţă 73 de femei. Şi, ca şi cum lucrul acesta nu ne-ar fi de-ajuns, un descreierat, pentru că altfel nu-l pot numi, a inventat un praf, uite că mi-am notat aici şi cum se numeşte: *Vitaeterna.* Ce e cocaina? Ce e cel mai toxic drog? Un flecuşteţ pe lângă diabolica invenţie! El vine, doamnelor, să alimenteze credinţa idioată a fiecărui bărbat că nu e destul de valoros dacă nu are un penis pe măsura ambiţiilor lui prosteşti, penis menit nu să ne satisfacă, ci să ne domine. Se pune, deci, scumpele mele prietene, în mâna megalomanilor o armă de tortură, o armă de batjocură, o armă teroristă, o armă ucigaşă pentru semenele noastre mai delicate şi noi contemplăm fenomenul cu pasivitate şi poate unele dintre noi chiar cu o curiozitate condamnabilă.

– Jos clubul „Megasex”! strigă o decepţionată din sală.

– De ce, surioară? întrebă preşedinta.

– Numai buhaii ăştia au incitat societatea masculină să se prostească, să se deformeze, să pună în pericol viitorul naţiunii, pentru că, doamnele mele, cine o să se mai culce cu armăsarii supermani din grajdurile primăriei? –

răbufni femeia.

– Mai ştii! încercă să glumească o duduie blondă al cărui fund depăşea lăţimea scaunului.

– Poate dumneata! ripostă prima vorbitoare, deşi nu cred să se găsească vreun amator destul de înzestrat...

– De ce, mă rog? întrebă blondina înţepată.

– Se vor teme că nu pot face faţă la gabaritul acesta.

Adunarea zâmbeşte, preşedinta încearcă să aplaneze incidentul.

– Doamnelor! Se poate? Suntem aici să ne apărăm interesele noastre, ale femeilor, nu să semănăm discordie printre noi! Problema este mult mai serioasă decât ne imaginăm! Ce-ar fi dacă la întoarcerea acasă a unora dintre membrele clubului nostru, care au de bine de rău un soţ, aşa cum este el, cu păcatele lui, care ne-au adus în acest club, ar găsi în dormitor un bărbat culcat cu faţa în sus şi încercând să şteargă păianjenii de pe tavan cu.. ştiţi dumneavoastră cu ce?

– Cu vrejul acela de fasolea din poveste, care ducea în cer!- completă o participantă ideea preşedintei prea voalată.

– În sfârşit, reluă preşedinta, aveţi dreptate. Da, în cer ne-am duce cu toatele, dacă soţului i-ar veni ideea să facă dragoste cu noi!

– I-ar veni, sigur i-ar veni, altfel n-ar

şterge păianjenii cu dânsa.

– Şi în situaţia aceasta, doamnelor, noi ce facem? Ne căţărăm pe vrej în sus, cum spunea aici o prietenă, ca să vedem pe unde iese sămânţa de copii? Este absurd, doamnelor! Nu avem echipament de alpinişti...

– Să-l întoarcem pe o parte... glumi din nou blonda .

– Să nu te întoarcă el pe tine cu faţa în sus! replică preopinenta de adineaori, şi să vrea să-şi sprijine în ceva tulumba pompierilor. Ţi-ar face de petrecanie de la prima încercare!

Da, doamnelor! - reluă preşedinta. Clubul „Megasex”, animat de o îngâmfare ridicolă, doreşte să ne facă de petrecanie. Şi noi ce facem? Ne punem armură? Ne punem centură de castitate?

– Da ce, rezistă materialul acela textil? Ne trebuie una din sârmă ghimpată... ! Ceva din oţel luat dintr-o turelă de tanc!

–Doamnelor! Metaforele dumneavoastră şi comparaţiile obiectului în discuţie, că ce mai poate însemna o asemenea monstruozitate decât un obiect fără întrebuinţare, fără utilitate socială, aduc în sală o notă de umor, un zâmbet pentru destindere, dar situaţia rămâne aceeaşi: critică! Clubul „Megasex” trebuie lichidat. Prin toate mijloacele posibile, prin presă, televiziune, discuţie de la femeie la femeie, prin lecţii în liceele de fete, care nu ştiu încă ce înseamnă s-o păţeşti!

Şi în timp ce preşedinta continua să înşire

mijloacele de distrugere a supermenilor, de stopare a fenomenului ce se întinsese ca o molimă peste naţiune, Daniela, soţia comisarului de poliţie de la departamentul de criminalistică, pescui o idee venită, aşa, din depozitul ei uriaş de gelozie şi începu să o perfecteze şi să o aşeze la temelia unui plan radical de răzbunare. Elena trebuia înlăturată! Elena trebuia să dispară din viaţa soţului ei ademenit de o, ptiu!... cu anusul făcut canal orăşenesc de un homosexual irecuperabil.

Conferinţa femeilor decepţionate se încheie prin adoptarea unei moţiuni de protest şi a unei proclamaţii către ţară pentru salvarea naţiunii, cât nu e prea târziu, cât cei care trebuie să o salveze nu vor cădea şi ei în plasa ideologică a unor nebuni ce-au lansat sloganul: „O satisfacţie mare - numai cu o daravelă... mare!” A doua zi, la corul informaţiilor, comentariilor, reportajelor de la faţa locului, faţa locului însemnând, de obicei, fotografia unei femei goale, decedate, locuitorii din Ala Balla puteau citi şi materiale de protest, declaraţia de război adresată de Clubul femeilor decepţionate Clubului „Megasex”. Poliţia să-şi facă datoria! Guvernul să declanşeze o campanie anti *Vitaeterna,* fabricanţii să fie prinşi şi ghilotinaţi pentru atac la pudoare, iar în cazul când cercetările poliţiei ar dura prea mult, să se treacă la descurajarea viciului chiar prin scurtarea falusului scârnav la dimensiunile lui iniţiale de

maximum 13 centimetri, dimensiune acceptată în general ca funcţională, potrivită procreaţiei şi amuzamentului nocturn de fiecare zi!

Doamna Daniela Andrieş citi toate aceste inepţii devenite un „business” pentru gazetari, îşi aprinse o ţigară, sorbi o gură de cafea şi rămase cu privirile pierdute în aranjamentul floral de sub fereastra sufrageriei, fără să-l vadă, practic. Ea privea mult mai departe, undeva unde nu trebuia să vadă nimeni nimic, decât imaginaţia ei ce aluneca încet, încet, dar sigur spre un deznodământ cu urmări imprevizibile. Într-un târziu se smulse din starea aceea fermentativă în care ideile se intersectau, se fecundau şi deveneau proiecte, ridică telefonul şi formă numărul Elenei.

–Alo, Elena, te-ai trezit? Ce faci astăzi? Vino pe la mine să mai stăm la un pahar de vorbă! Nicu a plecat undeva, în sud, cu problemele zilei, ştii tu, un nou macroviol, o nouă moartă! Şi mă plictisesc. Oo, vii chiar acum? Eşti o dulce. Avem ce vorbi. Pregăteşte-te de confesiuni! Ei, lasă, amănunte între noi, două. Doar nu vrei să le spui la telefon! Bine, te aştept.

Elena sosi după 15 minute. Doar îşi puse ceva lejer pe dânsa, traversă curtea vilei lor cu tufe de trandafiri şi gazon verde în tot timpul anului şi intră pe domeniul comisarului Andrieş, cu o plăcere ascunsă, ce-i amintea de apropierile lor timide, de tatonările şcolăreşti,

de atingerea mâinilor, ca din întâmplare cu acest bărbat robust, tandru şi flămând, ca toţi bărbaţii, să-i devoreze inconştientele ei forme, ce o făceau ţinta unei pofte nestăvilite a tuturor masculilor pe care-i cunoscuse. Dar ei îi plăcea Nicu Andrieş, un tip normal prin concepţia despre sex, nu un deviat ca soţul său, lângă care a rămas pentru situaţia sa financiară excepţională. Ce femeie ar refuza comoditatea, lenevia, luxul exorbitant, „la dolce vita”, numai pentru că bărbatul ei confundă intrările acelea intime sau preferă una, probabil mai excitantă decât cea folosită în mod obişnuit de oamenii normali. Acesta-i preţul tuturor excentricităţilor ei, asta-i crucea ce devine din ce în ce mai grea, pe măsură ce urcă pe Golgota răbdării, spre nici ea nu ştie bine încotro. După noaptea aceea cu comisarul, cu vecinul, cu soţul Danielei turbată de gelozie, gândul unei sexualităţi normale începu să o obsedeze. Nicu Andrieş era bărbatul ideal. Ştia exact cum să procedeze pentru a o aduce în stare de extaz. Dacă nu ar fi făcut dragoste cu dânsul, era altceva. După ce a „murit” de trei ori într-o desfătare nemaiîntâlnită, nu mai putea renunţa la el. Şi aşa Daniela îl urăşte, îl chinuie cu bănuielile ei insuportabile şi nedrepte până l-a cunoscut ea, în splendida lui intimitate. Acum zarurile au fost aruncate. Nu rămâne decât să-i întindă plasa şi să o convingă că se tolăneşte într-un hamac. Apoi ea va trage de sfoara capcanei şi

Daniela va rămâne spânzurată, acolo sus, unde nu e durere, nici suspin...

Sună, Daniela îi deschise şi o conduse în camera lor intimă, unde sporovăiseră de atâtea ori, unde îşi împărtăşiseră cele mai picante, cele mai voluptuoase exprimări despre trăirile în preajma sexului opus, fie pentru îmbogăţirea cunoaşterii, fie pentru creşterea unei stări de excitaţie, ce-ţi duce mâna pe sub prăvălirea domoală a sânilor, atenţi şi receptivi la impulsurile dinspre partea aceea secretă a lumii, ce le umple în chip misterios labirintul buretos cu lapte. Dar sinceritatea amiciţiei lor dură până în momentul când Elena îl prinse pe Nicu Andrieş, cu ochii lui pofticioşi, pe pulpele ei albe, perfect modelate şi niciodată suficiente pentru a stinge fluviul de curiozitate pentru continuările lor nevăzute, încă nedezvăluite sau dezvelite. Iar din noaptea sfântă, când comisarul i le cunoscuse şi i le fluturase pe sus, şi i le pierduse pe sub dânsul, în timp ce ea înălţa imnuri de slavă providenţei că pe lumea aceasta poate exista şi fericire soră cu nebunia, din noaptea aceea, dialogurile liniştite, amuzante, de uciderea unui timp liber datorat poziţiei sociale a soţilor lor, deveniră un subtil joc de şah.

– Ca de obicei, amară, nu? întrebă Daniela.

– Doar îmi cunoşti gusturile, nu?

– Aşa, să stăm jos, tihnite, relaxate, să

facem şi din această zi o amintire plăcută. Şi ea va fi aşa, cu cât tu vei fi mai sinceră, mai darnică cu mine, mai explicită, mai bogată în detalii.

– Eşti nerăbdătoare, Daniela?

– Deja a început să-mi fie cald... Hai, spune-mi, cum a fost? Ce fel de bărbat este?

– Cine, tu?

– Elena! Nu mă fierbe, doar mi-ai spus că ai o întâlnire cu un bărbat de excepţie, cunoscut la serata Victorinei. Unul care o avea, se pare, destul de lungă pentru a nu fi purtată decât înhămată.

– Oh, Valeriu Atanasiu, da, un bărbat de visat când te masturbezi.

– Spune-mi, cum e, dar să nu uiţi nimic, tu!

– La început a fost puţin aristocrat, puţin filozof, se pare că şi scrie ceva. Mă analiza ca pe un fenomen ceresc. După o lungă aşteptare, a trebuit să-i fac un vânt spre mine, pricepi?

– Şi, şi?

– Ei, a urmat tacâmul introductiv, de altfel cunoscut, dar mitocanii, egoiştii, cei care se gândesc numai la senzaţiile lor, numai la nerăbdările lor, sar peste această etapă binefăcătoare şi-şi fac introducerea instantaneu, aşa cum şi termină, noi trebuind să ne-o facem singure, după ce pleacă ei satisfăcuţi.

– Da, Elena, aşa e! Suspină Daniela,

rememorând experienţele ei cu Nicu, experienţele răcite de propria ei stare plină de suspiciune şi de lehamitea bărbatului înclinat să o pedepsească pentru ofensă, pentru nişte bănuieli morbide şi nefondate.

– Şi nu te-a durut?

– Ce?

– Cum ce? Burta, tu!

– De ce?

Nu spuneai tu că o are de jumătate de metru?

– Ei, nici chiar aşa! Am apreciat eu greşit. A fost o evaluare eronată. Tu ştii obiceiul meu? Când simt că li se ridică, îi las să şi-o proptească în cuibul dintre picioare. Se dansează excelent în poziţia aceasta. Ritmul muzicii şi al trupurilor te aduc în prag de orgasm. O dată am şi juisat. Abia mi-am stăpânit ţipetele ce dădeau să iasă din mine, şi mimica feţei ce trăda un fapt consumat. Accepturile astea ale mele îmbogăţesc trăirile. Ţipă adâncimile în tine. Ochii capătă o strălucire lacrimogenă. De aceea dansez cu ochii închişi.

– Povesteşti splendid, Elena! M-aş culca cu cineva chiar acum…

– Ţi-l cedez eu pe Valeriu! De câteva ori, nu mai mult. Nu vreau să mi-l răpeşti de tot. Tu îl ai pe Nicu. Eu nu am pe nimeni.

– Mai spune-mi, cum e în pat? Cât e de mare? Nu vreau ca după aceea să mă duc direct la chirurgie!

– Ei, cum e, cum e! E bine, tu! E o nebunie... Şi cunoaşte o tehnică! Oh, numai când îmi amintesc! Începe de sus, de la punctul sensibil, apoi îşi dă drumul ca un schior, năpustindu-se în străfunduri, în timp ce eu zburam pe undeva printr-o stare inaccesibilă în mod normal. De altfel, nici nu m-am mai trezit decât după o jumătate de oră şi atunci pentru că el o luase de la început într-o formă şi mai plină de delicii. Ai să vezi tu, dacă te hotărăşti. Mergem la el, împreună, apoi eu găsesc o scuză să vă las singuri. Dar îmi rămâi datoare, să ştii! O asemenea comoară nu se dă pe gratis!

– E prea îmbietor ca să-ţi refuz bunăvoinţa. Uite, deja am palpitaţii. Am intrat într-un fel de tremur de nepotolit...

Capitolul V

RĂZBUNAREA

Spre prânz, Elena îşi manifestă dorinţa să se retragă. Tot ce plănuise pentru lichidarea Danielei se desfăşurase fără dificultăţi neprevăzute. Reţinerile habotnice, suprimate mai mult ca sigur de o abstinenţă impusă de comisar, saturat pentru cel puţin două săptămâni de modul absolut inedit în care-l obligase Elena să i-o facă, o încărcase pe decepţionata doamnă Andrieş cu un sentiment întâlnit la oamenii care ţin să se sinucidă cu orice preţ. Ei bine, da, dorea cu ardoare să cunoască pe acest Valeriu nemângâiat, să-l seducă printr-o armonizare perfectă a sexelor pornite de la natură spre nebunii şi să-l reţină apoi prin tehnici îmbunătăţite până când bulgărele de zahăr al întâlnirilor clandestine va înceta să-i mai topească, fiind deja plini cu dulceaţa lumii până la refuz. Obstacolul Elena nu va mai exista Această femeie care l-a îmbrobodit pe Nicu cu arcuirile ei de sirenă şi

tot instrumentarul de sunete ce-ar îndemna la orgii un cartier întreg, dacă ar putea fi transmise prin megafoane plantate la colţurile străzilor, această femeie va pieri înecată în propriul ei butoi cu miere, în propria ei desfătare frauduloasă, pentru că cel care-i va pune capăt seducţiei ,va fi Nicu Andrieş, Nicu al ei şeful departamentului criminalistică. Să-l vedem, gândea Daniela cu o efervescenţă alimentată de o ură în stare să vestejească şi florile din glastre, cum îşi va ancheta propria sa crimă! Ha, ha ha! Ce va face în momentul când frumoasa Elena, ispita ispitelor carnale, va da ortul popii în cele mai înălţătoare şi adânci perforaţii ce i le va aplica în starea aceea când simţurile necontrolate îl îndeamnă pe mascul să penetreze partenera până la gât!

Ea, Daniela, renunţă de bună voie la soţul ei Nicu pentru că în starea în care îl va aduce va deveni inutilizabil ca bărbat, renunţă şi i-o plăteşte pentru trădare, renunţă pentru că el va fi deja un om mort, un criminal ce-şi ascunde fapta şi poate şi victima, că mijloace are! Renunţă pentru că nu a ştiut să o preţuiască, să o divinizeze, să o aduleze, da, pe ea, fată de senator care putea face partide mult mai bune, cu bărbaţi mai casnici, fără programe de noapte, fără descinderi vulgare pe la toate bordelurile, fără constatări pe la toate cadavrele descoperite pe sub poduri! Se săturase. Ea şi-a dorit un bărbat uşor de controlat, în exclusivitate cu trup, suflet şi

timp. Da, recunoştea, era o posesivă înnăscută, dar pe lumea asta în derută proprietatea se apără prin orice mijloace. „Şi în concepţia mea, doamnelor de la Clubul decepţionatelor, bărbatul face parte din posesiunile femeii, da! El trăieşte cu falsa satisfacţie că o posedă, fără să-i treacă prin mintea lui înfierbântată de actul sexual că nu-i decât un sclav ce serveşte regina!”

Plănuirile periculoase ale Danielei o înrăiau, o inspirau să găsească cât mai multe argumente în favoarea premeditărilor ei, cel puţin sadice. Şi o femeie muşcată în fiece-clipă de şarpele invidiei, de construcţii imaginative ilogice, saturate afectiv de sentimentul frustrării va fi dominată de spiritul revendicativ pentru ce i s-a furat, pretinde dânsa, şi va lupta pentru corectarea nedreptăţii. Inflexibilă, impenetrabilă, închisă oricărei iluminări raţionale, inconştientă, că, de fapt, este victima unui delir pasional cu manifestările lui de egoism, vanitate, nesiguranţă, răceală în relaţiile obişnuite, Daniela Andrieş devenise deja victima unui dezechilibru psihic, mascând cu greu o agresivitate, consecinţă a geloziei paranoice. Copleşită, deci, de această stare patologică îmbinată cu sentimentul de dragoste-captativă, dragoste-proprietate, dragoste-posesiune, personalitatea Danielei se degradă, deveni aberantă, egofilă, dublată de perversitate, rafinament, disimulare şi violenţă

primitivă.

Această violenţă primitivă, care va constitui pentru Daniela o compensare orgolioasă, o va împinge să se arunce, îndată după plecarea Elenei, asupra mapei cu plicuri de corespondenţă şi să înscrie cu mâna tremurândă următorul anunţ ce avea să apară a doua zi la rubrica „diverse” a unui cotidian de publicitate:

„Domn neînţeles, nemângâiat, ignorat sexual, caut remediu pentru sporirea atractivităţii. Căsuţa poştală 0032. Aştept oferte.”

Daniela ştia că nici măcar din întâmplare Nicu nu va putea citi acest anunţ, fiind plecat din localitate, iar observatorii lui, aflaţi la posturi, n-aveau de unde să cunoască numărul căsuţei poştale. Spre seară primi un telefon anonim.

– Căsuţa poştală 0032?

– Da, domnule!

– Oh, sunteţi o doamnă! Dumneavoastră aţi dat semnalul acela de ajutor?

– Da, domnule.

–Trimiteţi, vă rog, 300 de dolari pe următoarea adresă: Ţărcălani, post-restant ALFA şi în câteva zile veţi primi antidotul. Garantăm «succesul şi primirea plicului la căsuţa 0032. Alt telefon nu veţi mai primi de la noi. Firma noastră nu se compromite cu escrocherii.

– Comandă fermă, domnule. Astăzi

expediez suma.

Închise telefonul, apoi îl redeschise şi formă numărul Elenei.

– Ai ajuns în cuibuşorul tău?

– Doar mă auzi, draga mea.

– M-am gândit la propunerea ta în legătură cu Valeriu. Se acceptă. Îţi voi comunica ziua şi ora când pot să evadez de acasă fără consecinţe. Tu poţi deja să-l pui în temă pe mascul, aşa, discret, ca o variantă de divertisment, cu împrumut o dată, pentru a putea face o deosebire între prestaţia ta de înaltă clasă, şi o novice, o neiniţiată, pusă doar cu faţa în sus de 15 ani de zile, ca mine. Nepriceperea mea îl va face să te aprecieze şi mai mult, să te adore, să te divinizeze, în sfârşit, să-l captureze definitiv.

– Daniela, suntem prietene vechi. Nici chiar aşa cum interpretezi tu! Sigur am să-i spun că am pentru el o femeie gata să se iniţieze în tainele amorului profund. Vreau să te ajut şi eu odată să ieşi din carapacea unei căsnicii, pe care nu vreau să o comentez, să cunoşti deliciile dragostei prohibite, oh, Dumnezeule, că proaste mai sunt unele femei!

– Ce vrei să spui, Elena?

– Nu e vorba de tine, Daniela, tu te-ai deşteptat. Sper că te-ai deşteptat! Aşa-i că te-ai deşteptat?

– Probabil că ştii tu ce spui, Elena!

– Aşa te vreau! Şi a doua zi o să-mi mulţumeşti. Bine, aştept să-ţi hotărăşti ora şi

ziua. Până atunci voi căuta să-i implantez lui Valeriu ideea într-un loc de unde se şterge cu greu.

– Eşti o scumpă, Elena, eşti o dulceaţă de ananas! Pa, pa. Aşteaptă-mi semnalul deşteptării la viaţă!

Închise aparatul şi se lăsă pe spate într-un şezlong. Era mulţumită. Aranjase două lucruri importante. Nici nu bănuia frumoasa Elena, şerpoaica de pe Nil, Mesalina din speluncile Romei, care o ţinu într-o răscolire sălbatecă, de la lăsarea nopţii şi până în zori, când întoarsă la palat îl sili pe împărat să o mai facă o dată, nici nu bănuia silfida, cu fundul spart, ce capcană i se întinde! Ha, ha! Fiecare pasăre, spune un proverb indian, piere pe propria ei limbă. Elena va pieri prin propria ei slăbiciune pentru Nicu. Peste două zile se întoarse acasă şi nemernicul ei soţ, obosit, tracasat de un instructaj dur, beştelit că nu este în stare să pună capăt molimei ce cuprinde nu numai Ala Balla, ci întreaga România. Bărbaţii au înnebunit, se vor mai mult decât sunt şi el nu poate întreprinde nimic!

Daniela îl primi de data aceasta suspect de înţelegătoare, nu-i ceru să explice unde a dormit, singur în camera de hotel sau cu camarazii lui, nu-l supuse nici la tortura testului de fidelitate cu care-l verifica de ani de zile, cerându-i să se culce cu dânsa de îndată ce intrau sub aşternut, pipăindu-i sexul

cu o mână de expert, ca să-i vadă gradul de duritate şi de excitabilitate, apreciind în mintea ei obsedată de delirul geloziei dacă a înşelat-o sau nu, nu-i ceru nimic, ci dimpotrivă îi pregăti o atmosferă de încredere reciprocă, de grijă maternă pentru soţul ei drag, confruntat cu o problemă atât de gravă.

Apoi zilnic trecea pe la căsuţa poştală până când descoperi printre celelalte scrisori, un mic pacheţel sau, dacă vreţi, un plic mai mare. Îl dosi cu grijă în geantă şi odată ajunsă acasă, cuprinsă de o stare de agitaţie nefirească, intră în baie, se încuie şi-l desfăcu. Conţinea două pliculeţe pe care scria cu litere de tipar: *Vitaeterna* şi pe celălalt *Vitaeterna stop.* Alături, un fluturaş de asemenea tipărit, cu posologia. *Vitaterna stop* se ia pe cale bucală, în ceai, în lapte sau în bucate preparate atunci când pacientul consideră că sexul lui a atins dimensiunea dorită. „Stimaţi domni, nu exageraţi cu lungimea sculei, ea putând deveni inutilizabilă! Succes la femei! Noi vă asigurăm eternitatea lui”.

Arse ambalajele, instrucţiunile şi ascunse prafurile în podul vilei, într-o ladă cu vechituri. A doua zi dimineaţă îi servi scumpului ei soţ o cacao concentrată, imposibil de depistat eventualul gust de *Vitaeterna.* Celălalt pacheţel îl aruncă în w.c. şi trase apa. Comisarul, grăbit ca întotdeauna dimineaţa, cu gândul la programul încărcat al zilei, sorbi laptele cu cacao din trei înghiţituri, completă

micul dejun cu o felie de unt garnisită cu gem de zmeură, care-i plăcea la nebunie, Daniela îi cunoştea această slăbiciune, şi plecă la serviciu.

Urmă ceea ce trebuia să urmeze. Subit, comisarul se simţi într-o dispoziţie excelentă, cu un libidou crescut din senin. Seara, întors acasă mai devreme, încercă o drăgălăşenie cu Daniela, o îmbrăţişare pe la spate, cu o apăsare disperată în despicătura aceea ce ia ochii bărbaţilor absorbiţi de linia feselor în mişcare sinuoasă, născătoare de himere.

– Îmi pare rău, iubitule! se scuză Daniela, tocmai mi-au sosit musafirii în dimineaţa aceasta. Peste o săptămână îţi stau la dispoziţie.

O lăsă fără să mai scoată un cuvânt şi se duse în birou, unde încercă să doarmă până dimineaţă. Dar somnul îl prinse cu greu, ars fiind de o dorinţă nebună şi atunci când aţipea se visa cu Elena, străpungând-o armăsăreşte. Spre ziuă îşi apucă membrul în mână, ca să-l mai potolească, şi observă cu stupoare că ajunsese la o dimensiune demnă de un afiş publicitar pentru revistele porno. Se trezi puţin speriat. Ce dracu se întâmplă cu dânsul? Ah, şi îndemnul acela nemilos de a răpune pe cineva până în străfundul străfundurilor! Devenise o jucărie în mâna unei forţe instinctuale nemaicunoscută până acum.

Se ridică de pe canapea şi descoperi

stupefiat că nu poate ieşi în lume cu un phalus în extensie continuă şi într-o erecţie ireversibilă. Căută prin sertarul biroului o panglică cu care îşi legă bidiviul de picior. La serviciu abia făcu faţă lucrărilor, mai plecă cu maşina de serviciu la câteva accidente suspecte de omucidere premeditată, apoi pretextă o migrenă rebelă şi se retrase acasă. Daniela îl primi cu indiferenţă prefăcută, dar pe ascuns îi studie podoaba în creştere şi rămase mulţumită. Cunoştea trucul cu hăţurile de la Elena; trase cu ochiul când comisarul se aşează la masă pe un scaun şi constată cu satisfacţie că pitonul hrănit cu papa regală tinde să vadă ce face genunchiul. Era bine. Se apropia deznodământul, se apropia pedeapsa capitală. Amanţii aveau să guste în curând din cupa cu zeamă de cucută.

*

A doua zi începea weekend-ul. Comisarul rămase acasă. Îşi făcea de lucru în birou cu nişte dosare încurcate pentru a se expune cât mai puţin privirilor iscoditoare ale Danielei. Oiştea lumii continua să rămână umflată ca un salam şi să adauge la ceea ce ajunsese până atunci noi potenţe de speriat şi o elefantă. Va deveni el, oare, un zoofil sau îşi va aplica o operaţie estetică? Minte de criminalist celebru, nu-şi putea explica de unde luase „cancerul”? Informaţiile lui, culese de agenţi specializaţi,

semnalau existenţa pe piaţa neagră a unui drog megassexalitic, dar de la a deţine o informaţie şi până la a te trezi tu însuţi subiect al acestui flagel ce a împânzit România, era o cale întunecată, unde mecanismul lui de logician al crimei nu desluşea nimic. A o bănui pe Daniela de complicitate, de mână criminală, era absurd. Adică el, creierul marilor anchete din Ala Balla , să nu ştie nimic, în timp ce soţia lui să procure drogul, ca şi cum l-ar cumpăra de la farmacie, şi să i-l administreze! Exclus! Era prea limitată în domeniu. Chiar dacă-i se suflase ceva Elena, din răutate femeiască, să-i fi mărturisit ceva, anume pentru a semăna discordie între ei doi, discordie de pe urma căreia să profite, tot nu putea accepta o iscusinţă atât de dezvoltată la soţia sa. Sau, poate, chiar Elena să-i fi pus la dispoziţie nebunia asta de drog, îndemnând-o la crimă! Minţind-o asupra urmărilor ingerării medicamentului...

Alerga pe piste care nu duceau nicăieri. Erau ipoteze bazate pe raţionamente logice, dar nu putea exclude nici eroarea. Mai plauzibilă rămânea varianta Elena, şi dacă va simţi cumva că este mâna ei, i-o va plăti cu vârf şi îndesat, pentru că acum este un om „bogat”, are cu ce să o răs... plătească!

În timp ce comisarul scotocea după mâna criminală ce-i provocase această infirmitate corporală, sau cel puţin îl arunca în categoria grea a oamenilor legendari de tipul lui Terente

fură fete, a cărei sculă stă şi astăzi într-un borcan cu spirt la muzeul de ştiinţe naturale, Daniela se retrase în baie cu telefonul în mână şi o sună pe Elena:

– E ora 10, frumoaso, te-ai trezit?

– Acum o jumătate de oră. Tocmai îmi servesc cafeaua şi ţigara mea preferată, ştii tu, cu puţină aromă de plante miraculoase.

– Oh, mi-ar trebui şi mie una, tu!

– Ţie? De ce?

– Pentru că m-am decis. Vreau să o fac azi şi am nevoie de puţin curaj. Azi, la ora 6, după masă. Poţi să mă serveşti?

– Bine, Daniela, îi dau telefon chiar acum lui Valeriu. El e disponibil oricând. Flămând cum e! Mai ales în faţa unei novice începătoare... şi pe deasupra dornică de experienţe inedite... Te va lua, să spunem, din faţa magazinului de pălării de pe Strada Făgăduinţei. Îţi convine? E o stradă mai ferită, cu clădiri vechi. De altfel, pe acolo şi locuieşte.

– Ascultă, Elena. Un mic truc... Nicu este acasă astăzi. Lucrează în birou la nişte dosare de-ale lui. Eu voi dispare fără să mă observe şi pe la şase şi un sfert îi dai tu un telefon drăguţ, aşa cum ştii tu, şi-i spui că sunt la tine, la o partidă de remy şi că va mai dura. Să nu fie îngrijorat.

– Vei fi servită, Daniela, la pat, cum se spune.

– Chiar aşa şi vreau. Un pat moale şi o chestie tare!

– Oh, cât despre asta să nu te îndoieşti nici o clipă. E verificată de mine. Numai vezi că e un bărbat cam timid. Ştii, începe greu şi niciodată fără un îndemn şi o încălzirea preliminară. Dacă îţi mai povestesc mult, încep să fierb. Şi cum sunt singură acasă, soţul fiind plecat după afacerile lui, m-aş duce eu la Valeriu în locul tău.

– Să nu-mi faci una ca asta, tocmai astăzi, când sunt într-o stare de excitaţie de neînţeles. Poate gândul că o voi face pentru prima oară cu un bărbat străin îmi dă un val de palpitaţii de parcă aş fi virgină.

– Apoi şi eşti, tu, să ştii! Fii sigură că Valeriu te va scăpa de infantilismul tău vulgar. Să ai tu numai răbdare cu el. I-am şi spus câteva lucruri despre tine...

– Ce, nebuno?

– Că o să aibă probleme la introducere, dar că, după aceea, după ce va munci puţin, e posibil să-ţi dai drumul.

– Îmi voi da, fii sigură. Apropo! Dă-i din când în când câte un telefon lui Nicu, sub un pretext oarecare şi asigură-l că eu câştig partidă după partidă, sunt într-o formă excepţională şi s-ar putea chiar să rămân la tine la noapte.

– Chiar vrei să o faci latră?

– Dacă mă voi simţi bine cu Valeriu s-ar putea să nu-mi ajungă o partidă, două, pricepi tu, nu?

– Eşti nebună, Daniela, eşti nebună de

legat la pat!

– Te-am lăsat Elena! Se aude mişcare prin sufragerie. Ne vedem mâine, la mine, dacă voi mai ajunge acasă. Urează-mi noroc!

– Cum ţi-am spus Daniela, eşti o victimă a abstinenţei de până acum! Biata de tine! Bye-bye! Elena jubila. Visul ei devenea realitate. Îşi trecu palmele peste sâni într-o mângâiere vinovată, apoi îi săltă, forţându-le moleşeala şi-i lăsă să cadă. Era un fel de pregătire. Undeva, în interiorul ei, unde se petrec atâtea minuni, nişte muşchi zvâcneau de la sine. Se aruncă pe un divan, cu faţa în sus, cu mâinile sub cap. Închise ochii şi se văzu cu comisarul lângă dânsa, pe dânsa, într-însa. Oh, să nu-şi consume încă imaginaţia de pe acum, să nu se descarce de dorinţa ce o macină de a fi şi a rămâne toată viaţa lângă acest bărbat. Îşi pierduse răbdarea tot aşteptând. De dragul lui acceptase compromisul acela cu Valeriu sculă lungă, de care abia a scăpat! Oh, doamne, ce monstruozitate mai poate crea natura! Aşa ceva te poate ucide fără premeditare, şi Daniela va fi ucisă cu!

Se ridică, luă din nou telefonul şi formă numărul lui Valeriu. He, he, de când aştepta săracul un semnal de la dânsa! Acum îi va servi o variantă inedită, o promisiune de perspectivă optimistă şi un înlocuitor temporar, aşa ca un divertisment, ca un paleativ pentru potolirea ardorii lui, probabil chinuitoare.

– Alo! Valeriu? Elena la telefon. Iată că te-am găsit! Ţi-am promis că voi reveni? Am revenit.

– El... El... Hî, Hî! Scuză-mi, te rog emoţia! Sunt copleşit. Aproape îmi pierdusem speranţa. Mă uscam în tăcerea mea răbdătoare, jelindu-mi falnica mea bărbăţie, de care nimeni nu are nevoie!

– Valeriu! Ascultă-mă! Am câteva probleme de rezolvat, apoi ne vom întâlni şi vom discuta. Şi dacă sorţii fi-vor de partea ta... îmi este milă de tine! Aşa un bărbat, cu o pregătire excepţională şi pedepsit de natura vitregă la schimnicie! E strigător la cer! M-am gândit mereu la tine. Ai fost atunci atât de înţelegător! Cine ar mai fi putut răbda după atâta secetă?

– Mulţumesc Elena! Ai fost singura femeie care m-a ajutat realmente să gust din cealaltă jumătate de măr!

– Valeriu, îmi cer scuze pentru reticenţele mele de atunci! Simţeam că nu voi rezista. Dar îţi ofer acum o şansă. Am o prietenă, Daniela. O femeie bine făcută, robustă, cu forme aerodinamice, ucigătoare. O dorinţă întruchipată coborâtă din Paradis printre oameni pentru a-i ademeni şi lua cu dânsa în cer.

– Vrei să spui că... în sfârşit, de ce mi-o descrii aşa? Eu pe tine te iubesc din seara când am dansat un singur dans...

– Valeriu! Ai răbdare. Îţi vreau binele! Eu

numai te stârnesc, numai te aduc pe marginea prăpastiei şi te las acolo, ori această femeie te va lua cu dânsa, ea însăşi fiind o prăpastie fără fund. De ani de zile de când ne cunoaştem şi ne confesăm, ca femeile, mi se plângea că nu a satisfăcut-o nici un bărbat, că şi-ar da şi viaţa dacă s-ar găsi cineva să ajungă până acolo unde se sfârşeşte sexul ei! Să simtă măcar o dată că moare în... ce ai tu din belşug. Şi atunci m-am gândit la tine. În fond v-aţi face un serviciu reciproc. Ar fi un fel de dezvirginare, de descoperire a unor ţinuturi pe unde nu a călcat „picior” de om! Te-ai termina şi tu o dată de intrat, s-ar simţi şi ea o dată umplută în întregime. Aţi fi poate o pereche care nu numai că se suportă, dar se şi potriveşte. În sfârşit, o teacă pentru sabia ta care se va opri în mâner şi nu în fundul de sac. Îmi scuzi limbajul poate nepotrivit, dar vreau să te conving de avantajele acestei oferte poate unice, pe aici, prin Ala Balla. Asemenea femei se găsesc foarte greu.

– Ştiu eu ce să spun, Elena? începi să mă convingi.

– Şi încă ceva. Din cauza profunzimilor ei sexuale niciodată pipăite, a devenit puţin sadică. Îi place la nebunie o partidă care să semene cu un viol. Îi place să fie luată prin surprindere, să mimeze că se opune, să ţipe ca muşcată de fiare, dar în realitate să juiseze perpetuu, fără oprire, să se delecteze copios, să moară de mai multe ori... Îţi servesc nişte

secvenţe, de la dânsa aflate, pentru a şti cum să o faci fericită. Puţină brutalitate nu strică la nimeni! E un fel de benzină aruncată pe foc. Îl va înteţi!

– Elena! După cum mi-o descrii tu, sunt deja în erecţie. Fie! Va fi pentru mine o experienţă poate capitală. Din cauza situaţiei mele speciale. Mi se va permite, în sfârşit, să cunosc marginile desfătării! Eşti o bună prietenă, Elena!

– Deci, la ora 6 o aştepţi în faţa magazinului de pălării? Ea nu te cunoaşte, tu nu o cunoşti. Vei vedea o femeie drăguţă în vitrină. Te vei apropia de dânsa şi-i vei spune: Daniela? Ea te va întreba: Valeriu? Apoi ştii ce ai de făcut. Ah, încă un amănunt. E pudică! Când începeţi hârjonelile, stinge lumina. Eu i-am spus câte ceva despre tine, dar tu trebuie să-i serveşti surpriza! Şi ca orice surpriză nu trebuie deconspirată decât la momentul potrivit... Succes, Valeriu! Şi fii dur, cum ţi-am spus. Îi place! Mâine după-amiază să-mi dai un telefon şi să-mi spui cum a fost. Poate mă încumet să te caut şi eu o dată! Bye!

*

Sâmbăta aceasta, care avea să marcheze întorsături neaşteptate în destinele eroilor acestei cărţi şi nu numai, trecu greu pentru fiecare dintre ei. Valeriu, bărbatul marginalizat de societatea femeilor, aruncat departe de

interesul lor sexual, silit să descopere mecanismul invizibil al atracţiei sexelor, ca pe un mijloc de potolire a instinctelor ce urlau în el, de judecare la rece a unui proces atât de cald, se trezi pe nevisate cu o pleaşcă documentară şi după cum i se descrisese „exemplul viu”, poate chiar cu o parteneră capabilă să-i secătuiască şi ultima urmă de interes pentru o prestaţie epuizantă, nu numai ca atractivitate practică, dar şi ca problematică ştiinţifică. O burtă sătulă nu se va întreba niciodată din ce fel de alimente au fost preparate bucatele! Singura preocupare a omului fiind doar menţinerea acestei plinătăţi.

Se gândea mai de mult la asemenea existenţe intrinsece în labirintul încă nedezlegat numit relaţie bărbat-femeie, dar un cercetător nu va pune niciodată concluzii fără anticipaţia unor îndelungate experimentări. Altfel, erorile te pasc la fiecare cuvânt. E ca şi cum ai descrie forma megalitului de pe Marte, mesajul ce-l transmite, dimensiunile lui văzute doar cu ajutorul sondelor spaţiale.

Începu să facă pregătirile de laborator: un alcool fin, pentru gusturi rafinate şi învigorarea îndrăznelii, uscături şi sărături premergătoare unui pahar cu şampanie, un borcănel cu unguent de cea mai bună calitate, cu lubrefierea garantată pentru 30 de minute, cât şi pentru depăşirea cu uşurinţă a infantilismului de care vorbea Elena. Jaluzelele trase la ferestre, eventual şi obloanele, pentru

amortizarea manifestărilor extazice la forţarea porţilor şi a luptelor interioare. Flori în vaze creează o atmosferă sărbătorească, ordine şi curăţenie, amănunte la care femeile sunt foarte sensibile. Pe măsuţa dintre fotolii, serviciul de cafea şi o revistă „Playboy”. O deschise la o pagină unde ştia o poză sexy, pe care numai privind-o te descheiai la pantaloni! Probă edificatoare. Vâna virilă, vâna-mamut, vâna depresiei sale de fiecare zi, zvâcni spre zenit. Era pregătită, era încărcată cu praf de puşcă... Ba nu! Cu trotil!

„Răbdare păpuşo! Diseară voi executa o canonadă soră cu moartea!”

La ora 6 fără un sfert străjuia deja vitrina cu pălării. La ora 6 fără trei minute o doamnă demnă de urmaşele Evei, picior bine clădit, pantofi negri, fantasy, toc înalt, gleznă bine sprijinită, pulpe albe, neatinse de dogoreala înnegritoare a soarelui de vară, cu atât mai pline de prospeţime, genunchi rotunzi, fără ondulaţii necioplite, coapse... ce se puteau doar deduce sub materialul unei fuste ce arunca peste trupul femeii un văl din fire de mister. Tors solid, bătut din esenţă tare, rezistent, bust cu conicitate accentuată, cu o bază ce inspira bogăţie carnală, o adevărată mină de senzaţii ce trebuiau doar eliberate din îmbrăcămintea lor înşelător de omenească. În sfârşit, îi căuta faţa, învăluită de o podoabă capilară menită să-i reteze puţin din rotunjimile ce te puteau duce cu gândul la o

femeie prea plinuţă, ochii mari, căutând necunoscutul.

–Daniela? întrebă Valeriu aproape convins că întrebarea nu mai juca decât un rol de parolă.

– Valeriu? - veni răspunsul ei, parcă uşurat că întâlnirea ar fi putut fi ratată.

Atât îşi spuseră. Doar atât, apoi el îi făcu un semn cu ochiul, ce trebuia interpretat ca un îndemn la discuţie, şi o porni pe trotuar înainte. Daniela îl urma manifestând o indiferenţă perfectă. La a 10-a clădire se opri în faţa unei vitrine cam prăfuite, unde zăceau în neorânduială articole de papetărie. Pe uşă un afiş: Magazin închis pentru renovare. Aici locuia el, deasupra, la etaj. Daniela îl ajunse şi el îi suflă în şoaptă privind cu interes fereastra: Vii după mine în gang şi urci scările din dreapta. Te aştept în prag. Mai întârzii puţin. Discreţia este mama înţelepciunii. O lăsă privind la cutiile cu creioane şi dispăru.

*

De două ore, Elena amorţise în patul ei lat, cu ochii la pendula din peretele împodobit cu o tapiserie mexicană. Bizoni fioroşi, cu coarnele în pământ, scurmând ţărâna cu copitele, stăteau parcă gata să iasă din lucrare şi să năvălească peste dânsa, să o calce în picioare şi să pună capăt aşteptării ei explozive încă de dimineaţă, după convorbirea

cu Daniela. Dereticase prin câteva camere, dar îndeosebi aici, unde avea să-l primească, făcu o baie îndelungată, pentru sensibilizarea fiecărui por din piele şi umplerea lui cu esenţe aromate din zona Caraibelor, îşi îngriji cu deosebită atenţie părţile intime, aducându-le într-o formă plăcută cunilingului, dacă Valeriu va avea chef să o facă; în asemenea momente de nesaţietate te poţi aştepta la orice, îşi mai admiră satisfăcută corpul ei înzestrat cu toate atributele seducţiei, el întrunind idealul perfecţiunii, se aerisi după prânz printre tufele de albăstrele căţărate pe gardul viu ce înconjura grădiniţa ei japoneză, cu flori rare, şi spre ora 4 se aruncă în pat.

La 6 şi cinci minute îl sună pe Valeriu şi acesta îi răspunse scurt: „Urcă acum scara. Deja sună la uşă, pa!” Şoricelul intrase în capcană! Drumul spre Nicu, visul ei secret, era liber. Cu mâna tremurândă formă numărul lui şi aşteptă. La al treilea semnal îi răspunse:

– Casa Nicu Andrieş?

– Cine sună, vă rog?

– Vecinica ta Elena...

– Oh, tu! Mă gândesc de astă noapte, când te-am visat făcând dragoste cu mine, la posibilitatea de a ne vedea undeva. Şi nu găseam unde.

– La mine, scumpule, la mine! Soţul meu e plecat pentru o săptămână.

– Da, dar nu ştiu ce să fac cu Daniela!

– A fost la mine acum o jumătate de oră şi

a plecat la club, spunea ea...

Împlinirea unui vis, venită ca un trăsnet, îl amuţi o clipă pe comisar. Emoţia îi strangulă vorbirea, iar phalusul căpătă fulgerător o duritate metalică. Ajunsese deja la 25 cm la ultima măsurare.

– Alo! rechemă Elena, de ce taci?

– Tremur tot numai la gândul acela...

– Şi eu! Vino! Nerăbdarea mă sufocă! Am să-ţi spun mai multe. Te ador! Te vreau acum! Înnebunesc! Nicul meu!!

Comisarul Andrieş se trezi un civil de rând. Nu mai avea însemnul forţei pe faţă, ci cel al suferinţei înspăimântătoare, al gândului torturant: „mâine ce va mai fi cu mine? Toate raţionamentele i se învălmăşeau într-o nebulozitate indescifrabilă, singurul subiect ce-l domina, ca o obsesie, rămânând sexul lui încărcat şi împrumutat parcă de la membrii clubului „Megasex”. O calamitate! Şi o dorinţă pe măsura penisului, de a pătrunde în ceva, de a sparge, de a rupe... Şi acum Elena, troiana, femeia cu fundul cel mai frumos din lume, îl implora să fugă la dânsa. Ah, regina celor mai nesperate vise, îl aşteaptă înfierbântată deja. Îşi priponi berbecul, care trebuia strecurat în alcovul Elenei fără a fi văzut. Aşa ca o surpriză. Apoi îi va cere să lase storurile, desigur. Îşi puse un costum uşor, fără să mai realizeze mişcările dezordonate ale mâinilor, bâţâitul genunchilor, bătăile nebuneşti ale inimii. Din miile de cuvinte, de

noţiuni, de formule şi teoreme, şterse acum cu buretele din conştiinţa lui, îi mai rămăsese pe limbă un singur cuvânt: Elena!

Încuie uşa de la intrare, ieşi în stradă, coti la stânga, una, două porţi, împinse, păşi pe aleea cimentată spre uşa de la casa Elenei, ca un somnambul. Se întoarse maşinal, aruncând o privire profesională peste stradă. Nimeni. Lumea plecase în week-end. Foarte bine! Sună. Şi uşa se deschise imediat, ca şi cum cineva ar fi stat la pândă în spatele ei, dacă nu cumva, chiar o fi stat...

– Elena!

– Nicu...!

Cei doi fericiţi căzură îmbrăţişaţi peste uşa care se închidea singură în spatele lor. După un lung sărut, avans la o dulce splendoare ce va să vină, ţinându-se strâns de mână, o porniră spre Paradis. Elena înainte, trăgându-l după dânsa spre dormitor, comisarul urmând-o ca un fluture lipit pe o panglică capcană, ajunseră într-un spaţiu fără cer, fără depărtările universului plin de întrebări, ei singuri cu sufletele lor, pâlpâind ca o stea îndepărtată, cu trupurile lor apărute din nimic şi ajunse acum să se reverse unul peste altul, să ardă ca o flacără izbucnită din aceeaşi dorinţă de contopire şi de reconstituire a UNU-lui primordial.

– Nicule! Scumpule! Mă sufoci!

– Elena, zeitate, salvează-mă! Ia-mă cu tine, prin tine, în Olimp!

– Oh, ce poetic, Nicu!

– Tu mă inspiri, tu care ai inspirat întreaga antichitate, pe legendarul Homer.

– Strânge-mă! Cunoaşte-mă! Pipăie-mi carnea, desfată-te cu sânii, ia-mi-i în gură! În noaptea aceasta vom scrie amândoi cel mai desăvârşit poem de dragoste, rondelul răzbunării, Nicule...!

– Ce vrei să spui, Elena?

– Să ne desprindem din noi, câteva minute, să coborâm în lumea mizeră a trădării, a mişeliei, a nerecunoaşterii, a slăbiciunilor trupeşti, să ascultăm împreună vocea adevărului crud, iată telefonul, ascultă aici, fără să scoţi un sunet, eu voi vorbi din sufragerie. Iubitule! Nici un sunet! Promiţi?

– Da, Elena! Ce mai înseamnă şi asta!?

– Vei cunoaşte de îndată răspunsul. Aşteaptă!

Elena ieşi din dormitor, la alt telefon şi formă numărul lui Valeriu. Când auzi deschiderea aparatului spuse:

– Valeriu! Scuză-mă! Ştiu că deranjez, dar vreau să-i spun ceva important Danielei. Dă-mi-o, te rog!

– Bine, poftim, e lângă mine. Abia suntem la aperitive, ştii tu!

– Da, Elena! Ce s-a întâmplat?

– Nimic, scumpo! A fost un telefon de asigurare că totul merge cum ţi-ai propus. Îmi doresc foarte mult să te simţi şi tu o dată bine.

– Deja m-a cuprins vraja, tu. Gata! Lasă-mă! Bye!

Când Elena reintră în dormitor, comisarul căzuse într-o stare de prostraţie.

– Ei, iubitule? Sper să nu-ţi mai faci procese de conştiinţă. Putem petrece în linişte.

Se duse şi i se aşeză în braţe, agăţându-i-se de gât, electrocutându-l cu gurguii sânilor, parcă şi ei în erecţie, astupându-i gura cu buzele ei senzuale, umede, dulci, ameţitoare, vrăjite, luătoare de minţi.

Acum comisarul realiza de ce Daniela nu-l mai asasinase în ultimele zile cu sâcâitoarele ei întrebări-chestionar, de ce îi refuzase accesul la tacâmul conjugal, inventând musafiri neaşteptaţi, lăsaţi acum la coşul cu minciuni. În sfârşit, delirul geloziei o transferase în delirul răzbunării! Căţeaua! Apoi, subit, ieşi o clipă din vraja răsturnată pe sinele său adormit de femeia ce-i căuta acum cu gura pielea gâtului şi din inconştient îi ţâşni spiritul poliţistului, logicianului, strategului.

– Elena? Despre care Valeriu e vorba?

– Despre Valeriu, la care m-ai trimis tu să-mi dea o gaură în burtă. Daniela mi-a cerut să-i procur urgent un amant şi cum eu nu aveam altul la îndemână, decât pe tine, i l-am recomandat. Acum cred că-i măsoară lungimea curiozităţii cu propria ei burtă, după câte am înţeles, flămândă, aprinsă, dornică de un adulter, ca peştele de apă!

– O s-o ucidă, Elena!

– Nu! E un bărbat înţelegător, un intelectual de rasă. Îşi cunoaşte infirmitatea. Vrea doar să simtă mirosul de femeie, din când în când, să ia cunoştinţă de misterele noastre şi să le scrie într-o carte.

Apoi îi coborî din braţe şi începu să-l dezbrace de cămaşă, să-i coboare palmele pe piept în jos, spre centură.

Elena, să facem întuneric, e mai intim. Vreau să te descopăr centimetru cu centimetru prin ochii degetelor.

Femeia nu bănuia nimic. Doar o mai făcuse o dată cu dânsul, îi cunoştea măsura… Era dorită de el şi îi îndeplinea orice gust. Trase draperiile, întunericul îi învălui şi ei trebuiră să se caute, să se găsească, să se despoaie de incomodităţile vestimentare, să intre în transa plecării din realităţile planetei acesteia blestemată să cultive suferinţe vii. Pluteau acum prin locurile necălcate de picior omenesc şi luntrea lor avea sâni şi avea coapse salvamar; printre ele, braţele încordate ale bărbatului.

Coardele vocale imitau gemetele sirenelor din legendă, ce chemau la ele marinarii sătui de masturbaţie, pentru a-i pierde în pântecele lor nesătule şi nemuritoare, pentru a-i salva de la furtunile mărilor şi vieţii. Elena încercă să apuce cârma cu mâna, dar comisarul se rostogoli într-o poziţie strategică de unde să o scoată la momentul crucial. Şi în timp ce-şi băgă capul între picioarele Elenei, picioarele ei

metereze, stavilă în faţa năvălitorului, şi căuta piscul muntelui Venus, pentru a o fierbe în suc propriu, pentru a o înnebuni şi a o face să strige la toţi zeii ce-o lăsaseră pradă marilor plăceri, comisarul, maşina lui de găsit lungimea infnitului, realiza că femeia ce răsufla acum greu, ce-şi saltă trupul de parcă ar fi pe jar, pusese la cale suprimarea Danielei pentru a rămâne singură în faţa lui, omul nemulţumit, dezorientat, dezgustat de o stare permanentă de contradictorialitate conjugală.

O luptă acerbă se dădea între binele ce i-l procură Elena şi spiritul lui primit în dar de la generaţiile care au murit pentru dreptate şi adevăr. Şi totuşi, dacă frumuseţea ciupercii, petele ei de culoare desăvârşită, ascund veninul ucigător, ce mână criminală l-a desfiinţat ca bărbat, pornindu-i fluviul acesta de ştiulete... care nu se mai opreşte? Elena nu putea să-şi mutileze bărbatul viselor sale. Ea era sătulă de monstruozităţi sexuale!

Un ţăcănit muzical i se auzi sub frunte şi maşina raţiunii i se blocă. Peste creierul lui întunecat de nereuşită, năvăli ca o hoardă strigătele hormonilor. Phalusul îndoit sub dânsul, aşa cum stătea pe burtă, buzele gurii sale muşcând a joacă din pomul oprit, cu mirosul florilor de măr aţâţându-i instinctul primar şi dezarmându-i răbdarea îl transformă în fiară. Strigătele disperate ale Elenei, ce-l îndemnau la omucidere, la ruperea zăgazurilor spre grădina tuturor bucuriilor, îl porniseră să

urce cu gura spre craterul ombilicului închis la sosirea pe Terra, şi tot aşa, târâş, alunecând ca un şarpe pe pielea umedă a divinului pântec ce ascunde secretul vieţii, ajunse să-şi culce capul pe sânii femeii, ca să-i sugă gurguii răsculaţi, să înţeleagă că a sosit momentul acela când începe căutarea absolutului. Pântecul Elenei zvâcnea frenetic, glasul ei cerea mântuire: „Hai, dragule,fă-mă, intră odată, că mor!” Mâna bărbatului scoate de sub dânsul arma crimei, caută febril poteca inundată cu elixirul tinereţii veşnice, face prin ea câteva incursiuni scurte, mincinoase dar încununate cu laurii înaltelor aprecieri ale Elenei:

– Iubiţel! Mor de plăcere! Nicul meu! Mă ucizi cu stilul tău mortal! Ah, nebunule, intră mai adânc, mai duşmănos, te vreau până în plăsele, Doamne, ce-i cu mine? Doamne, ce sculă ai! Bag-o! Bag-o toată!

Cuvintele îi făceau bine, o excitau la culme şi acum le folosea imprudentă, fără să ştie că scula ce o adula, cu care se delectase rândul trecut, devenise acum un dinozaur.

Bărbatul, în culmea nebuniei, el însuşi ajuns anexă la o maşină infernală ce pompa de parcă scotea petrol, se angajă sălbatic, la îndemnurile neştiutoare ale femeii, pe drumul fără ieşire. Cei 25 de cm de carne vânoasă, ca un baston de poliţist, fură împinşi maşinal, din vrerea sexului şi pofta Elenei, nu din ordinul lui, până ce pubisul lui se lipi de cel al Elenei,

care ţipă odată lung:

– Auuu, Nicu, m-ai omorât!

Mai pătrunse în ea de câteva ori, în virtutea inerţiei, într-un iureş de final, care se dovedi dramatic, îi plăceau ruperile ce deschideau cale liberă spre Dumnezeu ştie unde, până ce simţi că un lichid cald îi inundă pubisul şi că frumoasa Elena încetase să mai respire.

Se trase îndărăt speriat, trezit dintr-o comă sexuală catastrofă. Sări din pat pentru a căuta pe peretele de lângă uşă întrerupătorul electric. Îl găsi după multe bâjbâieli şi căutări, îl răsuci, lumina inundă camera şi în faţa ochilor săi holbaţi apăru încă o femeie ucisă în aceleaşi condiţii cu cele 75 de cazuri cercetate de dânsul până atunci!

Luă receptorul, făcu un număr şi după câteva clipe ordonă:

– Andrieş la telefon. Ionescule, ia un echipaj şi vino în strada Providenţei 5. Să vină şi o ambulanţă. S-a comis o nouă crimă megasexă.

În 15 minute, locotenentul Ionescu de la departamentul de criminalistică îşi făcu apariţia. Comisarul îl aştepta căzut într-un fotoliu, negru la faţă, mut.

– Să începem, domule comisar?

– Da, puteţi începe!

Oamenii de pe ambulanţă intrară în alertă, ridicară moarta de pe patul răscolit şi însângerat, ca după o bătălie cruntă şi o

aşezară în mijlocul dormitorului. Comisarul urmărea mişcările poliţiştilor la lucru, modul cum se făceau fotografiile în cea mai deplină tăcere. Pletele lungi ale Elenei atârnau pe marginea tărgii. Comisarul ceruse băieţilor să o mai lase puţin, să o privească, să memoreze figura aceasta de femeie-unicat, să o poarte apoi cu sine în zilele lui negre ce vor urma, capul Elenei rămânându-i ca singura lumină ce o să-i însoţească existenţa incertă.

– Domnule comisar!- observă locotenentul, sunt amprente de sânge pe perete, spre şaltăr. Să le ridicăm.

– Nu mai e nevoie, locotenente! Sunt ale mele...

*

În acest timp, Danila, femeie la 35 ani, trăia din nou fiorii adolescenţei lângă acest bărbat distins, curtenitor, de o amabilitate ce putea trăda timiditatea sau viclenia. Atmosfera de vinovăţie, dacă aşa ceva i se potrivea acum, o înfiora plăcut, starea de clandestinitate o epata până la tahicardie, producându-i o transsudaţie abdominală. Formele ei carnale erau analizate de Valeriu cu minuţiozitate, ea observă interesul lui pentru femeia dintr-însa încă nedezvăluită, încă nepusă pe lama microscopului pentru descifrarea originii seducţiei, şi făcea tot ce se poate pentru sporirea gradului de penetraţie a

ochiului critic cu care Valeriu era înzestrat.

Corpul ei durduliu nu putea decât să incite la deşurubarea aparenţelor carnale, la spargerea barierelor protocolare prezente între doi virtuali amanţi, aflaţi la începutul unui drum ce ducea la un moment dat pe câmpul alb al unui cearşaf apretat. Aperitivele alcoolice înlesneau crosul spre acest final, construit în minte încă de la început. Daniela aruncă de pe dânsa treptat pojghiţa de gheaţă a bunelor cuviinţe, lăsând să i se expună armele de foc, convinsă că bărbatul, inamicul public al femeilor, va capitula la simpla lor vedere, iar aprinderea fitilului ce permite aruncarea în aer a întregului eşafodaj al decenţei de complezenţă o va face chiar el.

Dialogul trena între formulele de cunoaştere reciprocă, se schimbau banalităţi şi argumente în favoarea prezenţei lor într-o cameră comună de unde puteau ieşi cu un tonus suficient pentru o săptămână. Îşi mărturisiseră dezamăgirile, ca o spovedanie pentru iertarea păcatelor viitoare şi nu trecute, iar acum se epuizaseră. Urma programul de revigorare spirituală.

– Daniela! Mi-aş dori o prietenă de suflet.

– Şi cum se face că un bărbat ca tine n-a găsit pe nimeni până la vârsta aceasta?

– Mi-am imaginat că Elena ţi-a spus câte ceva despre mine…

– Fireşte că mi-a spus. Altfel nu eram aici. Mi te-a prezentat ca pe un tip bine în toate.

– Doar atât?

– Ei, şi că ai fi puţin brutal, puţin grăbit, în sfârşit, cu o prestaţie sexuală de clasă. Ceva care nu se uită uşor şi după care rămâi cu sechelele... repetiţiei.

– Ceva, ceva este adevărat în toate acestea, dar despre defectele mele nu ţi-a spus nimic?

– Poate e mai bine să le cunosc personal, decât să aflu de la alţii.

– Daniela, înainte de a te îmbrăţişa, fiindcă îţi mărturisesc sincer fac eforturi mari să nu încep...

– ... Şi eu fac eforturi asemănătoare ca să scurtez introducerile! - completează femeia, cu obrajii deveniţi aureolari după două pahare de şampanie.

– Crezi că nu vom avea de suferit? Soţul tău, aşa cum este el, are oraşul împânzit cu spioni şi va afla negreşit de relaţia noastră.

– Soţul meu are păcatele lui, pe care şi le ispăşeşte chiar în aceste ore de stupefacţie pentru dânsul.

– Nu vreau să întreb nimic. Tu ştii mai bine. Aş fi fericit să nu te dezamăgesc, să nu fugi de la mine ca împuşcată, după ce vom intra în pat.

– Dar ce se va întâmpla acolo? Chiar îmi provoci curiozitatea.

Mai bine să sting lumina,... Întunericul apropie şi dezleagă mai multe mistere decât lumina artificială.

– Devii practic. Carnea are limbajul ei nedescifrat şi se înţelege mai bine decât orice negociere verbală.

Se ridică de pe locul său nepărăsit de o jumătate de oră pentru a o învălui cu braţele pe la spatele fotoliului, a-i răsturna capul şi a-i căuta gura. Îl primi cu buzele întredeschise, cu limba jucăuşă. Avea obrajii catifelaţi, parfumaţi, părul moale, mătăsos, şi o intenţie de contraofensivă abia mascată. Venise la el să se răzbune pe bărbatu-său, să se desfete, să o întreacă pe Elena în exacerbarea feminităţii, să o pună în umbră şi să-i cucerească omul acesta care o putea răzbuna de câte ori avea chef. Văzuse şi auzise destule până la vârsta aceasta. Nu mai era o adolescentă, gâsculiţă, cu vaginul înfrigurat de ce o să păţească când va fi să înfrunte destinul lui de primitor. E drept, nu avusese copii, probabil din cauza lui Andrieş, dar asta nu schimba nimic în potenţa ei de femeie capabilă să înghită pe acolo şi un submarin, dacă se gândea bine la diametrul trupului ei.

Urmărise în nopţile ei de singurătate, când comisarul servea liniştea şi siguranţa publică, atleţi ai sexului pe micul ecran, îşi încerca intrarea cu două degete, şi nu găsea vreun impediment care ar fi făcut-o incapabilă să înghită tot lotul orgiac la un loc. Portretul viril făcut de Elena omului ce o descheia acum la bluză, lăsându-i sânii enormi să se reverse ca două ghiulele peste câmpia albă a

pieptului, părea să fie exact ce-i trebuie. Dacă Dumnezeu o făcuse robustă, nu prea frumoasă, dar impunătoare prin greutatea sa tonifiantă, ea nu avea nici o vină. Şi dacă devenise rea ca o viperă şi posesivă ca un avar, cauza era probabil insatisfacţia ei sexuală, foamea trupului ei, ce nu se sătura decât cu porţii duble. Şi dacă o terminase pe Elena, probabil la ora aceasta, prin pedepsirea a doi delincvenţi şi printr-o metodă servită de mass-media, incapabilă să înţeleagă grozăvia armei cu care hrănea zi şi noapte minţile oamenilor, meritul era al perspicacităţii ei.

Nu degeaba era nevastă de poliţist. Realizase un omor perfect, imposibil de depistat vinovatul moral. Mâine, la club, probabil că va auzi ecouri, dar nimeni nu va putea proba nimic. Într-o lume unde molima grandomaniei sexuale se întinde ca pecinginea, cine mai poate depista de unde provine microbul?

– Ştiu şi eu să te dezbrac, domnule Valeriu! ameninţă ea drăgăstos.

– Bărbaţii, frumoasă doamnă, nu arată agreabili în pielea goală. Au forme dure, colţuroase, păroase. Eu sunt un păros dezagreabil. Voi stinge totuşi lumina cu regretul că nu te pot contempla. Simt că am în braţe un concurent demn de invidiat. Valeriu începuse să se încingă. Imaginaţia i se derula ca cifrele de pe ecranul unui vitezometru montat pe bordul unei maşini de curse. Dintr-

un salt fu lângă şaltăr. Răsuci butonul şi se întoarse. O regăsi pe Daniela aşa cum o lăsase, scufundată în fotoliu şi numai în sutien.

– Crezi, Daniela, că voi reuşi să ţi-l scot?

– E simplu. Se trage în sus... oh, singur, fără mine... Restul îmi aparţine...

– Dai şi la alţii?

O simţi cum se ridică din fotoliu, cum foşneşte, oh, foşnetele acestea excitante, instrumente sonore de privit în întuneric, de creat femei goale alergând pe creierul bărbatului, sfârâind ca o tigaie încinsă, unde se prăjesc ochiuri. Rămase şi el dezbrăcat. Nu dorea să mai ascundă nimic, să mai păcălească pe nimeni. Când îl va descoperi, când i-o va lua în mână, dacă are obiceiul acesta de control preventiv, îi va cere să ajungă la o înţelegere omenească.

– Valeriu! Ştii jocul acela din copilărie, când alergam prin parcuri strigând în glumă: prinde-mă şi f... mă!

– Îl ştiu, şi voi încerca să te prind.

Porni în direcţia de unde venise provocarea, de unde se auzeau paşi fugind pe covor, scaune mutate. O umbră fantomatică străluci la lumina oraşului lăsată să intre cernută prin sita perdelelor. Ştia unde se putea ascunde: pe sofaua, unde o cunoscuse pe Elena, până în momentul când sărise jos să pună muzică. Se apropie emoţionat de locul acela fulminant. Va fi din nou respins la descoperirea mastodontului ce-i zvâcnea ca

un piston de camion „Diesel”? Aventura începea palpitant, ca orice aventură, ca orice joc de noroc cu miză mare. Destinul lui nehotărât încă stătea ascuns după uşă, atent la ce se va întâmpla pe canapea.

Se apropie de centrul atracţiei universale, femeia gândurilor noastre de fiecare zi, se apropie de această ofrandă cerească dăruită lui pe neaşteptate, subiectul viu al meditaţiilor lui sterile, nicicum cuprinse într-o definiţie ce-ar fi dorit-o cuprinzătoare. Pendula, în cartea la care lucra, între metafizic, studii religioase, etnografie primitivă şi teoriile lui Freud, pendula şi îşi brutaliza membrul viril întrebându-l ce vrea de-i scurtează nopţile, umplându-i-le cu fantasmagorii erotice!!

Venise momentul să constate singur misterul ce i se refuzase de fiecare dată, nici o femeie neîngăduindu-i să o cunoască în profunzime, să se piardă în ea până acolo unde, presupune el, se află miracolul. Descris, într-adevăr, de medicină, ca un lăcaş unde se întâlnesc nişte trimişi ai femeii şi ai bărbatului, nişte trimişi microscopici de mesaje enigmatice, dar atât şi nimic mai mult. Aici i se închideau ferestrele minţii, spre aici bătea buzduganul lui cabalin, să-şi pună, probabil, corespondenţa trimisă de Adam, spre toate Evele lumii.

Toate aceste gânduri îi fulgerară prin mintea lui mereu scormonitoare şi mereu nesatisfăcută în drumul spre canapeaua cu

secretul facerii ascuns undeva, unde în noaptea aceasta, fie ce-o fi, va sparge uşile visteriei şi va intra să-l cunoască.

O găsi goală, blândă, în aşteptarea uciderii ideii ce o adusese aici. Viaţa şi tinereţea ei pe sfârşite trecuseră pe nesimţite, fără să aibă parte de senzaţii potolitoare, pierzându-şi anii într-o pază obositoare a unui om ce o înşela. Ah, ce târziu descoperise poate faţa cea mai senzaţională a existenţei!

El îi prinse sânii moi, răsfiraţi pe suprafaţa lată a cutiei pectorale, trimişii lui Eros să anunţe că prin preajma lor se află raiul de pe Pământ, ea îl prinse de mâini, de umeri, trăgându-l peste dânsa. Senzorii de pe suprafaţa pielii lor alergau înnebuniţi din cap până la picioare, buciumau din trompete arhanghelice că se apropie sfârşitul lumii, se rostogoleau pe alunecuşuri neştiute până atunci, zdrobindu-şi înfăţişarea, transformându-se în armonică şi armonizându-se, în acelaşi timp, cu nişte câmpuri de forţă ce le distruseră complet sistemul de orientare. Haos general! Nici o oprelişte pe câmpiile din Eden! Nici o pază, nici o raţiune pe acolo, care să le facă din deget, care să le citească versete din Coran şi să le amintească de zilele de post sau de Ramadam!

Stăpânii acestor minuscule celule ce compun omul pluteau liber, gură la gură, limbă contra limbă, carne frământată contra carne frământată, mângâieri nesăbuite şi

aprinzătoare de focuri, întâmpinate cu muşcături şi contorsionări inimaginabile ale trupurilor decise să afle, să strige, să urle, să se brutalizeze reciproc, să scoată din ele, din adâncurile lor ascunse de forme pipăibile, nepipăibilul! Voluptatea voluptăţii, esenţa esenţei, necunoscutul păcatului originar pentru care suferim cu toţii fără să ştim de ce!

– Eşti un urs, Valeriu! - îşi exprimă Daniela figurativ, părerea cu privire la trupului bărbătesc ce-i apasă fiinţa, sufocând-o.

– Eşti un lac, Daniela! - îi răspunde Valeriu, în care mă scufund, aş vrea să strig după ajutor, dar nimeni nu mă aude...

–Înoată, Valeriu, înoată!

Şarpele Boa caută prada să o hipnotizeze, să o înghită, să o digere. Deodată, venită în întâmpinarea pornirilor bărbăteşti, femeia îi simte lungimea incredibilă, bălăbănindu-i-se printre copase. Se cutremură şi întrebă cu sufletul la gură:

–Valeriu! Ai înghiţit *Vitaeterna!*

– Nu, Daniela! E naturală, e de la mama, e pacostea mea, e crucea mea din lemn de stejar, e cauza singurătăţii şi suferinţelor mele. Dacă şi tu mă vei alunga...

– Nu, nu te alung! Sunt prea excitată, în prag de nebunie. Să încercăm cu prudenţă... cu răbdare! Doar nu vrei să mă omori! Ştii, Valeriu, că mă poţi omorî? Vai cum îmi bate inima! Ascultă numai!

Bărbatul o ascultă, punându-şi urechea pe

sânul ei stâng, dar cu mâna caută femeia, caută ieşirea din cazanul încins unde se află captiv, îşi aduce armăsarul înfocat în poziţie de start şi o apasă, o apasă uşor, cu grijă, cum ceruse femeia înfierbântată, care începe să se foiască, să ajute, să ţină contra, să şuiere cu gura căscată fraze lungi de ah-uri, de of-uri, de a-uri.

– Daniela, nebuna mea venită din eternitate, a intrat şi se duce! Oh, se duce spre nemurire... Niciodată n-am fost pe aici, pe unde îngerii cultivă apă vie de sculat morţii, morţi de dorul p... zdei! Oh, ah? eşti Dumnezeul meu binefăcător, eşti deschizătoarea mea de gustul vieţii, eşti...

– Eşti un nebun, care sper să nu şi-o bage toată în mine! Vezi şi tu că nu încape toată, dar dă-i înainte, atât cât merge, dă-i cu riscul de a mă termina! După o asemenea răscolire nu ştiu dacă mai găseşti ceva bun de căutat pe Pământ. Poţi să şi închizi ochii... Ia-mă, Valeriu, ca pe o răsculată contra p...!

Stimulentele logoreice licenţioase se desprind din gurile lor fără nici o cenzură, fără voie. Ele însoţesc actul sexual de excepţie ca o muzică la nuntă, ca un marş la paradă, ca o trompetă în iureşul luptei, ca un bucium ce-şi plânge dorul şi singurătatea.

– Valeriu! N-am cunoscut niciodată o asemenea desfătare orgiacă. Ah, Valeriu, îmi tai respiraţia, oh, Valeriu simt că mă pierd, mă topesc, mă vărs peste tine, leşin... nu mai

scapi de mine toată viaţa... Fă-mă tare!

– Daniela! Eşti a mea, eşti a mea toată, te vreau, te vreau până la sfârşitul vieţii, nu te mai las nimănui!

– Nici nu mai ai de cine te teme, Valeriu! Aşa cred...

– Oh, ce nebunie de femeie, ce splendoare, ce... aaah, iată-mă la capătul lumii, mai departe nu mai e nimic, nu mai e nimic sau e totul, e ce n-am ştiut niciodată!

Se liniştiră într-un orgasm memorabil şi rămaseră aşa, unul în altul, nedespărţiţi, epuizaţi de spaime şi de extaz, de zbateri epileptice şi gemete muribunde, de o experienţă periculoasă dusă la bun sfârşit cu raţiunea ce însoţea intelectualul din sociologul Valeriu, cu nevoia lui de a-şi asigura în continuare o hrană fără de care omul devine un copac uscat.

Daniela simţea că stă sub lumina unui proiector celest, eliberată de orice sentiment lumesc, de parcă ar fi fost un nor cumulus ce pluteşte vara liniştit pe cerul albastru, peste viermuiala omenească de acolo, de jos, despre care nu vrea să ştie nimic. Îi este îndestulătoare lumina soarelui ce-i pătrunde cu căldura lui binefăcătoare spatele, coapsele, pântecul devenit uşor, ca un fulg. Devenise un nor, dar un nor cu gândire, cu raţiune de Univers veşnic. Acum ştia, da, aflase de ce fusese atât de nesuferită cu Andrieş, de ce-l chinuise atâţia ani, de ce se otrăvise şi ea cu

stafia infidelităţii lui, de ce n-o mulţumea niciodată, de ce-l păzea cu străşnicia unui câine!... căruia i se smulge osul din gură, de ce-l vroia numai pentru dânsa, pentru că nu o săturase niciodată! Şi-l ucisese, ca o nebună, ca o nebună ce era. Poate ar fi trebuit să-i spună, sau să nu arunce al doilea pliculeţ cu *Vitaeterna stop.* Ar fi trebuit, dar nu ştia că ar fi trebuit, nu ştia cauza ce-i strângea carnea şi mintea, nu cunoştea leacul bolii ei, acest mascul herculian, ce-l ţine în ea şi-l strânge cu sexul ei nesătul şi dornic să pornească din nou pe calea suspinelor orgiace, coloana vertebrală a fiinţei ei, devenită acum un norişor în precipitaţie, călător prin Univers.

Amândoi îşi descoperiseră comoara sufletului lor lipsit până atunci de ce i se cuvenea. Acum nu trebuia decât să apuce galbenii cu mâna, să-i zornăie în căuşul palmelor, să se îmbete cu muzica lor unică şi să se îngroape sub ea, în ea, până la fundul amforei lăsată de Dumnezeu să fie căutată şi, cu puţin noroc, găsită.

– Hai, Valeriu, o simt din nou în forma ei iniţială. Îndeamn-o uşurel! Suntem făcuţi unul pentru altul!

Îl strânse puternic cu picioarele ei de strivit scaune prin simpla aşezare, picioare încrucişate peste şalele bărbatului megasexian din născare, apoi şi le întinse pe canapea într-o mişcare de săgeată plecată din arc.

– Stai! Lasă-mă pe mine deasupra! Să mă dirijez eu, să mă scap eu în comoara asta de ţeapă-Dracula, cât o să stea ţeapănă...

Orgie în doi, orgie cu tăvăliri pe covor, orgie la marginea canapelei, orgie răsturnată pe birou, orgie între sâni... orgie descătuşantă, orgie eliberatoare, orgie orgiacă, megalitică, olimpică, victorioasă, cu tobe şi surle, cu Bachus şi Afrodita, cu Paris şi... oh, nu! Cu Paris şi Mesalina, da!

Zorii îi prinseră încă făcând prăpăd în livada lui Dumnezeu cu pomi interzişi, cu fructe deşteptătoare, cu fructe eliberatoare din toate chingile unei lumi absurde, ca însăşi viaţa omului pedepsit să moară.

Intraseră în noapte necunoscători, aşa cum vine omul pe lume şi ieşeau înţelepţi, mai înţelepţi decât Creatorul ce-şi însemnase copii cu o ştampilă „VINOVAT” pusă pe frunte, sub frunte „ pe sexe, cu ştampila „INTERZIS” ascunsă în pravile, în cărţi sfinte, în creiere bolnave, îmbolnăvite de un convenţionalism vinovat de convertirea omului la posturi tâmpite.

După ce îşi spălară trupurile, uşurate de reziduurile facerilor imperfecte, de cenuşa pravilelor arse, se îmbrăcară, aduseră împreună ordinea printre lucrurile martore la o răscoală a simţurilor încarcerate, se aşezară la masă, în capetele ei opuse, faţă în faţă, şi, înainte de a începe consumarea micului dejun, Daniela îi spuse bărbatului:

– Valeriu! Eu nu mai plec de la tine!!

Capitolul VI

PROCESUL

Sala tribunalului era plină până la refuz. Niciodată un proces nu interesase atât de mult populaţia oraşului Ala Balla, zguduită şi terorizată de un an de zile de maniaci sexuali, care semănau în urma lor victimă după victimă. De data aceasta se cumpăraseră locurile din sala care asigura publicitatea actului de justiţie. În asistenţă existau destui îndoliaţi după fiicele, surorile sau chiar soţiile ucise atât de barbar şi de viclean, dar majoritatea zdrobitoare era formată din membrii clubului „Megasex” şi membrele clubului „Broad disappointed”. Megasexiştii coalizaţi în grup de presiune, de scandal, de protest, femeile decepţionate şi solidare - să-şi ungă sufletul cu lovitura ce va fi dată teroriştilor de la „Megasex”, în sfârşit aduşi în faţa justiţiei să dea socoteală pentru crimele mândreţelor lor de socoteli.

Erau prezenţi directorii ziarelor, agenţi

Interpol, echipa televiziunii locale, cu reflectoarele ei orbitoare şi în toată această mulţime câteva fete frumoase, trimise de casele de toleranţă ca observatoare. Ele trebuiau să culeagă informaţii la faţa locului despre metodele de seducţie ale acestor megalomani sexuali pentru a şti cum să-şi ferească maşina de făcut dolari de atracţia materiei prime atât de diversă ca înfăţişare şi pentru a-şi repartiza clienţii după posibilităţile de absorbţie ale fiecărei fete.

Era, deci, un proces cu o arie largă de interese, până la cel mai înalt nivel guvernamental. În soluţionarea acestei probleme, care pune în pericol sănătatea fizică a naţiunii, erau chemaţi nu numai poliţia, incapabilă până acum să descopere sursa infecţiei sociale, ca să-i zicem aşa, ci şi oamenii de ştiinţă, somităţi în cercetarea medicală, deşi practic aceştia nu ar fi putut face altceva decât să mai descopere o dată *Vitaeterna,* invenţie ce poate apare o dată la o mie de ani, pe când vanitatea omenească era de o seamă cu apariţia acestui biped pe suprafaţa în curs de solidificare a planetei - omul!

Murmurele din sală încetară la strigătul ce se auzi de undeva: „Ridicaţi-vă! Curtea!” şi la masa aceea înaltă, masivă, modelată ca să impună respect, îşi făcu apariţia preşedintele completului de judecată însoţit de doi magistraţi recunoscuţi prin duritatea lor

profesională în aplicarea pedepselor.

La mesele de pe treptele inferioare ale construcţiei din lemn curbat, ce ierarhizau şi despărţeau forţele ce aveau să se confrunte în proces, luă loc procurorul ce avea să susţină rechizitoriul, pe de o parte, iar undeva, la periferia tribunei unde se alegea binele de rău, era aşezată boxa acuzaţilor. Şi în afara acestui complet justiţional, la mesele din faţa asistenţei aşteptau deja, cu mapele lor doldora de dosare, avocaţii apărării, cu feţele grave, cu minţile în fierbere, repetând, revizuind, adăugând argumente pro şi contra cauzei pe care se angajaseră să o apere.

Întreaga suflare, nu numai din sală, dar şi din oraş, aşezată în faţa televizoarelor, asista la procesul secolului. Presa fusese zgârcită cu detalii asupra împrejurărilor în care fusese prins megasexianul, dat fiind că purtătorul de cuvânt al poliţiei nu putea difuza informaţii net nefavorabile tocmai celor puşi să apere proprietatea şi integritatea cetăţenilor. Comisarul Nicu Andrieş, şeful departamentului criminalistică, ajuns în boxa criminalilor, era deja un paradox. Mâna de fier a forţei coercitive, care apără, era acuzată de lovire! Şi încă cu ce fel de mână! De unde îşi procurase arma? Sau poate era de multă vreme în legătură cu fabricanţii acestei arme secrete, pentru că altfel nu prea se justifica impotenţa poliţiei de a descoperi arsenalul de producţie.

Lumea îşi punea multe întrebări, formula ipoteze, îşi dădea cu părerea, slăbiciune universală de a comenta şi de a te da priceput în toate, dar aici, în această sală, se aflau specialiştii, profesioniştii, oameni cu sute de cazuri la activul lor, cauze luminate şi vinovaţi pedepsiţi. De la ei se aştepta acum dezlegarea misterului în jurul unui fenomen periculos, de-a dreptul îngrijorător.

Preşedintele tribunalului, în roba pământeanului pe post de Dumnezeu, un magistrat celebru, cu tratate de drept penal la activ, un om la 55 de ani, cu o carieră prestigioasă, aruncă peste sala ticsită o privire severă, deschise apoi prima filă a unui dosar respectabil, o netezi cu podul palmei pentru a rămâne aşa, după care privi spre locul unde se află de obicei procurorul şi strigă grav:

– Domnule procuror, aveţi cuvântul! – după care se lăsă pe spate, rezemându-se comod de spătarul înalt, împărătesc, terminat într-o broderie sculptată în lemn exotic şi tapiţat cu piele maronie.

Acuzarea, în persoana celei mai ascuţite minţi din baroul oraşului, avocatul Dumitru Burghelea, doctor în drept, îşi puse ochelarii lui stilaţi cu ramă de aba şi aur, îşi trecu degetele palmei prin pădurea capilară încă plină de vigoare şi se ridică solemn, dar faţa sa semăna cu a unei fiare gata să se repeadă asupra victimei şi cu o voce tunătoare, aşa cum trebuie să sune orice acuzaţie, îşi dădu

drumul:

– Onorată instanţă! De aproape un an de zile, oraşul nostru Ala Balla cunoaşte recrudescenţa unui fenomen nemaiîntâlnit în analele justiţiei şi nu numai ale justiţiei, în analele omenirii, dacă vreţi, şi, după câte cunoaştem cu toţii din istorie, unic prin manifestările sale de-a dreptul hidoase! Hidos prin procedeu, un fel de tragere în ţeapă, şi hidos prin mijloacele psihologice folosite. Criminalul îşi cucereşte victima printr-o amăgitoare tandreţe, prin promisiuni de voluptăţi încă neîncercate, până ce o leagă ca un păianjen în firele vrăjite ale poftei nemărginite, după care o suprimă fără milă, fără suflet, probabil într-o stare de nebunie.

Justiţia din Ala Balla se află astăzi pentru prima oară, după lungi cercetări făcute de specialiştii poliţiei, în faţa unui asemenea caz, care ne-a ridicat destule probleme de interpretare şi sper, prin desfăşurarea procesului, să fie elucidate toate cauzele fenomenului, rămase încă în umbră.

Până atunci, Onorată Instanţă, procuratura îşi formulează rechizitoriul pe baza unor probe indubitabile aflate la dosar, pe declaraţiile acuzatului aflat în boxă şi care şi-a recunoscut deschis vinovăţia. Iată faptele:

În ziua de 15 iulie a anului curent, inculpatul Nicu Andrieş, fost şef al departamentului de criminalistică al poliţiei din Ala Balla, aflându-se într-o stare cel puţin

curioasă pentru noi, consecinţă a unei întâmplări rămasă încă fără explicaţie, pe la orele 18,30 după-amiază, părăseşte domiciliul şi se duce la vila victimei, doamna Elena Atanasiu, prietenă de familie, domnul Atanasiu fiind plecat într-o călătorie de afaceri, profită de simpatia nedisimulată a acestei doamne, care îşi permite o extravaganţă sexuală, ţinând seama de preferinţele soţului ei cam ciudate în materie, aventură sfârşită tragic; presa a relatat cu amănunte aspecte de la locul crimei, nu le mai repetăm, dar procuratura îşi pune concluziile în rechizitoriu, acuzându-l pe Nicu Andrieş de uciderea doamnei Elena Atanasiu, respinge toate circumstanţele atenuante invocate de inculpat şi cere condamnarea lui la pedeapsa capitală, ca un exemplu menit să zguduie şi pe ceilalţi atentatori la viaţa femeilor înşelate, atentatori aflaţi în umbră şi care îşi continuă activitatea lor criminală şi în acest moment. De la uciderea „megasexiană” a doamnei Elena Atanasiu, preiau un termen folosit din ce în ce mai des în presă, au mai căzut victimă aceluiaşi procedeu de exterminare, încă trei femei.

Una dintre camerele de luat vederi ale televiziunii se fixă pe chipul încremenit al inculpatului care exprima o totală indiferenţă la concluziile acuzării. Ştiind dinainte pedeapsa prevăzută pentru fapta săvârşită de dânsul, desfăşurarea procesului aproape că

nu-l mai interesa, aşa cum nu-l mai interesa nici viaţa sa devenită o spaimă, un calvar, o absurditate. Arma crimei de care era acuzat continua să crească, să devină un furtun al cărui cap ajunsese deja sub genunchi şi nimeni nu vroia să i-o confişte, să o aducă probă în faţa instanţei, să i-o coasă la dosar.

Avocatul său, magistrul Stelian Palade, îl asigurase de o apărare ce va face valuri printre juraţi, dar comisarul nu mai putea ieşi din starea de anxietate instalată în sine încă din momentul când brancardierii o duceau afară pe Elena, cu capul răsturnat, cu părul ei care-i electrocutase pielea palmelor, atârnând ca orice lucru mort. Îl stăpânise un imbold de care nu-l putea face nimeni răspunzător şi totuşi el era ucigaşul!

*

Într-o vilă splendidă, aşezată într-un părculeţ secular, la periferiile oraşului Ala Balla, cumpărată recent la o licitaţie a unor descendenţi ce-şi împărţeau moştenirea, doamna Maria Lunganu, urmărea cu interes ce se întâmplă în sala tribunalului. Apărarea poliţistului acela nebun, care-şi scăpase creşterea sexului de sub control, dracu ştie din ce cauză, numai că cineva urmărise o răzbunare şi-l medicamentase fără stopantul obligatoriu, va aduce sigur în discuţie drogul lor *Vitaeterna* şi-l va pune sub acuzare ca

singurul vinovat de toate crimele din oraş. Deşi acestea, judeca doamna Lunganu, sigur sunt opera unui psihopat. Comisarul Andrieş e o victimă ce va fi folosită împotriva *Vitaeternei!!* Lucrurile se complicau. Lanţul secret al distribuţiei se putea rupe undeva şi laboratorul lor secret, mutat în subsolul bine mascat al acestei vile, afacerea în sine, putând suferi pagube irecuperabile.

Erau necesare noi măsuri de siguranţă, noi acţiuni de derută a poliţiei. Procesul acesta atrăgea atenţia opiniei publice tocmai atunci când invenţia lor atingea cifre de afaceri spectaculoase. În fond, ei nu aveau nici o vină. Tutunul nu este dăunător? Şi cine interzice cultivarea lui? Stupefiantele nu sunt dăunătoare? Şi cine le poate opri culturile? Alcoolul nu este dăunător? Şi cine poate ordona scoaterea viilor, arderea livezilor, renunţarea la cereale? Atunci de ce *Vitaeterna* să fie prohibită? Dacă ea satisface o cerinţă omenească, o vanitate bărbătească, deosebit de plăcută şi prielnică femeilor?! Dacă ea îndreaptă impotenţe ale naturii, le corectează şi le dă forţă şi măreţie şi conştiinţa de a fi cineva. Dacă vreodată va ajunge să fie acuzată, acuzaţi de fabricarea clandestină a drogului-minune, va şti să se apere şi să arate cu degetul spre puterea statului, care a făcut dintr-o invenţie ce se anunţa ca o sursă de energie inepuizabilă pentru binele omenirii, bombe cu neutroni! Cine le opreşte fabricaţia?

Doamna Maria Lunganu era nervoasă şi când o cuprindea furia, căpăta veleităţi de avocat.

– Sper ca paiaţa aceea înveşmântată în robă, care-l apără pe comisar, să spună acolo ceva din toate acestea. Nu-i aşa Petrică? -îşi întrebă ea partenerul de viaţă şi de afaceri, care o făcuse până la urmă compatibilă în toate măsurile, cât de cât raţionale. Nu realiza cum se întâmplase, ce transformări avuseseră loc acolo, într-însa, dar atunci când făcea dragoste cu Petrică, şi făcea destul de des, era o virtute a *Vitaeternei,* nu mai avea nici o reţinere, nici o teamă, trupul ei îl primea în întregime, fără proteste, fără suferinţe, la început silită să le ascundă, ci cu o plăcere din ce în ce mai accentuată. Cu atât mai mult, considera ea, medicamentul lor este mai valoros pentru că regenerează monotonia cuplului cu vechime, iar valoarea lui total morală, deoarece consolidează celula societăţii - familia devine de-a dreptul de interes naţional.

– Ei, ştii tu, Maria, marile descoperiri au fost recunoscute mult mai târziu, după ce inventatorii lor au fost arşi pe rug sau daţi hrană vie şobolanilor. Nu e cazul să mai înşir!

– Un moment, dragul meu, să vedem ce spune avocatul apărării. Tocmai i s-a dat cuvântul.

Pe ecranul televizorului apăru figura impozantă a avocatului Stelian Palade,

focalizată în prim-plan. Aruncă o privire peste asistenţă, o privire ce vroia să spună „Las' că vă arăt eu imediat cine sunt şi ce ştiu”, apoi o altă privire spre boxa acuzatului, aproape făcându-i cu ochiul „Nici o grijă comisare! Eşti pe mâini bune!” şi în sfârşit făcu un pas înainte, spre înalta curte, îşi drese glasul şi începu de la o tonalitate joasă, pentru a ajunge apoi pe al doilea portativ, atunci când argumentele sale vor cădea grele, ca o avalanşă.

– Onorată instanţă, domnule preşedinte, domnilor juraţi, îmi revine astăzi greaua sarcină de a apăra o cauză, în aparenţă şi în opinia multor confraţi, în frunte cu domnul procuror, pierdută de la bun început. Clientul meu, un criminalist de înaltă clasă, fost până mai ieri şeful departamentului care a dezlegat misterul atâtor crime, este inculpat pentru omor prin imprudenţă şi i se cere pedeapsa capitală! Pedeapsa capitală, ca unui ucigaş periculos, irecuperabil. Există un mort, există ucigaşul care-şi recunoaşte vinovăţia de îndată ce poliţia soseşte la locul crimei, chemată de însuşi ucigaşul. Nu credeţi că în aceste împrejurări e nevoie de mai mult discernământ atunci când se judecă un om nevinovat?

Rog onor instanţa să ia act de această împrejurare semnificativă şi să cheme la interogatoriu pe inculpat. Aveţi aici lista cu întrebări, domnule preşedinte.

– Se admite! şi preşedintele bate o dată cu ciocanul acela din plastic verde al înaltei mese, proiectată în gândirea arhitectului să semene cu cea de la judecata de Apoi. Primeşte lista de la avocat, o parcurge în linişte, cheamă inculpatul la bară, însoţit de gardian, îl priveşte lung, apoi se hotărăşte scurt să înceapă interogatoriul:

– Nicu Andrieş! înainte de a ieşi din casă şi a te duce la răposata Elena Atanasiu, ce se întâmpla cu sexul dumitale?

– Creştea, domnule preşedinte! Creştea, dacă se poate spune aşa, văzând cu ochii.

– Nu ţi-ai pus problema că este nepotrivit, într-o asemenea stare specială, să vizitezi o doamnă singură, care îţi făcuse deja unele avansuri?

– Raţiunea mea coborâse în sex, domnule preşedinte.

Numerosul grup de la „Megasex Club" aplaudă frenetic.

– Linişte domnilor! strigă preşedintele. Încă o asemenea manifestare de simpatie cu inculpatul şi evacuez sala.

– Foiala din grupul megasexienilor se potoleşte. Rămân ghionturile date unul altuia cu coatele, semnele făcute cu ochii, cu limba şi chiar cu obiectul ce le înlesnise pătrunderea în acest club puternic, din ce în ce mai puternic şi mai numeros.

– Crezi că victima, inculpat Nicu Andrieş, dacă ar fi cunoscut noua potenţă a dumitale,

te-ar mai fi chemat să o vizitezi?

– Cu siguranţă, domnule preşedinte. Mă iubea şi o iubeam în taină.

– Analizele de laborator au stabilit că te afli sub lucrarea nefastă a unui medicament încă necunoscut în cercurile de cercetare medicală. Pe cine bănuieşti că ţi 1-a administrat?

– Nu ştiu, domnule preşedinte! Numai o persoană care mă ura de moarte putea să mă mutileze.

– Soţia dumitale cunoştea starea în care te aflai?

– Soţia mea a fugit de acasă chiar în ziua morţii Elenei, la un megasexian pe nume Valeriu, arestat de noi pentru o oră, fiind bănuit că a ucis o femeie prin viol megalitic, bănuială neîntemeiată. Permiteţi, domnule preşedinte, să nu spun mai mult, fiind o problemă de serviciu secretă.

Rumoare în sală. Iţele se încurcau. Amănunte necunoscute până atunci publicului ieşeau la iveală.

– Ce fel de relaţii erau în menajul dumitale, inculpat ?

– Conflictuale, domnule preşedinte.

– Cauza, inculpat?

– Delirul geloziei, domnule preşedinte.

– Du-te în boxă, inculpat!

Camera televiziunii se mută în sală, trecu lent peste grupul de bărbaţi, se pare creaţie a

Vitaeternei, peste grupul de femei cu figuri înăcrite, peste masa apărării, unde avocatul îşi ştergea ochelarii şi nota apoi ceva în dosarul din faţa sa.

– Ştii ce cred eu, Petrică? Poliţaiul acesta a fost dopat de chiar nevastă-sa, reluă discuţia Maria. Ori era neglijată, ori era nesatisfăcută şi înclin mai mult spre această ipoteză, pentru că altfel nu ar fi fugit la un megasexian!

– Dacă tot îl făcea megalit pe bărbatu-său, continuă Petrică, atunci de ce nu a rămas acasă? Şi de ce nu i s-a mai dat *Vitaeterna Stop?*

Dragul meu, dacă şeful de la criminalistică nu a putut dezlega această enigmă, de ce am face-o noi? Dar am tras o concluzie: dacă o femeie nedreptăţită, înşelată, geloasă vrea să-şi termine bărbatul ca specie omenească, nu-i mai dă şi al doilea pliculeţ cu *Vitaeterna Stop!* Invenţia şi autorii ei ar putea fi condamnaţi pentru lansarea pe piaţă a unui medicament periculos!

– Îl livrăm împreună cu modul de folosire.

– Cu atât mai mult! Cineva rău voitor poate arunca al doilea plic la lada cu gunoi!

– Maria! Repet: bomba atomică nu prezintă un pericol pentru omenire?

– Ba da! Dar are şi partea ei bună. De aproape 50 de ani taie pofta megapoliticienilor de un nou război.

– Lumea, Petrică, e făcută din bine şi rău. Nouă ne e bine. Megalomanilor, orgolioşilor,

vanitoşilor le este bine. Megalomania este nelipsită de la Casa Albă şi de la Kremlin, de la Bucureşti şi până la Havana. De ce am condamna atunci supuşii acestor megalomani, dacă au aceleaşi caractere, aceleaşi comportamente ca împăraţii lor?

– Maria, nu e nevoie să mă convingi, când eu însumi sunt un megaloman convins de propria mea disponibilitate. Mai bine du-te până la bucătărie şi adu câteva gustări. Parcă rămăsese nişte friptură de aseară.

– Oh, gurmandule! Friptura e gustare?

– Megasexul nu se ţine numai cu sandviciuri!

– Bineînţeles, se ţine şi cu Vitaeterna îndeosebi... Petrică? Ce-au spus? Ce-au spus, Petrică?

– Hei, Maria, ce s-a întâmplat? De ce ţipi? De ce mă strângi în braţe? Ai descoperit America?

– Petrică! Iubitule. Fisa mi-a picat acum!

– Spune-mi! Nu mă fierbe!

– Da, am descoperit America! Cea mai puternică ţară din lume, ţara cu oamenii cei mai fericiţi, în sfârşit, eliberaţi de complexul inegalităţilor.

– Ce fel de inegalităţi, Maria, că slavă domnului...!?

– Petrică, te iubesc! Petrică, sunt Einstein! Petrică, sunt Edison! Petrică, sunt Fleming! Petrică, sunt Centrul de la NASA!

– Eşti nebună, Maria! Ce s-a întâmplat cu

tine? Stai puţin liniştită! Uite că pledează avocatul comisarului.

– Avocatul lui Andrieş! Ha! Zero! Andrieş a ajuns în boxa acuzaţilor cu o lună înainte de a fi putut evita uciderea femeii aceleia, Elena Atanasiu! Acum nici un avocat n-o mai poate învia şi nici un avocat nu-l mai poate salva de trauma sufletească în care se zbate după grilajul boxei! Poţi închide televizorul. E vetust. Am noutăţi senzaţionale. Mă duc să aduc friptura.

Ieşi sărind într-un picior, ca o adolescentă îndrăgostită, lăsându-l pe Petrică perplex. Cum de nu se gândise până acum? Cum de nu se gândiseră amândoi? Mergea ca un automat spre bucătăria aşezată la demisolul vilei, partea conştientă a trupului ei fiind concentrată pe ideea aceasta genială, picată dintre cuvintele unor fraze banale schimbate de atâtea ori cu Petrică.

Se trezi în uşa bucătăriei pe negândite, când fu trezită subit din starea ei euforică de nişte sunete, de nişte nuu-uri speriate de o vizibilă insistenţă, care nu putea fi decât sexuală. De câteva zile, bucătăreasa se îmbolnăvise şi se internase pentru un tratament antireumatic cu nămoluri. Şi pentru ca doamna Maria să nu sufere, îşi lăsase fata ei, măcar să ajute la câte ceva, atât cât se pricepea, să cureţe un cartof, să spele vasele, să strângă masa. O fată împlinită, de 16 ani, împlinită binişor în ceea ce-i trebuia pentru a

face victime printre bărbaţi sau pentru a deveni ea însăşi o victimă. Şi se pare că în aceste clipe tocmai asta i se întâmpla. Şi tânărului lor grădinar şi paznic, de asemenea.

Maria îşi apropie urechea de tăblia uşii pentru o mai bună recepţie. Protestele, mai mult sau mai puţin convingătoare ale Carolinei, începură să o excite şi să o intereseze.

– Mihai, nu pot! Nu vreau! Au, mă doare! Nu vezi? Nu intră... Au, gata, fugi, lasă-mă, nu mă chinui! Ah, degeaba! Doar vezi! Nu se poate...! Auuu! Să ştii că ţip tare de o să se audă până sus!

Maria află ce era de aflat, parcă providenţa îi scoase în cale cazul acesta de insatisfacţie sexuală, din cauza unor zgârcenii ale naturii, acum ştia precis ce era de făcut, întâmplarea servindu-i exact cobaii de care avea nevoie. Deschise uşa puternic şi strigă:

– Ce se întâmplă aici? Cum vă permiteţi să... în bucătărie, printre vasele în care se prepară mâncarea! Afară! Afară amândoi, neruşinaţilor!

Mihai, grădinarul, cu prohabul desfăcut, sări ca ars de pe Carolina, roşu la faţă, ruşinat şi neterminat, trecu puşcă pe lângă doamna Maria şi dispăru prin uşa din spatele ei.

Carolina îşi aduna cu greu poalele fustei ridicate peste pieptul ei cu porumbiţele în creştere, ce se zbăteau speriate, ca nişte pui de sălbăticiune prinşi într-o capcană de mână

omenească. Pulpele picioarelor lipite instinctiv pentru a-i acoperi chiloţii rupţi, desigur, la începutul ostilităţilor, erau pregătite, aprecie dintr-o ochire expertă Maria, să aţâţe un bărbat pentru a o pune jos. Atunci ce se întâmplase?

– Carolina, tu rămâi! Hai ridică-te de acolo, de jos! Linişteşte-te! Revino-ţi în fire. N-o să-ţi fac nimic. Nu ai nici o vină dacă placi bărbaţilor. Dimpotrivă, asta-i comoara fetelor ca tine. Arăţi ca un pepene în care abia aştepţi să înfigi cuţitul... Ia spune-mi, ţi l-ai înfipt vreodată? Hai, mie poţi să-mi spui tot, sunt femeie, ce dracu!

– Da, doamnă, cred că da. Ştiu că m-a durut. Am ţipat o dată tare şi el s-a speriat şi m-a lăsat...

– Asta a fost tot, Carolina?

– Tot, doamnă...

O privea pe Maria în ochi în timp ce încerca să-şi ajusteze simpluţa ei ţinută de vreme călduroasă. Se pare că era sinceră, că spunea adevărul. O dezvirginare parţială, aprecie Maria. Exact ce-mi trebuie.

– Carolina, să vii cu mine să-ţi dau o rochie de-a mea, una de pe când eram eu ca tine, aşa mai tânără, mai nepricepută...

– Oh, doamnă, vă mulţumesc!

– Ei şi acum, pentru că suntem prietene, nu-i aşa Carolina?

– Ştiu eu, doamnă, ce să zic!

– Am să te întreb ceva ca între noi,

femeile, doar eşti aproape femeie, nu?

– Cred că da, doamnă...

– Atunci spune-mi, ce-ţi făcea Mihai, de ce nu-ţi plăcea?

– Ba îmi plăcea, doamnă, dar nu intra. O avea foarte mare! N-am ştiut că există aşa mari!

– Există, fetiţo, şi noi, femeile, trebuie să ne pregătim special ca să le putem înfrunta şi înfrânge fala lor. Fleaşcă trebuie să iasă din noi!

– Dar mai întâi trebuie să poată intra, doamnă! - îşi dădu Carolina cu părerea, ca una la care începea să-i funcţioneze logica primară.

– Am să te ajut eu, fetiţo, vrei? Şi am să te angajez şi pe tine. Să ai grijă, de exemplu, ia să vedem de ce să ai grijă, de ce să ai grijă... da, am găsit. Vei face curat prin camere. Renunţ la serviciile femeii aceleia, chemată o zi pe săptămână. Bine?

– Vai, doamnă, nu ştiu cum să vă mulţumesc! Sunt atât de bucuroasă!

– Bine, pune nişte lapte din frigider la încălzit. Noi încă nu am servit micul dejun. Mă întorc peste zece minute. Până atunci să iau friptura aşa rece, nişte pâine, ei, da, şi o sticlă de vin. Eu cu domnul Petrică sărbătorim ceva!

Cu platoul în mână, intră în biroul lor, laborator, unde studiau o temă nouă pentru o firmă din Germania. De când se îmbogăţiseră plecaseră de la Staţia-pilot de cercetare.

Aveau prea mult de lucru în făbricuţa lor de *Vitaeterna* pentru a-şi pierde timpul acolo pentru un salariu bun, dar totuşi un salariu şi nu un profit ameţitor.

– Petrică! reluă Maria firul discuţiei cu suspans, întreruptă la ieşirea din cameră. Iţi aduc micul dejun şi o mare idee!

Se afla într-o stare de frenezie, cum numai în faţa unei mari descoperiri o poţi avea. O dată în viaţă sau niciodată. Adesea niciodată.

– Te cred, pentru că te ştiu capabilă, Maria! Nimeni nu a avut norocul meu să aibă o asemenea asistentă universitară! Vezi, te-am lăudat! Acum spune-mi! Despre ce este vorba?

– Încă mă mai gândesc Petrică, să-ţi spun sau să nu-ţi spun?

– Ei, hai, nu mă perpeli ca la rotisor!

Se apropie de el, îl îmbrăţişă cu o ardoare megalitică, îl sărută lung, cu străpungeri de limbă, apoi se desprinse, dar rămase în aceeaşi stare febrilă ce o îndemna să ţopăie.

– Mă duc să aduc laptele. L-am pus la încălzit şi pe drum am să mă decid.

Ieşi ca un vârtej şi se duse direct în laboratorul secret de la demisol. Făcu cifrul secret de la uşa din fier masiv, ca a unei case de bani, intră, luă un pliculeţ de *Vitaeterna* pregătit pentru livrare, îl ascunse în buzunarul de la halat, ieşi, încuie la loc şi apoi se duse în bucătărie.

– Laptele e gata, doamnă! spuse Carolina

respectuoasă şi satisfăcută că se poate face utilă acestei doamne atât de bună cu dânsa. Să fi fost alta...

– Bine, acum du-te până în grădină şi spune-i lui Mihai să rupă câţiva trandafiri pentru mine, din aceia olandezi, galbeni. Să vii repede! Între timp eu prepar cacao.

Carolina ieşi aproape fugind să îndeplinească ordinul şi cu ocazia aceasta să-i spună lui Mihai că doamna a iertat-o. Maria pregăti serviciul de cafea cu lapte pentru ea şi Petrică, iar pe masă mai aşează o cană asemănătoare. O umplu cu lapte pe trei sferturi, răsturnă în ea pliculeţul de *Vitaeterna,* amestecă bine, iar deasupra turnă cacaoa, suficientă pentru a da laptelui gustul şi aroma dorită şi pentru a ascunde începutul unei experienţe pe viu, care va da României ce i se cuvine femeii române!

Apoi îşi făcu de lucru pe acolo, ca şi cum ar fi avut cu adevărat ceva de făcut. Aşa o găsi Carolina, întoarsă în cea mai mare grabă cu un splendid buchet de trandafiri.

– I-am adus, doamnă!

– Vai, ce frumoşi! Meriţi o răsplată!

– Dar Mihai i-a ales, doamnă!

– Merită şi el o răsplată, pe care o să i-o dai chiar tu, într-o zi...

Nu cred că se poate, doamnă! E prea...

– Vom mai vedea! Deocamdată bea laptele acesta cu cacao. Îl meriţi. Ai venit foarte repede. Hai, bea-l, că vreau să te iau cu

mine să-ţi probezi o rochie, cum ţi-am spus.

Când auzi, fata dădu pur şi simplu peste cap conţinutul căniii, cred că fără a mai avea timp să-i dea de gust. Şi chiar dacă ar fi avut, tot nu ar fi descoperit nimic. *Vitaeterna* este inodoră şi insipidă. Apoi îşi urmă stăpâna ce mergea în faţa ei, în halat alb, strâns cu un cordon de aceeaşi culoare. Privind-o din spate, aşa cum fesele ei rotunde făceau valuri de carne pe sub albul imaculat al halatului, Carolina nu putu să nu fie trimisă cu gândul la ce i se întâmplase ei cu o jumătate de oră în urmă şi să realizeze că doar aşa ceva i-ar fi făcut faţă lui Mihai.

Intrară într-o cameră unde Maria îşi ţinea o parte din lucrurile care n-o mai prindeau şi deschise un şifonier plin cu rochii, fuste, bluze, puse pe umeraşe. Alese o rochie scurtă, dintr-un material răcoros, o scoase de pe umeraş, o privi de la distanţă, rămase mulţumită, apoi o întrebă pe fata-cobai:

– Iţi place, Carolina?

– Da, doamnă... E un vis!

– Dezbracă-te să o probezi!

– Dar, doamnă... mi-e ruşine!

– Lasă, de Mihai nu ţi-a fost? Hai, jos tot de pe tine! Nu trebuie să te jenezi în faţa unei doctoriţe!

Carolina începu să lase în jos sumara ei îmbrăcăminte sărăcăcioasă, rămânând într-o zdreanţă de chilot, adus în starea aceasta de nerăbdarea grădinarului sau de împotrivirea

ei.

– Şi urma aceea de chilot! ordonă Maria. Văd că a fost luptă mare! Ia să văd ce ţi-a făcut! Ia lasă-te puţin pe masa aia de colo!

Maria trase un sertar de la un dulap, luă o mănuşă chirurgicală şi şi-o trase pe mâna dreaptă.

– Hai, eşti gata Carolina? Te-ai urcat?

– Ce vreţi să vedeţi, doamnă? întrebă fata timorată.

– Dacă mai eşti virgină. Să nu spună maică-ta când se va întoarce din spital că te-am lăsat pradă lui Mihai.

O supuse unui veritabil control ginecologic. Totul era normal. Suferise doar o ruptură de himen în partea dreaptă, dar era veche, cicatrizată. O pătrunse până la fundul de sac, aplicându-i un tuşeu excitant. Aprecie adâncimea. Degetul ei avea 12 cm. Îi cunoştea măsura. Dar...

– Gata, fetiţo! Poţi să te dai jos şi să-ţi îmbraci rochia. Poftim şi un chilot nou.

O urmărea cu atenţie. Timp de o săptămână trebuia să o urmărească cu atenţie, să-i asigure un regim alimentar adecvat. Nimic nu creşte fără hrană!

– Îţi stă foarte bine! Acum ajută-mă să duc cănile. Eu iau vasul cu lapte şi trandafirii.

Petrică avu o tresărire la intrarea fetei care mergea înainte, cu cănile pe o tavă aurită, în rochia ei cea nouă ce-i dădea acum o strălucire de lalea neagră. Şi nici nu-şi putu

abţine o remarcă:

– Oh, Carolina, te-a gătit doamna Maria ca pe o fată mare. Sau chiar eşti o fată mare şi nu te-am văzut până acum!

– Lasă-mi-o Petrică, că mi-o intimidezi. Da, e... aproape fată mare, interveni Maria. Mulţumesc, fetiţo! Din clipa asta poţi începe ce ţi-am spus. Du-te în camera de unde venim şi fă acolo ordine desăvârşită.

Petrică nu prea înţelegea ce se întâmplă. Maria şi servitorii! Şi acum interesul vizibil pentru această copilă intrată în adolescenţă gata înflorită.

Maria umplu ceştile cu lapte, după ce mai întâi aşează trandafirii într-o vază din porţelan alb, pe care o aşează chiar pe măsuţa lor rotundă, încrustată cu arabescuri din sidef, folosită cu predilecţie în clipele lor de răgaz, la cafea şi la o ţigară. Valoarea artistică a acestui obiect rar, le insufla parcă o atmosferă ce se respiră în preajma piramidelor din Peru.

Te-ai mai gândit, Maria? sondează terenul Petrică, apreciind că i-a dat un răgaz suficient pentru meditaţie.

–Da, Petrică. Pot să-ţi spun de acum. Experienţa este deja declanşată. Nimeni n-o mai poate opri! Mi-am asumat riscul. Nimic nu se inventează fără risc. Soţii Curie au plătit cu viaţa descoperirea Radiului.

– Maria, începi să mă sperii! De ce nu te consulţi cu mine?

– Vreau să-ţi fac o surpriză plăcută,

Petrică.

– Hai, fă-o o dată!

– Petrică! Mă mai iubeşti? Dar sincer! Ştiu ce urmează după cunoaşterea unei femei! Obişnuinţa meniului, saţietatea, lipsa atmosferei miraculoase care scoală... şi morţii...

– Chiar dacă toate aceste însoţitoare ale cuplului fericit ar dispărea, eu tot nu mai găsesc o femeie pe măsura lungimii mele! Ştii bine lucrul acesta!

– Şi dacă-ţi fac eu rost de una cu certificat medical în regulă, mă înşeli?

– Îmi întinzi o cursă, Maria?

– Nu, o perspectivă. Tu nu te-ai întrebat în ultima vreme de ce te las să-ţi faci de cap, de parcă ai căuta diamante, pe acolo, prin străfundurile mele vaginale?

–Chiar, Maria!

– Şi de ce nu mai ţip decât de plăcere?

– Chiar, de ce Maria? Doar nu...!

– Ei, doar nu, ce?

– Ce vrei să spui Maria?

– Asta vreau să spun! Dacă eşti un cercetător perspicace ai şi aflat deja!

– Nu! ţipă Petrică, sărind de pe scaun, aruncându-se asupra ei, ridicând-o într-o încleştare sălbatică, apoi îndepărtând-o pentru a o privi în ochi. Vreau să aflu asta de la tine! Doar nu vrei să te consult, să mă conving cu o riglă de birou! Hai, spune-mi!

– Dacă vrei o riglă de birou, n-ai decât să-ţi măsori megalita ta. După asta e simplu. Mă măsori şi pe mine cu dânsa. Da, Petrică, se pare că praful ce-l inhalez zilnic acolo jos, în laborator, şi-a făcut efectul şi asupra sexului meu. Trebuia să ne gândim la urmările acestea. *Vitaeterna* acţionează asupra sexelor, indiferent de sex. Procesul de dezvoltare se localizează, doar aici, şi la bărbat şi la femeie.

– Maria, eşti genială. Am rezolvat şi problema femeilor de la „Broad disappointed”. Ipoteza trebuie totuşi verificată.

– Oh, dragul meu savant conştiincios. Dacă eu nu-ţi ajung, atunci ţi-am pregătit un cobai. Peste o săptămână pregăteşte-te să pui concluzii şi să-mi brevetezi invenţia!

– Ce vrei să spui? Doar nu... Maria? Ai! făcut tu asta? I-ai dat Carolinei să bea praful?

Doar primul pliculeţ, iubitule. Al doilea i-l dau după ce o tuşez din nou.

– Bine, dar e o puştoaică de 16 ani!

– Care ţipa sub Mihăiţă, când m-am dus în bucătărie, pentru că tipul nu reuşea să i-o înfigă. Se pare că a consumat şi el *Vitaeterna...*

– El o va proba?

– Doar nu tu, că ţi-o scurtez cu bisturiul!

– Maria! Tu te-ai gândit ce o să întâmple mai departe?

– Mi-e frică, Petrică! Pur şi simplu mi-e frică! Deschide, te rog, televizorul! Poate mai prindem procesul comisarului. Săracul! Să-i

trimitem prin cineva Stopul. Poate facem şi pentru el o femeie.

– Maria, eşti nebună! Ar trebui să aibă un uter care să-i corespundă cu gura...

În tot acest timp, cât Maria Lunganu punea la cale amorsarea bombei secolului, în sala tribunalului, unde se desfăşura procesul lui Nicu Andrieş, avocatul apărării, după o pledoarie de o oră, după invocarea enciclopedică a unor cauze apropiate celei pe care o apăra, descoperite prin dreptul internaţional privat şi comparat, se afla acum la concluzii.

– Onorată instanţă ! Dacă marele criminalist Nicu Andrieş, mândria poliţiei din Ala Balla, se află astăzi în boxa acuzaţilor, ca un criminal de rând, nu poate fi decât o întâmplare nefericită. Acuzarea nu trebuie să scape împrejurarea deosebită în care a avut loc uciderea doamnei Elena Atanasiu şi anume că inculpatul din boxă se afla într-o stare de comă sexuală, dacă se poate spune aşa, într-o stare psihică scăpată de sub controlul raţiunii, stare ce se menţine şi astăzi, onorată instanţă, ba mai mult înrăutăţită. Acuzatul nu poate fi făcut răspunzător de omucidere, atâta vreme cât era iresponsabil, lipsit de discernământ, tulburat până la pierderea raţiunii. În încheiere, eu nu cer clemenţă pentru clientul meu, nici nu invoc circumstanţe atenuante, ci cer un singur lucru. Inculpatul să fie chemat la bară şi să arate arma crimei, pentru că

domnul procuror a omis să o prezinte, aşa cum se obişnuieşte. Iar dacă are fotografii la dosar, acestea nu mai corespund realităţii cu totul alta. Cer îngăduinţa să-mi spun ultimul cuvânt după efectuarea acestei proceduri absolut obligatorii pentru elucidarea cauzei.

– Se admite! aprobă preşedintele completului de judecată nerăbdător şi el să vadă noile tipuri de arme care au îngrozit Ala Balla.

În sală se produse rumoare. Membrii Clubului „Megasex”erau numai ochi şi urechi. Ei nu puteau concepe ca un virtual preşedinte al clubului lor să stea după gratii şi erau hotărâţi să provoace scandal.

Membrele clubului femeilor decepţionate se întorseseră cumva cu spatele spre locul unde trebuia să fie expusă duşmana lor de moarte, dar rămânând cu ochii întorşi aproape pe dos, pânditori şi avizi să vadă securea călăului.

Camerele de televiziune îşi fixară obiectivul pe boxa acuzatului, preluându-i mai întâi capul blazat, cu expresia aceea de absenţă totală rămasă pe faţă îndată ce şi-a dat seama că sub dânsul zace o moartă, îl urmăriră până în faţa tronului judecătoresc, pe ecranul televizoarelor din oraş intrând din când în când şi cascheta gardianului care-1 aducea de mână, împingându-l de la spate, apoi îi părăsiră pe amândoi şi focalizară pe figura de piatră a preşedintelui.

În sală însă, privilegiaţii urmăreau un spectacol unic, parcă de iluzionism. Gardianul îl ajuta pe comisar să se dezbrace de pantaloni, altfel nefiind posibilă scoaterea armei desfăşurată de-a lungul unui crac, apoi când fu gata, i-o luă în mână şi i-o întinse spre loja juraţilor rămaşi perplecşi, ca, de altfel, întreaga asistenţă stupefiată.

– Măsoar-o, gardian! ordonă preşedintele.

– E măsurată, domnule preşedinte. Noi o urmărim zilnic, aşa cum urmărim cota apelor Dunării: 38 de cm!

– Bine! Du acuzatul în boxă!

– Adevăratul acuzat, domnule preşedinte, nu-i în sală, strigă cineva din grupul „Megasex”.

– Linişte, vă rog! V-am avertizat o dată! Poţi continua domnule avocat. Curtea-i lămurită!

– Onorată instanţă! reluă avocatul. Aşa cum s-a exprimat, de aici, de undeva, opinia publică, într-adevăr, adevăratul vinovat de moartea doamnei Elena Atanasiu nu se află în sală. O minte diabolică, avidă de câştig pe seama unei slăbiciuni omeneşti, da, domnilor, că ce poate însemna această predilectă dorinţă manifestată la majoritatea bărbaţilor de a avea o sculă mare şi tare, decât un viciu indecent, o atracţie greu de învins în intimitatea individului de a fi zmeu, acolo unde n-ar trebui să fie decât o mângâiere, spuneam că o minte diabolică se joacă cu vanitatea rău

înţeleasă, cu orgolii ce nasc monştri. Parafrazând un vechi dicton european aş putea spune că somnul raţiunii a născut acest monstru care a fost prezentat drept arma crimei. Nu, onorată curte! O fi această tulumbă, acest cancer sexual în metastază, arma crimei, dar cel care a apăsat pe trăgaci nu este clientul meu, ci altcineva: reţelele secrete de distribuţie, fabricantul în primul rând, care fabrică arme interzise, de ridicat erotismul la rangul de masacru, şi, în ultimă instanţă, persoana încă nedescoperită care i-a administrat în secret, din ce în ce mai comentată denumire, praful *Vitaeterna!*

În concluzie, Înaltă curte, cer să fie schimbată încadrarea juridică a acuzaţiei ce se aduce clientului meu, din omor cu premeditare, deosebit de grav, în omor din culpe încă neidentificate, iar calitatea domnului Nicu Andrieş, din aceea de inculpat, în aceea de parte vătămată grav în integritatea sa corporală, rămânând în sarcina organelor de anchetă să caute vinovatul unei duble crime: uciderea doamnei Elena Atanasiu şi mutilarea ireparabilă, fizic şi moral, a clientului meu Nicu Andrieş.

Preşedintele completului îşi însoţi următoarea intervenţie cu o nouă lovitură de ciocan, pentru potolirea freamătului din sală, după care strigă ambiguu, ca şi convingerile lui asupra soluţionării juste a unei cauze despre care mâine va hui toată presa:

– Tribunalul se retrage pentru deliberare.

Asistenţa, rămasă nestrunită de autoritatea justiţiei, porni o hărmălaie indescriptibilă, care a mers până acolo cu spiritul practic, încât nu s-a scăpat prilejul de a se contracta ad-hoc un număr mare de pariuri. Cei mai mulţi optau pentru „Nevinovat”, în timp ce membrele clubului femeilor decepţionate pariau pe „Vinovat”.

După 10 minute, curtea şi juraţii îşi reluară locurile lor justiţionale şi preşedintele începu procedura de stabilire a verdictului. Cele două femei din rândul juraţilor ridicară mâna strigând „Vinovat”! Ceilalţi şapte juraţi, printre care trei dintre ei posesori ai unor arme antifeminine de toată frumuseţea, răspunseră sus şi tare „Nevinovat”!

Asistenţa se ridică ovaţionând. Membrii Clubului „Megasex” tropăiau din picioare. Femeile decepţionate ieşeau din sală protestând şi neobservând tristeţea iremediabilă de pe faţa lui Nicu Andrieş.

*

A doua zi, în fotoliile lor reduse ca dimensiune, dar suficiente pentru o siestă sumară după micul dejun după care se cobora în laborator pe un lift secret cu uşa mascată de o bibliotecă cu voluminoase tratate ştiinţifice, Maria şi Petrică se amuzau cu comentariile presei pe marginea procesului şi

a molimei ce corupsese o bună parte din bărbaţii oraşului.

Ascultă, Petrică! Un proces ratat la marginea incompetenţei organelor de poliţie. Semnificativ, nu? Arma crimei îngrozeşte asistenţa feminină din sala tribunalului. Înduioşător, nu? Nicu Andrieş - o victimă, nu un criminal. Asta-i partea periculoasă a Vitaeterneil Trebuie să mai lucrăm! Să stabilim un barem, o lungime, sau mai multe lungimi, după preferinţa clientului, măsură înscrisă pe plic şi cu autostopant integrat în primul hap! Poate e un vis, dar noi trebuie să muncim, să experimentăm. Am exclude accidentele de tipul comisarului, am reduce şi împiedica chiar nebunia femeilor geloase, abandonate, maltratate de alcoolici de a se răzbuna cu o cucerire a ştiinţei hărăzită plăcerii, vigorii, sănătăţii, natalităţii şi nu intereselor meschine, cu adevărat morbide. Ia să mai vedem. Vitaeterna - un miracol sau un deturnant genetic?

Îmi place titlul acesta, nu Petrică? Lasă că în câteva zile o să le inspirăm noi şi alte titluri, chiar cu mai multe semne, de data aceasta de mirare!

– Cum se prezenta aseară pacienta?

– În grafic. Trebuie să-i mai fac o radiografie. Tuşeul e pozitiv. Pregăteşte-mi 100 grame de barium sulfuricum pentru clisma vaginală.

Am să cobor în laborator. E pregătit de

aseară.

– Ah, uite aici ce scrie! Trei juraţi complici la complotul tăcerii. Pantalonii lor, deşi largi, trădau pecetea consumului de Vitaeterna. Sau: Într-un oraş corupt la port ilegal de megasex, cine mai garantează securitatea moralei şi persoanei?

– Bat apa în piuă, Maria! Aleargă pe lângă trenul nostru scăpat la vale şi fac fotografii, asta-i! Mihai, unde-i?

– Udă trandafirii!

– Carolina?

– Îşi ajustează o fustă pe care i-am dat-o aseară. Trebuie să arate răpitoare. Cu pielea ei lucioasă e de-a dreptul coruptibilă. Subiecţii trebuie să provoace maximum de senzualitate.

– N-am nici o îndoială că Mihai nu va rata experimentul!

– *Vitaeterna,* dragul meu, nu dă rateuri. Şi apoi Mihai e la vârsta randamentului maxim, la 25 de ani, nu? Muşchii îi plesnesc, măselele îi scrâşnesc, hormonii - din abundenţă, un mic Hercule, cu grădina noastră în spate.

– Camerele observatoare?

– Bine ascunse!

– Hai, du-te şi pune-o sub Röentgen! În cabinetul din aripa stângă, nu? Ai acolo tot ce-ţi trebuie. Eu mai verific aparatura.

– Iţi va place, nu, Petrică?

– Şi ţie, Maria! Un film erotic pe viu! He, he! La standardul ridicat al *Vitaeternei.* He, he!

Sper să nu vii în cabină cu centură de castitate şi cu cheia aruncată în bazinul cu păstrăvi!

– Pe Pământ, Petrică, te am pe tine şi vreau să te păstrez. Noi nu valorăm nimic unul fără altul! Gata, la lucru!

Pe la două, după prânz, Petrică îl chemă la el în birou pe Mihai.

– Fii atent la zidurile parcului dinspre atelierele de tinichigerie. Oamenii lui Damaschin iscodesc după ceva. Probabil vor să fure trandafiri! Te ascunzi în chioşcul de vară.

– Da, domnule! În chioşcul de vară. Nu vă faceţi griji. Nu va intra o pasăre în parc!

– Ştii cât ţine soţia mea la trandafirii ei!

– Da, domnule.

– N-aş vrea ca la întoarcerea noastră din oraş să găsim vraişte totul!

– Domnule doctor, pentru asta mă plătiţi.

– Bine, Mihai, acum du-te! În curând plecăm şi noi.

– O.K., domnule!

În timpul acestei discuţii, în cabinetul lor medical, Maria o examinase pe Carolina şi aşteptările ei se confirmaseră.

– Eşti perfect sănătoasă, Carolina, îi comunică Maria pe cel mai profesional ton posibil, deşi vocea încerca să-i trădeze emoţia dată de 100 % confirmarea aşteptărilor ei. Manifestările din burticica ta, de care te-ai speriat, au fost probabil vreo indigestie rebelă.

Lasă că am să-ţi dau eu ceva să iei când mă întorc diseară din oraş. Suntem invitaţi la nişte prieteni. Soţul meu 1-a instruit pe Mihai să fie atent la zidul din fundul parcului. Am găsit pe acolo urme străine. L-a pus să supravegheze zona din chioşcul de vară. Din când în când să treci pe acolo, să nu adoarmă băiatul acesta şi să vină cineva să-mi rupă trandafirii!

– Da, doamnă, voi trece negreşit.

– Bine, fă curăţenie în bucătărie.

După ce Petrică ambală motorul „Ford-ului" scos în faţa garajului, imitând o plecare, îl parcă la loc, lăsă uşa să cadă şi pe scara ce da în vestibul, sus, urcă nevăzut, după care se strecură în cabina de supraveghere video a frumoasei lor proprietăţi Made in *Vitaeterna.* Maria se şi afla instalată în faţa ecranului de control. Încuiară uşa şi se puseră pe aşteptat.

Carolina jubila în fusta cea nouă primită în dar de la Maria, termină repede treburile date, se privi lung în oglinda din grupul sanitar al personalului de serviciu, îşi mângâie şoldurile bine puse în evidenţă, cuprinsă de un straniu sentiment libidinos, ce o încerca încă de o săptămână, doamnei Maria spunându-i doar că simte o nelinişte în burtă. Buzele ei mari, senzuale, se întinseră într-un zâmbet complice. Spiriduşii o ciupeau de sânii maturi, grei şi obraznici ca un papagal ce se dă huţa pe bara lui din colivie. Ei, bine, va trece pe la chioşcul de vară. Doar avea consemn de la doamna Maria. Îşi mai trase pe frunte un ciuf.

Observase că-i stă bine aşa, cu fruntea discontinuitată de jocul şuviţei rebele. Un imbold spre jertfirea fetiei i se înfipse în creier ca un ordin venit din necunoscut. O porni spre zonele umbroase ale parcului, umbroase şi acoperite cu pâlcuri ornamentale de mlădiţe înflorite. Păsări nevăzute umpleau văzduhul cu chemări de dragoste. Frumuseţile Pământului meritau să fie văzute. Dar celelalte? Dorinţele acelea ascunse, ce i se arătau de-o vreme noaptea, în somn? Nu meritau să fie văzute? Ce putea să i se întâmple? Şi aşa nu se mai putea suferi. Se trezi lângă chioşcul de vară.

În acest timp, tartorii experimentului se aflau la post, profund încercaţi de un sentiment ce nu dă peste tine de multe opri în viaţă.

– Porumbiţa ta gătită în haine de mireasă puberă a sosit, Maria.

– Văd şi eu, Petrică, păcat că nu vom avea sonor.

– O să-l facem noi, Maria... Uite-o că intră în chioşc. Să privim!

Trufandaua cu şolduri de pepene se rupea din peisajul grădinii şi-l înfrunta pe grădinar. Verticalitatea răbdării lui Mihai i se îndoia, ca o trestie.

– Carolina, tu, pe aici? Vino încoa, păpuşo, să stăm la pândă.

– Ştiu că trebuie să păzeşti zidul acela dinspre ateliere şi am venit să văd dacă nu dormi, motivă fata vizita ei pe acolo, deşi nu

înţelegea de ce mai are nevoie de o motivaţie, când focul acela dintr-însa o aduse până aici, în preajma păcatului de Dumnezeu pus acolo!

– Tu să mă păzeşti pe mine? Atunci pe tine cine te mai păzeşte?

– O pot face şi singură, să ştii!

– Ia vino în pătulul ăsta, să văd!

– Ce, crezi că mi-e frică? De ce-o să-mi faci, ca atunci în bucătărie, de era să fim daţi afară?

– Acum nu ne mai descoperă nimeni, Carolina. Stăpânii sunt plecaţi în oraş.

– Daa, oricum. Vin acolo, dar să fii cuminte!

– Cu o fată atât de frumoasă e cam greu...

– Ce spui?

– O să încerc, dacă nu mă înnebuneşti de tot cu sânii ăia ai tăi zburdalnici, cât doi hulubi umflaţi în pene…

– Ei, Mihai! Te rog, lasă-i în pace!

– Cu picioarele astea mortale, Dumnezeule, ce ascunzi prin grădinile tale?

– Mihai, nu mă ameţi! Nu ştiu de ce astăzi sunt blândă!

–Eşti o bomboană ce se cere suptă! Şi printr-o mişcare neaşteptată o culcă pe patul lui de pândă, îi ridică tricoul şi îşi înfundă faţa în nedefinitul mister al sânilor ce tresăriră speriaţi sub gura lui hulpavă.

– Mihai, ce faci?

Tânărul grădinar îşi pierduse glasul şi

luciditatea mişcărilor, istovită şi întunecată de căldura arzătoare a mângâierilor electrizante ce descopereau pe sub fustă un trup de traversat Ala Balla într-o caleaşcă imperială.

– Mihai, Mihai, astâmpără-te!

Întregul ei corp dezgolit şi scăpat din rezistenţa mâinilor care nu mai ştiau ce să apere mai întâi, degaja o fascinaţie a nudului şi a dedesubtului ce arunca în spaţiul biologic al masculului teroarea dorinţei. Invazia sublimului începe să curgă în valuri nestăvilite şi să incendieze carnea.

– Mihai, Mihai, lasă-mă! – suspina ea cu o voce din ce în ce mai neconvingătoare.

Contopire şi delir sub dezlănţuirea mistuitoare a pasiunilor greu de stăpânit. În locul scurgerii criminale a Timpului - Poarta Nirvanei! Cu toate deliciile ei eterne. Nu trebuie să vrei iubirea! Ea se strecura în ei o dată cu aerul înmiresmat al trandafirilor, scufundându-i în neantul potolitor în care se rostogoleau. Simţurile-stăpânele! Abţinerile raţiunii fraternizează cu sublimul şi cei doi se pierd într-o existenţă furtunoasă.

– Mihai, oh Mihai! Mi-i rupi iar!

– Scoate-i atunci singură…

Revolta celulelor abstinentate se dezagregă în căutări reciproce. De teama pagubei, fata se despoaie şi descoperă pe lângă „minunea lumii”, agresorul.

– Vai, ce lungă e, Mihai, mi-e frică…

Viscerele salivează după ospăţul sexual

ce se anunţă. Otrava pierzaniei de sine, de o delicioasă perversitate, le digeră instinctualele oprelişti şi-i îndeamnă să se lăfăie în cristelniţa mântuirii.

– Mihai, Mihai crezi că...

Plăcerea se dilată până dincolo de realul ei creator de specie şi megalitul grădinarului dincolo de poarta încuiată rândul trecut.

– Oh, Mihai, ce se întâmplă cu noi?

– Carolina, eşti ce-mi trebuie! Cred că mi-am găsit fata care-mi trebuie, care poate să mă satisfacă.

– Ah, Mihai, intră acolo, nu ştiu unde se duce... oh, dar se duce... se duce!! Cum de s-a făcut aşa de adâncă? Oare toate fetele-s la fel?

– Nu, Carolina, eşti singura pe lume.

Sexele funcţionau ca un ceasornic, ca o vargă de şters ţeava puştii, mai curând a tunului. Era un spectacol de referinţă inimitabil şi de neconceput pentru o minte obişnuită doar cu măsurile tradiţionale. Era un centaur ce-şi băga sexul său din partea cabalină într-o mitologică zeiţă rătăcită prin grădina zoologică a lui Zeus.

– Mihai, Mihai, Mihai! Eşti un taur! Vai ce-mi place! Ooaaa!

– Mai încet! Ne aud cei de la ateliere!

– Îmmmm... Simt că m-am răcorit!

– Carolina, puştoaico, eşti făcută numai din p...zdă! Mă termin, m-ai terminat, ohh!

În cabina de pază video, cei doi de mult lăsaseră experimentul să se experimenteze singur. Petrică şi cu Maria sărbătoreau victoria asupra unei nedreptăţi lumeşti. Era imoral să hrăneşti vanităţi bărbăteşti fără sorţi de exprimare. Nici un râu n-ar şerpui prin vâlcele dacă n-ar exista o albie. În sfârşit albia era săpată. De-acum, apă de-ar fi! Petrică era deja tot o apă. Maria i-o sorbea cu poftă, dar setea o ucidea în continuare...

Capitolul VII

CLUBUL MEGASEX

În splendida vilă unde se plămădea fala bărbatului era sărbătoare. Petrică şi Maria jubilau pe îndelete şi pe suprasăturate. Deveniseră doi oameni din aceeaşi specie - Mega. Erau creatorii unui om rezultat dintr-o mutaţie genetică şi nu dintr-un accident. Fără investiţii prea mari, orice bărbat sau femeie putea aspira la un plus de satisfacţie, pentru că una e, să zicem, când te mănâncă un deget şi te scarpini şi alta e când te mănâncă toată mâna şi tu îi asiguri liniştea pe o suprafaţă de zece ori mai mare!

Acum problema numărul unu era publicitatea -mama succesului în orice afacere, dar cum puteai face reclamă la un produs neomologat, neacceptat de autoritatea statală, la un produs din seria drogurilor sau poate ceva şi mai de neadmis în viziunea moraliştilor! Dacă stupefiantele asigurau vise erotice, *Vitaeterna* le transforma în realitate

exaltantă, cobora fericirea din închipuire direct în palpabil. Inconvenientele ei de la început, respectiv centrifugarea bărbaţilor la un pol al măreţiei, iar a femeilor la celălalt pol al impotenţei de a savura delicii astrale, al incompatibilităţii, al anulării rostului lor pe Pământ, fură învinse, lichidate. Dar cum să explici toate acestea poliţiei, fiscului, bisericii şi maselor largi, bietele de ele, cu gândul numai la fericire?

Publicitatea nu putea fi realizată decât aplicând principiul Ariei Calomniei, sau telefonului fără fir, sau dominoului. Nici o marfă nu prezintă încredere deplină dacă nu ţi-o recomandă şi altcineva, pe lângă vânzătorul presupus a priori interesat. Problema se dezbătu între patru ochi timp de două zile, apoi Maria, ei bine tot Maria, găsi o cale promiţătoare, deşi în sinea sa nu excludea oarece riscuri, despre care nu aminti nimic lui Petrică. În definitiv, încercarea moarte n-are!

În principiu, căzură de acord împreună şi tot împreună visau ca nu peste multă vreme să cumpere toate reţelele comerciale din Ala Balla, cu tot cu gărzi şi poliţie. Şi într-o zi de joi după-amiază, Maria ceru o audienţă la preşedinta Clubului unde se adunau mai toate femeile dornice să-şi învingă neşansa, anxietatea. Îşi pregătise o ţinută provocatoare şi un plic de 10000 de dolari, suficient pentru doamna Catrinescu să o primească cu braţele

deschise, mai ales că se cereau o serie de reamenajări ale localului, ale barului, o completare a mobilierului devenit insuficient pentru numărul membrelor în creştere vertiginoasă, creştere alimentată de numărul bărbaţilor înnebuniţi după megasex. Mulţimea devine o forţă imprevizibilă şi femeile înscrise aici visau să facă o revoluţie, o coaliţie, o grevă generală, să pună capăt unei curse periculoase ce ducea la o catastrofa naţională – după ele.

Unde doriţi să vă petreceţi seara, doamnă Maria? - întrebă preşedinta cu o amabilitate pe măsura valorii plicului pe care tocmai îl introducea într-o casă de bani.

– Aş încerca mai întâi la secţia femeilor anulate de soţi megasexişti. Sufăr din aceleaşi motive şi poate aflu de vreo alinare.

– Oh, doamna Maria, ce se întâmplă în oraşul acesta e de-a dreptul revoltător! Mergeţi la salonul 24! Am să vă conduc chiar eu. În salonul 24 se aflau şase mese de local de lux, la care discutau discret perechi feminine, fumând sau sorbind cu paiul oranjade. La una din mese se afla o doamnă singură ce-şi aştepta parcă confidenta. Doamna Catrinescu o abordă cu francheţe, îi făcu cunoştinţă cu Maria, „noua noastră membră, doctor cercetător”, şi se retrase satisfăcută de aranjament.

Singuratica de la masa retrasă se recomandă făcând un efort de amabilitate,

deoarece în după-amiaza aceea suferise un nou şoc lamentabil, descurajator, insurmontabil. Logodnicul ei, care o ameţise cu o curte insistentă şi benefică, dar în limitele cavalerismului medieval, era pe cale să se convingă de existenţa unui impediment de nedepăşit. Într-o scurtă întrevedere dinaintea prânzului, în care-i permisese chiar prea multe, el începu să bată în retragere şi să sugereze o nepotrivire de „caracter”. Este lesne de înţeles în ce stare de spirit se afla tânăra plină de viaţă, de forme şi de vise neîmplinite!

– Florenţa! – se recomandă moale femeia, fără chef şi fără speranţa că noua ei cunoştinţă ar putea să o mai bine dispună.

– Maria Lunganu, măritată cu un doctor cumsecade la începutul căsniciei.

– Povestindu-mi, distinsă doamnă, ce s-a întâmplat după, poate îmi reconsider şi eu starea mea de naufragiată într-o logodnă unde nu a existat nici un după!

– Dacă nu aş fi ars de dorinţa unor confesiuni, întotdeauna refulate, că de asta s-a şi instituit de către biserică taina spovedaniei, după care te simţi eliberat de păcate, nu aş petrece această seară în compania... Pot să-ţi spun tu?

– Ah, convenţiile acestea anacronice! Desigur, desigur!

– Bine, Florenţa! Spune-mi Maria!

Pentru prima oară îşi zâmbiră, încălzindu-

se. Maria făcu un semn picoliţei şi comandă două cola, dar întremate cu whisky: „Da, da, în amestec, drăguţo!”

– Şi ce-a fost după, Maria? întrebă curioasă Florenţa, o fată cu ochii albaştri, cu bustul de manechin, de 27-28 de ani, vârstă periculoasă, vârstă îngrijorătoare. Vârsta ei ar fi încă trufanda în gândirea bărbatului din ce în ce mai greu de găsit...

– O adevărată catastrofă, Florenţa! Ce i s-a părut lui, că nu mă satisfăcea, înţelegi?

Prea bine, Maria. Doar e principala mea suferinţă, nu?

– Ce spui? O fi vreun scapete, logodnicul tău!

– Mai rău, Mariaa! Este un inutilizabil. N-am încercat cu el decât metode franţuzeşti, dar pentru astea nu ai nevoie neapărat de un bărbat. Ţi le poţi administra singură...

Râsete concupiscente de ambele părţi.

– Hai că începem să ne dispunem! observă Maria.

– Crezi că putem depăşi dezolarea, prietenă a mea, nu întâmplător în acest salon al seduselor şi abandonatelor?

– Dacă mă gândesc bine, iubitul meu Petrică, actualul meu soţ, nu m-a abandonat. De altfel nu avea decât de pierdut pentru că nu l-ar mai fi înfiat nici o femeie!

– Doar nu vrei să spui, Maria, că-i megasexian!

– Ai ghicit fără nici un efort, Florenţa!

– Tot păţitu-i priceput, Maria!

– Deci aşa, megasexant! Zău dacă mai înţeleg bărbaţii! Arată-mi-l şi mie să-i dau nişte lecţii de bună-purtare. Sunt doar doctoriţă!

– Ţi-aş fi recunoscătoare, Maria. Îl iubesc foarte mult, atât de mult şi nu-l pot folosi! Îmi vine să mă urc pe pereţi! Dacă vrei îi dau telefon chiar acum. Să ne primească la dânsul în apartament. Nu stă departe de aici.

– Ştii, Florenţa, asemenea lucruri discutate cu un bărbat străin, o mai fi şi bine...

– E Florin Piersic în carne şi oase! Fiul, nu tatăl!

– Oh, atunci te înţeleg!

– Pot să vă las singuri. Pretextez eu ceva! Şi nu mai vin înapoi. Sper să ştii cum să-l înfrunţi dacă depăşeşte limita! Ştii, la el această limită e fără limită! Probabil sexul ăla îl înnebuneşte! Pur şi simplu mi-am distrus dormitorul cu trântele noastre greco-romane, de înaltă sportivitate, dar numai atât, nu foloseşte la nimic!

– Chiar mă inciţi! Priveşte-mă! Mă poate doborî pe mine cineva?

– Maria, eşti o adevărată aruncătoare de suliţă!

– Realizează că ştiu ce să fac cu ea, la nevoie, că o pot rupe în bucăţi!

– Te rog, fă-l să mă înţeleagă. Sunt o fată bogată şi-l iubesc! Mi-aş putea găsi un bărbat normal, dar el mă seduce inexplicabil. Sufletul

mi-e dat lui...

– Mai rămâne trupul, nu?

– Dracu să mă ia! Crezi că aş putea face ceva cu mine? Cu el nu mai e nimic de făcut!

Nu ştiu, Florenţa. Să-l văd, să discutăm... ! Mă prezinţi ca pe o specialistă în domeniul aclimatizării contrariilor. Hai, dă-i telefon şi cheamă picoliţa să fac plata!.

Aşa cum zbura spre băruleţul unde se afla telefonul, părea o căprioară sveltă, un idol feminin din porţelan, cuprins de patima luminii. Da, era un exemplar reprezentativ pentru testarea *Vitaeternei.* Secretul însă trebuia păzit. Orice fisură în sistemul lor conspirativ de distribuţie putea duce la căderea reţelei. I se cerea din nou imaginaţie, vicleşug şi chiar sacrificiu. Da, da, mai rămăsese încă tributară prejudecăţilor! Florenţa se întoarce parcă înaripată.

– Este acasă, ne aşteaptă. I-am spus că vin cu o consultantă persuasivă şi s-a arătat interesat, pentru că plecase de la mine într-o stare de dus mortul la groapă.

– Hai să-l întoarcem, Florenţa!

Luară un taxi. În oraş apăruseră primele semne ale vieţii de noapte. Luminile automobilelor trasau de-a lungul căilor de circulaţie o zonă galbenă, o Calea Laptelui terestră, surorile de caritate ale bărbaţilor singuri făceau parada sexului la principalele vaduri stradale, baruri şi hoteluri; traficanţii, spărgătorii, peştii, limbile poliţiei, agenţi de tot

felul, de la cei de supraveghere plătită a soţilor dubioşi până la cei de apărare a zonelor comerciale, de unde-şi încasau rata lunară, pescuiau în apa tulbure a existenţei. Cele două femei ocupau fotoliile din spate ale taxiului, pregătindu-se să apuce taurul de coarne şi nu numai de coarne...

Ferestrele apartamentului unde locuia Bogdan Iosipescu, prezumtivul logodnic al Florenţei, cu moralul pe jantă, erau luminate, semn că sunt aşteptate. El le deschise uşa la prima apăsare de buton şi le invită în salonaşul lui de burlac. Bogdan părea puţin contrariat, puţin circumspect, ce soluţie putea avea în poşetă această doamnă olimpică, după înfăţişare? Florenţa era o mignonă-sex şi nimeni nu-i putea implanta altul prin care să se plimbe şi el cu un cal nărăvaş, sosit nimeni nu ştie de unde, contra 300 de dolari!

Maria îl cântări din două examinări scurte, dar edificatoare, ghicindu-i neîncrederea, ceea ce pentru un bărbat la 30 de ani în deplinătatea puterilor sexuale era normal. Să fi avut 1,80 m înălţime şi o trompă de 23 cm. Era expertă în măsurarea unor instrumente ce trădau mărimea orgoliului bărbătesc. Asistase la procesul fiziologic de naştere a falei lui Petrică, o măsurase milimetru cu milimetru şi tremurase de spaimă atunci când o luase razna.

–Ah, Bogdane, am uitat ceva important. La ora 20 sunt convocată de tata pentru

comunicări confidenţiale. E ora 19, n-ai să te superi dacă te las singur cu Maria. De altfel, consultaţia ei legată de intimităţi suportă greu o a treia persoană. Mă reîntorc pe la ora 21. Sau nu! Vă telefonez dacă tata îmi face alt program. S-a întors astăzi dimineaţă de la Berlin şi nici nu am avut timp să ne vedem!

– Puteai amâna această întrevedere, Florenţa!- încercă bărbatul un fel de scuză pentru situaţia ce se crea.

– Dar nu trebuie să-ţi faci complexe, dragul meu, Maria e prietena mea şi în plus e doctoriţă. Consultaţiile intime ţin de profesiunea ei.

– Dacă spui tu! Bine, atunci aştept telefonul tău. Venim să te luăm cu maşina şi mergem undeva să înnoptăm...

O conduse până în stradă, îi opri un taxi şi îşi asigură o libertate deplină de acţiune. Hâm, singur în apartament, cu un piept de leşinat ochi flămânzi! Fugi până sus. Fidelitatea pentru Florenţa devenise un obiect de lux, incapabil să-ţi dăruie un somn liniştitor! Îşi blocă uşa pe dinăuntru cu cele trei încuietori şi semnal de alarmă. Când intră în salonaş, Maria fuma calmă şi-i aprecia pulsul după culoarea feţei.

– Să începem, domnul meu, colocviul. Nu-i spun consultaţie, observi, pentru că trebuie să ai o participare activă.

– Abia aşteptam această introducere promiţătoare!

– Oh, n-aş dori să ai deziluzii, în ce mă priveşte. Am înţeles că vă iubiţi.

– Da, da, ne iubim, dar fructul dragostei noastre refuză să cadă din pomul înţelepciunii...

– Domnule Bogdan, o întrebare strict profesională. Cunosc ce modă bântuie prin Ala Balla. Ai avut un sex derizoriu, infantil sau pur şi simplu era normal, dar nu-ţi satisface orgoliul?

– Ei bine, a fost normal, după cum spui tu, dar eu am altă părere despre normalitate, a cărei ştachetă poate fi mereu ridicată.

– Şi ţi-ai ridicat-o înainte sau după ce ai cunoscut-o pe mignona de Florenţa?

– Este important să ştii?

– Este!

– Atunci, după!

– De ce?

– M-a amânat prea mult m-a enervat şi vroiam să i-o plătesc... Bei ceva?

– Beau. Descătuşează dialogul, îi dă sinceritate.

Bogdan aduce o sticlă cu ornamente cristaline, fără eticheta conţinutului, două pahare, toarnă de la înălţime un lichid alb, ce face mărgele, şi adaugă o urare:

– Pentru reuşită, pentru triumful dragostei!

– Eşti în gând cu mine. Noroc!

– Tu, Maria, - îmi permiţi intimitatea sper,

eşti vestitorul lui?

– Oh, da, port la mine scrisorile de acreditare.

– O să mi le arăţi şi mie?

– Aş prefera să nu fie nevoie, să mă crezi pe cuvânt. Ce mi-ai dat să beau? Mă simt excelent. Sper că nu ai strecurat în sticlă afrodisiace!

– Nu, drogurile acestea le ţin în altceva...

– Cunosc! Am mai întâlnit asemenea bărbaţi, membrii ai clubului „Megasex”. Soţul meu se duce pe acolo.

– Cum? Ai un bărbat aşa, ca mine? Un bărbat adevărat?

– Hâm, îmi scuzi indiscreţia! Câţi centimetri are răzbunătoarea ta pregătită pentru nefericita de Florenţa? 23, nu?

– De unde ştii?

– Discuţi cu o expertă, Bogdane... Văd că deja îţi este intrată în erecţie.

– Aşa mi se întâmplă în preajma femeilor frumoase...

– Este un compliment?

– Nu, un avans...

– Daa, bine, atunci mai umple-mi un pahar. Eşti sigur că nu conţine somnifere? Eu nu simt nimic.

– Nu mi-aş permite. Sunt de profesie avocat. Nu folosesc tertipuri. Eu câştig procesele cu mijloace curate.

– Şi le câştigi întotdeauna? Cel cu Florenţa

văd că l-ai pierdut!

– Cu Florenţa e altceva! Cu Florenţa l-am pierdut deopotrivă, amândoi.

– Şi dacă eu aduc probe noi, în favoarea ei?

– Câştigul ei va fi şi al meu, dar nu văd ce poţi face.

– Îi schimb calibrul, ca să mă exprim tehnic.

– Vrei să spui că o operezi? Exclus! Nu va admite.

– Nu. Îţi propun altceva mult mai simplu. Faci rost de medicamentul *Vitaeterna.* Nu mă interesează cum şi de unde. Văd că ai găsit calea. I-l serveşti în această băutură excelentă sau la o cafea cu lapte.

– Şi? Rezultatul?

– Căsătorie sigură, parteneră unică, pe măsura răzbunării tale.

– Nu te cred! Cine ştie ce i se poate întâmpla!

– O transformare conciliantă...

– Mă împingi la fapte necugetate... ia stai! Soţul tău e megasexian, spui?

– Nu spun, este şi eu sunt soţia lui.

– Atunci poţi să-mi dovedeşti cum te-a păstrat?

– Îmi ceri o infidelitate, Bogdane! Eu sunt doctor, nu material didactic.

– Aşa ceva nu există, doamnă Maria! Nu pot accepta un proces de o asemenea

delicateţe, fără probe!

– Dacă toţi pacienţii mei mi-ar cere să gust eu mai întâi din pastilele recomandate, unde aş ajunge!

Maria para, dar afacerea trena între o reticenţă lesne de înţeles şi o demonstraţie convingătoare.

– Eşti insistent, Bogdane şi necredincios Florenţei! Crezi că i-ar place să audă? M-a lăsat cu tine, ca o prietenă venită să vă găsesc o dezlegare.

– Nu-i dau nimic fără probe! Repet!

– Te cred! Deja eşti surescitat. De când nu te-a mai primit o femeie? Excluzând-o pe Florenţa.

– De când mi-am făcut-o cu mâna mea…

– Săracul de tine! Eu vreau să te ajut şi tu mă sileşti la demonstraţii megalitice.

– E vorba de logodnica mea. N-o pot supune unui tratament necunoscut şi puţin fantastic.

– Da, da, văd că nu am încotro... Ambiţios ca toţi bărbaţii scăpaţi de complexe sexuale... Mai toarnă-mi! Aşa-i că ai pus în alcool un afrodisiac? Nu ştiu de ce mi se face poftă de...

Se ridică. Femeia din ea răspândea prin cameră un parfum de trimis politeţea la barul din colţ. Categoric, gândea Bogdan, fără afrodisiac n-o putea dovedi. Avusese leacul pregătit din momentul când primise telefonul-îşi pierduse orice răbdare. Se hotărâse să-şi dilate mignona cu orice risc. Dar nu e pentru

cine se pregăteşte...

Maria se aşează pe canapea în clasica poziţie de „uite ce picioare am eu, mă, şoricel cu gândul la caşcaval!”

–Aştept, necredinciosule! Până se întoarce Florenţa vreau să te conving. Vezi să nu mă decepţionezi, că sunt în nişte fierbinţeli - ciudate. O să regreţi trucul folosit cu mine! Dacă tot m-ai drogat, hai să-ţi văd podoaba!

Bărbatul băuse din aceeaşi sticlă şi avea o stare de spart uşa cu toporul din pantaloni. O femeie! Dumnezeule, o femeie care-l provoacă! Nu era sigur de sine dacă o mai poate ierta, odată intrat în ea!

– O facem pe lumină, doctoriţo?

– Ţi-e ruşine să-ţi arăţi ce ai tu mai bărbătesc? Atunci pentru ce ţi-ai cultivat-o? În câteva secunde rămase gol.

– Da, domnule, e un exemplar frumos, dar am auzit că un comisar, Andrieş parcă-i spune, a uimit tribunalul când şi-a arătat-o! 35 de centimetri! Eşti un puişor pe lângă el!

Bărbatul nu-i răspunse, ci doar o dezbracă tremurând, gâfâind, îi rupse sânii ce-l sfidau cu ochii lor de melc megalitic. Femeia îi probează cu mâna catastrofa sa de orgoliu bărbătesc.

– Ar fi ceva de capul tău, sărăcuţule nemângâiat! S-o vedem la proba de rezistenţă!

– Nu înţeleg, tu mă probezi pe mine?

– Dar ce ţi-ai închipuit, bicisnicule?

Jignirea aceasta nu i-o va ierta. O cuprinse în braţe. Era ca o luptătoare. Ca să o răstoarne jos, pe covor, trebui să-i pună piedică.

– Hei! Voinicule, nu te repezi acolo! Nu fi egoist, ca toţi grăbiţii! Prelucrarea începe de la sâni! Sunt destul de apetisanţi, nu?

Bărbatul o descălecă. Nu-şi găsea un loc pentru falnica lui puşcă. Apoi îi rupse buzele într-o împreunare de ventuză, îi muşcă gurguii şi făcu din ei praştie. Maria se hotărî să cadă în păcat. De la o simplă demonstraţie de profunzime să profite şi ea copios şi să-l umilească pe acest megaloman... Nu-l mai adjectivă cu nici un epitet. În definitiv era unul din clienţii ei!

Îl strânge puternic în braţele ei vânjoase şi-l trecu pe sub ea.

– Eu conduc ostilităţile! Tu asişti doar la facerea probei. Asta ai vrut, nu?

Îşi potriveşte popicul cam noduros strunjit şi-şi dă drumul în forţă.

– Iiihaha! De-ai mai avea!

– N-ai murit, curajoaso?

– În flecuşteţul ăsta? Glumeşti! Praf ţi-l fac: iha, iha, iha! Muuu! Degeaba încerci să împungi. Doar dacă-ţi mai pui un adaos, lăudărosule! Ia uite cine face praf femeile, nedezvoltatule! Ia uite cine droghează musafirii! Acum ţine-te bine! Să nu cumva să îndrăzneşti să te scapi, că ţi-o scurtez de-o să fie numai bună pentru Florenţa. Am bisturiul la

mine !

Maria îşi dăduse drumul la gură. Drogul o făcea neruşinată, reducând-o la limbajul impus de nevoile excitante ale sexului ei dezlănţuit.

Se înfruntau doi uriaşi. Zgomotele bătăliei înfiorau până şi pereţii de pe care începu să se desprindă varul şi să cadă în fulgi.

Maria coboară printr-o rostogolire spectaculoasă şi-şi prinde partenerul în cleştele de rac al pulpelor ei impozante.

– Hai, puişor, munceşte! Nu trage chiulul. Spuneai că eşti stătut ca un armăsar în grajd. Ăsta-i cal stătut? Ai dat banii degeaba pe *Vitaeterna.* Mai bine cumpărai afrodisiace. Ieşeai mai ieftin şi te alegeai şi cu o mireasă pe cinste. Florenţa e o mititică fragilă ce te putea face fericit!

– Eşti o spartă! Eşti o iapă! ripostă bărbatul plin de năduşeli.

– Nu mai sunt o probă, impotentule? Văd c-ai scăpat căruţa la vale, ticălosule! Te învăţ eu minte să mai pui afrodisiace în băuturi! Eşti sechestrat până dimineaţă! Nu mă interesează ce-i spui Florenţei la telefon!

– Gata, doctoriţo, te cred, m-ai convins, îi dau *Vitaeterna.*

– Aşa, mânzule pipernicit! Caută şi intră repede la ham. Nu mă face să aştept! Eu dau consultaţii îndelungate, e clar? Vă arăt eu ăstora de la clubul „Megasex”! Vă scot eu fumurile din cap! Cine vă credeţi, megalomani din carton! Vai, ce m-ai înfuriat cu ifosele tale

de zmeu peticit! Apelul telefonic întrerupse furia femeii. Bărbatul mulţumeşte cerului că-l salvează din mâinile de discofilă, din pântecul ei... Nici măcar nu găsea o comparaţie!

– Da, Florenţico, eu sunt. Ce să facă? Îmi dă sfaturi. Tocmai mi-a scris reţeta. O să fie bine. Nu face nimic. Du-te cu tatăl tău la recepţie. Doamna Maria tocmai se pregăteşte de plecare. . .

– S-o crezi tu! Sfaturile mele costă mult mai mult decât poţi tu da! replică Maria întinsă pe covor, goală şi ameninţătoare. În noaptea aceasta vroia ca să răzbune toate femeile clubului „Broad disappointed”. Devenise doar membra lui!

Dimineaţă, târziu, pe la ora 9, Maria îşi lăsă partenerul lat în pat, se îmbrăcă în linişte, îşi refăcu machiajul, coborî în stradă, luă un taxi şi pe drumul spre vila ei de milionară, medită asupra explicaţiilor ce i le va servi lui Petrică. La început pregătise o minciună, o reţinere la femeia racolată pentru interesele firmei lor pirat, dar în poarta casei se hotărî subit la sinceritate. În definitiv o făcuse pentru asigurarea unei pieţe de desfacere.

Petrică se afla în laborator, galben la faţă, ca după o noapte nedormită, pe ea nu o putea minţi.

– Maria, puteai măcar să-mi dai un telefon. Am fost îngrijorat.

– Dragul meu, se cunoaşte pe faţa ta. N-am putut să te sun. Aş fi vrut să te mint, să

găsesc o scuză. Ori eu te iubesc prea mult ca să te supăr. Am să fiu sinceră cu tine. A trebuit să fac proba prescripţiei mele. Logodnicul femeii racolate de la clubul „Brod disappointed”, avocat de profesie, cerea probe. Deformaţie profesională. Logodnica a inventat o întâlnire programată şi ne-a lăsat singuri. Ea nici nu trebuie să ştie cum va deveni aptă pentru un megasexian, client de-al nostru, el trebuie să-i administreze *Vitaetema.* Ea va răspândi vestea despre existenţa unui medicament minune după ce va simţi cu propria ei plăcere efectul.

– Da, şi?

– Tipul nu vroia cu nici un chip să mă creadă! Doar nu era să ratez afacerea pentru o ... Am citit într-o revistă că Lene Hefner, celebra interpretă din filmele porno, face o distincţie netă între „lucrul” ei pe platforma luminată de reflectoare şi viaţa particulară, unde este fidelă logodnicului ei pe care-l iubeşte. Dincolo, în studio, nu-şi face decât meseria! Şi o face cu cea mai desăvârşită artă şi cu o imaginaţie de invidiat.

– Imaginaţia ta a fost la înălţime, Maria?

– Sinceră. Am vrut să-l înfrâng, să-l lovesc în mândria lui de bărbat snob, căruia nu i-a ajuns ce i-a pus maică-sa între picioare. Ba mai mult, o făcuse pentru a se răzbuna pe micuţa lui Florenţa, care îl tot amâna de un an de zile! Şi în plus mi-a strecurat în whisky şi un afrodisiac, fără să ştie, dobitocul, că şi-o face

cu mâna lui! Iţi dai seama ce m-a enervat! Cred că nu se va mai scula din pat trei zile şi trei nopţi, dar când se va trezi, sigur va căuta să primească un colet de *Vitaeterna.*

– Maria, se pare că nu ai avut încotro! Nu-ţi reproşez nimic pentru că şi eu, la rândul meu, trebuia să mă conving personal de un adevăr ştiinţific!

– Ai violat-o pe Carolina, nemernicule!

– N-o lua chiar aşa. Pur şi simplu am consultat-o. E perfectă. Nici o complicaţie. A reacţionat normal. Funcţiona ca o maşină de ucis megasexişti. Am creat exact ce ne trebuie: două tabere care să se unească, să se confrunte, să-şi modernizeze armamentul şi în final să ajungă la o pace durabilă.

– Frumos discurs, Petrică! Pacifist, ecologist şi justificativ. Ca oameni de ştiinţă nu putem pune bază decât pe experiment. Suntem chit, suntem oameni de ştiinţă şi de afaceri, nimic nu e interzis când la mijloc sunt interesele „Casei Vitaeterna”. Ce-ar fi dacă soţiile medicilor ginecologi le-ar interzice să pipăie organul consultat? Aberaţie, o lipsă de discernământ!

– Vorbeşti ca un medic, Maria.

– Şi te întreb ca un medic. De câte ori ai consultat-o pe Carolina, pentru că te văd tras la faţă şi inconsecvent cu mişcările braţelor.

– Tot ca medic îţi răspund şi eu, făcut să alung durerile oamenilor. N-o puteam lăsa în suferinţă... De câte ori vroiam să plec, mă

striga disperată să mă întorc la ea, să n-o las!

– Excelent medicament, Petrică! Suntem nişte genii. Ne-am umplut de glorie. N-am putea să ne permitem astăzi o zi de odihnă ... activă?

– Întotdeauna, Maria, ai idei strălucite...

Dormiră până seara. Îşi probară iar fiabilitatea calităţilor sexuale, speriind nişte porumbei obişnuiţi să le stea pe pervazul ferestrei, unde găseau întotdeauna ceva de ciugulit şi se culcară din nou pentru încărcarea bateriilor vitale.

Dimineaţa, aşa cum primiseră instrucţiuni, Mihai le aduse ziarele proaspete în birou, iar Carolina le servi cacao cu lapte şi cafeaua. Fetiţa căpătase din senin o conştientizare a formelor ei plinuţe, cineva parcă o sfătuise cum trebuie arătate în lume şi ce satisfacţii de tot felul se pot trăi de pe urma lor. Avea acum ochii mai strălucitori, de briliante, şolduri de mosorel, picioare de admirat cu gânduri ascunse şi o mină de vinovăţie pe care se străduia să o justifice. Nu prea înţelegea ce se întâmplase cu dânsa, dar simţea o protecţie sinceră din partea stăpânilor şi o dragoste pătimaşă dinspre Mihai. Nici prin gând nu-i trecea că ar fi o creaţie artificială a ştiinţei interzise.

După ce aşezase micul dejun pe locul lui obişnuit şi ieşi cam cu spatele înainte, Petrică şi Maria se priviră cu subînţeles şi îşi zâmbiră satisfăcuţi. Ea o crease şi el confirmase

creaţia, o certificase şi pe undeva regreta că nu trebuie să-i mai elibereze nici un document de bună-funcţionare! Ah, slăbiciunea aceasta omenească, de provenienţă subpământeană! Şi parcă Maria făcuse cu tipul acela doar o demonstraţie publicitară? Oricum, nu era nevoie de o noapte întreagă!

În timp ce reflecta, Maria, ca de obicei, lectura cu glas tare titlurile principale.

–Petrică! Ia uite aici! Asasinul celor 81 de femei din Ala Balla a fost prins. Mărturisiri complete. Criminalul era un evadat de la ospiciu. Întâi le spărgea cu un falus din comerţul erotic, prelungit cu un mâner din lemn, le ucidea şi apoi le viola.

– Maria, dar aceasta înseamnă că vor fi recunoscute calităţile de tot felul ale *Vitaeternei* şi megasexiştii rămân basma curată. Nu vor mai fi acuzaţi pe nedrept de crime abominabile.

– Exact, Petrică! Primele reconsiderări au şi început. Uite! Drogul Vitaeterna, cu sursă încă neidentificată, se scoate de sub acuzaţii? Îl vom găsi la farmacie ca pe aspirină? Se spune că 10% din bărbaţii oraşului au optat pentru o bărbăţie extazică, ce dă prestanţă şi încredere în sine. Mai vrei să-ţi citesc ecouri?

– Acum nu! Aş fi curios ce se va scrie peste două săptămâni, după ce clienta ta va răspândi printre femeile decepţionate vestea că deţine un remediu fenomenal împotriva oricărei decepţii. Gândeşte-te, Maria, moda

supersex se răspândeşte vertiginos, capătă amploare. Îmi dau seama după vânzări. Şi ce femei vor rezista acestei mode? Sigur, Clubul femeilor nemângâiate se va subţia!

– Femeile foste decepţionate, înnobilate nu cu frumuseţe, nu cu avere, ci cu rezistenţă. Ele vor fi primele în topul preferatelor, vor face uz de rubrici matrimoniale, unde vor depune mici anunţuri: *Caut partener de companie! Numai megasex!* Şi vor primi zeci de oferte şi îşi vor rezolva tristeţile...

– Şi vor renunţa la clubul care le-a iniţiat!

– Ei, vezi, Maria, acestea sunt consecinţele. Oamenii se grupează din cauza concurenţei şi dacă aceasta dispare, nu mai e progres! E stagnare, e stereotipie, e lâncezeală. Oamenii au nevoie să se bată cu cineva. Au nevoie de victorii, altfel viaţa devine vegetală, lipsită de interes. Tu ştii care-i visul copacului?

– Şi la figurat vorbind, tot nu ştiu!

– Să meargă şi prin alte păduri, să vadă ce se ascunde după dealul pe care stă de când era o mlădiţă. Şi oamenii care au picioare, crezi că vor sta pe loc? Peste micul lor dejun, transformat în colocviu despre viitorul încă nebulos al unei lumi în devenire megasexită, se lasă o tăcere lungă.

– Nu cred că se poate şti exact încotro evoluăm, Maria, spuse într-un târziu Petrică! Gândeşte-te că televizorul a apărut abia de 50 de ani şi privim cu el în cosmos să vedem ce

se mai întâmplă prin Venus! Ce va fi atunci peste 100 de ani, peste 1000 de ani?

– Eu cred, Petrică, că trebuie să ne extindem aria cercetărilor. Cineva spunea că omul trebuie luat în seamă atâta vreme cât e tare în sex! Tatăl tău are peste 60 de ani. Ai avea curajul să-i dai o doză de *Vitaeterna?*

– Maria!

– Una de 20 de centimetri. Apoi să-l urmărim până la ce vârstă rămâne demn de luat în seamă! Şi vom afla dacă nu cumva longevitatea depinde de durata virilităţii!

– Vrei să spui că putem prelungi viaţa omului? Maria! Avansezi idei înspăimântătoare! Fac tahicardie la gândul ce va urma? Îţi dai seama că o reuşită ne-ar încununa cu cel mai îndreptăţit Nobel? Şi că ne-ar trebui o instalaţie megalitică pentru a satisface comenzile?

– Şi că forţele noastre armate ar trebui să ocupe Tibetul pentru a ne asigura Crataegus axyacanta Himalaes, aşa cum americanii au ocupat Golful Persic pentru benzină?

– Iubito, mergem prea departe cu soarta lumii adusă în pragul celui de al treilea război mondial pentru ca fiecare cetăţean al pământului să devină un Matusalem!

– Ştii, Petrică, la ce vârstă făcea Matusalem copii? Pe la cinci-şase sute de ani!

– Sigur înghiţise *Vitaeterna…*

– Şi de unde ştii că nu înghiţise cu adevărat? Nu uita că Enoh luase lecţii de la

nişte uriaşi veniţi din cer de modul cum să organizeze societatea omenească!

– Da, şi secretul acestui elixir a fost făcut pierdut din motive de alimentaţie. Pământul nu mai avea resurse să hrănească o populaţie cu indivizi care se încăpăţânau să trăiască 700 de ani!

– Din acelaşi motive au dispărut şi dinozaurii. Nu le mai ajungeau păşunile!

– Vezi că enigmele istoriei încep să se dezlege?

– Petrică, dacă o ţinem aşa, din ipoteză în ipoteză, nu mai coborâm astăzi în laborator. Să lăsăm timpul să lucreze! Noi, hai să facem oamenii fericiţi!

Şi timpul lucra în favoarea acestor doi cercetători puşi să revoluţioneze specia om. Regizorii de filme porno, în care eroul principal este sexul şi nu purtătorul lui, mai ales că femeia nu prea are ce arăta, decât o exteriorizare facială a ceea ce simte interiorul, recrutau acum numai supersexiştii. Numai că scenele de mare intimitate le trucau cu purtători de scule normale, negăsindu-se încă partenere care să înghită exponatele din prim-planurile iniţiale.

Aceste producţii cinematografice destinate lumii interlope şi masculilor ajunşi la capătul puterilor virile, începură subit să-şi extindă gama de consumatori. Femei şi bărbaţi de toate vârstele vroiau să vadă arma morţii sau tinereţii veşnice, care stârnise în Ala

Balla atâtea comentarii, temeri şi extaze.

Presa de scandal sesiză însă trucajele, lipsa scenelor cheie, care fac deliciul unui film porno, adică pătrunderea excitantă în peştera femeii, retragerea strategică a uriaşei scule pentru a-şi face vânt şi mai puternic. Producătorii caselor de filme se alarmară şi lansară în rubricile de publicitate zeci de oferte ademenitoare. Se promitea până la 100 mii de dolari protagonistei care s-ar încumeta să facă faţă condiţiilor de filmare, fără ca în final să decedeze şi să dea dureri de cap actorilor, regizorilor, caselor de filme.

Insistenţa anunţurilor, miza lor mare a ademenit multe sinucigaşe, dar ele cădeau de la prima încercare, după primul urlet înfiorator şi erau aruncate afară ca nişte zdrenţe venite să înşele speranţele producătorilor. Actriţa adevărată, actriţa veritabilă nu sosise încă pe platourile de filmare.

Florenţa Iosipescu, tânăra soţie devenită potrivită lui Bogdan Iosipescu, ca o mănuşă de paradă, descoperi şi ea faimoasele oferte şi, în minte, viermele dorinţei de afirmare artistică şi de îmbogăţire din plăcere începu să sape galerii. Într-o seară, după ce potoli fastuos îngâmfarea lui Bogdan, de nu se mai mişcă două ore din poziţia în care-l lăsase aproape leşinat, Florenţa prinse momentul prielnic să-i facă o propunere.

– Iubitule! Şi aşa două zile nu mai eşti bun de nimic. În timpul acesta sterp aş dori să fac

un film. Şi aşa câştigurile tale din ultima vreme lasă de dorit.

– Ce fel de film? mârâi soţul epuizat căzut cu faţa în pernă.

– Am aici nişte oferte. Ia trezeşte-te şi citeşte!

Bogdan se răsuci cu greu. Zeci de funii îi priponiseră toate încheieturile. Abia deschise un singur ochi pentru a şi-l îndrepta spre locul unde Florenţa ţinea un deget.

– Cum? - sări el ca ars. Film porno?

– Şi ce ţipi aşa? Ar trebui să fii mândru de mine că voi pune cu botul pe labe o tagmă de îngâmfaţi, de cocoşi lăudăroşi. Fleandură îi fac! Ş-apoi uiţi cu câtă curiozitate ai dorit să faci proba *Vitaeternei* cu doctoriţa Maria? Ei bine, sunt şi eu curioasă...

– Florenţica, tu profiţi de limita mea de răbdare? Dacă ştiam că vei deveni o nesătulă, mă masturbam în continuare şi te lăsam mignonă fată mare...

– Nu eu sunt aceea care mi-am pus în cafeaua cu lapte, praf de puşcă. Aş putea să te reclam, să-ţi fac un proces răsunător de nu te mai apară nici ministrul de justiţie, cât eşti tu de avocat! Nu înţelegi că vreau iar? Hai, dacă te rod sentimente de posesie în exclusivitate! Hai, posedă-mă!

Bogdan se cutremură şi tăcu, tăcere luată de Florenţa drept o acceptare tacită. A doua zi se prezentă la studioul ofertant. Producătorul, un bărbat cu burtă şi cu vârsta coaptă, o primi

cu suspiciune. Era sătul de sinucigaşe, de simulante. Aproape că-şi pierduse speranţa. Şi acum această mignonă, cu o talie de şerpoaică, care nu ar putea primi într-însa un exemplar de care are el în studio, nici dacă întregul ei corp ar fi un cilindru gol. La rândul său, Florenţa îl privea cu dispreţul câştigătorului Centurii de Aur.

– În legătură cu anunţul din ziar!- spuse femeiuşca fără nici o intonaţie. Presupun că doriţi o probă, drept care vreau să mi se pregătească contractul, dar nu pentru o sută de mii de dolari, ci pentru două sute de mii pentru fiecare film de un sfert de oră, că mai mult nu va rezista actorul.

Tupeul acestei fetiţe femeie, de ridicat cu un singur deget de la pământ, îl iritä pe producător, care se decise pe loc să o termine.

– Bine, duduie, vom mai negocia preţul, dar mai întâi proba pe platou.

– Dacă se poate mai repede. Sunt supraexcitată. Aveţi actori competenţi?

Îl doriţi pe cel mai bun? Eu sunt acela!

– Mă rog, ce să fac? Dacă nu aveţi altul ... Mă mulţumesc şi eu cu ce există pe piaţă.

Când mai auzi şi această remarcă umilitoare pentru toată tagma lor de megasexişti imbatabili, patronul simţi nevoia ucigaşă de a o răpune ca pe o potârniche. Platoul de filmare era reprezentat prin decorul unui dormitor dotat cu un pat cu baldachin, montat într-o magazie de produse alimentare

transformată în studio.

Maşiniştii aprinseră reflectoarele, Florenţa fu invitată să intre în rol, adică nimerise din întâmplare în casa unui maniac sexual, interpretat chiar de producător, care se lăsase într-un halat de baie, de sub care începuse a se ridica ceva înfiorător. Acum rânjea la femeie, ca o fiară turbată gata să se arunce asupra bietei căprioare.

– Dumneata eşti cel mai bun pe aici? întrebă prezumtiva interpretă.

– Doar sunt directorul, nu?

– Vai de tine, domnule zmeu, la sfârşitul probei burta dumitale va cântări cu 20 de kg mai puţin, spuse flegmatic Florenţa.

– Replica nu este în scenariu, dar îmi place, e incitantă. Dumneata să ai o mină speriată. Ai nimerit din greşeală în dormitorul unui nebun.

– Las' că ţi-l vindec eu...

– Duduie! Eşti speriată!

– De cine?

– De mine, nebunul, obsedatul sexual.

– Glumeşti, domnule, dacă îţi imaginezi că ai cu ce mă speria!

Maşiniştii şi cameramanii pregătiţi să ia prim-planuri spumoase privesc perplecşi. Individa e nebună şi nu obsedatul sexual! Dialogul improvizat începu să-i amuze. Şeful îşi găsise naşul.

– Nici asta nu te sperie? şi directorul dădu

la iveală de sub halat o mătărângă ca pentru concurs.

– Eu să mă sperii de moţul ăsta de curcan?

Directorul îşi pierde controlul de adevăratelea. Cameramanul prinde o faţă buhăită, cu ochii injectaţi, ca de câine turbat.

– Ai depăşit orice măsură, domnişoară!

–Într-adevăr, nu cred să ţi se potrivească! Cred că ai să-ţi îneci băieţelul în ea...

– Îl dau dracului de scenariu. Dezbracă-te!

– Unde scrie?

– În scenariu.

– Parcă l-ai dat dracului!

– Ascultă fetiţo, faci teatru cu mine? Jos rochia!

– Asta e treaba bărbatului. Dumneata faci filme porno şi nu ştii nimic despre sex!

– Îmmmh!

– Puţină violenţă va înfrânge orice opunere din partea femeii, nu-i aşa? Conştiinţa ei rămâne curată. Ea nu a vrut să cedeze, dar dacă a fost, forţată! Hai, intră în rol, că mă răcesc şi după aceea joc prost.

Directorul se apropie în forţă de Florenţa, îşi înfige laba în decolteu şi trage puternic în jos. Cusăturile cedează, pârâie şi părăsesc trupul protagonistei care rămâne numai în desuuri.

– Îmi datorezi o rochie! spune Florenţa directorului.

– Nu scrie asta în scenariu!

– Bine, de restul mă dezbrac singură. Nu mă pot duce acasă chiar în fundul gol! Calmă îşi scoate sutienul, chiloţii.

Cameramanii înregistrează totul, dar obiectează:

– Domnule director! O femeie nimerită din greşeală în dormitorul unui nebun, nu-şi dă jos singură ultima pavăză de pe comoara ei în pericol!

– Aveţi dreptate. Scena asta o să o tăiaţi, sau o să o folosiţi în altă parte, unde femeia nu-şi refuză nici o plăcere.

– O s-o folosiţi, atrage atenţia Florenţa, dar o să mi-o plătiţi separat.

– Mai întâi să ieşi bine din probă! replică directorul, în timp ce o înşfacă pe sus şi o aruncă pe patul cu baldachin. Faldurile lui o acoperă la început, scenariul fiind astfel gândit încât să se împuşte doi iepuri, adică să iasă şi porno, dar şi sexy, cu acces în marile cinematografe.

Directorul face gesturi de alienat mintal şi se duce după dânsa sub perdeaua din mătase. Camerele surprind imagini filtrate, confuze, unde şi unde câte o coapsă de-a Florenţei acoperită total de trupul masiv al directorului, al cărui fund şi începuse să pompeze.

Nici un „ah” şi nici un „auu”, linişte deplină. Se lucra ca la carte, fără nici o dificultate. Directorul simte că a dat lovitura, că în sfârşit după luni de căutări şi-a găsit

vedeta. Se înfruntau două *Vitaeterna,* două forţe: una de împingere şi una de înghiţire şi de capturare; una de rupere, dacă ar mai exista ceva de rupt, şi una de înecare în nisipurile mişcătoare; una de lărgire a breşei şi alta de sucombare a intrusului.

Cameramanilor le ies ochii din cap. Nu filmaseră niciodată un asemenea spectacol. Prim-planurile se mutau de la satisfacţia trădată de buzele fetişcanei, la spasmele furtunului directorial. Se revoluţiona cinematograful porno. Se turna „Gulliver în ţara amazoanelor”.

– Cu grijă, nebunule! Avertizează Florenţa. Parcă aşa-ţi spune în scenariu, nu? Vezi să nu ţi-o fracturezi! Mi-ai promis o probă de un sfert de oră, nu? Vezi să nu-ţi vătămezi bidiviul! Şi mai schimbă hăţurile! Trece-mă pe mine pe capră, la mânat!

Directorul o ascultă, schimbarea amânându-i, decăderea din rol, şi o aruncă deasupra lui, aşa cum ai întoarce o sticlă de vin cu gura în jos, cu ajutorul tirbuşonului înşurubat în plută.

– Preiau conducerea, directore! dictează ea.

Cameramanii nu mai filmează sugestii, gesturi, mişcări edificatoare, ci sabia concretă care intră în teaca vie de câteva ori şi moare scuipându-şi plămânii ca un tebecist în ultima fază.

– Eşti un neisprăvit, leu de mucava! O

burtă cu furtun din petice! Ce faci? Strici bunătate de film?

Maşiniştii, cameramanii, inginerul de sunet, regizorul sosit între timp, tac îngroziţi ca nu cumva nebuna să ceară continuarea spectacolului cu unul dintre ei, dacă nu cumva chiar cu toţi! Era un uragan de femeie, un tunel de cale ferată prin care trec trenurile de marfă, unul după altul, gâfâind.

– Hai, sex-slăbănog, adu-mi contractul să-l semnez, aşa în pielea goală. Îţi fac o favoare, că, după cum m-ai probat, ar merita să mă duc la altă casă de filme, cu actori mai competenţi! Dacă nu cumva chiar am să şi o fac.

– Nuu! Te rog! Vasilescule! Aleargă în birou la mine şi adu un contract. Doamna vrea să-l semneze în ţinuta ei impecabilă, nemaiîntâlnită, formidabilă! E pur şi simplu dracul gol!

– Dacă n-ai avut cu ce să-l umpli, directore! Ţineţi un studio de filme porno şi nu aveţi aparatură!

– Regizore! Reţine replica asta! E genială! Această doamnă, sau domnişoară, încă nu ştiu nimic despre dânsa, nu e numai o actriţă desăvârşită, dar bate la fund orice scenarist!

– Chiar că sunteţi buni de bătut! Acum, eu cu ce mă îmbrac?

– Burlacule! urlă directorul. Adu-i doamnei câteva rochii de la garderobă! Să-şi aleagă ce i se potriveşte.

– Nu prea aveţi aici ce mi se potriveşte, deşi aţi făcut cu toţii rost de *Vitaeterna!* Trebuia să comandaţi numere mai mari!

– Duduie, dar noi ne-am gândit că nici aşa nu vom găsi partenere pe măsura cu care ne-am dotat, mai spuse directorul uimit, perplex, fleşcăit, învins, lovit crud în amorul lui propriu, ce-i spânzura acum între picioare ca un cârnaţ fără umplutură.

– Bine, bine, vă iert! Îmi mai fac eu completarea acasă, cu soţul meu. Acum daţi-mi contractul şi un avans de 50 la sută. Am putea începe lucrul la film chiar în momentul ăsta, dar văd că nu mai am cu cine. Vin mâine, după ce vă refaceţi. Şi încă ceva! Partenerul meu să aibă cel puţin două-trei dubluri. Cade unul, intră celălalt în rol. Şi cum se va chema filmul?

– „Gulliver în ţara amazoanelor”, răspunde - regizorul.

– Nu cred că se potriveşte. Mai curând s-ar chema „Amazoana şi cei şapte neisprăviţi”.

– Da, răspunde regizorul, deşi ar merge şi „Fiica regimentului”.

– Ar merge, ar merge, domnul meu. Dar v-ar costa scump! Un milion de dolari...!

– Aoleu! Dar nu s-ar putea numi „Fiica plutonului de cercetare”?

– Îmh, numai dacă băgaţi în scenariu şi un număr suficient de prizonieri inamici. Asta, aşa pentru amuzamentul meu personal, în afara onorariului de 500 de mii de dolari. Şi încă e

puţin! Doar vedeţi că vă pun studioul pe picioare. O să câştigaţi milioane.

– Semnaţi, vă rog, aici! cere directorul respectuos.

– Scena semnării să fie înregistrată şi să mi se dea caseta. Nu vreau să creadă soţul meu că-l înşel, că o fac din viciu...

– Tudore! Trage aici un cadru! Doamnă, pot să-mi pun un şorţ în faţă?

Nu, domnule! Lasă să vadă soţul meu că nu are concurenţă. Ce, vrei să-l fac gelos?

*

Peste o lună de zile, caseta cu acest scenariu porno ieşi pe piaţă şi se vindea ca pâinea caldă. Filmul nu rămase străin presei de toate nuanţele. Comentariile abundau în ilarităţi obscene. *Pe micile ecrane - moartea p...i. În oraşul nostru, obsedatul sexual care ucidea femeile a fost prins. Cine prinde acum pe amazoana care ucide bărbaţii? S-a descoperit antidotul megasex? Sau natura a creat o campioană a femeilor?.*

Aceste comentarii care scandalizau lumea subţire, deşi erau urmărite cu indiscreţia cerută de etichetă, ajunseră, desigur, şi pe biroul doamnei Catrinescu, preşedinta clubului „Broad disappointed”. Îşi cumpără îndată caseta cu pricina şi descoperi stupefiată că protagonista filmului nu-i alta decât mititica

doamnă Florenţa, care până nu demult se plângea de infantilism vulvar! Îşi luă agenda de pe birou, îi formă numărul şi aşteptă deschiderea liniei.

– Florenţa? Catrinescu la telefon.

– Aa, dumneavoastră! Ce surpriză plăcută!

– Deopotrivă şi pentru mine. N-ai putea să-mi faci o vizită chiar acum? în interesul clubului...

– Bine, dacă aşa stau lucrurile, mă sacrific. Tocmai exersam un rol...

Peste 30 de minute, un Cadillac masiv frână în faţa clubului femeilor decepţionate şi din el coborî ca o prinţesă, Florenţa. Îşi trecu mâinile ei delicate de-a lungul şoldurilor devenite în ultima vreme mai aerodinamice, mai cinematografice, mai sexy, pe măsura gimnasticii aerobice la care fuseseră supuse, îşi îndreptă ţinuta regească şi se opri drept în biroul preşedintei, unde se aşează în fotoliu fără a mai fi invitată.

– Hy! salută ea familiar.

– Hy, Florenţa! Ce bine arăţi? Se vede că te-ai îmbogăţit.

– Chiar se vede, doamnă Catrinesacu?

– Vede toată lumea, Florenţa. Ai ajuns vedeta numărul unu a ecranului licenţios. Cum dracu ai făcut, tu, cu infantilismul tău neîncăpător?

– Cu aia, doamnă, cu aia!

– Da, ştiu, am văzut, dar cum ai ajuns de

la o aia infantilă, la o aia ce poate înghiţi tot Ala Balla, dacă s-ar revărsa într-însa?!

– Nu ştiu, doamnă, nu ştiu! Soţul meu ştie mai bine, dar nu vrea să-mi spună! Un egoist, un avar. Zice că dacă mi s-ar înmulţi numărul, adică a femeilor ca mine, aş avea concurente redutabile şi mi-ar scădea cota la bursa actriţelor de cinema.

– Oh, da, îl înţeleg acum, dar nu e drept să înfrunţi tu singură toată pleiada de megasexişti în continuă înmulţire. Nu vei mai putea face faţă la un moment dat, cu toate unguentele lumii. Şi apoi rândul la tine le-ar veni foarte rar. Deja casa respectivă de filme nu mai plăteşte nici un cent interpreţilor megasexişti. Dimpotrivă, ei plătesc acum taxe grase pentru a te avea parteneră, unica în lume, cred!

– Escrocii! ţipă Florenţa. Şi mie nu-mi dau nici un procent? Gata, rup contractul! Mă duc la alt studio. De când mă solicită!

– Nu vei rezolva nimic, Florenţa! Şi ăştia vor face la fel. Tu trebuie să-l convingi pe soţul tău să-ţi dezvăluie secretul. Ameninţă-l cu divorţul! Poziţia în care te afli îţi poate procura 20 de bărbaţi mai buni ca el. Am informaţii precise că moda a pătruns printre senatori, printre oficialităţile oraşului şi s-a întins până la birourile deputaţilor şi consulatelor străine! Nu ştiu dacă nu cumva şi preşedintele... Ar fi totuşi incorect să ai în subordine o armată mega şi tu să fii un mini!

– Doamnă preşedintă, îl voi soma chiar în seara aceasta şi dacă nu acceptă să-mi spună secretul, voi începe greva patului.

– Da, da, e arma cu care femeile reuşesc întotdeauna!

La început, Bogdan nici nu vru să audă. Florenţa avea o situaţie privilegiată în societatea feminină. În câteva luni de zile câştigase şase milioane de dolari, el îşi deschisese un birou de avocatură personal în apropiere de tribunal şi perspectiva unor contracte noi le surâdea ca un şacal, după ce s-a ghiftuit cu cadavrul unei lame. Reticenţele de natură amoroasă, gelozie, mustrări de conştiinţă că ar fi transformat-o pe Florenţa în business, nimic din toate acestea nu-i deranjau conştiinţa. Pe lumea aceasta totul e o marfa, avea el un principiu, inclusiv omul, ca sclav, ca forţă de muncă, ca obiect de plăcere sau ca inventator. De ce ar pierde el beneficiul ce i-l asigură Florenţa, când sexul ei unic are o valoare mult mai mare decât greutatea proprie în aur?

Rugăminţile Florenţei de a-i trăda secretul transformărilor ei fiziologice spectaculoase rămaseră o vreme fără nici un ecou. Atunci când ea începu greva patului, opoziţia începu să-l deranjeze. Nici un bărbat, mai ales cu un sex ca al lui, nu poate ignora multă vreme abstinenţa. În definitiv, îşi reconsidera el poziţia, aria sa de acces la dragoste ar putea fi lărgită considerabil, dacă în Ala Balla ar exista

câteva sute de Florenţe şi un mic raid pe la clubul femeilor decepţionate s-ar finaliza cu satisfacţii bilaterale. Ar fi de ajuns să le procure el, personal, pliculeţele de adâncit fântâna, contra cost, evident, şi proba de reuşită i-ar aparţine în exclusivitate. El le-a vândut speranţa, el le confirmă! Florenţa motivează depravarea, ca să nu-i spună prostituţie, cu cariera ei artistică bine remunerată; el va justifica consolarea marilor decepţionate cu înaltul său spirit umanist şi, mai ales, cu cota parte ce-i va reveni pentru procurarea clandestină a miraculosului medicament.

Da, linia aceasta de gândire convenea amândorura. De unde ştia el că Maria Lunganu nu dă sfatul servit lui şi la alţi bărbaţi dornici să se afirme pe terenul de sport al iubirii, cu partenere de aceeaşi categorie, bărbaţi deveniţi din ce în ce mai numeroşi, ca urmare a răspândirii megasexiei la nivel naţional, deocamdată. Ba chiar regreta că nu se gândise mai devreme, pe piaţa lumii existând un principiu moştenit încă de la romani: dreptul primului venit. Acela ia caimacul. Restul culeg surcele! Ştia unde se află clubul femeilor decepţionate şi Bogdan se duse direct la preşedintă.

– Doamnă Catrinescu, eu sunt soţul vedetei Florenţa.

– Oo, ce plăcere! Domnule Bogdan, dacă nu mă înşel, sunteţi soţul cel mai fericit al unei

femei devenite star numai datorită dumneavoastră! Mda, cărui fapt am onoarea de a vă avea oaspete?

– Am înţeles, de la Florenţa, că membrele clubului dumneavoastră ar dori să-şi schimbe statutul, pentru că, în definitiv acesta este şi motivul prezenţei lor aici: găsirea unei identităţi optimiste.

– Domnule Bogdan, mi se pare mie sau este un fapt împlinit că aţi devenit mai înţelept?

– Depinde, stimată doamnă, de înţelepciunea cu care va fi recepţionată noua mea virtute!

– Dacă veţi binevoi a colabora cu mine, succesul este garantat!

– Asta înseamnă, câte procente, doamnă?

– Cincizeci la sută din beneficiul net.

– Dar bine, doamnă preşedinte...

–... ţinând cont că tot eu îţi furnizez clientele, tot una şi una, demne de cinematografie. Şi-apoi clubul, domnule, face atâtea cheltuieli cu întreţinerea sa!

– Proba reuşitei tratamentului o voi face tot eu, nu?

– Doar nu eu! izbucni în hohote doamna Catrinescu, de i se zgâlţânau şoldurile.

– Aici, la dumneavoastră?

– În orice clipă, după ce primesc jumătatea mea. La cât aproximaţi că se va ridica?

– Doamnă, pe mine medicamentul mă costă 300 de dolari.

– Atunci eu voi informa pacientele că le costă 400! E bine? Să nu profităm de disperarea lor! Câte 50 de dolari de fiecare, ne ajunge!

– Speraţi pe un număr convenabil?

– Să zicem, domnule, 500! Dar poate fi depăşit considerabil. Secretul se răsuflă, se întinde, se răspândeşte, prinde şi aduce totul în plasa noastră. Idealul ar fi să ajungem până la numărul bărbaţilor deja trataţi, să echilibrăm cumva balanţa megasex. Şi, mai ştii, poate mă sacrific şi eu pe altarul acestei idei salvatoare. Poate vei începe, domnule Bogdan, chiar cu mine, în cazul acesta beneficiul revenindu-ţi în întregime, basta proba de mai multe ori, ca să rămân convinsă de eficacitate.

– Înţelegerea este semnată, doamnă.

*

Peste Ala Balla se lăsase iarna şi o dată cu ea stare de agitaţie generală, ca şi cum s-ar fi anunţat o invazie extraterestră. Zvonurile că s-ar fi descoperit un remediu anti-grandsex, chiar mai puternic decât partea lui activă, preocupa întreaga suflare a oraşului, de la puştoaicele de 13 ani, visătoare, şi până la octogenarii cărora li se sugerase speranţa unei vieţi matusalemice, prin revigorarea sexului de

mult apus. În ziare abundau informaţiile senzaţionale, în parte adevărate, în parte fără suport real. Se scria deja despre o regenerare a naţiunii, despre protecţia riguroasă necesară patentului *Vitaeterna,* cu autorii încă necunoscuţi, pentru ca binefacerile ei, ca bun naţional, să revină numai României, aflată acum într-o tranziţie interminabilă şi o sărăcie lucie.. Şi prin noianul acesta de comentarii cotidiene, care ţineau tirajul ziarelor putut citi şi următorul anunţ: *Clubul „Broad Disappointed" invită pe această cale membrii Clubului „ Megasex „ la o întâlnire, de o importanţă vitală privind interesele imediate ale ambelor părţi, ce va avea loc în sala de recepţie a Hotelului Ambasador, sâmbătă, 28 decembrie a.c.* Semna Catrinescu.

Invitaţia nu putea trece neobservată soţilor Lunganu, părinţii anonimi ai acestui fenomen unic în istoria lumii. La ora stabilită, Petrică şi Maria, în ţinute sobre, de gală, intrară în holul Hotelului Ambasador şi se pierdură în mulţimea ce se îndrepta spre sala de recepţie, unde mai au loc doar conferinţe internaţionale de mare interes ştiinţific. Venise atâta lume, încât o parte din invitaţi rezemau pereţii laterali ai salonului ornat cu picturi abstracte, gen Picasso şi în care ambele sexe încercau să-l domine pe cel opus, prin folosirea unui armament sofisticat, purtător de mari încărcături hormonale. Doar deasupra tribunei acoperite cu un pluş uriaş, verde,

unde luaseră loc deja doamna Catrinescu, preşedinta Clubului „Broad Disappointed” şi domnul Toma Credinciosul, preşedintele Clubului „Megasex” străjuia un panou pe care erau pictate două sexe înfrăţite, simbol al scopului adunării, iar sub el, o lozincă scrisă cu litere de aur: ROMÂNIA - MARE ÎN TOATE!

Se sună din clopoţel, participanţii îşi potoliră avansurile fireşti adresate unor doamne răpitoare, cu umerii şi spatele gol, cu sânii doar pe jumătate acoperiţi privirilor lacome şi domnul Toma, după ce obţinu învoirea doamnei Catrinescu, preluă conducerea conferinţei.

– Onorate doamne, stimaţi domni, declar deschise lucrările Conferinţei orăşeneşti de unificare a cluburilor „Megasex” şi „Broad Disappointed”.

Scopul principal al conferinţei, nedifuzat până atunci, şi expus acum atât de franc, stârni o adevărată furtună de aplauze.

– Onorată asistenţă! Membrii cluburilor convocate în această sală celebră au trecut în ultimii ani prin discordii şi animozităţi dictate de logica intereselor diferite. Le cunoaştem cu toţii, enumerarea lor devenind inutilă. Se ivise, la un moment dat, o disproporţie între sexe, totul plecând de la puncte de vedere deosebite asupra spectaculozităţii actului sexual, un dezechilibru ecologic, am putea afirma fără să greşim, un disconfort sexual de neînlăturat. Trufia bărbătească depăşise limita

raţionalului şi compatibilităţii. Între cluburile noastre se surpase o prăpastie în care se flutura securea războiului. Crime abominabile comise de nebuni sau de femei geloase, care tot una este, se atribuiau în mod regretabil, membrilor Clubului „Megasex”. Nimic mai oribil de nedrept! Când scopul nostru nobil nu era decât o fortificare a instrumentului ce creează o naţiune viguroasă, o reabilitare a serbărilor din antichitate, ce premergeau recolte bogate. Toate aceste confuzii au rămas însă de domeniul trecutului de tristă amintire. Ştiinţa a evoluat. Ea a lucrat în direcţia ameliorării contradicţiilor şi speciei, dacă vreţi, a creat un panaceu al fericirii generale. Regretăm sincer că savantul care a pus la punct fabricarea *Vitaeternei,* da, să-i spunem deschis pe nume, preferă să rămână în anonimat, în loc să păşească cu capul sus pe podiumul rezervat eroilor neamului.

– Cinste lor! Cinste lor! huieşte sala.

– Da, doamnelor şi domnilor! Mintea luminată a acestui erou necunoscut, imaginaţi-vă câtă modestie din partea-i, ne-a adus pe noi în starea de a crea o naţiune puternică, mare în toate, de a reînvia poporul acela de uriaşi amintit în documentele vechi de milenii. Vom bate toate recordurile, vom câştiga toate probele olimpiadelor. România este şi va rămâne în fruntea întregii lumi! Urale neostoite!

– Nu, doamne, viitoare mame

recordmene, nu, domnilor viitori taţi fericiţi, ce spun eu nu este o utopie, nu este o hiperbolă euforică, alimentată de o atmosferă afrodisiacă ce domneşte în aceste momente înălţătoare la „Clubul Megasexe”! Nu, nu, nu!

De ce numai la Clubul Megasex? Mai suntem şi noi, femeile neconsolate!

Puţină răbdare, doamnelor! Ajungem şi acolo! Mai adăugăm un e la urmă! Conferinţa noastră va răspunde la toate întrebările. Daţi-mi voie să-mi continui ideea abordată! Cine îşi închipuie că dintr-un uter vitaeternizat va mai ieşi un copil de doar trei kilograme şi jumătate, înseamnă, scuzaţi-mi afrontul, că nu are imaginaţie, nu are bine rezolvată perspectiva. Asistenţa încremeneşte într-o aşteptare sufocantă.

–Stimaţi domni din spiţa lui Hercule şi Decebal, ei bine, doamnele noastre vor naşte copii herculieni! Copii Dacia 2003! Va fi aşa, ca să spunem cu modestia de rigoare, o coborâre a Olimpului pe Terra, o coborâre din mitologie în realitatea imediată a României Mari- ţinută la index de atâtea milenii de către hrăpăreţele imperii vecine.

Va fi, onorată asistenţă, o reînviere a unei lumi de mult apuse şi rămasă doar în legende!

Uralele ce cuprinseră hotelul Ambasador, scoaseră pe la ferestrele clădirilor învecinate mii de capete curioase.

– Fiţi siguri, dragi participanţi, că vremurile acelea bat la uşa clubului nostru

Megasexe, pe care dorim să-l înfiinţăm în această seară, prin fuzionarea celor două, care nu-şi mai justifică existenţa de unul singur.

De data aceasta, uralele dezlănţuite opriră circulaţia pe străzile din apropierea hotelului Ambasador, automobilişti coborând de la volane pentru a vedea ce se întâmplă.

– Vremurile acelea, dragii mei participanţi fericiţi, pot fi plămădite chiar în această seară. Am închiriat toate camerele până la etajul 25 pentru a demonstra că legendele au un sâmbure de adevăr, care poate fi reînviat. Popoarele nu fabulează de dragul poeziei, ci doar preamăresc faptele excepţionale în poezie, fapte transmise oral din veac în veac. Şi iată legenda încarnată printre noi. Nu ne rămâne decât să ne comportăm ca nişte goliaţi ce suntem, iată că şi Biblia aminteşte de unul ca noi, şi să devenim o naţiune dominantă pe acest Pământ populat cu pigmei distrofici.

Parcă un uragan ce bântuise nu de mult pe coastele Floridei se abătu peste sală. Invitaţii se îmbrăţişau excitaţi, se sărutau, se înfierbântau pregătind intrarea în legendă. Atunci când doamna Catrinescu puse la vot fuziunea celor două cluburi, în faţa ei se şi găseau câteva zeci de bileţele care-i cereau cheile de la camerele de sus.

Sala devenise o mare de mâini ridicate ce votau pentru „Clubul Megaxexe”. În avântul lor spre înălţime lăsară mulţi sâni descoperiţi, ce

deformară instantaneu cracii pantalonilor. Perechile se formară ad-hoc, înfăţişarea exterioară a partenerilor nemaiavând nici o importanţă. Dinamita atracţiei se afla sub rochii. Înşişi preşedinţii găsiră de cuviinţă că festivităţile de inaugurare trebuie scurtate, entuziasmul ce-i cuprinse pe membrii noului club, fiind imposibil de potolit în altă parte decât în pat.

Urma banchetul, urma şampania, urmau camerele până la etajul 25, cu mirifica lor atracţie de legendă. Bărbaţii, femeile căpătaseră aripi. Pe feţe le curgea mierea unor mari promisiuni, iar în vene - extras de crom-nichel! Doamne, ce beţie, ce beţie a simţurilor! Ce mijloace olimpice de confruntare pe somierele hotelului! Femei orhidee şi bărbaţi lujeri, înlănţuiţi pe coridoarele hotelului, gustau fructele dulci ale Nirvanei. Băuturi tari, ca şi preludiile orgiei ce se apropia, băuturi moi, ca toate moliciunile femeieşti, gâlgâiau în paharele de banchet şi în gâturi decise să se înece. În marele laborator creat să pună bazele mega-românismului, fierbea aşteptarea, dădea afară din eprubete sămânţa germinativă a omului zeu, a mega-omului dac!

– Vă rog, dragii mei, în ordinea numărului înscris pe invitaţia de participare, mai spuse preşedintele nou ales, treceţi pe la doamna Catrinescu, să vă ridicaţi cheile de la uşile Paradisului, după care, acoperit de opacitatea

tribunei, mâna lui stângă începu să-l caute, strecurându-se pe coapsa vicepreşedintei, în sus!

Doamna Catrinescu, în timp ce împărţea numerele camerelor, îşi desfăcu coapsele masive pentru a facilita înaintarea domnului Toma Credinciosu spre propriul ei număr.

EPILOG

Şi-a fost o noapte ca de vis, şi-a fost o noapte ca la facerea lumii, şi-a fost o noapte a Sfântului Bartolomeu, unde în loc de sânge a curs voluptate şi fericire, adevărata fericire ce este dată omului să o caute şi să se împărtăşească din ea, dacă o găseşte. De regulă însă se găseşte foarte greu. Poate este şi motivul pentru care membrii celor două cluburi reunite au profitat din plin. Ziarele de dimineaţă scriau cu litere de-o şchioapă că locatarii din zona Hotelului Ambasador au fost zgâlţâiţi toată noaptea în paturile lor de un seism puternic, cu replici aproape continui, care nu au încetat decât în zori, când probabil, faliile în mişcare şi-au găsit noul lăcaş spre centrul Pământului, în pirosferă. Să fi avut acest cutremur vreo tangenţă cu constituirea „Clubului Megasexe” în sala de recepţie a sus numitului hotel?

Dacă ne gândim că în celelalte cartiere ale oraşului Ala Balla a fost linişte şi pace, înclinăm să credem că DA!

SFÂRŞIT FERICIT

PREȚUL VIEȚII CA DE CÂINE

- Roman -

Capitolul I

NIGHT SHOW SEX

De pe terasa luxosului hotel BAMBUS, Dicu Mărăcine, îmbrăcat într-un costum uşor, de culoare albă, privea luminile feerice ale oraşului Constanţa, cum părăsesc uscatul pe crestele înspumate ale Mării Negre, până departe în larg, unde în seara aceea de sezon estival îşi dădeau întâlnire cu discul lunii scufundat în valuri. Se culcase abia dimineaţă, pe la şapte, şi se trezise pe la ora 16 într-o dispoziţie nu prea teribilă, tocmai astăzi când avea întâlnire cu Brigitte Stoltz, o nemţoaică, cică dată dracului. Nu o cunoscuse, dar îi fusese recomandată ca o privighetoare sexy, cu sâni miraculoşi. După roluri strălucite în filme porno, inventase un număr de variete de-a dreptul fenomenal, i se spusese. Spectacolele lui de noapte ar fi căpătat un plus de atractivitate. Spera ca aerul sărat ce venea dinspre faleză să-l refacă. Ar fi putut să înghită nişte energizante, dar în seara aceasta

avea nevoie de calm, de judecată limpede. Nici o fată din trupa sa nu absolvise examenul angajării fără să treacă prin apartamentul său de la etajul 3, unde i se cântăreau toate calităţile şi se căutau cu lupa toate defectele. Unii se pricepeau la cai de cursă. El se pricepea la femei de rasă. Exemplarele livrate de dânsul caselor de modă din Bucureşti, studiourilor de publicitate, revistelor dispuse să publice orice numai să le crească vânzările, deveniseră staruri de prima mână.

Mai rămase în bătaia brizei o jumătate de oră, după care coborî să inspecteze recepţia, barul de zi, restaurantul, sala cu ruletă, apoi coborî în barul de noapte. I se spusese că „trufandaua" sosise cu o requisită voluminoasă şi ciudată, iar acum se afla în apartamentul ce i se rezervase.

„Las-o să se spele!" îşi înfrânse curiozitatea Dicu.

Brigitte văzuse lumina zilei cu 20 de ani în urmă la Breslau, şi se trezi înzestrată cu toate calităţile legendarei Marilyn Monroe: un zâmbet sexy, plin de atributele misterului feminin, sânii tari, ca din piatră, şi pe deasupra un talent debordant. Urmează cursurile renumitului *Actor's Studio,* pe care-l absolvă cu brio şi în paralel frecventează şi cursurile de dans profesionist cu vestita coregrafă Cora Everetta, confirmându-şi apoi înclinaţiile în primul ei videohit:"Lambada, limba, dimba". În câţiva ani face o carieră de

invidiat, carieră începută din adolescenţă, pentru ca la vârsta de 18 ani să ajungă deja regina „number one” a filmului... porno din Germania. Brigitte avea un trup desăvârşit pentru a fi arătat iubitorilor de nuduri dezlănţuite, pentru a scoate din minţi orice bărbat capabil să aprecieze frumuseţea virtuoasă şi, ceea ce era mai important, să facă din darurile naturii - bani. Şi drept faruri la această maşină de ucis curajoşii ce-i cădeau în valţuri, doi ochi de culoarea cerului senin cu o privire languroasă desprinsă din arsenalul seducţiei diabolice. Claudia Schifer s-ar situa cam a treia după dânsa.

„În ce împrejurări aţi căpătat o experienţă atât de copleşitoare?” - o întrebase o reporteră, uimită şi ea de ce poate pielea unei copile.

„Am început la 15 ani şi toată echipa era fascinată de trupul şi precocitatea mea. Regizorul mi-a desăvârşit pornirile mele native spre înfruntarea sexului masculin, dându-mi îndrumări practice. De altfel şi ceilalţi actori şi-au urcat cota profesională, când m-au văzut lucrând. Îmi spuneau că am ceva care nu are nevoie de îndrumări, ci doar de un partener pe măsura talentului din mine.”

„O întrebare intimă, Brigitte, pentru telespectatorii postului nostru de televiziune.”

„Nu cred că mai am ceva intim rămas necunoscut.”

„Cu atât mai mult, Brigitte! La primul tău

film erai fecioară?”

„Ei, aş! Cum aş fi îndrăznit să fac film porno fără nici un fel de „şcolarizare”?

„Cum de ai ajuns în studiourile porno?”

„Cred că din narcisism. Mă vedeam atât de frumoasă încât n-am putut lipsi lumea de imaginea unei Eve fără cusur. Dar şi faptul că frumuseţea nu se menţine cu apă de ploaie! Tatăl meu era şomer, aşa că a trebuit să fac ceva pentru salvarea familiei. Desigur, părinţii mei habar nu aveau cum îmi câştig eu dolarii sau mărcile. Le spuneam că pozez pentru revista „Penthouse”.

„Ai făcut multe filme porno până la vârsta asta de 21 de ani câţi ai acum?”

„Peste 80, fără să fac mofturi la tot ce mi-au cerut regizorii. Dragoste adevărată însă, doamnă, n-am făcut niciodată pe platoul de filmare. Brigitte cea sinceră, cu trupul ei, a fost în altă parte, în locuinţa iubitului meu!”

Dicu citise aceste informaţii despre starul ce-şi săpuneşte probabil pielea la ora aceasta, dar încă nu aflase ce o determinase să părăsească scena tocmai când ajunsese în plină glorie.

Pe la orele 21, Brigitte Stoltz, celebra fabricantă de senzaţii care asigură continuitatea lumii, îşi făcu apariţia în salonul de aşteptare a hotelului, însoţită de camerista ei preferată, cu care exersa din plăcere personală un lesbianism inedit, şi ceru să fie pusă în legătură cu Dicu Mărăcine.

Recepţionerul, care şi informase directorul de apariţia vedetei printre muritorii de rând, chemă un tânăr din garda localului care o conduse în biroul aflat la mezanin. Dicu se aştepta la o ţinută răpitoare cu care ea ar fi încercat să-l fascineze de la început, dar în momentul când îi intrase în birou, se văzu silit să recunoască că nu avea un pic de imaginaţie faţă de ce putuse inventa nemţoaica: peste sânii ei cunoscuţi prin tot ce natura putuse zugrăvi mai răpitor, îşi trecuse un curcubeu de dantelă gen pânză de păianjen, restul bustului lăsându-şi-l în întregime expus riscului de a împărtăşi soarta unei pelicule „moartea-muştelor”, pe care orice ochi căzut rămâne prizonier. Mai jos de ombilicul retras spre misterele interiorului, un copil de fustă dintr-o ţesătură împletită parcă din fire de piele acoperea ceea ce actriţa arătase din belşug echipelor de filmare, lăsându-şi însă la vedere, cu dărnicia cunoscută, coapsele sale regale, din specia Zeităţi, cu epiderma excelent nutrită cu tot soiul de creme şi uleiuri din fructe exotice, combinate cu decocturi din plante rare, ceea ce-i asigurase o catifelare aţâţătoare, un bronz măsliniu-argintiu şi un luciu ireal.

Starul care renunţase din motive numai de ea ştiute la firmamentul pe care strălucea de şapte ani, îl ridică în picioare pe Dicu şi din ţinuta sa de afaceri gândită din timp să pară dezinteresată, nu mai rămase decât figura

penibilă a unui bărbat trăsnit de un zâmbet ucigător, asemănător fizionomiei căpătată de un agresor stropit cu încărcătură unui spray folosit de către femeile atacate frontal de vagabonzii marilor bulevarde.

Îi întinse mâna ospitalier, ea îşi lăsă moale degetele subţiri în palma ce lua contact direct cu o realitate carnală plină de sugestii şi se aşeză în fotoliul oferit de Dicu cu curtoazie neprefăcută.

– O cafea, o havană? o întrebă el gentil.

– Şi una şi alta! zâmbi fermecător Brigitte.

– Cum ai călătorit? Dacă îmi permiţi un limbaj mai familiar şi mă laşi să cred într-o colaborare apropiată şi îndelungată!

– Desigur, domnule, eticheta ar constitui un obstacol în demararea unui contract amabil, deopotrivă de avantajos de ambele părţi.

– Atunci, Brigitte, să trecem la afaceri! Distracţiile după aceea. . . – sugeră el, ca orişice patron conştient că el oferă postul! Ca o condiţie subînţeleasă…

Apăsă un buton şi peste câteva clipe apăru o fetişcană în ţinuta de serviciu a hotelului Bambus.

– Două cafele, două havane, Rita! ceru el fetei.

– Imediat, domnule director!

Brigitte, numai zâmbet protocolar, studia mobilierul biroului, tabloul de deasupra canapelei, suprarealist, surprinzând linii

mlădioase ale unui cuplu lesbian, biblioteca din lemn de mahon, persanul în care-şi afundase tocurile înalte ale pantofilor şi în finalul ocolului dat prin încăpere, îşi pironi ochii ei cuceritori pe faţa bărbatului.

– În principiu, reluă el, ştiu cam despre ce este vorba, din corespondenţa purtată anterior. Aş dori totuşi să-mi faci plăcerea de a vedea şi auzi numărul oferit.

– Oooă, nerăbdătorule...! şi Brigitte o spuse în aşa fel, cu o asemenea intonaţie languroasă, ca şi cum s-ar fi aflat asaltată de o intromisiune precoce.

Segmentul acesta sonor al unui început de orgie fusese atât de convingător, atât de sugestiv, încât trezi subit în Dicu dorinţa aventurii. Şi cum el nu era un tip care să-şi amâne pornirile sale erotice pentru mai târziu, se ridică din fotoliu cu pantalonul deja umflat, dar chiar în clipa aceea intră Rita cu comanda. Se reaşeză nemulţumit, îşi făcu de lucru cu umplerea paharelor ca să se calmeze, încercă chiar să râdă mânzeşte, în timp ce Brigitte respira atât de aluziv, în surdină, cumva printre dinţi, aruncând din pieptul ei, pornit să spargă răbdări, imagini de desfătare şi nu aer.

– Domnule Dicu! Această secvenţă minusculă sper că este edificatoare şi este imprudent să o prelungesc. N-aş vrea să sari pe mine, aşa cum intenţionai. Dar pot înnebuni o mulţime venită la barul tău Night Show Sex, ce va deveni peste două zile

neîncăpător. Numărul meu este unic în sexologia barurilor de noapte.

– Nu pot semna un contract fără să văd obiectul lui, Brigitte! - mai spuse Dicu preocupat oarecum să mai cabreze încă o dată armăsarul de sub dânsul, ce necheza în surdină.

– Domnule Dicu! Să ne înţelegem de la început. În noaptea aceasta, la sfârşitul programului artistic de până acum, îmi anunţi numărul meu, ca ceva în premieră, ca ceva nemaivăzut în Constanţa, nici chiar de tine, directorul de spectacol. Eu voi prezenta un regal afrodisiac de revigorat impotenţa, după care, tot în acest birou, dacă o să-ţi placă, dacă o să le placă, vom semna contractul. Tot atunci vom discuta şi celelalte clauze: durata, plata, cazarea etc.

– O să-mi amân plăcerea, care prinsese deja un contur promiţător, dacă vrei să-mi faci o surpriză, spuse Dicu.

– Conturul vestimentaţiei tale era prea marcant ca să nu-mi dau seama că era imprudent să continui...- răspunse nemţoaica, privind fix peste măsuţa ce-i despărţea spre un punct de pe pantalonii directorului, devenit muşuroi.

– Nu mă îndoiesc o clipă de spiritul tău de observaţie. Ceea ce-ai văzut tu la mine demonstrează calitatea deosebită a interpretării tale. Se cunoaşte stofa de profesionistă...

– Şi nu numai! Mai adaugă talent, siguranţă de sine şi libertatea de a spune da sau nu.

– La ce te referi?

– La contract, evident!

– Am credinţa că ne vom înţelege, Brigitte!

– Mi-ar surâde. Îmi place la Constanţa. Există aici o lume care are nevoie de mine. Şi dacă întâlnirile mele cu ea vor avea loc în Night Show Sex-ul tău, nu vei avea decât de câştigat.

– Să bem pentru asta! - Şi Dicu ridică paharul.

– O.K.! răspunse ea, imitându-l. Apoi, după ce aşează cu grijă paharul gol pe măsuţă, mişcare însoţită de o meditaţie ce avea să sfârşească imediat într-o scuză, conchise: Călătoria mi-a afectat puţin buna dispoziţie. Ar trebui să mă retrag pentru refacere şi pregătirea numărului. La ce oră crezi oportun să cobor?

– Ţi-aş propune o vizionare completă a spectacolului, aşa, pentru comparaţie. Să zicem la ora 23. Vin personal să te iau.

– Voi fi pregătită. Oh, directore, uitam! Dă dispoziţie personalului de scenă să mă ajute la aranjarea decorului meu.

– Voi trimite de îndată pe cineva la tine, sus.

– Mulţumesc, domnule director! - apoi îi servi nişte şolduri de mângâiat înaintea morţii

pentru a scăpa de ea şi a reveni pe Pământ, precum şi un spectacol de mers mai mult cu fundul, care nega din ambele fese orice apartenenţă la banala şi plictisitoarea realitate.

Uşa se închise în urma ei cu regretul că pune capăt accesului la desfătarea ochilor care văzuseră o sumedenie de femei, dar asta ridica un semn de întrebare, cel puţin bizar pentru Dicu, dacă nemţoaica are sau nu o origine terestră. Sau este rezultatul a cel puţin 30 de selecţii începute în Antichitate…!

„Cu atât mai bine! îşi spuse el. Vom lucra cu casa închisă, cu programări speciale, licitate”.

*

Barul de noapte al hotelului Bambus, înfipt cu temelia în valurile mării ce-i mângâie nisipurile de pe litoral, se prezenta ca un cerc, cu terase în amfiteatru şi cu o capacitate la mese de 200 locuri. Din spatele unei intrări acoperite cu o cortină de pluş înainta până în inima cercului o punte terminată ca un T, spaţiu de dans sau de spectacol. De-a lungul ei, ghirlande de becuri colorate de reflectoare multicolore îi asigurau un efect feeric. Trupurile dansatoarelor în drumul lor spre platforma-scenă din mijlocul barului păreau fascinante. Luciul pielii eliberate de pudoarea convenţională a prejudecăţilor concura

coloritul marilor maeştri ai Renaşterii, amplifica apetitul spectatorilor de la mesele elegante, împodobite cu flori şi tacâmuri argintate, îi pregătea pentru marele spectacol de la Night Show Sex, pentru care numai intrarea îi costase 200.000 de lei.

În seara aceea numărul clienţilor trecea cu puţin peste 100. Pe afişele şi panourile uriaşe de la intrarea în hotel, nu se modificase nimic în programul anunţat. Clienţi, de vârste foarte diferite, în ţinute adecvate (barul era de gradul 0 şi aici nu se intra oricum) veniţi la Constanţa să-şi petreacă concediul, cu soţiile sau fără, cu amantele sau fără, decişi să vadă şi să guste din lucrurile şi fiinţele interzise, aşteptau numere tari care să-i scoată din banalitatea vieţii, să-i poarte măcar o noapte într-o lume mirifică, palpitantă. Şi ce putea fi mai mirific şi mai palpitant decât dragostea pusă în scenă cu arta regizorilor de spectacole sexy?

Aşa cum se înţeleseseră, la o masă rezervată în apropierea scenei, asistau, deocamdată, directorul Dicu însoţit de nemţoaică.

Pluşul cortinei, în spatele căruia se ascundeau surprizele serii, se despică în două, acordurile unei melodii din folclorul mexican inundă încăperea topită într-o semiobscuritate colorată şi grupul de dansatori intră maiestuos să încălzească atmosfera şi imaginaţiile.

Dicu programase spectacolul după toate

regulile preludiului sexual. El începea cu factorii erogeni auditiv şi vizuali, care cuprindeau dansuri intime, jocuri cu angajament erotic, menite să ducă la creşterea stării de excitaţie, la crearea unei stări psihice ce declanşa arcurile reflexe, destinderea spaţiilor cavernoase în care năvălea o mare cantitate de sânge. Şi de aici - erecţia! Creşterea dimensiunilor, îngroşarea, alungirea, rigiditatea, şi a penisurilor venite aici la Bar Night Show Sex ca să se manifeste plenar, şi a clitoriselor şi bulbilor vestibulari, ca o companie participativă la „trăiri „anume provocate.

Brigitte privea spectacolul cu spirit critic. Cântărea gesturile, performanţele, dinamica şi sugestia mişcărilor, atletismul şi liniile de forţă ale interpretelor.

– Îmda, domnule director, ai trupă bună.

– Dar ce credeai? răspunse el şoptit, dar cu o undă de mândrie în glas.

– Ar trebui să recunoşti totuşi că sala e pe jumătate goală. Asta înseamnă dintr-un foc 20.000 de dolari vărsaţi la alte baruri din Constanţa!

– Ai tu soluţii?

– Da. Îţi lipsesc nume mari! Şi numere mari!

– Vreau să o văd şi pe asta! Să te introduc acum?

– Nu, domnule director! La urmă. Desert! Capac!

Brigitte rămânea pe poziţia că aduce cu dânsa marele succes. Dicu, care colindase toate cabaretele Parisului, Londrei, cunoştea tot ce se prezenta în lume în materie de spectacole sexy. Ce putea aduce nou această nemţoaică cu ţâţe de marmură? Arcuirile naturale ale unui trup ce ţipă din forme răsturnări instantanee şi zdrobitoare, ca pedeapsă pentru semeţia cu care provoacă instinctul erotic?

Pe scenă îşi făcea acum numărul de strip-tease Myki, superba regină a genului pe o muzică de jazz ce se cânta în localurile de noapte din New Orleans. Myki semnase un contract doar pentru 30 de zile cu Dicu, în care el îşi pusese speranţe mari. Această femeie vampă, stăpâna unei coregrafii înaripate, nu-şi scotea o „geană falsă" pentru mai puţin de 500 de dolari. Dar pentru că noua generaţie consideră strip-tease-ul o formă de artă decadentă, pentru bunicii cărora nu li se servise în filmele vremii mai mult de un sărut, Myki părăsise Parisul pentru a-şi salva măcar parţial capodopera vieţii ei în pericol şi aduse cu dânsa la Constanţa un program îmbunătăţit. Pe lângă dansul, care imita perfect tocmai ce aştepta publicul de la dânsa, ea mai adăugase un body paiţiting, la modă în discoteci, şi un număr senzaţional într-un sicriu transparent, unde moarta regretă ce nu a făcut în viaţă şi acum o face acolo, după... acolo unde nimeni nu-i poate reproşa nimic!

Despre morţi, numai bine!

Sala începuse să se încălzească la acest număr, expresie a senzualităţii exacerbate, şi să răspundă în imaginaţia dată în clocot la contra mişcările cerute de gestica franţuzoaicei mai mult decât relevantă. Pe sub feţele de mese se pipăiau coapse desfăcute, se căutau breşe pe lângă elasticul rigid ce zăvora sexele deja umede. Feţele clienţilor, în semiobscuritatea amfiteatrului, trădau stări extazice, plecări din realitate, plimbări prin spaţii inaccesibile simţurilor concrete.

Dicu întinse mâna spre piciorul nemţoaicei, aplicându-i o mângâiere tandră. Şerpoaica sudului torid protestă:

– Dicu, nu mă descărca! Am nevoie de o excitaţie, de o poftă neconsumată pentru numărul meu!

Bărbatul o înţelese perfect şi se retrase, deşi se afla într-o stare, de-ar fi pus-o jos, sub masă.

Myki îşi termină numărul într-un ropot de aplauze şi într-o binevenită relaxare a sexelor din sală incitate la acte sinucigaşe. Partitura de jazz urca şi cobora gemând pe un portativ nebun. Myki, goală ca la o baie în lacul ce strălucea puţin mai încolo de mărul unde-i făcuse felul lui Adam, se retrăgea pe tulpina T-ului incendiat cu jocuri de artificii, mulţumită că iluzionase cu carnaţia ei artistic plămădită, o sală de experţi în degustarea mirificului ce ţi-l poate oferi sexul prin simpla sugestie.

Dicu îşi crease cu bună ştiinţă o faţă mefistofelică ornată cu o mustăcioară subţire, ce însoţea buza superioară cu o insulă rasă, de semilună, după care cobora pe cea inferioară, urmată de o bărbuţă ţăpească, cu baiere ce se legau de perciuni. Obrajii goi, încercuiţi de liziera unui păr negru, tuns scurt, completau figura unui diavol printre oameni. De altfel nici omul dintr-însul nu era prea departe de ceea ce chipul său ţinea să arate.

De aceea, femeile care se însoţiseră cu dânsul pentru o zi sau pentru o noapte, nu puteau fi decât nişte evadate scăpate de sub supravegherea Tălpii Iadului sau nişte disperate, din cauza vârstei ce le eroda frăgezimea, decise să mai smulgă cărnii ultimele semnale şi senzaţii, ce însoţesc viaţa ca o corolă şi care, ah, dădea semne de vestejire. Într-o asemenea stare de spirit, ei bine, se dădeau şi diavolului, dacă acesta le mai aducea fericirea simţurilor.

Ei bine, cu această faţă simbol al Răului, de sub care râmjea destrăbălarea lascivului aţâţat, Dicu o fixă pe Brigitte, care-l înfrunta stăpână pe sine la cei 21 de ani ai ei, trecută deja prin roluri jucate cu trei-patru parteneri fioroşi, deodată! Or acest patron de hotel şi de bar sexy era un biet puişor faţă de matrozii goliaţi păroşi pe care ea trebuia să-i potolească cu o artă desăvârşită în rolurile de viol la marginea pădurii. Într-adevăr, pentru bani nu refuzase nici un-rol, oricât de trăsnit,

dar cu Dicu avea alt plan.

În intermezzo, trupa celor şase dansatoare, care uimeau prin ridicarea piciorului, ca o armă prezentată pentru onor, sau ca o coadă de drapel pusă pe umăr, arăta onor clientelei cât de mult se poate deşuruba o tânără frumoasă, capabilă să facă din trupul ei elemente umane separate în jurul unui sex acoperit cu o aţă şi pierdut prin ghemul de contorsionări deformante, capul strecurându-i-se pe sub rotunjimea apetisantă a feselor, iar gambele, făcând de gardă, ca două urechi de iepure, deasupra unui ghem carnal neidentificabil.

– Şi acum, domnilor şi doamnelor, senzaţia serii! Persoanele cu nervii slabi sunt sfătuite să nu privească. Anunţul îl făcea un tip cu barbă, rasă albă, turban de aceeaşi culoare, imitaţie indiană.

– Dacă întreci fiorii acestei zoofilii, se adresă în şoaptă Dicu, nemţoaicei, înseamnă că fac o achiziţie super!

– Să vedem, să vedem, deşi mi se pare că ştiu despre ce este vorba. Deosebirea este că eu nu doresc să sperii oamenii şi aşa speriaţi de trecerea anilor, ci să-i transpun dincolo de perisabilul cărnii.

– Îmi place cum spui, Brigitte.

Aşteaptă să mă şi vezi la lucru...!

Indianul dispare după cortina din pluş greu şi revine cu prea cunoscuta lui paporniţă rotundă.

– Doamnelor şi domnilor! Vă prezint pe frumoasa Malku, desprinsă din paginile Kabalei...

Pe tulpina T-ului, strălucitor ca o pistă de aterizare, îşi face apariţia o splendidă filipineză, cu trupul arămiu, cu sânii goi. Doar şoldurile, luate parcă din geometria fantastică a coloniilor de corali, poartă două palme de fustă sub care se ghiceşte bine conturat sexul gol.

– Doamnelor şi domnilor, senzaţia Filipinelor, steaua Manilei, cu prietenul ei din lagunele Mindoro!

Malku ajunge în capul T-ului, indianul o urmează cu coşul lui rotund, se opreşte, îl pune jos, de undeva de sub cămaşa aceea lungă, ca un antiriu, scoate un flaut. Degetele îi aleargă pe găuri şi răscunoscuta melodie a îmblânzitorilor de şerpi începe să curgă pe nervii încordaţi ai asistenţei curioase să vadă dresajul.

Din coşul acela misterios, un bot de reptilă îşi saltă capul, se înalţă, se înalţă desfăcându-şi încolăcitul trup gros cât o mână bărbătească, îmblânzitorul lasă flautul, apucă pitonul de cap, îl arată asistenţei cuprinsă de oarecare silă şi-l aruncă spre Malku.

– Ţine-ţi amantul, Malku. În noaptea asta ţi-l dau gratis, că-i flămând. S-ar putea să te înghită.

– Dacă n-o fi tocmai invers! - replică filipineza prinzând reptila şi aşezând-o delicat

în jurul gâtului.

Pitonul îi alunecă pe umerii lucioşi, fata îi apropie capul lui triunghiular de faţă, de gură, ca pentru un sărut prietenesc.

Îmblânzitorul se ţine cu mâna de stomac, dă semne de greaţă, scoate dintr-un buzunar ascuns o sticlă de whisky şi trage câteva gâturi disperat. Apoi către public:

– Ăsta-i doar un pui de un metru. Cei mari ajung până la zece metri. Norocul lui Malku este că nu-i veninos şi iubeşte femeile... O să vedeţi imediat!

Malku începe un dans din şolduri. Asistenţa priveşte mai curând mişcările trupului ei decât căutările reptilei, ce-i alunecă pe pântec în jos până ce ajunge pe coapsa dreaptă, unde se încolăceşte ca pe un arbore. Fata îi mângâie capul, ca şi cum l-ar vrăji, cu privirile pierdute în neantul ce acoperă spectatorii tăcuţi. Un zâmbet ciudat i se iveşte pe buze. E spaimă, e dorinţă? Pitonul îşi manevrează capul condus parcă de un simţ uman sau de un miros ce-i aţâţă interesul şi începe o alunecare lentă pe coapsă în sus, spre pântecul iubitei.

Malku cere îmblânzitorului o ţigară. Îmblânzitorul îi aprinde una şi i-o dă, după care, cu aceeaşi disperare, mai trage o duşcă.

Capul reptilei, din faţa căreia ai sări ca ars într-o parte luând-o la sănătoasa, atinge acum pielea catifelată de la marginea fustei şi-şi continuă lent înaintarea. Malku nu pare nici

înspăimântată, nici înfiorată de contactul cu solzii reci, ce băteau în verde şi în galben, pe spaţii albe, rotunde, ovale. Dimpotrivă, capătă o expresie ce amintea de extazul femeii ce-şi consumă plăcerea. Degetele ei subţiri, lungi, mângâie spasmodic inelele reptilei ce înainta spre un spaţiu foarte bine intuit de fiecare spectator.

Mâna filipinezei ridică cortina, balansându-se de pe un picior pe altul, respirând greu, spectacolul pare decupat din filmele de groază. Capul pitonului o îndeamnă pe Evă la păcat; capul plat atinge pubisul, pare să ciugulească din vegetaţia luxuriantă. Cu o mişcare plină de nerăbdare, mâna fetei începe să ghideze reptila pe porţiunea aceea, probabil deja umezită, într-un du-te-vino ce înfioară asistenţa înmărmurită.

Bazinul zoofilei se roteşte, ca într-un dans primitiv, ce invocă fecundaţia, mâna dezlipeşte capul pitonului de pe alunecuşul vaginal pentru a-l arăta publicului cum îşi manevrează limba şi îl pune la loc însoţindu-şi cunilling-ul şerpal cu gemete înăbuşite şi pierdute într-un strigăt orgiac.

Asistenţa respiră uşurată când individa îşi trase capul şarpelui, care înainta de-acum spre adâncimi vulvare. După câteva momente de relaxare, deschise ochii mari, trezindu-se ca dintr-un vis dulce.

Îmblânzitorul îşi puse flautul pe buze, melodia aceea ciudată umplu din nou scena,

pitonul cade încet de pe coapsă, spre gleznă şi intră singur în coşul rotund aşezat de omul indian sub Malku.

Într-adevăr, numărul era de senzaţie, dar nu de o sexualitate excitantă, aşa cum şi-o doreau clienţii, ci de una deviantă, o sugestie pentru zoofili, ce producea instinctiv repulsie pentru un om cu dorinţe normale.

– Ei, Brigitte, cum ţi s-a părut? - întrebă Dicu.

– Ascultă amice! Şi eu sunt un fel de şerpoaică. Îmi vei admira imediat trupul, dar nu mă culc cu un piton. Mă culc cu altceva mult mai riscant...

În sală se derula muzică de antract. Comesenii comentau scena de groază, busturile dezgolite ale femeilor în rochii de seară aveau pielea de găină. Doar îşi imaginau ce-ar simţi ele cu un şarpe rece între picioare şi nu-şi puteau scoate din minte greaţa, frica, spaima. O nebună! În stare să geamă şi sub burta unui armăsar!

– Directore, urmez eu. Hai pe scenă. Tu mă prezinţi.

– Şi ce să le spun?

– Orice-ţi trece prin cap. Atâta ştii: că sunt Brigitte! Încolo, sigur clienţii tăi mă cunosc din filme. Dacă sunt în acest bar, sigur au văzut filme cu mine. Din 80, nu se poate să nu fi vizionat măcar unul!

T-ul cade sub perdeaua unei lumini roşii, Dicu şi nemţoaica urcă pe platforma pavată cu

sticlă luminată de dedesubt cu un verde feeric şi la un moment dat pe cei doi cad reflectoarele cu lumina lor crudă, albă.

– Bună seara, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor. Am plăcerea, în această noapte rară, să vă prezint pe celebra actriţă de film, Brigitte. Se întoarse spre dânsa, îi cuprinse vârful degetelor de la mâna dreaptă şi i le sărută galant. Fata făcu o genuflexiune plină de graţie ş-apoi zâmbi fermecător, răsucindu-se în toate direcţiile sălii pentru a răspunde tuturor, la ropotul de aplauze ce se şi pornise. Aha! O recunoscuseră!

– Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, reluă Dicu, nici eu nu ştiu cu ce vă va delecta! În filmele turnate până acum, în cele 80 de filme, de obicei avea un partener. Acum e singură! Cum va face dragoste de una singură nu ştiu!

– Ba nu sunt singură! intervine Brigitte.

– Dacă te gândeşti la cineva, nu sunt eu acela!

– Nu, directore, nu te speria! Tu vei coborî chiar acum la masa unde am stat împreună. Aici e cam periculos... Dicu caută cu privirile în jur, o dă într-o parte şi se uită după dânsa, dar nu descoperă pe nimeni.

– Căutări inutile, domnule director! Trupa mea încă nu a sosit...

– Auu! Trupă? Vei face dragoste cu un regiment întreg?

– Aproape, domnule director.

– Înseamnă că ei aşteaptă afară, Brigitte, nu? Coada trebuie să se întindă până pe undeva pe la statuia lui Ovidiu, că şi lui i-a plăcut dragostea, după câte se povesteşte.

Actriţa râde îngereşte. Părul ei bogat, dat din când în când cu mâna într-o parte, descoperă o faţă cu fruntea inteligentă, sprâncene arcuite, nesmulse şi având corectat traseul cu dermatograful, nasul îndrăzneţ, pomeţi ce se prăvălesc într-o pantă liniştită spre o bărbie rotundă, delicată dar semeaţă, gura, imaginea fructului oprit. Ochii, tăiaţi puţin pieziş, ageri ca la o capră de munte, ce se caţără pe piscuri şi nu greşeşte niciodată unde pune piciorul. Totul e un capitel de templu grec, ce-ţi taie respiraţia prin perfecţiunea floralã, a săpăturilor în marmura nemuritoare.

Şi în jurul gâtului, de o albeaţă seducătoare, o corolă perlată, îngemănată cu rubine cât cireaşa, ce înnobila carnea, transfigurând-o într-un fetiş cu putere magică. Atât li se oferea spectatorilor, atât puteau vedea deocamdată, pentru că restul trupului ei ascuns sub o rochie lamelară trăda, adevărat, ceva din secretele lui, ce aveau să fie dăruite tuturor spre delectare, dar deocamdată incita doar dorinţa greu stăpânită a bărbaţilor de a li se desfăşura o dată în toată splendoarea ei afrodiziacă.

– Directore! - reluă ea dialogul şăgalnic, eu zic să cobori de bunăvoie la masa ta. Ai

prea mulţi adversari...

– Şi vrei să-i seduci pe toţi, pe toţi?

– Până la ultimul flămând!

– Olala! Atunci vei termina tocmai pe mâine seară!

– Nu, directore! O fac cu toţi odată!

–Dumnezeule! Ce îngrămădeală o să fie! Aa, nu, e ceva incredibil, nemaivăzut! Doamnelor şi domnilor! Nerăbdarea, pur şi simplu, mă inhibă! Încă nu-mi imaginez cum o să procedeze! A ţinut numărul strict secret. Îl voi vedea pentru prima oară împreună cu dumneavoastră.

– La revedere, directore! Şi nemţoaica îi face semn cu mâna să plece.

– Crezi că va mai fi posibilă revederea, după o asemenea partidă cu regimentul trupelor de comando?

– Nu mă cunoşti, directore! Bye, bye!

Brigitte rămâne singură pe scena de sticlă, ca un avion inamic sub focul încrucişat al zecilor de reflectoare.

Allez, boys! - strigă actriţa spre coada T-ului.

Cortina se retrage în părţi, lăsând să se vadă un decor însorit, din care mii de floarea-soarelui râd spre astrul zilei. Din spatele lui apar doi tineri în livrea aducând în fugă o canapea din piele pentru o singură persoană.

– E prea mică, Brigitte! - strigă Dicu din

apropierea scenei. N-or să încapă toţi! Sala izbucneşte în hohote!

– Ba mai poţi încăpea şi tu, directore, îi răspunde nemţoaica, dar n-o să ai curajul...!

Băieţii aleargă şi se întorc cu un dulăpior ca de bucătărie şi-l aşează în apropierea canapelei, după care dispar în nişa rotondei de la coada T-ului!

În această clipă, luminile trec pe oranj, sonorizarea atacă o melodie de deşteptat libidoul şi nemţoaica aruncă de pe dânsa rochia ce-i profana frumuseţea trupului, prin acoperire. O exclamaţie unanimă umplu cabaretul:

„Ooooh!” pe o sută de voci! Cele bărbăteşti exprimau o admiraţie nestăpânită, cele femeieşti o invidie viespară. Nici o linie a trupului ei nu semăna cu ce se ştie în genere despre om. Talia, bustul, coapsele, se ondulau într-un S nemaiîntâlnit, în sfere ce se sfârşesc în perfecţiunile eternului. Ce mai rămânea omenesc în această apariţie nepământeană era, credeau cu toţii, podoaba femeii încă nedivulgată, lăsată sub protecţia unui desuu roşu, dantelat şi incapabil să ascundă ce-şi doreau din fierbinţeala sufletului lor toţi bărbaţii de pe cele trei trepte cu mese ale barului de Night Show Sex. Dar ce sâni avea această făptură divină! Doi vulcani în erupţie. Imaginea lor aruncată peste ochii amatorilor de frumuseţi rarisime făcea victime. Marinarii din ultimele rânduri ale amfiteatrului

colindaseră toate porturile Pacificului şi Atlanticului. Văzuseră în cabaretele lumii sâni traistă atârnată, sâni pepene, sâni pătlăgică gogonea, sâni ceapă de apă, sâni smochină presată, sâni funie de aruncat peste umeri, sâni gogoaşă înfuriată, sâni obraznici, sâni de alintat toată ziua, sâni pernuţă de divan, sâni ţâţă de căţea în alăptare, sâni de toate formele, cum i-a lăsat natura, şi sâni umpluţi cu silicon, de tip pară, dar ce-i plesni peste ochi în momentul când Brigitte îşi aruncase jos de pe dânsa spuma aceea de mare, nu mai întâlniseră niciodată!

Natura lucrase aici fără greş, cu o fantezie de sorginte extraterestră. Nici un pictor din lume nu văzuse cândva un asemenea purtător de minuni mamare. Nici anticii, cu maeştrii lor, şi-au avut, oho, nici Michelangelo cu Sixtina lui nu şi-au bucurat ochii pe o pereche de sâni ca aceia ce ţâşneau din pieptul nemţoaicei, ca două piscuri de granit din coasta muntelui ce imortalizează primii preşedinţi ai Americii.

Dicu, în culmea satisfacţiei ce-i anulase blazarea lui de arhicunoscător al femeilor, aruncă o privire peste sală, unde în fiecare seară bogătaşi plictisiţi şi suprasaturaţi de tot ce putuse să le ofere fauna şi flora priveau placizi numerele pline de şarm prezentate până acum, ei bine, o lumină radioasă le inundase feţele mască de fier, umanizându-le. O reverie neaşteptată le coborâse în oase, sau între coapsele adormite. Ceea ce vedeau

acum, acolo sus pe scena de sticlă, nu era pământ, nu era carne, nu era femeie. Fiinţa aceea din specia homoidă devenise aripă, fantezie, joc divin, ispită diabolică. Începură să sosească bileţele pe masa lui Dicu, directorul: „Dau 10.000 de dolari numai să-i ating trupul! Să mă conving dacă e real!” „Dau 20.000 de dolari dacă mă lasă să-i mozolesc sânii trei minute!” „Dau o sută de mii de dolari dacă merge cu mine sus, la camera 304!”

Băieţii aduc, în sfârşit, o carcasă, ca de sticlă, de forma unei cutii de pantofi.

– Şi acum, doamnelor, domnilor, eu am plecat să mă culc! - anunţă nemţoaica. Băieţi, acoperiţi-mă!

Actriţa se întinde pe sofa. Sânii îi stau neclintiţi, ca şi cum ar face excepţie de la legea gravitaţiei! „Nu se poate! spune unul din marinari. Au pe dedesubt o armătură! Au inventat ei ceva!”

– Ei, copii, acum încuiaţi-mă pe-dinafară!

Băieţii îi aşează carcasa deasupra, Brigitte rămânând într-o cameră închisă. Atâta doar că arăta ca şi cum nu ar fi avut pereţi. Deasupra, pe tavan, o lampă rotundă, prevăzută desigur şi cu un microfon. Restul luminilor se sting. Rămâne doar irizarea verde a scenei şi fascicolul misterios din tavan, ce arunca în încăpere o lumină albă, neonică, dând trupului o vizibilitate excelentă.

– Ah, de-aş putea adormi! - oftează Brigitte. Să visez ceva frumos, ceva cu un

bărbat! Cu Dicu, directorul, de exemplu... Ah, de când n-am mai dormit cu un director!

Sala freamătă. Nemţoaica se foieşte şi cu palmele îşi frământă sânii scâncind lasciv:

– Îmm, Dicu, ţi-ar place? Priveşte-i numai!

Trupu-i face valuri. Picioarele i se strâng sub dânsa, i se întind până ce burta i se suge undeva, înăuntru. Pentru spectatori e clar că Brigitte ar vrea un bărbat! Dorinţa o chinuie atât de puternic încât o răsuceşte pe toate părţile, îi smulge absorbţii sonore de sâsâituri şerpale, refulări pulmonare de golire pentru a preveni explozia.

În sală tensiunea erotică creşte. Mulţi dintre bărbaţi se şi visează călare pe dânsa, potolind-o...

Brigitte ajunge la apogeul dorinţei. Se ridică, în fund, ca o somnambulă, cu ochii închişi, cu gura deschisă larg, geme uşurel, cuprinsă de sughiţuri, coboară de pe somieră, maiestuoasa-i goliciune umple în sală spirite cu pofte nebune, priveşte în jur buimacă apoi execută cu cea mai desăvârşită artă a seducţiei scoaterea umbrei de chiloţi ce-i acoperea locul acela plin de dorinţe, chinuitor de plin, ucigător...

– Oooaaahh! - exclamă sala satisfăcută, în sfârşit, de ultima curiozitate. Sub cupola de sticlă se afla însăşi Afrodita visurilor de milenii, ale milioanelor de bărbaţi. Auziseră, citiseră despre minunea frumuseţii ei, şi-o imaginaseră fiecare în felul său, dar în această

seară, cei şaptezeci de bărbaţi din bar avură unicul prilej, în anul de graţie 1985, după Hristos, unicul privilegiu la 3000 de ani o dată, să o vadă aievea, în carne şi... da, oase nu credeau că are, după cum se contorsiona.

Piruetează prin jurul somierei, frumoasa paradiziacă, imită pe „Diana la baie”, îşi mângâie mijlocul inelar şi şoldurile tulburătoare prin dimensiunea lor, îşi scapă mâna pe sub pubis, provocându-şi guiţări de purcel ce tocmai trage de ţâţa scroafei plină de lapte. Gesticulaţia-i trădează o stare soră cu nebunia. Ce să facă, ce să facă? Se duce la dulapul ce închipuia mobilierul acestei camere de tortură, deschide o uşiţă de la baza lui şi scoate un tub de spray, cam de un litru, pe care scrie vizibil şi maşcat „Miere”.

Din acest moment, muzica ce pluteşte în atmosfera cabaretului, până atunci pianissimo, sparge subit vraja derulării acestui număr incognito şi bubuie în difuzoarele de frecvenţă joasa acordurile bethoveniene ale destinului ce bate furios la poarta vieţii, apoi trilurile simfoniei se pierd treptat până devin liniştite. Brigitte strânge la piept sprayul cu miere, îl mângâie ca pe un copil, apoi îl îndreaptă sub pubis şi apasă pe capacul sifonului. Norul de picături se dispune în strat subţire pe organul genital. Asistenţa tot nu bănuieşte ce putea să urmeze. O masturbare pe o peliculă adjuvantă?

Şi în liniştea de criptă ce se lăsase printre

clienţii incitaţi şi lăsaţi câteva minute să se răcească, Brigitte ascunde sprayul sub somieră, deschide o uşiţă a dulăpiorului superior, după care fuge pe somieră întinzându-se cu faţa în sus, ca şi cum s-ar fi pregătit să facă dragoste cu cineva mult aşteptat. Dar cu cine? se întreabă în sinea lor clienţii.

Deodată liniştea va fi spartă de un zumzet furios şi din caseta dulăpiorului un roi de albine vor zbura bezmetice pe pereţii de sticlă, căutând o ieşire. Mirosul lor fin însă descoperă o sursă meliferă. Pe acolo, pe undeva, se găsea licoarea dulce. Câteva albine mai perspicace părăsesc tavanul şi aterizează între coapsele nemţoaicei, apoi tot roiul, de câteva sute de albine, le urmează.

Scena creează suspans, aşteptare încrâncenată, ca şi cum s-ar fi asistat la o execuţie, dar nimic din toate temerile nu se întâmplă. Bâzâitul acela de albine flămânde, de albine furioase, se topeşte încetul cu încetul până când din liniştea reinstaurată încep să răzbată în sală cele o mie de glasuri ale Brigittei. Începuse marele spectacol, surpriza serii, surpriza secolului, marea artă a transpunerii senzaţiilor în sugestii sonore.

Albinele aveau ac, dar ele sunt fiinţe inteligente dacă ştiu să construiască faguri din celule hexagonale şi nu aveau nici un motiv să-şi înfigă acul în catifeaua albă a câmpului ce le oferea hrana lor de toate zilele. Nu,

dimpotrivă, ele şi-au înfipt trompiţa lor sugătoare în picăturile dulci căzute din cer. Se înţepeneau în cele şase picioruşe şi sugeau, lingeau, absorbeau, gâdilau, excitau. Acest cunilling apicol crea nemţoaicei o stare de cunilling uman!

Şi acum începu rolul ei de femeie în călduri. La început joacă fuga preludiană:

– Iiiieeeaaah! Ieeesssss!

Bărbaţii văd un splendid trup de femeie gustând din plăcerile sexului, dar iiieeehurile ei le umplu urechile cu atmosfera luptei ce se dă între naiadele ieşite din apă să se încălzească pe malul nisipos şi marinarii ascunşi în stufărişuri să vâneze sirene. Ţipete de spaimă, icneli erotice în încercările lor disperate să rupă plasele aruncate asupră-le, respiraţii şuierate sub greutatea marinarilor goi ce le zdrobeşte împotrivirea, apoi strigăte înfiorate de cotrobăiala mâinilor neiertătoare prin locurile lor de naştere, mâini devenite amnare de aprins dorinţe, prin simpla mângâiere şi alunecare pe cărări de mult necercetate sub pavăza valurilor. Spaimele se domesticesc, trec în alte stări, în alte tonalităţi, în gângureli de porumbiţă, în exclamaţii de joacă, în strigăte de sete, în cuvinte de dragoste, în denumiri ireverenţioase, spuse pe şleau, de-a dreptul pe arătură, cu gura plină de satisfacţia pronunţiei ce creşte presiunea în cazanul încins.

Înăuntru, Răul se bate cu Binele,

Răbdarea cu Nerăbdarea, Puterea cu Cedarea fortuită, Aţâţarea cu naşul ei, Pofta, pofta ce vine mâncând:

– Ooaahahaha! Ţine-o aşa! Nu mă lăsa!

– Sala-i în delir. În viaţa lor clienţii localurilor licenţioase şi cei care bântuiseră Europa şi cei care-şi scăldaseră poftele în Hawai sau în Hong Kong nu văzuseră un asemenea număr inventiv, o asemenea interpretare celebră, alegorică, imaginativă. Dincolo de sunetele mai excitante decât realitatea, se construiau himere cu chip de femeie, cu fecioare ademenite, cu fecioare întărâtate, cu fecioare violate, cu partide reciproce, prelungite, epuizante, făcute cu ciudă, privite cu ură, stoarse cu ultimele forţe.

Albinele, lacome, econoame, flămânde, sugeau stropii din cele mai mici orificii, scărpinau cu tălpiţele lor agăţătoare orice pliu, orice denivelare, până la cele mai ascunse cute ale complicatului aparat genital, stârnind senzaţii indescriptibile şi cu atât mai fantastice în mintea spectatorilor aprinşi de octavele înnebunitoare ale nemţoaicei. Dicu se gândea că ar putea-o folosi excelent la telefon, pe bază de abonament, pentru bărbaţii care nu pot ajunge la ejaculare decât stimulaţi de sunete erotice.

Spectacolul se prelungea benefic, albinele nu puteau fi luate de la masă decât după ce băgau în guşuliţele lor toată prada. Clienţii, şi cei mai blazaţi, incapabili de a rămâne

îngheţaţi la simfonia „Erotika”, interpretată magistral de Brigitte, trăiau momente pe cât de vinovate pe atât de sublime şi de provocatoare. Sângele înfierbântat dădea să iasă din matca lui şi, negăsind o, ieşire, umplu până la refuz spaţiile cavernoase de refugiu. Câteva perechi mai sensibile nici nu mai rezistară să vadă finalul. Se refugiară grăbite în camerele hotelului Bambus pentru a experimenta ceea ce văzuseră; nu pe Brigitte, vioara întâi a spectacolului, ci fantasmele născute din rafalele ei erotice.

Cei rămaşi locului îşi ţineau mâinile în buzunare, bărbaţii, iar femeile, sub feţele de masă trase până în cordoane... Într-un târziu, şi sfârşit de miere pe părţile erogene cele mai ascunse ale Brigittei, albinele începură să dea semne de nelinişte. Una câte una îşi luau zborul spre fagurele din dulăpior pentru a depune prada şi rezerva lor de hrană până la spectacolul de a doua zi seara. Erau dresate şi înţelegătoare chiar şi cu zvârcolirile nemţoaicei ce imita facerea lumii fără prejudecăţi, fără reticenţe, ci dimpotrivă cu tot aplombul şi talentul excepţional moştenit.

Lumina se stinge total, pe sub mese se cercetează sexul opus şi acolo unde lipsea, pe cel personal. Numărul fusese extraordinar. Dicu jubila, aşteptându-şi noua colaboratoare. Când reflectoarele se aprinseră din nou, culoare după culoare, pe arena T-ului nu se mai afla nimic.

De după cortina din pluş greu, reapărură dansatoarele, executând un nou număr de acrobaţie sexuală, dar nu mai aveau nici un haz. Erau o umplutură de program, un somnifer luat în zorii zilei.

Pe uşa de intrare a clienţilor se strecura marea vedetă a sălii, goarna ce dă deşteptarea lumii chemată la marele ospăţ. Îşi reluă locul rămas gol de la masa lui Dicu, care, de data aceasta, sincer mulţumit de prestaţia prezumtivei sale părţi contractuale, o întâmpină în picioare sărutându-i mâna care până mai adineauri mângâiase albine şi cei mai frumoşi sâni de femeie.

– Acum, directore, putem trece la afaceri! spuse ea.

– Nu cred că e locul cel mai nimerit... Sunt în acest hotel atâtea încăperi!

– Atunci să o lăsăm pentru mâine după-amiază la ora patru! - adăugă ea cu o mimică naivă care nu înţelege nimic sau înţelege totul, dar parează cu dibăcie.

– Cum doreşte doamna, marea doamnă a spectacolului din noaptea aceasta, acceptă Dicu, nu fără o nemulţumire în suflet bine mascată sub ascunzişurile sofisticatei sale bărbi de drac. Atunci să ne retragem, Brigitte! Te conduc.

La uşa apartamentului ei, Brigitte făcu o genuflexiune teatrală, plină de umor şi de înţelesuri, apoi dispăru după uşa masivă şi luxoasă, lăsându-l pe Dicu să-şi smulgă trei

peri din bărbuţa lui ascuţită, ca de ţap.

Se retrase la el în apartament (de când intrase în posesia hotelului Bambus, se stabilise definitiv în cel mai luxos dormitor, cu sufragerie, baie, vestibul şi o minusculă bucătărie), după care sună camerista de serviciu pe etaj, în noaptea aceea, o fată brunetă, cu carnea tare, tipul malaezei obişnuite să se dezbrace repede şi să participe la jocul dragostei, ca un vibrator dotat cu motor de înaltă putere.

Dicu încercă să improvizeze cu camerista, docilă în toate, poziţiile ce şi le imaginase în timpul marii imitaţii demonstrate de nemţoaică, dar nu avu nici pe departe satisfacţiile ce le visa atunci. Femeia aceasta ştia să ridice organicul banal, fiziologicul reflex în zone accesibile numai gândirii. Şi cum ştia ea să stimuleze gândirea prin gesturi şi necuvânt mai mult decât prin logo, incapabil să exprime absolutul, da, cum ştia ea să răscolească imaginativul, nici nu mai aveai nevoie de parteneră sau partener. Omul devenea unisex, fiindu-i lui însuşi suficient. O bandă sonoră cu glasul nemţoaicei făcând dragoste, putea anula orice idee de unire a sexelor. Acestea deveneau partenere cu stafia glasului ce dă foc atmosferei pe unde se propagă. Orgasmul, descărcarea, spargerea bubei ce chinuie omenirea încă de la facere se realizau de la sine.

Expedie camerista care rămăsese lungită

în spaţiul de supliciu, expunându-şi goliciunea ca pe o comoară de preţ, făcu o baie fierbinte, se biciui cu apă rece, se trânti în patul său solitar, dar nu reuşi să scape de obsesia Brigittei. Nu! El va trebui să o audă pe toate glasurile ce evocă desprinderea de efemeritatea cărnii, gemând şi urlând sub el, pe el, în picioare şi în creştet, pe masă şi în cada de baie, pe covor şi dacă s-ar putea şi pe tavan. Şi s-ar putea, dacă îşi montează o oglindă. Chiar după masă va da ordin să se monteze o oglindă încăpătoare. Adormi greu, cu o voce ce-i răsuna în memorie: Iiieeeoooaaah!

*

În timp ce barul de noapte îşi vărsa clienţii în lumina zilei, la recepţia hotelului Bambus intra în serviciul de dimineaţă domnul Andrei Albu, un bărbat cu părul ce-i conferea emblema vârstei de graniţă. De pe acest meridian, în spate se contura din ce în ce mai vag amintirea unei tinereţi tumultuoase, iar în faţă ambiţia unei rocade. Andrei Albu, dincolo de acest punct de vedere subiectiv, rămânea totuşi un bărbat în floarea vârstei, atrăgător, bine făcut, înalt, cu musculatura intactă, bine păstrată prin efort şi preocupare pentru fizicul său.

Lucrase în acest hotel împreună cu Dicu Mărăcine încă de la vârsta de 20 de ani.

Practicase o meserie destul de palpitantă, dacă te ţin puterile, chiar bănoasă, deşi avea dezavantajele ei peste care trebuiai să faci eforturi pentru a trece cu ochii închişi. Iar dacă aveai puţin noroc, puteai câştiga lozul cel mare, aşa cum îl câştigase Dicu, acum proprietarul Hotelului Bambus. Pe el, Andrei, îl ocolise. Amândoi fuseseră doi tineri săraci dar Destinul nu-i răsplătise egal, după startul luat împreună! Această nedreptate îl rodea în permanenţă pe Andrei. Dicu, născut într-un sfârşit de septembrie, luase din zodia Balanţei ce-i mai rău: obiceiul de a-şi băga nasul în toate, îngâmfarea, cinismul chiar, hoinăreala fără rost după o muncă unde să nu facă nimic, uşurinţa în relaţiile amoroase, dând dovadă de o memorie scurtă în trăirile afective. Dar se născuse atrăgător, cu atât mai periculos pentru naive, cu ambiţia de a place fără dificultate, - cu setea pentru toate plăcerile şi frumuseţile vieţii. Din cauza acestor manifestări negative, el avea să semene nenorocirea şi nefericirea printre persoanele din apropierea sa. Una din aceste persoane fusese şi Andrei Albu. De aceea Albu îl ura în secret. Dicu îi distrusese curăţenia primei lui dragoste şi-i impusese fuga din Botoşani. Dicu trebuia să plătească. Pe lumea aceasta răutăţile trebuie plătite, chiar-dacă datoria se încasează mai târziu.

Acest „mai târziu” însemna pentru Andrei 20 de ani. El aşteptase cu răbdare momentul

cel mai potrivit pentru răzbunare, adică momentul când Dicu aprecia că şi-a găsit în sfârşit împlinirea tuturor dorinţelor unui om: bogăţia şi o femeie frumoasă care să ţi-o sporească. Planul se urzise în nopţile lui de veghe în recepţia hotelului Bambus.

*

Unele fire se legaseră cu mulţi ani în urmă. Sosise acum momentul să fie reactivate. În holul hotelului era linişte. Locatarii dormeau după o noapte de satisfacţii estivale. Andrei făcu numărul ştiut şi memorat. Se auziră câteva ţăcănituri de conectare a centralelor şi, după o scurtă aşteptare în microreceptor răsună vocea cunoscută a Corinei:

– Daa, cine mă caută?

– Eu sunt, Corina! răspunse Andrei, fără să-şi divulge identitatea.

– Oh, te-am recunoscut! Ce mai nou pe la tine?

– A sosit momentul, Corina! Voi sunteţi bine?

– Atât cât se poate spune.

– Mi-e dor de tine, Corina! Sper să ne vedem în curând.

– Atunci vino prin Botoşani!

– Oo, nu! Dacă e cazul, te chem eu, la Constanţa. Sunt bucuros că ţi-am auzit glasul.

Mihăiţă ce face?

– Se pregăteşte pentru admitere la un colegiu.

– Bravo Corina. V-aţi descurcat. E şi meritul tău, nu?

– Ei, şi al mamei, care m-a înţeles... Iată că şi ea a împlinit ieri 70 de ani! Încă mai dă o mână de ajutor în magazin!

– Bine, Corina! La revedere! Mi-au intrat nişte clienţi...

– La revedere, Andrei! Mulţumesc de telefon.

Perechea intrată nu-şi divulgase încă identitatea, dar se ghicea dintr-o singură ochire expertă şi Andrei o avea, că voiajase prin grădina plăcerilor din Constanţa, fără binecuvântarea lui Dumnezeu. Femeia care-l însoţea deborda de sexualitate, lăsând-o să se scurgă prin ochii care o priveau, şi se îmbătau cu ce poate arăta o tânără la vreo 25 de ani. Bărbatul o acoperea cu grija lupului ce tocmai răpise mieluşica pentru ospăţul cel mare, la cei 50 de ani ai săi.

Andrei îi primi cu solicitudine, aceştia erau clienţi potriviţi pentru Hotelul Bambus, hotelul marilor plăceri din oraşul de la malul mării şi de la marginea vieţii tumultuoase şi hàine lăsată undeva la intrarea plină cu panouri publicitare ce te îndeamnă să trăieşti, să uiţi de toate, să uiţi chiar că trăieşti, să te risipeşti în valurile de senzaţii pe care ţi le poate oferi bogăţia şi puterea de a le percepe.

– Aveţi apartamentul 303, domnule. Băiatul o să vă aducă bagajele din parcare.

– Ascultă domnule...

– ...Andrei.

– ... Domnule Andrei, am auzit că Brigitte, marea interpretă în ale erosului, oferă un spectacol unic, plin de sugestii... Văd afară un panou uriaş. Chiar aşa e?

–Scoală morţii, domnule!

– O.K., Andrei! - şi domnul cel gras căută nesătul să mai guste o dată imaginea picioarelor însoţitoarei sale ce studia un tablou aşezată cu spatele la recepţie. O convinsese greu să meargă cu dânsul la Constanţa, şi încă n-o cunoştea în toată nuditatea ei, ce se deconspira parţial sau prin deducţii.

Andrei înţelegea temerile bărbaţilor la această vârstă şi dorinţele lor care rămân surde la trecerea anilor, aşa că-l încurajă din nou.

– Scoală morţii, domnule, şi-i mai trece o dată prin viaţă. Nu s-a mai văzut aşa ceva! E Afrodita expulzată probabil din Paradis, unde a corupt îngerii la plăceri pământeşti.

– Îmi place cum o prezinţi!

– Petrecere frumoasă, domnule, la barul nostru de noapte devenit neîncăpător.

– Oo! Pot rezerva două locuri pe deseară?

– Aveţi noroc, domnule. Se cumpără bilete cu câteva zile înainte. Dar aseară, o pereche a renunţat din motive de forţă majoră... Doamna devenise inabordabilă...”

– Înţeleg, înţeleg.

– Două sute de mii, domnule. Aveţi masa 36.

Pe la ora 12 îşi făcu apariţia în holul recepţiei şi Dicu.

– Salut Andrei! Care-i situaţia?

– Ful, Dicu, ful!

– O.K. Brigitte a coborât la micul dejun?

– I s-a servit în cameră.

– O.K.! Am dat lovitura! Vezi că astăzi trebuie să sosească din Belgrad două prospături cu pretenţii de model. Le vizionezi tu! Dacă nu merită, nici nu le mai urci la mine. A da, şi o amatoare, a cântat prin barurile din Sofia şi vrea să facă carieră aici. Să dea o probă. Dacă promite, o lansăm. 20% din valoarea contractelor ce le va obţine, timp de un an. Acestea sunt condiţiile noastre. Atât pentru azi, Andrei!

– Bine, Dicu!

Patronul hotelului Bambus, cu figura lui de mascul caprin, la vremea boncăluitului anual, se îndepărtă în aparenţă mulţumit de mersul afacerilor, dar în sinea lui mocnea un gând ce-i ardea ca un bec de veghe încă din seara spectacolului nemţoaicei. Femeia aceasta reuşise să-i răscolească toate fibrele cărnii, toate undele judecăţii lui, care hrentuise sute de fecioare până la sexagenare şi ajunsese să gândească actul sexual ca un fel de mic dejun sau un duş pentru îndepărtarea transpiraţiei. Prin apartamentul

său trecuseră zeci de stele, de el lansate în cinematografie, în case de modă, de publicitate, pe coperţile revistelor de mare tiraj ce se ţin la vedere şi în interiorul revistelor ce se servesc de sub tejghea. El, un adevărat geambaş de fetişcane cu care se pot câştiga bani, să aştepte acum la uşa unei nemţoaice trecute prin ciur şi prin dârvală, devenită subit pudică şi inaccesibilă, după ce spurcase cu sexul ei 80 de pelicule porno!

Femeia aceasta vroia prea mult, dacă nu cumva chiar totul! Era el pregătit să capituleze în faţa unei femei, după ce prin patul lui trecuseră sute şi mii şi cum trecuseră, aşa se duseră? Se opri în faţa unei oglinzi uriaşe ce împodobea un perete ce da spre salonul restaurantului şi se examină poate pentru prima oară cu spirit critic. Da, costumul negru era ireproşabil, cămaşa albă, papionul, pantofii de lac, chipul acela imposibil de-confundat cu oricare alt chip de pe Pământ, chip ce-l reprezenta atât de fidel, totul părea intangibil, dar capătul, capătul rostogolirii prin viaţă unde se ascundea? Cât mai era până acolo unde se dă în primire? Şi cui se dă în primire?

Ei bine, după-amiază va trebui să afle răspunsul de la Brigitte!

Îl primi seara, cu patru ore înainte de spectacol.

– Ce s-a întâmplat, directore? Mai vrei să adaugi unele clauze la contract? Doar l-am semnat!

Întrebarea nu-l descumpăni. Luase toate măsurile să nu fie deranjaţi. Nu se pierdea el, cu una, cu două!

– Brigitte, nu uita că sunt directorul Casei de lansat staruri. Şi o dată lansate pe orbita succesului, îmi datorează mult mai mult decât scrie într-un contract!

– Pe mine nu m-ai lansat tu! Ci, dimpotrivă, eu te lansez pe tine acum. Pe câte zile înainte sunt vândute biletele?

– Recunosc meritele tale, Brigitte. Chiar ele îmi justifică interesul ce ţi-l port.

– Ştiu că sunt atrăgătoare, dar m-am liniştit. Nu mai vreau sex. Trebuie să recunosc că în 80 de filme porno am cunoscut tot ce se poate cunoaşte şi am înghiţit pentru două veţi tot ce se poate înghiţi ca formă mărime etc. Aşa cum un soldat îşi demontează de 1000 de ori arma pentru a-i cunoaşte piesele şi le pune la loc cu ochii legaţi. Ei bine, pe mine nu mă mai interesează aceste piese. Nici funcţionarea lor.

– Dar o imiţi perfect!

– Da, directore. Vând iluzii. Şi de la ele nu te poţi îmbolnăvi de SIDA!

– Vrei de la mine un test? Mi-am făcut. E negativ.

– Nu scrie în contract, Dicu, dacă pot să te alint aşa…! Şi să-ţi dau senzaţia de intimitate promiţătoare… -puse nemţoaica punctul pe I, mişcându-şi capul ei fermecător de la stânga la dreapta.

Dicu îşi opri dâra privirilor de foc pe protuberanţele - mamare, bine puse în evidenţă, scoase la suprafaţa tranşeei ei, de unde trăgeau cu mitraliera.

– Te vreau Brigitte, din adâncul fără fund al dorinţelor mele! - spuse el imperativ.

– De ce?

– Nu ştiu!

– Cu celelalte femei ai ştiut?

– Da!

– Ce?

– Că trebuie să-mi sporesc lista victimelor.

– Eu a câta aş fi? Ai o evidenţă?

Tu ai fi ultima!

– Normal!

– Nu m-ai înţeles! Ai rămâne ultima! Eşti desăvârşirea!

– Am mai auzit acest cuvânt. Un regizor mi-l spunea mereu... Bietul de el! A murit în timp ce-mi gusta din desăvârşire. Îl supravoltasem...

– El scria scenarii, făcea film, îl inspirai. Eu ţi-l spun ca un cunoscător. Pot să-mi dau doctoratul în materie de seducţie şi desăvârşire feminină. Elevele mele dau lumii senzaţia voluptăţii.

– Profesorii mei, Dicu, au fost alţii. Tu nu ai nici o contribuţie! între noi, doar relaţii contractuale!

– Brigitte, vrei să mă ucizi?

– Oo, ştii să fii patetic? Sau repeţi un rol?

Femeia aceasta trimisă de diavol pe Pământ nu putea fi înfrântă decât prin viol, tehnică la care deţinea centura neagră.

– Am şi intrat în el! - şi începu prin a-şi dezbrăca haina.

– Vei juca singur, Dicu. Eu nu particip!

Nemţoaica rămase calmă, cu privirile ei detunătoare de ziduri, pironite pe chipul bărbatului intrat în călduri. Scena i se părea grotescă, banală, dezgustătoare. Era sătulă de bărbaţi.

– Te voi obliga! Până acum n-a reuşit nimeni să mi se opună. Ţi-o spun deschis.

Vei juca singur, Dicu! Ţi-o repet.

– Dezbracă-te!

– Nu!

– O voi face eu!

– Tu joci! Iar în spectacolul de la barul de noapte, tot tu vei juca în seara aceasta şi în serile următoare. Consideră contractul reziliat!

Dicu se opri din dezbrăcat. Avea de ales între un sezon estival care să-l îmbogăţească şi o dorinţă a lui nestăpânită. Era nebun! Şi pe deasupra caraghios, aşa cum stătea în faţa Brigittei numai în chiloţi. Începu să se îmbrace la loc, în tăcere. Femeia îl privea ca pe o insectă păroasă. Modelul lui de barbă aşezat deasupra unui trup gol îl făcea de-a dreptul comic. Chiar şi izbucni în râs.

– O faci pe sfânta cu mine? - îi aruncă el o imputaţie plină de năduf şi ironie.

– Am citit undeva că multe fete uşuratice, descoperind vanitatea vieţii, s-au călugărit.

– Ai devenit una din ele?

– Încă nu. Eu am descoperit altceva: demnitatea omului. Dar ţie îţi cam lipseşte!

– Am să mai meditez la asta!

– Ai tot timpul! Contractul nostru e pe 30 de zile. O săptămână deja s-a scurs.

Era din nou Dicu, directorul impozant, protocolar, în ţinuta lui strălucitoare. Acum părea mai puţin comic. Acum trăda doar cinism, răbufniri interne stăpânite cu arta cerută de interesul afacerilor. Se reaşeză în fotoliul din faţa Brigittei.

– Gata! M-am liniştit! - spuse el.

– Pe dracu! - observă Brigitte. Doar amâni! Ai boala în sânge!.

– Ce boală?

– Trăieşti numai prin sex şi pentru sex!

– Şi tu din el!

– Asta nu înseamnă că avem ceva în comun!

– Dacă ai vrea, Brigitte, am avea!

– Ce?

– Hotelul Bambus! Nu ţi-ar surâde?

– Trebuie să mă sfătuiesc cu avocata mea!

– La toate cererile în căsătorie, te-ai sfătuit cu avocata ta?

– Dicu! Vreau să ştiu exact pe ce-mi dau viaţa.

Hotelul Bambus şi talentul tău nu-ţi ajung?

– Lasă-mi timp să mă gândesc, Dicu!

– Până când?

– Până după spectacolul din noaptea aceasta.

– Să sper că voi trăi şi eu cu adevărat ceea ce sugerezi tu, acolo, în camera de sticlă?

– Toţi murim sperând, Dicu.

– Tot o replică din scenariile filmelor tale, nu?

– Nu! E o constatare personală.

– Şi eu ce şansă am, Brigitte?

– Parcă ţi-am spus! Vei afla după spectacol.

Se ridică maiestuos, ca o regină a lumii, - ca o zeiţă, ochii fascinau, sânii tăiau respiraţia, opreau cordul, mişcau mobilierul din apartament, rupeau zăgazurile răbdării, îndemnau la prostii regretabile, incitau animalul din om hăituit de fierbinţeli.

– Acum, lasă-mă! M-ai deconcertat. Eu îmi creez rolul cu anticipaţie, în fiecare seară. Doar vezi că nu mă repet, sunt mereu alta. Doar albinele rămân aceleaşi! Şi setea publicului meu transpus în călătorii siderale. Nu-i uşor să faci oamenii fericiţi! Am învăţat însă să o fac.

– Pe mine ai refuzat să mă fericeşti!

– Ce vroiai tu de la mine era de-a dreptul

vulgar. La ora 11 voi fi la masa rezervată nouă. Acum nu mă mai tulbura! Spectacolul trebuie să merite banii.

Dicu ieşi cu zâmbetul acela subteran care nu prevesteşte nimic bun. Da, o amânare! Nu cumva făcuse prea multe promisiuni? Ei drăcie!

Orele până la intrarea în scenă a Brigittei le petrecu într-o frământare neobişnuită lui. Cineva îl îndemna să revină la sentimente omeneşti, pe care nu le cunoscuse niciodată. Să fi fost vârsta critică, să fi fost saţietatea? Lumea nu mai avea ce să-i ofere! Să tragă la mal şi să ancoreze într-un mariaj de trecut apa vieţii într-o barcă spartă? Brigitte să fie femeia cu glasul de aur ce-i venise de hac? Don Juan părăsea scena lumii? Libertatea de a alege bucata cea mai bună? Brigitte să-i fie ultima dorinţă? Doamne, ce viaţă dusese! În urma lui o mare de victime! Dacă nu cumva de fericite! De cele mai multe ori nu poţi ajunge sus decât călcându-te pe cadavre! Fie ele şi vii!

La 11 fix, Brigitte îşi făcu apariţia în una din rochiile ei care pica de pe dânsa la apăsarea unei singure capse. Mesele pe unde trecea plecau după paşii ei, după parfumul ei, după farmecele ce rămâneau să desfete clienţii o noapte întreagă.

– Locurile complete, Dicu! - observă ea în şoaptă în timp ce se aşeza.

– Cât vei rămâne tu aici, la Hotel Bambus, aşa va fi. Uite aici mapa cu oferte!

Şi Dicu îi arătă câteva zeci de bileţele demne de studiat. Brigitte trecu repede cu privirile peste ele şi i le înapoie.

– Unii cred că se poate cumpăra orice cu bani!

– Eu m-aş oferi pe mine, Brigitte...

– Şi prin mine ai ajunge tot la bani!

– Să fim discreţi. Toţi ochii din bar sunt aţintiţi spre masa noastră.

– Sunt încântată, Dicu!

– Eu, nu!

– Oh, deja gelos?

– Nu, deja înţelept...

– De când?

– Din clipa aceasta. . .

– Opreşte-te, Dicu! Am spectacol! Nu te da în spectacol. Rămâi Dicu, directorul. După dansul acesta, intru eu. Mă vei prezenta ca de obicei?

– Nu, nu ca de obicei! Voi adăuga că începând din seara aceasta eşti logodnica mea.

– Dicu, strici totul! Publicul nu are nevoie de logodnice, de femei legate de cineva. El trăieşte cu iluzia că, printr-o minune, mă poate avea aievea! Doar-ai citit sutele de bileţele! Dacă o spui, eu voi nega! Îţi convine?

– Dar dacă ţi-o spun numai ţie, îţi convine?

– Îţi voi răspunde după spectacol. Hai, du-te pe scenă şi anunţă-mă!

Şi magnificul spectacol începu.

La jumătatea lui, Dicu părăsi barul, lăsând unui chelner un bileţel pentru nemţoaică: „Aştept răspunsul la tine în apartament”. Trecând prin holuri şi culoare, la un moment dat parcă-l zări pe Andrei cu cineva, dispărând într-un grup sanitar. Andrei? Nu credea. Îl ştia în tura de zi.

Privi în toate direcţiile şi nu zări pe nimeni. Descuie uşa apartamentului Brigittei şi intră. Avea să-i facă o ofertă convenabilă. Ea e tânără, e celebră, talentată, dar toate aceste atuuri trebuie cultivate, întreţinute şi unde? El e copt, urât, uns cu toate alifiile, însă îi oferă bogăţie, un mare hotel, o scenă unde să se afirme, o viaţă de huzur. Nu-i de ajuns? Iubire? Copilării! Vine, trece... Spera să aibă atâta maturitate pentru a înţelege esenţa vieţii: BANUL!

Cred că aţipise când auzi cheia în uşă.

Nu întoarse capul. O aştepta să-i spună ceva, un reproş, un cuvânt de acceptare a vizitei sale nocturne. După mimica feţei va înţelege dacă viaţa sa va lua sau nu o cotitură.

Apoi i se păru că aude o plesnitură seacă. În ceafă însă simţi o arsură puternică. „Sfârşitul!” mai avu timp să gândească o fracţiune de secundă, şi se prăbuşi în haos.

Capitolul II

JURNAL DE BOTOŞANI

Eu, Vrăjitoru Eamanoil, negustor de manufactură în Târgul Botoşanilor, la îndemnul unui impuls de origine necunoscută, am purces la ţinerea acestui jurnal, în ideea că micuţa Corina îşi va regăsi în paginile lui copilăria traversată în galopul anilor sub semnul marilor întrebări descifrate abia la senectute.

E drept, l-am început pe vremea când împlinise şapte ani. Parcă o văd stând ghemuită lângă peretele bucătăriei de vară şi alegând pătrunjel cu tragerea de inimă a unui om mare. Erau semne de hărnicie menajeră. Cu timpul însă, speranţele mamei de a avea un ajutor la treburile casnice s-au spulberat.

Copila creştea într-un an cât alţii în zece, creştea vreau să zic în cunoaşterea lumii. Infantilismul din comportamentul ei se topea în semnele maturizării şi într-o zi mi se mărturisi cuprinsă de o vizibilă emoţie.

– Vai, ce frumos a fost în excursia pe Dunăre! Odată a venit în cabina noastră un băiat, verişorul colegei mele.

Şi acest „vai, ce frumos” conţinea imagini de pe marele fluviu, discotecă, plimbări nocturne pe puntea vasului cei purtase până în Deltă, mână în mână sau chiar, pe după gât, cu toată gama de timidităţi întâlnite pe la poarta adolescenţei, intimităţi puerile sugerate de pelicula aceea de miere ce i se scurgea din priviri pe obrajii învăpăiaţi de deliciul amintirilor.

Sub bluza albă cu care mergea la şcoală, palpitau două porumbiţe zvăpăiate, ce încercau să spargă cu ciocul vârsta copilăriei, aşa cum puiul din ou îşi perforează singur descătuşarea din coaja ce-l împiedică să iasă din captivitatea miraculoasă a facerii.

Sincer să fiu, m-am speriat de miopia mea de până atunci. Aveam lângă mine deja o fată apărută din senin. Fetiţa aceea mică, de la începutul acestor amintiri, dispăruse cu tot cu pătrunjel, după care, ţine-te bine, nu aduce anul ce aduce ceasul, ei da, şi ceasul adusese în capul ei o seamă de întrebări dintre cele mai interzise. De obicei, părinţii nu răspund la asemenea curiozităţi precoce şi bat câmpii pe aripile fanteziste ale unei berze tradiţionale şi extrem de prolifice, campioană în creşterea natalităţii.

Dar cu Corina n-au ţinut fantasmele semi-pedagogice. Ea m-a întrebat de-a dreptul:

– Spune-mi, tăticule, pe tine tot aşa te-au păcălit bunicii mei? Cât de proşti pot fi unii copii!

Cum să înghită o poveste prăfuită cu o barză pe post de cărăuş sau de moaşă, când, cu o zi înainte tocmai zărise prin grădina vecinului nostru cum se concepe un căţel! Dulăul cocoţat pe viitoarea mamă tocmai îi introducea ceva pe sub coadă, cuprins de o grabă spasmodică. Mai mult ca sigur că scena reprezenta actul sexual pomenit pe stradă de oameni lipsiţi de educaţie aleasă, dar buni cunoscători ai fenomenului.

În inocenţa ei îngerească chiar îşi însuşise imprecaţia asta voluptuoasă încă din excursia pe Dunăre, uimindu-mă de francheţea cu care o „împuşca” printre buzele ei subţiri. Primul „împuşcat” din casă s-a întâmplat să fiu chiar eu, fetiţa închipuindu-şi că mă fericeşte cu o drăgălăşenie lexicală mai pitorească.

Neaşteptata „împuşcătură” peste timpanul sclifosit al urechii mele educate, m-a făcut să mă clatin în eul meu didactic, iar riposta ce se aprinde în noi la auzirea imprecaţiei, cu greu am putut să mi-o înăbuş. Corina revărsa de pe chipul ei de şoricel atâta naivitate şi atâta plăcere încât m-am decis ca, deocamdată, să nu i-o întunec cu preceptele mele de modă veche.

Am zâmbit doar mânzeşte, acceptând imprecaţia ca un nou semn adăugat procesului de maturizare, cam vulgar, dar totuşi semn!

Cam deocheat, dar suficient pentru a înţelege exact ce făceau câinii aceia în grădina vecinului. Şi dacă mai adăugam la informaţiile mele de observator al procesului formativ al Corinei şi faptul că într-o zi zărise în tufişurile parcului prin care trecea spre liceu, un exhibiţionist arătându-i ce arată aceşti bolnavi mintal incapabili să-şi satisfacă altfel cerinţele trupeşti, n-aş mai avea nici o îndoială că fetiţa luase deja cunoştinţă, prin comparaţii cu dragostea câinească şi asociaţii de idei, de procesul fiziologic pus în spatele bietei berze!

Eram mai mult decât sigur că mitul acestei poştăriţe zburătoare se spulberase cu totul. Ce să mai vorbesc de „iluminarea" permanentă ce i-o administra televizorul, unde bărbaţii şi femeile, după ce se sărută, cad unul peste altul şi gem într-o tonalitate departe de a trăda o durere! Ci dimpotrivă, ceva foarte special.

În sfârşit, la cele mai multe întrebări interzise, Corina găsi răspunsuri clare în albumele porno, ce i le-au pus la dispoziţie cu un rânjet suspect pe buze, verişorii ei mai mari cu patru anişori.

– Dar e de-a dreptul greţos, tati, - îmi mărturisi într-o zi, considerând că-i sunt un confident destul de discret pentru a nu reclama mamei cu ce se delectează fata ei, în lipsa unei supravegheri părinteşti! Şi dacă mă gândesc bine, după vizionarea unui album porno, te poţi considera edificat în problemă,

absolvent al facultăţii de sexologie, cu studii complete pentru a trece prin viaţă fluierând, fără emoţii. Mă întrebam dacă fetiţa asta cu porniri spre corpolenţe feminine a absolvit-o prea devreme sau prea târziu! Nu, nu-mi puteam răspunde. Şi fără să vreau am început să scormonesc prin amintirile mele adolescentine. Am dat înapoi anii, întâmplările, până la primele manifestări interzise, şi am constatat cu stupoare că fetiţa mea Corina fusese ţinută în ignoranţă mai mult decât ar fi fost ea capabilă să înţeleagă!

Cunoaşterea adevărului despre om a ajutat-o mult să descifreze ce se întâmplă în realitate pe micul ecran. Într-o seară, aflându-ne toţi trei cocoţaţi pe canapea, priveam povestea unui regizor renumit prin plasticitatea imaginilor. Eroina, cu cărnurile dezvelite, aşteaptă întinsă pe pat erecţia iubitului. Acesta însă se inhibă, fiind probabil un începător şi nu se grăbeşte să o asalteze. Corina, care se visa în locul actriţei despuiate, îşi pierde capul şi incitată strigă spre televizor:

– Hai, măi prostule, mai repede!

Maică-sa se uită la mine lung, peste capul ei înfierbântat, şi eu invers...

Şi iarăşi: zuuurrr! cu amintirile înapoi şi eu şi „barza”. De acolo, din depărtări, ne întoarcem spăşiţi, cu ochii plecaţi, apoi înlăcrimaţi. Fata noastră crescuse până acolo, sus, unde se considera îndreptăţită să strige: „Hai, măi prostule, odată!”

Poate e mai bine să ştie singură, decât să o iniţieze altcineva!

*

Casa părintească a devenit pentru Corina un simplu adăpost pentru trup. Fiinţa ei eterică bate drumurile marilor descoperiri adolescentine, drumurile primilor iubiri. Am aflat din întâmplare printre caietele ei de şcoală nişte însemnări destăinuite numai hârtiei.

„Azi am fost la cinema cu Andrei. Priveam ecranul cu povestea aceea de dragoste, dar mai mult mă obseda a mea. Receptam toate micile mişcări de pe scaunul alăturat, respiraţia, mutarea unui picior, a unui deget, totul. Era EXTRAORDINAR! Spre nefericirea mea, filmul a durat prea puţin! Trebuia să ne despărţim. Dar lasă, şi mâine e o zi!"

*

9 septembrie, 19...

Plec la şcoală decisă să fiu mai curajoasă. Mă parfumez din belşug. Orele sunt obişnuite, curg de la sine, doar diriginta ne spune ceva care ar trebui să mă intereseze: „E bine să vă alegeţi prietenul dintre mai mulţi băieţi cunoscuţi şi nici într-un caz nu trebuie să vă

opriţi la primul întâlnit!" Pedala exact pe cazul meu. Îl mai aveam, aşa mai apropiat, şi pe Dicu.

El învăţa în altă clasă, dar mie îmi plăcea Andrei.

Avea toate calităţile ce mă interesau: bun simţ, politeţe, respect, înţelepciune, se îmbrăca elegant peste o musculatură tot atât de frumoasă ca şi sufletul său..

Astă noapte am visat că stăteam cu capul pe genunchii lui şi el îmi mângâia părul. Eu i-am răspuns apoi ridicându-mă şi sărutându-l, şi mângâindu-l, la rându-mi. Mă simţeam atât de bine încât m-am deşteptat cu o stare irascibilă. Aş fi vrut să dorm şi să visez mai departe cum îl mângâi, cum mă mângâie.

*

20 septembrie, 19...

Azi, după orele de şcoală am făcut o plimbare de-a lungul râului ce spală marginea oraşului. Parcă pluteam pe apele lui. Andrei mă ducea de mână. Dar a fost numai atât. Sunt şi eu, desigur, vinovată. Ce să fac dacă nu-mi pot înfrânge timiditatea? Sunt timidă, dar şi respingătoare. Când m-a cuprins pe după gât, i-am aruncat o privire care l-a făcut să-şi retragă braţul imediat. În sufletul meu însă mă dăruiesc lui cu totul! Aş vrea să-mi înfrâng privirea asta a mea ce îngheaţă timidele avansuri, să o înlocuiesc cu

bunăvoinţă, ceva însă, sădit acolo, în mine, mă opreşte de la gesturi necontrolate, pe care alte fete le fac cu dezinvoltură.

Adorm târziu cu speranţa că mâine va fi altfel, voi fi altfel...

*

20 octombrie, 19...

Mâna mea nu a mai putut scrie un cuvânt după moartea bunicului. Stau şi privesc cerul înstelat. Să fi ajuns el pe acolo? Mă simt minusculă. Câtă luptă poate avea loc într-un organism atât de insignifiant ca cel omenesc! Planetele, cât sunt ele de mari, au totuşi o mişcare regulată, prestabilită, or în sufletul meu nu-i nici o ordine! Simţăminte ciudate se bat cap în cap. Viaţa mi se pare nedrept de scurtă, deşi am împlinit abia 16 ani. Ar trebui sa ne bucurăm de ea secundă cu secundă, să o simţim, să n-o lăsăm să treacă pe lângă noi, pentru că este foarte preţioasă, unică. Adesea bucuriile ne ocolesc. Noi le întindem mâna, dar ele se îndepărtează. Mai curând ne copleşesc suferinţele, fără să ne ceară voie, fără să ne întrebe dacă suntem pregătiţi să le suportăm. Moartea bunicului a venit ca un trăsnet din senin. Am rămas încremenită de intensitatea tristeţii ce mi-a produs-o acest fenomen. Lacrimile mi s-au declanşat mai târziu. Le simţeam prelingându-mi-se pe corp, în jos, până la rădăcină, şi am crescut! Acum

sunt mai mare. A intervenit ceva nenumit în felul meu de a gândi, mai matur, poate mai matur decât la adulţi. Rămân acum indiferentă la cuvântul MOARTE. Nu mă mai impresionează. Înţeleg prin el ceva foarte firesc de care nimeni nu poate scăpa, nu se poate refugia nici măcar în cosmos, pe unde se află poate bunicul meu, dar nu viu! Am început să-mi imaginez toată familia în sicrie. O scenă groaznică! Stăteau toţi la rând pe catafalcuri: bunici, părinţi, mătuşi, verişori şi la urmă chiar eu! Pentru că la sfârşitul ciclului voi sta şi eu acolo, ca ultima venită pe lume. Unde sunt visele noastre frumoase? Iubirea, familia, fericirea? Dacă totul se termină în cimitir?!

Deocamdată sunt foarte tristă, nervoasă, revoltată împotriva soartei, de cineva orânduită ca să fie dramatică. N-ar trebui să disper în momentele grele. Timpul trece, lacrimile se usucă sub căldura soarelui de mâine care sper să-mi zâmbească.

Decid să mă culc, să scurtez timpul până mâine când voi lua hotărâri importante. Andrei trebuie să mă scape de această stare insuportabilă.

*

21 octombrie, 19...

După cursuri am stat pe o bancă în parc. Ţinuta mea de doliu purtat după moartea

bunicului, îl ţinea pe Andrei departe de mine, exact când eu îl doream mai apropiat. Ne-am despărţit confuz. El nu-mi spune nimic, eu nu pot să-i spun ce simt...

Cel mai greu lucru este să mă confrunt cu realitatea. Raţiunea refuză să găsească o cale de acces prin toată această negură ce-mi invadează sufletul. Mă las în voia soartei, aşa cum te laşi pe creasta unui val ce goneşte spre mal. Poţi fi sigură de intenţia lui?

Încerc să trăiesc atentă la ce mi se întâmplă. Simt că mă interesează acest băiat cuminte, tăcut, ce mă soarbe din priviri, dar, spre nemulţumirea mea, îndrăzneala lui se rezumă la atât. O singură dată şi-a coborât ochii pe sânii mei ce creşteau peste marginea decolteului, aşa cum o pâine dospită se revarsă din tavă. A avut o tresărire nestăpânită şi un fel de spaimă ce i-a alungat ochii tocmai în vârful unui copac!

Mă copleşeşte o insatisfacţie. Mă întreb ce vreau de la viaţă, ce vreau de la Andrei, ajung să nu mă mai înţeleg. Cine ar putea să mă scoată din această stare? Poate că diriginta avea dreptate când ne spunea să nu ne oprim la primul venit pe lângă noi. Să ne mai încercăm norocul şi cu alţii. Poate mai cu iniţiativă, mai cu îndrăzneală... Vai ce pot scrie! Ce-mi trece prin minte?

Vreau să cred, Andrei, că poţi fi un astru ce mă încălzeşte cu razele calde ale sufletului său, că eşti un vânt ce-mi dezmiardă pletele

cu adierile sale, că eşti un copac puternic ce mă adăposteşte de furtunile ce-mi zbuciumă inima! Vreau să cred că eşti Dunărea să-mi pot undui trupul în valurile tale, că eşti iubitul meu, să mă poţi îmbrăţişa!

*

22 octombrie, 19...

Este adevărat, nu ne dădusem întâlnire în parc, pe aceeaşi bancă ferită de privirile indiscrete, dar eu m-am dus şi l-am aşteptat. Dacă m-ar fi iubit cât de cât, ar fi venit să bea din atmosfera unde arsesem cu o zi înainte, ar fi fost adus de o chemare interioară ce te mână pe locul unde au păşit fiinţele iubite. N-a fost să fie aşa. Ba mai mult, nici nu am fost lăsată să meditez singură, în preajma băncii şi copacilor martori.

Da, a trecut pe acolo Dicu cu un grup de băieţi gălăgioşi. I-a părăsit şi a venit lângă mine, aşezându-se foarte aproape, atingându-mi coapsa. Un fior îmi străbătu piciorul. Din inconştient, răsună glasul dirigintei. Mereu mă urmăreşte sfatul acestei profesoare: „Mai încearcă şi cu alţii!" Dar eu îl iubesc pe Andrei! „Aştepţi pe cineva, Corina?" „Ei bine, da, aştept." . „Pot rămâne puţin?" „Dacă nu ai altceva mai bun de făcut!" „Cred că a rămâne este lucrul cel mai bun... „Vrei să-mi spui ceva?" „Mă interesezi, Corina!" „Să iau asta drept o declaraţie de dragoste?" „Aş tine

foarte mult!" „Iubesc pe altcineva, Dicu!" „Da, dar el nu vine..." „De unde ştii?" „L-am văzut pescuind la un kilometru mai sus." „Da? Şi cum îl cheamă?" „Andrei."

Am amuţit. Înseamnă că ne urmărise, dar mai înseamnă şi că-l interesez.

M-am ridicat să plec. M-a condus până acasă. A încercat să mă ţină de mână. Nu l-am lăsat. Era prea devreme. Deşi mi-a plăcut că a încercat. Înseamnă că pot fi o atracţie!

*

23 octombrie, 19...

„Andrei! -l-am întrebat a doua zi într-o pauză. Cât peşte ai prins ieri după masă?"

„Ce peşte? De unde peşte?"

„Doar ai fost la pescuit, nu?"

„Bineînţeles că nu! Cine ţi-a spus?"

„Dicu."

„Te-ai întâlnit cu el?"

„Nu! El m-a descoperit..."

„Cum? Unde?"

„N-aş fi vrut să-ţi spun dar, în sfârşit, chiar dacă voi fi caraghioasă! Ştii, de obicei primul pas îl fac băieţii..."

„Ce pas? Ce vrei să spui?"

„Am fost în parc, la banca unde stătusem cu o zi înainte. Mi-am închipuit că vei veni iar nechemat de nimeni, dacă te-ar fi atras cineva într-acolo!"

„Corina, să ştii că ţi-am simţit chemarea... încep să cred în telepatie."

„Numai în ea?"

„Gata! Deja am vorbit cam mult..."

„Şi ce a vrut Dicu de la tine?"

„Ce vor, de obicei, băieţii!"

„Corina! Eu... oh, deja sună! S-a terminat pauza."

„Andrei, vrei să mă conduci după masă la cimitir?"

„Voi trece să te iau."

Oare de ce trebuie să sufăr dacă n-am nici o vină? Aş întreba-o pe mama, dar ea mă priveşte cu atâta suspiciune. Plâng. îmi plânge spiritul! Vreau să merg la mormântul bunicului, să-i spun ce mă doare. El m-ar înţelege. Să-i povestesc în gând de dragostea mea, să i-l arăt pe Andrei...

M-a aşteptat la colţul străzii. Am cumpărat trei lumânări şi iar am mers de mână până la cimitir.

Trec de la tristeţe la fericire, atât de repede încât mă sperii de propria mea stare. Mă zăpăcesc. Nu mai sunt eu. Este atât de bine să-l simt lângă mine!

Aprindem lumânările împreună. El pune pe ţărâna proaspăt greblată o floare. Ne privim în tăcere. Suntem generaţia următoare. Mă rog în gând pentru sufletul bunicului. Parcă mai ieri mă ducea în spate, călare pe gâtul lui ridat. Realizez cu toată fiinţa mea fuga timpului şi fuga sufletului meu. Dintr-un tufiş

alăturat se desprinde o frunză şi valsează până pe mormânt. Era, cred, un trimis al gândurilor ce se desprind din mine, din copacul vieţii mele. Am nevoie de o mângâiere, de un sărut imediat, înainte de a mi se scutura toate frunzele! L-aş ruga pe Andrei să mi-l dea, ca pe un fel de legământ lângă spiritul bunicului, dar mi-e frică să nu descopăr gustul cărnii şi să nu-mi mai placă.

Ne-am întors acasă tăcuţi. Andrei tace tot timpul Dacă eu nu-l întreb ceva, el nu scoate un cuvânt. Mă priveşte doar, într-un anume fel, ca şi cum ar face-o pentru ultima oară!

*

24 octombrie 19…

Îmi fac însemnările după ce mi-am terminat temele. Nu ştiu de ce-mi vine mereu să plâng. În clasă sunt printre primii, profesorii sunt-mulţumiţi de mine, dar eu nu. N-aş vrea să scriu ce simt, dar m-aş tăvăli pe jos. Mă apăs cu palma pe locul acela, unde mă simt aşa de bine când îl mângâi, dar mă abţin să o mai fac, să mai visez că o fac cu cineva drag. Mi-e dor de realitatea crudă! Oare sunt pe cale să înnebunesc?"

*

Era clar. Fata mea intrase în criza primelor

manifestări ale adolescenţei. N-o putea ajuta nimeni. La această vârstă, ori suferi ca o floare neudată, ori te laşi purtat la vale de şuvoiul dorinţelor! Avantaje şi de-o parte şi de ala. Dezavantaje şi de-o parte şi de alta! Ce pot face părinţii decât să-şi păcălească odraslele cu amânări? Cu îndemnuri la răbdare! De o bună bucată de vreme se închide în camera ei şi ascultă muzică. Mi se pare că şi dansează cu cineva în imaginaţia ei. Dacă-i face bine, las-o să danseze!

Ce ne deranjează pe amândoi, pe mine şi pe maică-sa, este grija exagerată pentru cum arată. Uită să mai plece din faţa oglinzii. Adesea schimbă 3-4 toalete până ce consideră ea că a atins perfecţiunea, că fiecare buclă e la locul ei, că marginea fustei bate unde trebuie pentru a frapa, că fundul pantalonului exprimă optim conţinutul. Cine o îndeamnă să-şi ascută mijloacele de seducţie şi până unde vrea să valorifice cuceririle?

Pe măsură ce îmbătrânim uităm tot mai mult cât de nebun e Eros, cât de insistent şi cum nu se linişteşte până ce nu-şi obţine porţia lui de senzaţii!

Ieri am văzut-o pe Corina plimbându-se cu Andrei. Azi cu altcineva, cu unul Dicu. Ori ea nu-i decisă, ori ei încă nu s-au înţeles!

Nu aş putea preciza, fiindcă însemnările Corei nu au mai continuat.

*

Trei zile am fost după marfă la Cluj. Când m-am întors am găsit-o pe Corina foarte abătută. Mima normalitatea, dar sub înfăţişarea ei întunecată se ascundeau probleme grave. Maică-sa n-a putut scoate nimic de la dânsa. Eh! Hai să-mi văd de prăvălia mea! Fiecare generaţie îşi clădeşte propria ei experienţă. N-ai decât să o priveşti de la distanţă!

*

Vrăjitorul Emanoil n-a privit nimic. Vrăjitorul Emanoil, tatăl Corinei, a aflat, dar mult mai târziu decât ar fi trebuit, ceea ce n-ar fi trebuit să afle. Vrăjitorul Emanoil nu-i decât un negustor ce îmbracă lumea pe dinafară, atât şi nimic mai mult. Ce se întâmplă cu dânsa habar nu are. El ştie că munceşte cinstit, îşi face planul de vânzări şi priveşte la spectacolul vieţii. Alţii au murit şi nu li s-a răspuns la nici o întrebare... Astăzi am o spiritualitate defetistă. Aş dori să părăsesc văgăuna asta depresivă în care am intrat. Corina îmi stă însă ca un ghimpe pe creier. Nici măcar nu a reuşit să-şi termine şcoala. A învins-o şcoala vieţii! A fost mai puternică. N-a mai avut răbdare! A cuprinsese teama că va rămâne neîntrebată. Corina, Corina! Biata mea fetiţă! Poftim! Acum ai aflat ce este viaţa? O

pramatie, asta este!

Şi eu nu am putut să-ţi spun la timp! Iar când am aflat că ai aflat era prea târziu! Filele tale de jurnal, bine ascunse în arcurile somierei, nu ştiu dacă mai folosesc cuiva. Poate fiului tău sau fiicei tale, când vor fi mari şi vor avea aceleaşi probleme. Le transcriu conştiincios. O dublură nu strică niciodată.

*

„Suport din ce în ce mai greu ideea că sunt o handicapată. Mă cuprinde o teamă bolnăvicioasă că nimeni nu are nevoie de mine. Colegele mele au de mult câte un prieten, merg la petreceri scandaloase. Aş vrea să le însoţesc măcar o dată să văd ce fac, să văd cum e, să nu rămân în afara generaţiei mele cu firea asta idioată:

Andrei mă pândeşte de la distanţă. Pare că îl interesez din ce în ce mai mult. I-am surprins privirile pe genunchii mei goi, într-o pauză dintre ore.

Pe culoarele şcolii, l-am întâlnit pe Dicu. El învaţă într-o clasă alăturată. M-a abordat foarte direct:

„Corina! Sâmbătă, Tudor, colegul meu, dă o petrecere. Părinţii lui nu vor fi acasă..."

„Ooo! libertate deplină!"

„Dacă ai vrea să vii cu mine! Te-aş lua cu motocicleta de la colţul străzii. Poţi spune-

acasă că-ţi faci noaptea la aniversarea unei colege, nu?"

„Nu ştiu, Dicu, o să mă mai gândesc!"

Ar fi fost prima mea evadare şi primul meu răspuns la o invitaţie îndrăzneaţă. Mă săturasem de atâtea aventuri nocturne, cu fel de fel de bărbaţi, petrecute doar în imaginaţia mea, de atâtea mângâieri peste sâni şi peste sex, care erau, de fapt, ale mele... Nu mai puteam suporta starea aceea explozivă în care mă trezeam dimineaţa, de parcă aş fi avut un capac înşurubat, care bloca o sticlă cu un conţinut de care aş fi vrut să scap. Mă săturasem şi de cuminţenia fetei de aproape 17 ani decisă să se comporte ca la 17 ani! Dar mă comportam eu ca la 17 ani?

Mama şi tata au făcut ochii mari când le-am spus că sâmbătă aş vrea să lipsesc de acasă. M-au privit plini de teamă, s-au privit şi între ei. „Nu ştim dacă e bine să rămâi peste noapte la Maricica! Mai gândeşte-te!"

M-am gândit şi a doua zi i-am răspuns şi lui Dicu: da, poate veni să mă ia la şase fix. Nu consideram această acceptare drept ceva periculos şi nici un fel de trădare a lui Andrei.

Simţeam că mă iubeşte în felul lui, mă legasem şi eu de el într-un fel dureros. Eu nu ştiam că dragostea doare. Şi parcă nici nu doream să mai sufăr. Mă împiedica să mă concentrez la lecţii.

Admiteam cu bună ştiinţă un rău. Nu cred că era sănătos!

Dicu a fost foarte punctual. Mi-a adus şi mie o cască. Parcă eram doi cosmonauţi. Alergam cu o viteză moderată pe străzi. Eram cuprinsă de o senzaţie nemaiîntâlnită. Mă ţineam de el cu braţele încrucişate pe centura lui. Când mi-am dat seama că ieşisem din oraş l-am întrebat unde avea casa prietenul lui.

„Nu mai avem mult. La patru kilometri de aici".

Casa unde m-am oprit semăna cu o clădire de fermă .Şi chiar asta şi era. Avea grajduri, hambare, remiză de maşini agricole. Ne-a întâmpinat un băiat blond, înalt, ochi albaştri, zâmbet misterios. Tudor Lepşa - îmi spuse el că se numeşte. O muzică heavy se auzea dinăuntru şi când am intrat, câteva perechi dansau înlănţuite.

Intram într-o lume a mea, într-o lume a vârstei mele cu dorinţele şi misterele ei încă nedescifrate de mine. Am făcut cunoştinţă cu toţi fără să le reţin numele fiecăruia. Dicu îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei. Băieţii deveneau teribilişti pe măsură ce consumau alcool. Dicu mi-a dat o ţigară:

„Trage şi tu, dacă vrei să cunoşti Paradisul!"

„Nu fumez, Dicu."

„Ştiu, Corina. Dar asta nu-i o ţigară propriu-zisă. E doar un paşaport de trecut în ţara plăcerilor nelimitate." .

„Mă sperii, Dicu!"

„Dacă nu te vei simţi bine n-o să mai

fumezi. Dar acum încearcă!"

„Ce e, marijuana?"

„Aşa ceva.."

Mi-o aprinde. Stăm retraşi într-un colţ al sălii mari, mobilată simplu, anume parcă pentru întâlniri numeroase. Şi ceilalţi, perechi, discută în şoaptă acum, trag fumul în piept şi-l aruncă în sus.

„Toţi fac la fel ca noi, Dicu?"

„E ora când încep călătoriile..."

Dicu îmi dă să beau ceva incolor. Ştiu că m-a usturat gâtul şi că muzica a pornit din nou.

„Îl mai iubeşti pe Andrei?- mă întrebă el fixându-mă provocator."

„Încă, Dicu."

„Atunci, cum de ai venit cu mine aici?"

„Vreau să văd, Dicu, ce se întâmplă cu sentimentele mele, cu starea mea devenită de nesuportat în ultima vreme. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine!"

„Nici cu mine, Corina! În seara aceasta aş vrea să păşim în viaţă, aşa, ca peste o punte aruncată peste o prăpastie..."

„Nu-i prea îngustă pentru două persoane?"

„Dacă vrei, poţi merge înainte."

„Să mă consider urcată pe puntea aceasta misterioasă?"

„Sigur, Corina, dacă ai imaginaţie. Mai trage un fum şi o să-ţi sporească."

„Încep să o disting. Trebuie neapărat să urcăm?"

„Nu există altă cale de a trece prin viaţă decât pe aici... Dacă am ajuns totuşi în faţa ei!"

„Mi-e teamă, Dicu!"

„Mai trage un fum, profund. Termină şi băutura! Îţi va creşte curajul."

„Crezi, Dicu?"

„Sigur, Corina, dă-mi mâna! Primii paşi sunt mai greu de făcut. Primii paşi... înţelegi?"

„Mă clatin, Dicu!'

„Te sprijin eu, Corina...!"

Mă cuprinde în braţe şi mă sărută pe gură, scurt. Un fior nedesluşit îmi trece prin piept. Privesc în jur înspăimântată. Mă săruta pentru prima oară un băiat. Ceilalţi se distrau la fel... Ceva mi se înmoaie în mine, trupul mi se destinde pregătindu-se, parcă, să zboare. Încerc să mă desprind de Dicu, dar el ţine să rămânem aşa...

„Vreau acasă, Dicu!"

„E înaintea noastră la capătul celălalt al punţii. Trebuie să te descurci singură! Termină ţigara, apoi te voi însoţi."

„Traversând-o n-o să mi se întâmple nimic rău, Dicu?"

„Te-am adus aici să ţi se întâmple numai bine."

„Atunci treci tu înainte! Bărbaţii deschid drumul prin hăţişurile dese..."

„Abia acum îţi văd bine buclele de aur ce-ţi învăluie chipul. Şi ochii ca cerul de deasupra noastră. Cum e cerul vieţii, Corina?"

„Neapărat senin, Dicu, şi albastru."

„Apropiindu-te, gustându-ţi gura, abia acum te descopăr mai bine, Corina!"

„Ai grijă să nu cazi de pe bârnă, Dicu! E atât de îngustă şi de scurtă!"

„Să ne grăbim, Corina! Abia am făcut primii paşi. Hai să dansăm!"

Dansăm lipiţi. Căldura trupurilor noastre îşi dă mâna, se contopeşte. Ceilalţi nici nu mai există pentru mine. Dicu mă ameţeşte şi mă răscoleşte.

„Te vreau, Corina!"

„Sunt aici, Dicu, cred pe la mijlocul punţii..."

„Sub noi e hăul, Corina!"

„Mă clatin, ţine-mă!"

Îmi descheie bluza. Un sân se revarsă în afară. Mi-l sărută cu delicateţe. Mă înfior toată. Aşa e dragostea?

„Eşti o comoară de fată, Corina! Ai carnea dulce."

„Buzele tale mi-o îndulcesc.."

„Sunt fericit că ai venit cu mine, Corina. Atât de fericit încât puntea de sub noi a devenit un nor..."

„Eşti romantic, Dicu!"

„Am să te ridic în braţe, Corina. Cu tine zbor peste bârna asta nenorocită şi pustie..."

„Ştii ceva, Dicu? Parcă am scăpat, nu ştiu cum, de obsesia înspăimântătoare a sfârşitului ei. Să nu ne grăbim. Nu-i rău pe aici! Plutesc! Nici n-o mai ating!"

„Dacă te ţin eu în braţe!"

„Fără tine, traversarea îmi devenise un calvar!"

„Începi să descoperi sensuri esenţiale, Corina! Să te desprinzi de banalitatea unei punţi pustii, ca un cimitir!"

Cuvântul acesta m-a trimis imediat cu gândul la bunicul şi de acolo, din mormânt, parcă mi-a trimis un sfat bătrânesc: trăieşte-ţi viaţa, Corina! Scuipă pe prejudecăţi! Ascultă-ţi dorinţele. Dumnezeu ni le-a dat încă de la „facere „ Nu te-ai întrebat de ce?

„Cu tine, Dicu, puntea nu mai e pustie. Abia acum descopăr partea frumoasă a vieţii."

„Începi să vii de acasă, Corina!"

La un moment dat sala aceea devenise pustie. Doar eu cu Dicu, ce-mi strângea între buze gurguii; sunt din ce în ce mai ameţită şi mai vizitată de fiorii ce-mi brăzdează trupul din cap până în picioare. Mă cuprinde o năduşeală dulce.

„O să mă prăbuşesc, Dicu! Nu ştiu de ce tremur?

„Sub noi e pământul, Corina! Mai jos nu poţi cădea!"

„Ba da, ba da! Ce ştii tu?"

„Dar tu?"

„Mă pot prelinge ca o apă, spre alte orizonturi, cu ochi, şi cu picioare... Sunt o tiparniţă blestemată să întreţin arderea..."

„Ai focul sacru, Corina! Eşti însăşi inima acestei bârne pe care ne clătinăm.. Şi pe care păşim spre nu ştiu unde! Eşti izvorul ce-ai putea răcori arşiţa din mine!"

„Oh, ce romantic, Dicu!"

„Unduieşte-ţi dragostea potolitoare peste seceta ce-mi usucă glasul, vederea, răsuflarea...!"

„Te-aş aprinde şi mai tare, Dicu!"

„Nu-mi pasă! Mă înăbuş, explodez!" Mâinile lui mă caută peste tot, mi-au scos sutienul.

„Dicu! Ne vad ceilalţi!"

„Unde-i vezi tu pe ceilalţi? Sunt de mult prin ascunzişuri!"

„Dicu! Ce faci cu mine?"

„Este acolo un loc retras. Hai! Să ni se dezvăluie misterul din noi! Ce ne vrăjeşte şi ne uimeşte, ce ne cheamă spre faţa lumii nevăzute..."

El mă ducea în braţele lui puternice spre un loc probabil dinainte convenit cu prietenul lui, gazda. Nici un por din fiinţa mea toropită nu se opunea.

„Ce bine-i să ai aripi, Dicu, bâiguiam eu din ce în ce mai plecată din realitate. Să zbori peste umbra punţii proiectată peste fundul

prăpastiei...”

„Tu, Corina, îi mai vezi umbra?”

„Nu ştiu, Dicu, aşa mi se pare... Sau, poate, dunga aceea neagră din văgăuni sunt eu...!”

„Poate visezi, Corina, ca şi mine. Te-am dorit aşa de mult şi acum te dezbrac...”

„Ce faci, Dicu? Ce faci? Spune-mi şi mie!”

„Visez, Corina! E visul seminţei să devină floare...”

„Oh, ce romantic!”

„Corina, îmi pierd răbdarea... Te vreau!”

Nu prea mai ştiu ce se întâmplă. Cred că m-a lăsat goală şi m-a aşezat pe ceva. Coapsele mi se mângâie apăsat şi mi se desfac din strânsoarea lor instinctivă. Cred că şi-a făcut loc între ele genunchiul lui Dicu, gura lui mă caută peste tot şi mă excită. O forţă mai puternică decât voinţa mea anulată de alcool mă domină şi mă îndeamnă la excese nechibzuite. Asta analizez acum, când scriu, când reconstitui, atunci nu reacţionam în vreun fel. Sigur mi se pusese ceva în pahar...

Cineva s-a strecurat în mine, un fel de neastâmpăr asasin ce-mi smulge eul şi-l înlocuieşte cu un vid de voinţă şi un centru iradiant de dorinţă, o dorinţă care mi se cuibărea adesea, în nopţile mele albe, la baza pântecului. Cordonul acela al decenţei, al fricii, ce mă îndemna altădată la rezistenţă, acum se rupe şi biata mea fiinţă îşi lasă

sufletul în braţele instinctelor, nu de mine chemate şi puse acolo să mă chinuie...

Asist neputincioasă, aproape asfixiată la funeraliile stăpânirii de sine şi mă hrănesc cu efluviile de oxigen aromat ce irumpe din buzele lui Dicu. Ajunsese acolo unde nimeni nu m-a atins până acum.

Trăiesc aproape adormită o stare de extaz. Timpul murise în delirul obsesiei, în braţele întrebării ce mă asasina de la 13 ani: oare cum, oare cum e? Vreau să ştiu o dată! Senzaţia erotică mă domină fără să mai pot judeca cum e. Ştiu că tremuram toată, că ţineam în mână sexul lui Dicu ce mă căuta nebuneşte. Pofte glandulare, mai puternice ca niciodată, îmi zguduie trupul, pofte venite probabil din spaţiul secret al apariţiei pe Pământ. Bobocul roşu, înfrigurat de necunoscutul aşteptării, înfloreşte, îşi deschide petalele, ca o gură de vulcan, şi Dicu, la fel de transfigurat, intră în mine gemând...

Cred că mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit, Dicu se afla lângă mine cu faţa în sus.

„Corina, îmi spuse el, puntea s-a rup, a curs sânge şi am căzut amândoi în mijlocul vieţii. Asta a fost tot!"

Eram singuri, într-o mică magazie, pe un pat tare, cred pentru paznici.

Am căutat ceva pe lângă mine să mă acopăr, dar nu am găsit nimic.

„Lasă-te aşa, Corina! Eşti frumoasă! Şi vreau s-o mai facem o dată...!”

La început m-a durut, apoi m-a cotropit plăcerea, noutatea. Deci aşa era! Nu-mi explicam de ce ne este interzis să ştim, să ne bucurăm. Aveam să aflu mai târziu, mult mai târziu.

Până dimineaţă ne-am mai iubit de câteva ori. Ne băruiam unul altuia fără nici o reţinere.

Descoperisem mierea vieţii. Simţurile eliberate de oprelişti, alergau pe câmpia paroxismelor, fără nici o remuşcare, în căutarea saţietăţii de mister. Uitaserăm totul: prudenţa, înţelepciunea, sfaturilor părinteşti, la dracu! Vroiam să ştiu, să simt, să ţip de plăcere, să trăiesc de capul meu. O pasiune clocotindă se topea în spasme, în gemete înăbuşite, mistuindu-ne şi mistuindu-se sub cămaşa invizibilă a clipei nesătule. Trupurile noastre nude degajau o fascinaţie irezistibilă de a ne contopi, de a ne exalta, de a pătrunde în spaţiul biologic şi de a pune capăt dorinţei . Invazia sublimului curgea în valuri nestăvilite peste noi, incendiindu-ne carnal.

Aşa ne-au găsit zorile. Mai ştiu că peste noi a intrat Tudor, care ne-a avertizat:

„Gata, porumbeilor! Valea, că vin babacii!”

Acesta a fost începutul, începutul fiecărei fete, începutul dorinţelor stinse prin dorinţe.

Viaţa a început să fie frumoasă, mai plină, curgătoare ca o apă. Aveam un timp al şcolii, un timp al facerii temelor cu maximum de concentrare, iar timpul visării de altă dată îl transformam într-o plăcută realitate. Andrei cred că observase la mine o schimbare curioasă, dar nu mă întreba nimic. În felul lui, mă diviniza, trăia cu mine în gând, aşa cum trăisem şi eu cu dânsul. Rămăsese un timid la stadiul de visare a vieţii. Continua să mă caute, să-mi vorbească, să mă iubească platonic. Boala copilăriei!

Treceam cu privirile prin el. Eram mult mai avansată. Ştiam ce-i fericirea trupească. Nu-l încurajam, dar nici nu-l alungam. Pe visători trebuie să-i laşi în lumea lor imaginară. Eu n-am putut rezista acolo. Era prea tentant să cobor în realitate. Mă văd cu Dicu o dată pe săptămână. Mă duce cu motocicleta într-o pădure lângă Moldova. Facem dragoste pe săturate. E minunat!

Caut să-mi amintesc ultima zi de dragoste cu Dicu. Fac calcule nenumărate. Zilele interzise erau trecute de vreo săptămână. De aceea n-am mai luat nici o măsură de protecţie. Am făcut-o după dorinţa naturală a simţurilor, în deplinătatea voluptăţii, până la limita posibilului. Eram unul!

Bine strânsă, îmi voi putea termina penultimul an de şcoală fără sa se cunoască ceva. Dar după aceea ce-am să sun mamei,

tatei, săracul! Cât mă iubeşte el! Acesta să fie preţul fericirii? Pe lumea asta totul se plăteşte? Nu ni se dă nimic gratis în afară de apă, aer şi lumină solară?

Mă urc pe şifoner şi sar. Cad ca un bolovan. Mă zdruncin toată. Numai uşa aceea secretă nu se deschide! Ascunde acolo, în mijlocul pântecului, o formă de viaţă nedorită de nimeni. Va trebui să vorbesc cu Dicu. Să facem ceva. Şi dacă mor? Să scap de blestemul acesta doar prin moarte? Nu, nu vreau să mor! Abia am descoperit viaţa! Şi ce frumoasă era! Doamne, ce catastrofă! La 17 ani!

Îi spusesem de la şcoală că trebuie să vorbim. M-a privit cu curiozitate. Probabil se vedea ceva suspect pe faţa mea. Sigur, dacă erai mai atent puteai descoperi starea sufletească a condamnatului la moarte. Faptul că trebuie să mă duc la mama şi să-i sun fără menajamente: „Ştii, voi avea m copil!" -mă ucidea înainte de a o face. Nu, nu puteam! Trebuia să mă sfătuiesc cu Dicu. Un avort? Cu ce bani? Şi de unde un doctor care să accepte? Să se inculpe!

Ne-am întâlnit după ore în aceeaşi pădure blestemată, pe acelaşi loc al desfătărilor noastre, da, aş putea zice la locul crimei... Dacă a trăi după dorinţele trupului trebuie să se numească crimă! Ne-am furişat, ca de obicei în tufişurile dese, ne-am aşezat jos, pe iarbă unul în faţa altuia, eu privindu-l cu

lacrimi în ochi, el privindu-mă cu spaimă şi după un minut de tăcere, când cred că înţelesese deja că va primi o veste ce-l va lovi ca un trăsnet, i-am spus:

„Dicu! Vom avea un copil!"

„Corina! Nu se poate! Tu mi-ai spus că ştii ce faci!"

„Da, Dicu, eu ştiam ce fac, dar trupul meu a avut altă părere, alt program de ovulaţie, să-l ia dracu! M-a păcălit!"

A amuţit, faţa i s-a întunecat. O clipă am avut impresia că vrea să se ridice şi să o ia la fugă.

„Şi acum ce ai să faci? „ - aproape strigă el.

„Acum ce o să facem, Dicu? E opera noastră comună. De asta te-am chemat să vorbim."

„Corina, eu nu pot să-mi asum nimic! Faci ce ştii! Te descurci cum poţi, spui părinţilor ca ai fost violată, de Andrei, de exemplu. Tot îţi dă el târcoale..."

„Dicu! Mă uimeşti! Dicu, dar noi ne-am iubit!"

„Corina, e greşeala ta! Puteam să-mi pun prezervativ..."

„Dicu, poate cunoşti un doctor!"

„Corina nu mă face de râs! Numai un fraier poate intra în aşa o dandana! Dar nu sunt eu ăla!"

Am început să plâng. Eram disperată. M-

am ridicat şi m-am dus spre malul înalt al fluviului. Nici măcar nu m-a urmat. Valurile mâloase curgeau liniştite la vale. Să-mi găsesc liniştea sub ele? Deodată mi-a trecut prin cap ideea că Dicu asta aştepta. Să mă prăbuşesc, să scape de mine cu problema asta irezolvabilă, cu boţul ăsta de carne ce şi-a înfipt ambiţia de a veni pe lume în peretele uterului meu!

M-am îndepărtat speriată de malul abrupt. Când m-am întors în tufiş, Dicu nu mai era acolo. Şi nici motocicleta. Fugise ca un laş, lăsându-mă să mă descurc...

Am ajuns în oraş, făcând autostopul...

„Arăţi rău, domnişoară, îmi spuse domnul acela de la volan, după ce mai întâi îmi studiase genunchii. Ţi s-a întâmplat ceva?"

„Da, domnule! Am 17 ani, sunt elevă şi cineva m-a lăsat gravidă. Credeţi că mi s-ar fi putut întâmpla ceva mai rău?"

Nu a mai scos un singur cuvânt până în oraş, unde m-a lăsat la prima staţie de autobuze.

Am dedus că situaţia mea este atât de definitivă, încât nu i se mai poate adăuga nici un cuvânt, orice sfat fiind periculos de dat. Viaţa mă lăsa singură. Mă aruncase în valurile ei ademenitoare şi acum îmi spunea: înoată!

Ziua confruntării cu mama am amânat-o până când într-o zi mi-a spus îngrijorată:

„Corina, ce se întâmplă cu buzele tale de se umflă? Numai femeile gravide păţesc aşa

ceva!"

Venise momentul cel mai greu, momentul când trebuia să înfig cuţitul în inima mamei, dar nu mai puteam amâna. Eram în luna a 5-a!

„Eu sunt una dintre acelea, mamă!"

La început i s-a părut că nu aude bine şi m-a întrebat alarmată:

„Ce spui, Corina?"

„Eu sunt una dintre acelea cărora trebuie să li se umfle buzele, mamă, buzele şi burta..."

Şi am izbucnit în plâns. Mama a căzut, galbenă la faţă, pe un scaun din apropiere.

„Vai, cum nu mi-am dat seama, începuse să bocească. Vai, fata mea, cum te-am lăsat eu pradă neştiinţei! Vai, Corina, ce-o să zică taică-tu? Corina, cum ai putut să ne faci una ca asta, nouă, negustori cinstiţi, cu o clientelă cunoscută? Ne-ai făcut de râs, lumea o să ne clevetească, o să ne ocolească! Nu vom mai putea privi oamenii în ochi, cu fruntea sus! În tăcerea plină de înţelesuri, te vei afla tu, Corina! Şi a cui este isprava?"

„Nu-l va recunoaşte niciodată, mamă! Am făcut-o pe ascuns, fără martori şi el este un laş! Nu mi-am închipuit că lumea poate fi aşa!"

..Este Andrei? Cu el te-am văzut uneori...

„Mamă! Andrei este un sfânt. Eu m-am culcat cu un diavol. E Dicu Mărăcine!"

„Fiul măcelarului?"

„El, mamă. Asta a învăţat din prăvălie să facă, asta a făcut! M-a măcelărit...”

„Vom vorbi noi cu taică-său! Nu rămâne aşa! Nu, nu poate rămâne aşa!”

„Mamă, Dicu nu mai este în Botoşani. A fugit îndată ce a terminat şcoala!”

„Şi acum ce-ai să faci?”

„Şi tu mă întrebi, mama? Mie cine poate atunci să-mi răspundă? De ce trebuie să suferim atât pentru un dram de fericire?”

„Corina, viaţa e un teren de vânătoare plin de capcane. Trebuie să înveţi a le ocoli!”

„Înveţi după ce cazi în ele... !”Aşa mi se pare că i-am răspuns mamei.

Am născut peste patru luni jumătate, departe de Botoşani, la sora ei mai mare, mătuşa Catrina.

*

Ultimele două rânduri ale acestui jurnal se cunoşteau că au fost adăugate mai târziu. Probabil după ce Corina s-a întors acasă. L-am căutat pe Dicu să-şi recunoască copilul. Măcelarul îmi spuse că s-a săturat de poznele acestui derbedeu, fugit de acasă din cauza fiicei mele care l-a ademenit şi a ajuns spărgător de maşini. Dacă are nevoie de declaraţia lui, îl pot găsi la închisoarea din Galaţi, dar nu crede că voi obţine aşa ceva . E prea deştept să o facă!

*

În josul ultimei file de jurnal, semna cu litere caligrafice autorul: *Vrăjitoru Emanoil.*

Capitolul III
PERIPLU LUI DICU MĂRĂCINE

Pe formularul declaraţiei de naştere, în dreptul rubricii: *tatăl copilului,* era completat totuşi: Dicu Mărăcine!

Comisarul poliţiei din Constanţa, George Barbu, lăsă să-i cadă jurnalul din mână şi rămase cu ochii pironiţi pe fereastra prin care se zăreau balcoanele blocului de vizavi. Logica lui era simplă. Cine avea interesul să-l împuşte pe Dicu Mărăcine? Păi cine doreşte să-şi lichideze asiguratul? Beneficiarul poliţei de asigurare! Cine aşteaptă moartea ascendentului? Moştenitorii! Atunci cine i-a curmat ascensiunea bogatului Dicu Mărăcine? Simplu, numai că... Ei asta-i! Numai că trebuie dovedit! Poate cazierul lui Dicu Mărăcine să spună ceva! Va trebui să-l caute la arhivă şi să meargă pe urmele lui. Scotoci prin dosare prăfuite din diferite depozite de biografii

infracţionale şi iată ce găsi:

*

Dicu Mărăcine, tânărul de 18 ani, se născuse în zodia Leului. Cei apăruţi pe lume în această secvenţă a anului sunt firi dinamice, înflăcărate, capabili de mari eforturi pentru a-şi atinge scopurile propuse. Nu se tem de nimic, caracter inflexibil, îndrăzneală dublată de viclenie, caracter violent, chef de luptă şi de aventură, tendinţă către plăceri erotice şi chefuri, către o viaţă uşoară şi fără griji.

Cu o asemenea zestre cosmică şi genetică, Dicu Mărăcine nu putea admite să devină tată oficial la 18 ani. Îşi puse pe ascuns câteva schimburi într-un rucsac, goli sertarul casei de bani din măcelăria „bătrânului” cu vânzările dintr-o zi şi dispăru într-o direcţie necunoscută călare pe motocicleta sa de nelipsit. Fuga avusese loc seara şi urma şoseaua Iaşi-Galaţi. După 60 de kilometri de alergare, opri la un motel unde-şi petrecu restul nopţii. Avea o senzaţie de pasăre scăpată din colivie. Pusese capăt învăţăturii, pusese capăt tutelei părinteşti, trăiască viaţa, trăiască libertatea! Încă nu se gândea să-şi caute ceva de lucru. Câteva luni mai rezista cu ce avea în portmoneu. Dimineaţa făcu ochi dulci fetei ce servea micul dejun şi deja obţinu o întâlnire pentru după masă. Avea o înfăţişare plăcută acest Dicu Mărăcine, înalt, bine făcut,

ţinută atletică, aer de boem, un zâmbet cuceritor, irezistibil. Tocmai aceste calităţi de suprafaţă o atrăseseră pe Corina în plasa lui care nu ierta niciodată. Dar Corina era departe acum, supraveghindu-şi, probabil, semnele de viaţă ce se conturau în pântec. Mai aproape erau Mărioara, după cum spusese fata că o cheamă, dorinţa aventurii şi a poftei de pătrundere în lumea mirifică a dragostei, pe care avea să o cunoască mai târziu din plin.

Spre înserat, Mărioara acceptă să facă o plimbare pe motocicleta noii ei cuceriri. Zburară o vreme pe pelicula cenuşie a asfaltului, apoi Dicu zări un drum lateral, ce se pierdea în lunca ce însoţea şoseaua şi coti pe el. Nu auzi nici un protest în spatele său. Era ca şi cum s-ar fi înţeles amândoi asupra traseului. Opri sub un copac uriaş.

– Ce frumos e aici, Dicu! Cu slujba mea n-am mai fost de mult într-o pădure.

– Mai ales pe înserat, Mery- o alintă el! Să ascultăm păsările nopţii şi clipocitul răului, care nu-i prea departe, cred.

– Dicu! Cu ce te ocupi tu?

– Acum cu dragostea, Mery.

Fata râse şi nu mai insistă. Căută un loc cu iarbă sub coroana seculară şi se aşeză. Dicu îşi puse motocicleta în furca de sprijin şi veni apoi lângă dânsa.

– Spui că-ţi place aici, Mărioaro?

– E ceva nou pentru mine, obligată să stau toată ziua între bucătărie şi sala de mese.

– Cel puţin câştigi bine ?

– Tot ce strâng îi trimit mamei! A rămas singură, bolnavă, lipsită de orice sprijin.

– Mărioara! Să vorbim despre altceva mai vesel!

Îţi place dragostea? - şi o cuprinse cu braţul pe după gât.

– Cred că da, dar mă stăpâneşte o teamă, uite şi acum tremur. Eşti primul băiat cu care ies...

O întoarse cu faţa spre dânsul şi-i cuprinse gura cu buzele. Fata îi puse mâinile în piept, îndepărtându-l uşor. Fusese un gest de complezenţă sau de apărare instinctuală, dar Dicu îl interpretă ca o încercare de rezistenţă, de amânare, ceea ce nu suporta niciodată. El nu aştepta învoire, el avea nevoie de sexualitatea tandră, cu care se născuse în sânge, el înşfăca tot ce putea apuca şi băga sub dânsul. Aşa se întâmplase şi acum.

– Dicu, mă forţezi? îi strigă fata alarmată de mâinile lui ce o cotrobăiau deja printre pulpele strânse.

– Nu, Maricica! Te ajut doar să-ţi învingi timiditatea... Îmi plac sânii tăi! Dă-mi-i să ţi-i sărut!

– Nuu! Dicu! Mă supăr!

– Ar fi o pierdere pentru tine. Hai, scoate-ţi sutienul! Mă incomodează...

– Oh, dacă ştiam că eşti aşa îndrăzneţ! Nu mi s-a mat întâmplat niciodată!

– Te pomeneşti că eşti virgină!

– Ai ghicit, Dicu! Sunt virgină... Asta e averea mea, înţelegi?

– Da de unde, Mărioara, virginitatea e o povară şi eu îţi fac un mare serviciu scăpându-te de ea! Ar trebui să-mi mulţumeşti! Altul ar fi acum călare pe motocicletă şi pe aici ţi-e drumul! Te-ar lăsa în pădure, ascunsă, să nu-ţi fure cineva comoara! Ha, ha, ha! Jos sutienul dacă vrei să-l mai ai la înapoiere, deşi asemenea bogăţie de ţâţe e păcat să le strangulezi, să nu le laşi libere să zburde... Mărioara! Ai putea face bani cu ele! Dacă ajung vreodată la un studio, pe tine te aduc întâi.

– Dicu, nu mă ameţi cu promisiuni şi nu mă, dezbrăca!

– Hai, puişor, fii fată înţelegătoare, că-mi pierd răbdarea! Nu-i mai bine de bună voie?

– Dicu! Nu mi-i trage în jos! Dicu! Ţip!

– Cine să te audă, şi cine să te salveze, aşa cu chiloţii băgaţi în gură, cum ai să fii imediat, dacă îndrăzneşti să faci gălăgie!

– Ooh, eşti un sălbatic! Mă sufoci! Eşti greu! Lasă-mă! Au! Mă doare! Nuu! Nuuu! Te rog, nu vreau. Doamne! Ce se întâmplă cu mine? M-ai nenorocit... Ah, mai încet, nebunule!

– Eşti grozavă, fetiţo! Vezi că n-ai murit?. Asta a fost tot! De acum urmează plăcerea, plăcerea fără limită, viaţa...

– Dicu! Gata! Nu mai vreau! Hai, termină!

– Stai, frumoaso, că abia mi-am dat

drumul. Până acum am muncit să te fac femeie. De-acum ne distrăm!

Dicu trăia senzaţia marilor defrişări din pădurile virgine prin care-ţi faci drum cu securea. Îşi luase porţia lui de sex, dar nu era un egoist. El dorea să o audă pe fată manifestându-şi cât de cât entuziasmul pentru ce se întâmpla cu dânsa, altfel rămânea cu impresia că a băut un pahar de vin de unul singur.

– Hai, Mărioara, destinde-te, ce dracu! Dă-ţi drumul! Deşteaptă-te, trăieşte momentul! Eşti cu un bărbat pe tine... Acum când nu mai ai ce pierde, vrei să te dau în clocot?

– Nu ştiu, Dicu! Sunt şocată de brutalitatea ta.

– Oh, scumpa de ea! Te fac eu să-ţi revii...

Începu prin a-i căuta zonele erogene: buzele, pe care i le muşcă uşor, interiorul cavităţii bucale cu limba ce i-o împleti cu a lui, urechile, gâtul, o făcuse să se cutremure şi să chiţcăie. Apoi coborî pe sâni, unde poposi o vreme pentru a-i transforma gurguii în biberon, şi în sfârşit pe abdomen cu craterul ombilical în care-şi scăldă vârful limbii. Mâinile îi alunecau pe feţele mediane ale coapselor, pe inghinale, până ce descoperiră clitorisul. Un popas mai îndelungat pe acest buton declanşator de stări extazice şi fata ieşi din starea ei letargică, începu să se foiască sub mângâierea degetului, să uite ce i s-a întâmplat şi să înceapă a-şi înălţa pubisul sub

impulsul unui spasm ce izbucnea dintr-însa şi a-şi ridica picioarele într-o mişcare de foarfece.

Preludiile acestea atât de excitante în jocul de-a dragostea, îl remontară cu o încărcătură de lungă durată pe care Dicu o temporiză în aşa fel încât să poată schimba mai multe poziţii, spre încântarea urechilor lui, cărora le-a fost dat să audă în noapte cântecul zânei din pădure, înfioratã de răcoarea valurilor ce-i spălau corpul, speriată de sălbăticiunile ce-i miroseau de la distanţă farmecele, căzută apoi în faima nesătulă a faunului încornorat decis să o înalţe până la baierele cerului, de care să se apuce şi să ţipe până la epuizarea ultimei zvâcniri ce-i răscolea nebuneşte pântecul!

Pe drumul de întoarcere, sub umbrela nopţii, acompaniat de torsul nervos al motorului, cu două braţe ce-i ţineau strâns mijlocul şi doi sâni ce-i apăsau spatele lipindu-se a dăruire totală, Dicu îşi aminti de evidenţa lui secretă, care îi umplea sensul vieţii şi scrijelă pe lista victimelor încă o liniuţă, a cincea. Îi plăceau suferinţele, sublimul, să sfarme cu sexul său ceea ce Dumnezeu pusese ca o opreliştе între picioare la fete. Să sfarme cu ciuda neadaptatului orice barieră. În sinea sa nu recunoştea nici o lege omenească. Omul e născut liber. Cine e mai presus ca dânsul, de-i pune căpăstru? Charta Drepturilor Omului nu-i decât un pui de revoltă faţă de câte i se cuvin acestei vieţuitoare mistuită de

dorinţe, în cele mai multe cazuri neîmplinite niciodată! El nu va recunoaşte nici o convenţie! Nici o legiuire! Pe lume există un singur drept: dreptul celui mai tare. Ca în rezervaţiile de animale: supravieţuiesc exemplarele cele mai viguroase!

Se simţea puternic, de neînvins, un mascul de excepţie. Piţipoancele nu erau altceva decât o plăcere din care să rupă o halcă, să o înghită, să o digere, după care să doarmă, să-şi pună bateriile la încărcat şi să fie a doua zi gata pentru altă bucăţică!

Mărioaro, îi spuse el-la sosire şi înainte de a urca în camera sa, ne vedem mâine tot acolo?

– Nu, Dicu, nu pot. Sunt de serviciu până seara la opt!

– Atunci, la tine! Doar stai undeva aici!

– Nu ştiu, mă tem să nu se audă!

– Ai să gemi în surdină şi o să o facem jos, ca să nu scârţâie patul...

– Eşti un neruşinat! Noapte bună!

Silueta de căprioară se pierdu în întunericul ce se lăsase de mult, lăsând în urmă o dâră de saţietate. Toate misterele ei din pulpele ce străluceau printre mesele restaurantului stinseseră felinarele. Aşa i se întâmpla întotdeauna. Trecu pe la recepţie, luă cheia şi urcă la dânsul. Căzu într-un somn binefăcător. Îşi făcuse plinul sau şi-l golise... Nu mai avea nici o dorinţă. Pe lume era bine şi frumos. Viaţa merita să fie prădată cât mai

des. Cine n-o face este o stârpitură!

Ziua următoare şi-o petrecu pe terasa motelului studiind vizitatorii. Mai făcu câteva raiduri cu motocicleta prin împrejurimi. Totul era bine păzit, îngrădit, apărat. Dar încă nu-l interesau fructele dintr-o livadă cu care să-şi astâmpere foamea. Mai avea încă bani destui. Când se vor termina, va găsi el un mijloc să facă rost de alţii. S-ar putea să-i înmulţească chiar noaptea aceasta, cu puţin noroc.

Mărioara îi servi masa de prânz, zâmbindu-i ca fiecărui client. Zâmbetul era înscris în obligaţiile ei de serviciu. Dar atât! Nu voia să observe cineva că între ei ar fi ceva mai mult decât se practică în relaţiile client-chelner.

– Ne vedem sau nu deseară? - îi şopti el cu discreţie, când îi aduse desertul.

– Răspunsul - ţi-l dau la cină. Acum sunt supravegheată. Făcu o plecăciune şi se îndreptă cu tava plină spre alte mese, unde servea tot ea.

Urcă în camera sa, studie toate scările pe unde s-ar putea refugia la nevoie, apoi nu se mai gândi la nimic. Încercă să doarmă. Libertatea era dulce, lipsită de privaţiuni. Cele 12 clase de liceu îl epuizase, îl obosise. Învăţase atâtea teorii care nu-i folosesc la nimic. Îşi imagina că este un boss în vacanţă. Când se trezi avea o dispoziţie excelentă şi un chef de petrecere pe cinste. Coborî la bar, ceru o bere, şi privi programul video şi când

observă clienţi în sala de mese se duse şi ocupă un loc retras.

– Ce doreşte domnul? îl întrebă Mărioara cu voce tare ca să fie auzită de colega ei.

– Ceva uşor, dar consistent.

– Un grătar cu cartofi pai?

– Şi un răspuns... şopti el, dând din cap!

–Vă servesc imediat, domnule! - şi iarăşi zâmbetul acela comercial, cerut de patron.

Când se întoarse cu comanda, fata strecură un bileţel sub farfuria cu friptură rumenită bine, zâmbi ca de obicei şi întrebă, tot ca de obicei:

Domnul mai doreşte ceva?

– Cred că nu, domnişoară.

Privi în jur. Fata cealaltă îl supraveghea sever sau pur şi simplu dorea să fie văzută că-l priveşte. Când dispăru la bucătărie, trase biletul de sub farfurie şi-l strecură în buzunar. Nu încercă să-i vadă conţinutul. Era riscant. Ş-apoi dorea să-şi prelungească aşteptarea. Era un exerciţiu de voinţă cu care se antrena de multă vreme.

Achită nota Mărioarei cu aerul unui gentleman, ea îl privi drept în ochi clipind rar, aşteptând un semn pe care Dicu nu-l făcu. Se înclinase doar respectuos şi plecase învârtindu-şi pe deget cheia de la cameră, unde se duse direct. Desfăcu tacticos bileţelul şi descoperi un scris mărunt cu următorul conţinut:

Dicu,

La miezul nopţii urci la etajul trei. Vei zări o scară în dreapta. La capătul ei există o uşă fără număr. E descuiată! Ai grijă să nu fii văzut!

Mărioara

Orele primei jumătăţi de noapte trecură greu, dar trecură. Clienţii motelului se liniştiseră prin camerele lor şi culoarele deveniseră pustii. Momentul aventurii sosise. Dicu iubea aventura. Viaţa fără aventură este un fel de trăire vegetală. Nu era genul lui. Apăsă pe mânerul uşii de la mansardă, după pe urcase scăriţa aceea laterală şi nu întâlni decât un întuneric perfect. Undeva, în urma sa, se auzi o uşă scârţâind. Nu mai putea da înapoi. Trebuia să intre.

– Închide-o repede! - se auzi de la câţiva metri glasul Mărioarei, şi mergi drept înainte.

Se lovi de stinghia unui pat, căzu în faţă şi mâinile sale descoperiră un trup gol. Fiorii plăcerii îi inundară fiinţa.

– Dicu! - îi şopti fata. Nici un cuvânt! Alături mai este o cămăruţă unde doarme colega mea.

Şi nu credem să fie nevoie de cuvinte atunci când se descoperă două trupuri cu sexe diferite. Există ceva care le atrage mult mai puternic decât înţelesul unei vorbe, ceva sădit în ele de Natură, fără glas, ea însăşi! Să fie căldura ce animă totul? Să fie catifelarea pielii prin părţile acelea intime? Să fie moliciunea

cărnii ce strigă după mângâieri? Să fie focul dorinţei mai presus de gând şi vorbă? Să fie menirea alcătuirii umane, incompletă şi stearpă fără cealaltă jumătate? Să fie condiţia supremă a fericirii?

Oh, ce noapte în conştientul lor dus de mânuţă ca un orb, spre orizonturi luminate de scânteile ce ţâşneau din încordarea muşchilor, din frecarea cearşafului, din fierbinţeala opintirilor involuntare, fără de care unirea parcă dădea să se desprindă, că nimeni nu ştia mai bine ce-i de făcut decât sexele lor în plină bătălie pentru supremaţie, pentru sinucidere şi în secretul cel mai desăvârşit, de nimeni gândit în acele momente culminante, când munţii se bat cap în cap, ca într-un seism potopic, pentru creaţie! Da, pentru perpetuarea fericirii, pentru transmiterea ei la cei ce se vor ivi din flama miraculoasă a fulgerelor produse de frecarea nebulozităţii ce îţi întunecă mintea şi lasă doar trupurile să-şi exercite marea menire!

Cei doi trăiau cu o intensitate de centrală atomică taina facerii şi a propăşirii pe Pământ, irumptă din somnul raţiunii. Pentru că întotdeauna dragostea şi manifestările ei concrete sunt deasupra acestei înzestrări omeneşti, chipurile mândria speciei!

La ora cinci dimineaţă, Mărioara se desprinse cu greu din îmbrăţişarea lui Andrei, complet epuizată, din culcuşul sfânt al dragostei; îşi trase pe dânsa uniforma de

serviciu, rămânând încă cu ochii închişi, îl zgâlţâi de umăr pe Dicu căzut într-un somn frate cu moartea şi-i şopti abia auzit:

– Dicu, eu cobor la bucătărie să pregătesc micul dejun, pentru clienţi. Prinzi momentul şi te muţi la tine în cameră. Da?

– Daa, scumpo! - şi recăzu în inconştient.

Dacă această poveste de extravaganţă şi exacerbare tinerească s-ar fi sfârşit aici, am fi pus totul pe seama unor imbolduri de origine necunoscută şi Dicu rămânea un tânăr ce-şi caută fericirea în excese sexuale, ceea ce s-a mai întâlnit. Dicu purta însă în sânge sământa unui destin ce avea să-i joace feste şi să-i demonstreze că preţul fericirii este mult mai mare decât seducerea unor fete prostuţe şi refractare la solitudine.

Deschise ochii speriat pe la ora 9, abia realizând unde se află. Se întinse apoi până ce-i trosniră oasele, şi căută o fereastră. O descoperi în spatele unei draperii prin care se cernea lumina zilei. Sări din patul răvăşit, lăsă loc soarelui să descopere urmările orgiei din noaptea ce dispăruse pe nesimţite, inspectă cu privirile mobilierul modest al încăperii, cotrobăi în linişte prin sertare, prin rafturile şifonerului şi nemulţumit de prospecţiune, abia în final avea să ridice salteaua. Da! Un plic grosuţ cu economiile bietei Mărioara, strânse pentru mama ei în nevoie, îi produse pe obrazul cuprins de paloarea unor munci extenuante, culoarea rozie de care avea

nevoie şi rânjetul acela de lup încolţit.

Se îmbrăcă maşinal, strecură banii sub bata pantalonilor, lipi cu grijă uşa mansardei şi se refugie în camera sa. În câte minute, bagajele erau făcute. Coborî la recepţie, aruncă o privire în sala de mese goală (micul dejun se servise de mult, anunţă că pleacă) plăti cazarea, aprecie că iubita de o noapte roboteşte acum în bucătăria de la demisol, urcă din nou la el, îşi puse rucsacul în spate, ieşi prudent, salută respectuos recepţionerul şi se opri în parcarea din faţă. Porni motorul şi acceleră cu aceeaşi grabă cu care îi bătea inima. Şoseaua se pierdea în furnicarul ei de autovehicule, o motocicletă se îndrepta cu viteză maximă spre o altă fericire, încă neconsumată. Dicu îşi pusese în gând să facă din viaţa sa o succesiune de fericiri.

Singurul gând ce-i stătea sub frunte era să se îndepărteze cât mai mult de locul faptei sale de la care nu se putuse abţine. Nu avea nici o remuşcare. Mărioara fusese ca o cometă, ce se intersectase cu traiectoria lui. Era o fată ce acceptase ideea muncii ca o datorie. Va lucra în continuare şi îşi va reface pierderea. Era preţul fericirii ce i-o dăruise el! După câteva popasuri în parcări anonime, Dicu opri spre seară în preajma unui motel dar nu intră. Poliţia ar putea să-l caute oriunde dacă chelnăriţa aceea naivă observase deja furtul şi-l reclamase. Îşi va petrece noaptea sub cerul liber, dar a doua zi va trebui să se piardă

în hăţişul unui mare oraş. Galaţiul era primul. Apoi va mai vedea. Cu banii furaţi de acasă şi cu cei de la Mărioara, putea petrece nestingherit cel puţin o lună de zile.

Oraşul îl întâmpină indiferent. Primul lucru făcut a fost să cumpere câteva ziare locale. Parcurse paginile de publicitate locativă până găsi ceva potrivit dorinţei sale: ceva ieftin, modest, un fel de pensiune ţinută de o doamnă între două vârste. Aşa şi-o imagină şi chiar aşa o descoperi într-un cartier mărginaş al oraşului. Se recomandă drept un tânăr venit să se pregătească pentru admiterea la o facultate de chimie alimentară, tatăl său conducând un magazin de profil în Botoşani. Doamna Darie, o femeie ce profita din plin de deliciile bucătăriei sale, îi oferi o cămăruţă pe măsura unui candidat la studii superioare. Îi comunică programul de masă, obiceiurile casei, preţul serviciilor pe care îl şi ceru să-i fie plătit pe o lună înainte.

După această instalare plină de anonimat, Dicu dormi toată ziua pentru refacere după un drum lung şi o noapte petrecută pe salteaua tare de sub coroana unui pom ce străjuia marea arteră care nu dormea niciodată. Se trezi abia pentru masa de seară.

– Ei tinere, îi spuse doamna Darie, pe un ton protector. Ştiu că te-ai odihnit pe cinste. Se vede că erai foarte obosit!

– Mă tem că da, răspunse Dicu, privind-o drept în ochi, în timp ce proprietăreasa îl

servea personal cu un hamburger bine garnisit cu cartofi pai şi salată de tomate.

Punându-i tacâmurile peste umeri, simţi, o clipă, o apăsare moale, iradiantă de căldură şi un miros puternic de violete, probabil parfumul ei preferat. Îndepărtându-se spre altă masă, unde aştepta o pereche, poate într-adevăr candidată la vreo admitere, avu posibilitatea să o studieze fugar, dar insuficient pentru a-şi face o idee rotundă despre patroană. Umerii ei expuşi acum plenar pentru a-şi arăta albeaţa, dacă n-o fi fost cumva efectul unei pudre, trasau un arc de cerc perfect ce se continua pe carnaţia braţelor dezgolite, braţe ce păreau a fi compuse doar din carne, e drept, frumos repartizată în forme aerodinamice, sfârşite într-o palmă pâinişoară cu degete pâiniţe. Lăţimea impresionantă a torsului lăsa cu zgârcenie să se mai ghicească poziţia mijlocului atât de esenţial în seducţia unei femei. Cât despre picioare, păreau doi piloni bine înfipţi în pământ dar şi în estacada ce ar fi putut face faţă trecerii unui camion. Mai târziu, când îi aduse desertul, Dicu fu servit parcă demonstrativ cumva, şi cu faţada acestei doamne, poate de 50 de ani, dar conservată în grăsime, îi dădeai fără greş 40. Sânii ei, ancoraţi evident cu mijloace textile din cele mai rezistente, săltau destul de curios, ignorând gravitaţia şi se desprindeau net de restul balenei ce-şi continua prăvălirea

spre o zonă incertă, fără profiluri de identificare anatomică. Oricum, aşternută jos putea fi o excelentă saltea pneumatică, fie pentru făcut plajă, fie pentru plutit pe valuri, dar nici într-un caz ca o frumuseţe feminină după care să ţi se scurgă ochii!

Dicu admira totuşi la această făptură omenească cam de 100 kilograme, uşurinţa cu care se deplasa, mersul săltat de fetiţă dispusă să sară coarda. Să fi fost acest zbor de balon pe suprafaţa pământului un efort voit, un exerciţiu aerobic pentru diminuarea straturilor de grăsime sau, şi n-ar fi exclus, un mod personal de seducţie, un fel de a spune fără cuvinte: „Unde vedeţi voi că sunt grasă? Priviţi numai cum mă mişc, cu câtă uşurinţă şi cât de interesante sunt formele mele bogate, catifelate! Zău că merită să le studiaţi mai de aproape! Poate chiar în profunzime! Pungile de petrol îmbelşugate să găsesc la mare adâncime!”

Dicu mesteca doar nişte impresii, odată cu hamburgerul, nişte imagini ce i se perindau prin noul spaţiu ce-l descoperea după opt ore de somn adânc. El nici nu visa că această femeie îi va deschide, nu prea târziu, gustul de îmbogăţire.

– A fost O.K., Dicu? - îl întrebă ea la sfârşitul cinei, ca şi cum s-ar fi interesat de calităţile serviciilor.

– O, da, doamnă Darie! A fost excelent, îi răspunse el politicos şi zâmbind la rându-i.

Mai ieşi în oraş în seara aceasta sau te odihneşti în continuare? - întreb pentru că femeia de serviciu încuie uşa de la intrare la ora 23.

– Nu, doamnă! În seara aceasta voi răsfoi nişte caiete cu notiţe.

– Prea bine, Dicu! Să nu-ţi iroseşti timpul. Este atât de scurt şi atât de preţios!

Oftă într-un anume fel, ca una ce cunoaşte din proprie experienţă valoarea inestimabilă a timpului pierdut fără folos sau trecut fără voia noastră, depănat pe axul lui şi desfăşurat de pe ghemul zilelor noastre din ce în ce mai mic.

Dicu încă nu avea motiv să ofteze pe această tonalitate edificatoare, dar reţinu esenţialul: să facă, din fiecare clipă ceva plăcut, ca şi cum ar fi ultima! Şi când îi va veni timpul să ofteze, o va face fără prea multe regrete.

– Noapte bună, Dicu!

– Vă mulţumesc, asemenea doamnă Darie. Şi într-adevăr, Dicu dormi tun, depăşind cu mult ora de coborâre la micul dejun. O componentă a fericirii sale fiind şi somnul. Fu trezit de un ciocănit în uşă, de o voce care începea să-i fie cunoscută.

– Domnule Dicu! Mai dormi? Te simţi bine?

– Ca după un somn excelent, doamnă! Aveţi o canapea perfectă.

– Ţi-am pus deoparte micul dejun. Ceilalţi au plecat de mult!

– Am citit până târziu, doamnă Darie, minţi el.

– Daa? N-am văzut lumină! - se auzi vocea mirată de dincolo de uşă.

– Am acoperit veioza, doamnă, cu un ziar.

– Poate, Dicu, poate să mă fi înşelat eu!

Asta însemna că doamna Darie îi pândise camera, gândi el oarecum surprins. Ca să vezi, grăsana! N-are somn!

Când coborî în sufragerie, micul dejun era pe masă, singular. Fata care servea dispăruse spre bucătărie. În atmosferă plutea parfumul de violete.

Când termină, apăru şi doamna Darie. Avea încă un păr bogat ce-i cădea pe umeri, pentru a se întoarce înapoi, subit, ca o streaşină, în sus. Avea o faţă rotundă, fruntea lată, plată, un nas potrivit, ochii căprui, din care se revărsa un fel de dulceaţă, de unde şi expresia de „ochi dulci”. Pomeţii puţin ieşiţi din aliniamentul dinamicii faciale se continuau cu un obraz puhav ce se sfârşea sub bărbie într-o linie domoală, de pantă lină, ce se unea cu gâtul destul de trainic pentru a nu contrasta cu robusteţea umerilor şi greutatea capului. Gura, cu buzele groase senzuale, -tăia această compoziţie capilară destul de estetic, pentru a aminti celor ce o priveau că în tinereţea sa fusese ispititoare ca o caisă ce bate în roşu şi plesneşte de suculenţă.

Toate aceste observaţii, Dicu le înregistra fără nici un gând anume, doamna Darie

putându-i fi mamă în cele mai coapte condiţii. El urmărise aseară, cu mai mult interes, picioarele fetei ce ajuta la strânsul veselei, o fată subţirică, cam de seama lui, dar avu sentimentul că privirea lui de cercetaş era strict interceptată de ochii mari şi vigilenţi ai patroanei. De altfel, mască imediat ochirea, mutându-şi privirile pe ornamentele florale din stuc de deasupra uşii, unde le poposi mult mai mult decât ar fi fost necesar studierii unor imitaţii de plante exotice. Da, da, trebuia să fie discret, prudent. Avea de a face cu o bună cunoscătoare a intenţiilor ce se desprindeau din fiece gest, cât de neînsemnat.

Ziua şi-o rezervase pentru studiul oraşului. Şi avea de gând să-l facă pe jos, nu de pe motocicletă.

– Doamnă Darie, am să mă duc să mă înscriu pentru admitere.

– Foarte bine, Dicu. Să nu întârzii la masa de prânz! - îi răspunse ea, cu o undă de severitate şăgalnică în priviri. Oraşul e foarte tentant...

– Bine, doamnă Darie! Voi fi la ora două!

Urcă la el în cameră, îşi numără banii ce-i mai rămăseseră după plata completă a pensiunii pe o lună şi porni să descopere frumuseţile din Galaţi. Va face o prospectare a posibilităţilor de aplicare a principiului ce şi-l adoptase ca mod de viaţă; Carpe diem! Ştiau ei romanii ce ştiau! Nu degeaba stăpâneau un colos de imperiu! Aveau ce mulge! Ah, şi

bacantele!

Chiar i se făcuse poftă de o bacantă. Somnul lung şi adânc îl refăcuse şi-i sporise cheful de viaţă. Şi străzile erau pline de viaţă, în toată splendoarea ei feciorelnică. Intră într-un bar de zi de lângă Dunăre; sonorităţile unei muzici plăcute umpleau atmosfera cu chemări languroase. La o măsuţă pusă în umbră, două tinere discutau în şoaptă între ele, dar îmbrăcămintea lor sumară şi mulată, picioarele goale, albe, aruncate unul peste altul, aşa cum ai expune într-o vitrină ceva de văzut dincolo de ce ochiul poate să cuprindă, deja se adresau provocator celor din jur. Din când în când mai picau marinari străini… O clipă ochii lor căzură pe Dicu, ca un fulger albastru. Le opuse o privire îndrăzneaţă dar nu se încumetă mai mult. Se mulţumi cu senzaţia dăruită gratuit, o senzaţie de cald, cu fiori de frecvenţă de avertizare: la orizont fericire carnală, spirituală, supremă, singura care merită căutată, devorată, ingurgitată, depozitată în porii sufletului, unde să ţină cât mai mult.

De la o masă vecină se apropie de el un tânăr pletos, ochi negrii, mâini subţiri, haine neglijente:

– O ţigară bună, amice?

Dicu ştia despre ce este vorba. Le folosise încă din clasele mici, le savurase efectul halucinogen.

– Cât?

– Un pol! Dau cel mai ieftin.

– Dă-mi una!

Doar atât?- îi şopti acela.

– Trebuie să mă convingă.

– Ce faci pe aici? Nu te-am mai văzut niciodată!

– Nici nu ai fi putut! Abia am picat în Galaţi.

– Oo, în trecere?

– Dacă se poate spune aşa...

– De pe unde vii?

– Din Bacău - minţi Dicu.

– Serios? De acolo sunt şi eu.

– Se poate, oraşu-i mare. Bei o bere cu mine? Fac cinste! Dicu, mă cheamă.

– Lică, Lică Turtureanu - răspunse tipul aşezându-se.

– Cu ce se poate trăi pe aici bine fără muncă prea multă? - întrebă Dicu pe un ton de glumă.

– Ar putea să-ţi răspundă fetele de acolo, spuse Lică, închizând un ochi deasupra obrazului său păros.

– Eu nu sunt fată, prietene. Pentru ele e mai uşor, nu mai să vrea...

Nici pentru noi nu-i greu dacă vrem...

– Ştiu ce spui, dar nu e pentru mine."

– Înseamnă că dispui încă de capital.

– Pentru o lună am totul asigurat, măi Lică. Altceva dacă ştii!

– Încă nu te cunosc destul, Dicule!

– Nici eu pe tine, Lică. Poţi fi foarte bine un agent al miliţiei de moravuri.

– Şi tu la fel, Dicu! Nici unul din noi nu cunoaştem adevărul.

– Să lăsăm timpul să lucreze, Lică. Mai trec mâine pe aici.

Se ridică pentru a plăti la bar, în drumul său trecu pe lângă frumoasele localului, nada lui...

– Pe noi nu ne serveşti cu nimic, cavalere rătăcitor? - spuse una dintre ele, cu obrajii cosmeticizaţi la maximum.

– Poate mâine, fecioarelor din Galaţi - Port.

– Ce drăguţ! Numai să te ţii de cuvânt! - spuse cealaltă, schimbându-şi poziţia picioarelor atât de lent, încât Dicu avu o perspectivă completă. Purta chiloţi roz!

Gestul galant sau profesionist declanşă în Dicu tic-tacul empatiei, imaginea ascunzişurilor umbroase prin care se răvăşise la motelul acela o noapte de pomină. Ei, da, şi această fotografie îi umplu plăcut clipele. Pământul nu era deloc sărac în ispititoare trăiri.

Ce repede îţi poţi găsi prieteni. Într-un oraş necunoscut printre oameni necunoscuţi! Se hotărî să intre la un film de dragoste, cu mult sex. Fata aceea îl incitase şi nu-i arătase tot, ci doar partea vizibilă a lumii. Misterul era sub pânza roz. Avea chef să-l mai vadă.

Găsi un cinematograf unde rula

„Frumoasa şi bestia sa”, cu Victoria Paris şi Sabrina Dawn.

Acţiunea se vroia de epocă, în evul mediu, la un castel unde era permis totul. Regina, prinţesele şi curtezanele se aruncau cu picioarele înainte în braţele cavalerilor, trubadurilor, şi nu numai cu picioarele... Dicu are prilejul să mai descopere o dată minunile de nedescris ale lumii: o sută de mângâieri carnale, totul prezentat regizoral cu un simţ dezvoltat al detaliului superfin.

O prăpastie orgiacă, ce te îndemna să te bâţâi pe scaun sau să continui să o faci acasă după ce ajungi cât mai repede, ceea ce Dicu şi făcu. Aplică o radiografie fetei ce îndeplinea în această pensiune muncă de toată natura gospodărească, pe care o întâlni chiar la intrare în holul casei, dar Nataşa, aşa o striga stăpâna, îşi feri ochii, dându-le altă direcţie de cât se aştepta Dicu. O mai zări în sala de mese, când locatarii se adunaseră la ora cuvenită, dar nu descoperi la ea nici un simptom încurajator pentru dânsul, că s-ar învoi să execute cu el gama variată de contopiri sexuale sugerate subtil de un regizor maestru al cinematografului!

– Ai fost la facultate, Dicu, te-ai înscris? îl abordă părinteşte doamna Daie, prezentă întotdeauna la ora prânzului printre clienţii ei, pentru a sonda opiniile asupra preparatelor aburinde servite într-o veselă strălucitoare.

– Da, doamnă Darie, m-am înscris.

– Succes, Dicu! Să fie într-un ceas bun!

– Mulţumesc, doamnă Darie! După masă mă voi duce la nişte ore preparatoare.

Neluat în seamă nici măcar cu o privire de către Nataşa, fată destul de bine făcută, cu origini probabil dincolo de Prut şi pe care şi-o visa în patul lui cuprinsă de nebunia stărilor extazice, Dicu plecă din nou în oraş, îndată după masă. De data aceasta îşi încălecă motocicleta şi se opri în preajma barului descoperit dimineaţă. O parcă la bordură şi intră. Cele două fete se pare că nu-şi părăsiseră locurile. Se aflau la aceeaşi masă în faţa unor pahare goale. Doar între buze le atârna câte o ţigară. Cum îl zăriră îi şi făcură semn să se apropie.

– Hello, amice! Parcă ne-am mai văzut, nu? Ia loc la masa noastră că ne plictisim! - spuse una dintre ele, o fată blondă, aproximativ 20 de ani, sâni micuţi strânşi într-un fragment de bluză, croită doar pentru ei, restul abdomenului, inclusiv craterul ombilical, neavând nimic de ascuns, în concepţia ei.

– Felicia, mă chemă! - se recomandă ea scurt, întinzându-i o mânuţă fină, cu degete lungi, terminate într-un roşu de măceş.

– Pe mine, Luiza! - scânci cealaltă pe un ton miorlăit de pisicuţă, o brunetă cu ochii mari, ţâşniţi de sub umbra unui breton.

– Dicu! - spuse el curtenitor şi se aşeză pe taburetul liber.

– Dicu! - observă Felicia, ca din

întâmplare. Paharele sunt goale, ce dracu!

– Şi cu ce aţi dori să fie pline?

– Cu ceva tare, Dicu, să ne mai dregem şi noi tenul...

Dicu se duse la bar şi se întoarse cu trei pahare de votcă.

– Credeţi că ne va dezlega limbile, fetelor? - spuse el, în timp ce repartiza fiecăreia câte un pahar.

– Ţie nu ştiu, Dicu, îi răspunse Luiza, pentru că nu-ţi cunoaştem preferinţele, dar noi avem nişte limbi înnebunitoare când pornesc...

Aluzia era prea evidentă pentru ca Dicu să nu-şi dea seama imediat cu cine se aşezase la masă. Dacă nu replică imediat, ci doar îşi muie buzele în lichidul acela trăsnit, fu din cauză că în sinea lui încerca o alegere: cu care dintre ele două să plece cu motocicleta!

Luiza zâmbea cu toată gura ei roşie, dezvelindu- şi dinţii albi, strălucitori şi umezi, mulţumită de efectul răspunsului ei transparent până la nuditatea imaginei.

Dicu o fixă cu îndrăzneală, aşa cum obişnuia el întotdeauna, când îi plăcea o fată. Probabil că din cele două o va alege pe aceasta. Era mai apropiată de vârsta lui şi mai plină la bust. Ochii ei, două reflectoare de sedus şi aprins lumina în camerele secrete unde fierbe nerăbdarea, unde ţipă dispăruţii strămoşi să nu fie lăsaţi în negura cosmică, să fie duşi mai departe prin trupurile celor dispuşi să vegheze la nemurirea lumii.

– Şi ce faci pe aici, amice? intervine Felicia.

– Vă ţin companie, frumoaselor.

– Răspuns cam evaziv dar mulţumitor. Noi nu descoasem pe nimeni. Doar umplem timpul gol de viaţă şi plin de urât!

– Eşti pe subiect, Felicia! - observă Dicu.

– Nu sunt prea grea? - râde ea.

– Nu! Eu rezist şi cu Luiza, care e ceva mai grea! - sugeră Dicu un fel de preferinţă.

– N-am să mă supăr, Dicu. Noi suntem prietene şi împărţim atât binele cât şi răul, atât câştigul cât şi pierderea. Orice alegere ai face, pentru noi e totuna!

Felicia fu destul de explicită şi înţelese foarte repede că era a doua; poate pentru altă dată!

– Să înţeleg că-mi cedezi prietena? - o întrebă Dicu, destul de tranşant.

– Doar mi-ai plătit o vodcă, nu? îţi sunt datoare.

– Bine, cu tine o să mă revanşez mâine. Sunt cu motocicleta. Luiza, facem o plimbare pe malul Dunării?

– Oo, e prea deconspirativ! Sunt grăniceri…Ştiu eu un loc mai apropiat în partea cealaltă a oraşului, pe malul lacului. Putem face şi baie şi plajă!

– Excelent, atunci?

– Atunci Dicu, îi spuse Felicia apucându-l de braţ, nu mă lăsa aici singură. Mai comandă

votcă să-mi ţină de urât şi apoi poţi pleca! Petrecere frumoasă Luiza! - şi-i făcu cu ochiul într-un fel indescifrabil, care putea însemna: am prins peştişorul sau trage tare de el, sau vezi cum faci să iasă bine!

Dicu se întoarse cu votca, după ce plăti toată consumaţia, îşi băgă portmoneul în buzunarul de la piept, sub privirile atente dar complet întâmplătoare ale fetelor, îşi luă partenera de braţ şi ieşi victorios. Se descurcase excelent. Era decis să pună capăt fantasmelor erotice imaginate dimineaţă în sala de cinematograf. Îi arătă motocicleta din uşă şi se îndreptă spre calul zburător.

În acelaşi moment Felicia se duse în vestibulul ce da spre toaletă.

– Lică! Grăbeşte-te! Luiza tocmai urcă pe motocicleta tipului înfierbântat. Se duc să se răcorească la locul ştiut.

Bărbosul Lică săltă de pe taburetul său scund, unde asigura un fel de pază şi de protecţie celor care intrau în cabinele toaletei, fie pentru domni, fie pentru doamne, ieşi în spatele clădirii, îşi dezlegă casca, se blindă cu ea, porni motorul bijuteriei sale de Honda, o motocicletă originală japoneză cumpărată pe nimic de la un marinar ce-şi pierduse toţi banii la poker, şi porni în şarjă, scoţând un zgomot de parcă s-ar fi lansat o rachetă.

Îşi găsi banda lângă benzinăria ieşirii din oraş. Se tolăneau în scaunele din răchită ale grădinii de lângă staţie. Şeful „diavolilor roşii”-

poreclit Porcul, privea cerul albastru şi-l completa cu nori albi, sub formă de colaci, ce-i ţâşneau din când în când de sub buzele sale ţuguiate.

– Hai, Porcu, pe cai! Peştişorul zvâcneşte în cârligul Luizei!

– O.K. Lică, tocmai eram pe drojdie. Sus, băieţi! Gata cu trândăveala! La muncă!

Şapte vlăjgani, cu chipurile pierdute după paravanele unor bărbi recordmene, cu pletele slinoase, de parcă erau unse cu slănină, cu genunchii răpănoşi ce li se zăreau prin crestăturile pantalonilor anume făcute, cu un fel de ochelari găuriţi pe fese, prin care li se zărea carnea albă, se ridicară la comandă, slobozind câte un chiot, aşa cum se aude la luptătorii samurai în plin atac.

Porcul, şeful, purta pe cap o caschetă înaltă cu o un peşte pe frontispiciu. Ceilalţi se întreceau în originalitate. Şepci blege, o cască militară, baticuri roşii, o pălărie mexicană şi chiar un ceaun de bucătărie. Pe ochi, sticle mari, rotunde, pătrate, în rame late, albe, albastre. Unii mai aveau câte o geacă, fără nimic pe dedesubt în afară de pădurea neagră de păr ce le invada piepturile atletice.

„Diavolii roşii” erau spaima cartierelor mărginaşe. Să fi lucrat mână în mână cu miliţia? Să fost agenţi de securitate sub acoperire? Nimeni nu ştia! Atacau în şarjă, ca pe timpuri cavaleria, hărţuiau automobiliştii singuratici, în ideea că le pot crea un accident

fără să fie implicaţi şi-apoi să-i jefuiască, provocau scandaluri profitabile, mai întâi între ei, pentru a putea lovi şi în străini şi a culege sub lovituri ceva obiecte şi portmonee, dispărând la comandă înaintea sosirii maşinii miliţiei, într-un zgomot infernal de motociclete ambalate pentru a putea traversa la nevoie şi Dunărea în zbor razant!

Cât de–spre fetele ce se aventurau singure în spaţii izolate, erau o pradă sigură. În peisajul citadin aglomerat, unde oamenii erau străini unii faţă de alţii, „diavolii roşii” erau câinii care muşcă pe furiş şi dispar după mormanele de gunoi.

– Încotro au luat-o, Lică? - întrebă şeful.

– Kilometru 4, tufişul 3 de pe malul lacului. Fiţi atenţi la patrule.

– Du-te Lică! Nu-mi da lecţii! Vezi, poate prinde şi Felicia ceva! Rămâne aici unul din noi!

Ceilalţi erau deja în şei şi ambalau motoarele. Când şeful o porni pe autostradă, banda începu să ruleze în urma lui ameninţătoare ca un roi de lăcuste.

În timpul acesta Dicu se afla în avans faţă de ei cu maximum 20 de minute. Luiza îl ghida din spate şi-i mângâia pântecul pe sub cămaşă. La kilometrul 4 îi spuse:

– Ia-o la stânga, spre lac! Ştiu aici un loc unde se pot face toate: şi baie şi plajă, şi dragoste.

– S-a făcut, iubito! Mi-e de toate!

Locul într-adevăr era mirific. Soarele bătea călduţ în mişcarea vălurită a lacului, peşti argintii făceau salturi mortale spre albastrul cerului. vegetaţia luxuriantă, acoperitoare şi complice cu amanţii fugiţi de ochii indiscreţi ai lumii, promitea celor doi tineri un colţ de rai unde poţi profita din plin de misterul celuilalt.

Dicu îşi sprijini motocicleta de o răchită rămuroasă, cu crengile umbrelite spre sărătura malului, îşi scoase casca, observă împrejurimile pustii apoi puse ochii pe Luiza, care se lăsase deja într-un splendid costum de baie, croit anume să nu acopere nimic, sau să acopere ceva atât cât să stârnească dorinţa de a vedea şi restul.

Luiza era o fată splendidă, o ondină ieşită atunci din străfundurile de cristal ale lacului, unde regele peştilor îşi are somtuasele curţi, pentru a-şi ondula trupul cu forme divine, a atrage muritori în mrejele ei şi a-i duce pentru totdeauna în palatul său din altă lume, unde veşnicia stă la masă cu ei şi-i vindecă de boala femeii cu coasă.

– Hai, Dicu, să ne răcorim puţin. Ştii să înoţi?

– Încă de la naştere.

– Atunci să te văd ca în momentul acela.

– Poţi fi sigură, pentru că nu am decât costumul lui Adam!

– Oo! Ce amuzant! Ia să te văd! Dicu privi în spatele său. Acolo se afla un pâlc de tufe

crescute anume pentru a servi de un adăpost perfect. Intră între ele, şi îşi lăsă acolo hainele. Iarba era pătulită, semn că cineva se mai desfătase pe acolo. Dacă nu cumva chiar Luiza...! Ieşi gol pe malul apei şi se aruncă în valuri. Răcoarea ei îl învioră. Luiza se afla deja într-un craul de profesionistă ce o ducea lin spre nesfârşirea lacului. O ajunse, o prinse de mijloc şi o obligă să înoate în picioare pentru a o putea săruta. Ea îi apucă sexul şi i-l strânse uşor. De unde nici nu putură sta mult, doar vreo cinci minute, poate nici atâta... Ispita trebuia scoasă la mal, pe sol tare.

Se întinseră pe nisip la uscat. Luiza îşi scoase costumul şi-l agăţă într-o plantă. Sânii ei, guşă de lebădă, frumos arcuiţi, chemau la frământare, la descoperirea esenţei ce ne împătimeşte şi ne transpune departe de adevărul funcţional al acestei părţi trupeşti.

Primul îndemn fu să-i sărute, ceea ce stârni gângureli de turturică, gest delicat pentru timizi, dar nu pentru Dicu, un dur în desfătările sexuale. În curând, binecuvântarea acestei cărni ispititoare nu-i mai încăpea în palma făcută căuş, gura lui nesătulă o absorbea până la fundul gâtului, spre plăcerea deschis mărturisită a frumoasei semiadormite, cu farmecele trupului ei lăsate la lumina cerului spre desfătarea naturii şi a copiilor ei robiţi de instincte greu de înţeles şi de strunit.

– Bravo Dicu, ştii ce să faci cu mine! - îi şopti ea la ureche. Mă înnebuneşti!

Încurajat de aprecieri, tânărul în al nouălea cer, îşi îmbogăţi gama mijloacelor excitante, spre înălţarea dorinţei până unde raţiunea se sinucide. Trupul înfierbântat al fetei începu să se desprindă de nisip în arcuiri de felină pentru a se destinde apoi înfometat de senzaţii noi. Dicu simţea că focul ce-l mistuia pe dinăuntru nu poate fi stins cu toată apa lacului. Strigătul sexului devenit stană de piatră îl scotea din sine şi-l arunca în vâltoarea vrăjită a unui pântec devenit colac de salvare al atâtor dureri chinuitoare ce-şi chemau tămăduirea.

– Stai, Dicu, opreşte-te! Ne văd păsările, ne vede cerul... Poate trece vreo ambarcaţiune de pescari! Ia-mă în braţe şi du-mă acolo unde ţi-ai lăsat hainele.

– Oh, Luiza, am să te devor crudă!

– Hai, canibalule! M-ai lăsat fără sâni...

O ridică grăbit, împins de o foame suficientă pentru o generaţie întreagă. Aproape alerga cu dânsa spre separeul pregătit de natură. Acum erau singuri, acoperiţi de vegetaţie, singuri pe jar, singuri în capul mesei plină de bunătăţi rare. Trebuiau doar să-şi caute drumul pe unde se intră în grădina tuturor bucuriilor.

– Ah, ce bine eşti Dicu, ca bărbat! Mă termini! Nu te grăbi că strici totul!

– Luiza, nu ţipa aşa ca o nebună! Cred că se aude până pe malul celălalt al lacului!

– Eu aşa fac când îmi place şi tu mă

înnebuneşti!

– Atunci aşteaptă tu numai să mă vezi înăuntru...!

Luiza gemu o dată tare, ca şi cum cineva ar fi înfipt o lamă de cuţit în pântecul ei cuprins de spasme. Dicu, surescitat şi pus pe cules tot ce-ţi poate da mai bun pârdalnica de viaţă, acompania intromisiunea cu grohăituri de mistreţ căzut într-o groapă capcană.

Distracţia căpătă aşa o dezlănţuire zgomotoasă, aşa o tensiune cu bubuituri în timpane, aşa un urlet de carne ruptă şi smulsă cu instrumente inchiziţionale, încât ar fi fost imposibil să mai auzi foşnetul frunzelor, foşnetul ierbii, trosniturile crengilor călcate în picioare şi avertismentul îngerului păzitor ce-l părăsise pe Dicu în braţele şi picioarele încolăcite ale celei mai aprige diavoliţe din banda „diavolilor roşii”!

Din înaltul cerului şi iatacul Evei proaspăt coborâtă din mâna creatorului, se rostogoli peste dânşii, fericiţi, dar încă neterminaţi, negoliţi de cărbunii aprinşi ce le ardea interiorul, o grămadă de gorile păroase, ca la jocul de rugby, încremenindu-i sub greutatea trupurilor imobilizante.

– Ia te uite, bă, ce fac puişorii ăştia aici! - se miră unul dintre ei. Şefu', spurcă iarba, poluează malul lacului, depun icre! Ia legaţi-i puţin băieţi şi să-i ducem la miliţie aşa, în ţinuta asta de gală.

Una din gorile deja lega bine cu o funie

mâinile lui Dicu.

– Ascultă bă, jigodie, ai autorizaţie de pescuit puicuţe în zona asta? La cine ai cerut voie? Ce crezi tu că e malul ăsta de lac, unde oamenii muncii vin să se recreeze - bordel?

Gol puşcă, cu penisul încă în erecţie, ţinut strâns de o mână şi de alta, împins de spate, Dicu, roşu ca racul fiert, opunea o rezistenţă demnă celor ce-l afundau în desişul tufanului. Nu scotea un cuvânt. Căuta doar să memoreze figurile năvălitorilor.

Porcul, comandantul, îşi savura lovitura. Grupa de şoc îl batjocorea pe Dicu prin bălăriile date în uscăciune şi ţepoase. Patru vlăjgani îl culcară la pământ şi al cincilea îl sodomiza. Luiza rămasă în poziţia din care se vedea făcătoarea de minuni, aşteptă ca Porcul să scoată portmoneul din geaca lui Dicu, să numere în fugă prada, după care îi spuse:

– Hai, Porcu, termină-mă! Mi-ai stricat petrecerea, repar-o! Şi nu uita partea mea!

– Cât Luiza?

– Ca de obicei: douăzeci la sută!

– Întâi să-mi repar greşeala de a fi năvălit prea repede…

Din locul nu prea îndepărtat, unde Dicu suporta trauma coitului anal, de care doar auzise şi chiar i se propusese voalat de către Lică, se auzeau iarăşi istericile gemete, urlete, izbucnite din gâtul frumoasei Luiza, ceea ce pentru o minte limpede era clar că nu poate fi vorba de un viol, dar Dicu, în momentele

acelea de incomodităţi viscerale, nu mai avea puterea de discernământ. Strângea doar din dinţi şi aştepta sfârşitul când huiduma din spatele său se va uşura de fermenţii nebuniei pentru care Dumnezeu rase de pe suprafaţa Pământului două oraşe!

În sfârşit, îl legară strâns de un copac şi într-o hărmălaie şi o batjocură de nedescris, banda spălă putina cum le strigase căpetenia, după ce gemetele de extaz încetară în tufa unde cu 20 de minute în urmă, el le provoca.

Nu departe de locul batjocurei, unde Dicu zăcea lat, se auzi un răpăit infernal de motoare ambalate. „Diavolii roşii” îşi luaseră zborul după ce-şi jucaseră rolul perfect.

Complet goală, clătinându-se pe picioare, epuizată fizic, Luiza ieşi din ascunzătoare şi începu să-l strige pe Dicu. Acesta îi răspunse pierdut, umilit, neputincios, trezit într-o realitate crudă, disperată, în care visele despre fericire şi „Carpe diem” se pulverizaseră dramatic. Partea asta a vieţii nu o cunoscuse, partea de învins. Până acum, numai el fusese învingătorul.

– Dicu, săracul de tine! Ce ţi-au făcu! Ce mi-au făcut! începu Luiza să plângă şi să se vaite într-o interpretare perfectă.

– Dezleagă-mă, Luiza! Uite unde m-ai adus!

– Nu mi s-a întâmplat niciodată, iubitule! Îi deznodă funia, îi eliberă braţele, după care îi spuse ca o consolare:

– Cel puţin ne-au lăsat hainele! Aa, uite şi motocicleta! Avem cu ce ne întoarce în oraş.

– Mă duc direct la miliţie!

– Dicu! Nu te sfătuiesc! Eu am mai auzit de ăştia. Sunt „diavolii roşii”. Sunt răi şi răzbunători. Nu scapă nimeni de pedeapsa lor dacă îi loveşti.

– Oh, Luiza, m-au jefuit! Trebuia să mă aştept. Mi-au luat toţi banii!

– Cred că de asta ţi-au şi lăsat motocicleta!

– Da, au fost generoşi...

Se îmbrăcau în linişte. Luiza îl întrebă:

– Dicu! Mai vrei să facem dragoste? Sunt terminată... Ştiu că-ţi datorez o satisfacţie, dar unul din ei mi-a epuizat toate resursele...

– Nu, Luiza, nu mai vreau nimic!

– Atunci să ne întoarcem la casele noastre!

– Proastă zi, Luiza!

Verifică rezervorul. Nu, nu li-l golise. Porni motorul, urcară pe şei şi demară încet spre oraş. Nu se mai grăbea Dicu, nu mai aştepta ceva cu nerăbdare. Nici nu mai ştia la ce se întoarce. Excelentă ideea doamnei Darie de a-i cere plata pe o lună înainte. În timpul acesta o să caute ceva. Poate tot fata asta din spatele lui sau Lică să-i sugereze, să-i înlesnească un capăt de existenţă!

Se întunecase. Oraşul îşi începuse viaţa

de noapte.

– Unde te las, Luiza?

– De unde m-ai luat, Dicu. Poate o mai găsesc pe Felicia să mă ajute la ceva.

– N-ai pe nimeni altcineva, Luiza?

– Dacă aş avea, nu mi-aş face veacul în barul acela împuţit! Nu am decât pe Felicia, prietena aceasta de ocazie.

– Şi ea e singură?

– Aproape...

Opri la bordura de vizavi, în faţa barului cunoscut. O duse pe Luiza înăuntru. Felicia era acolo la o masă cu un marinar. Tratau problema, preţul, locul, durata. Între timp fumau şi beau votcă.

Dicu plecă fără să mai scoată o vorbă.

– Ei, Luiza? - întrebă Felicia, ridicându-şi bărbia într-un anumit fel.

– L-am tras pe mal şi i-am luat solzii!

– Bine, poţi sta şi tu la masă. Ia de la mine o gură de votcă. Te văd surmenată.

– Rolurile astea sunt greoaie, Felicia! Şi-apoi îmi plăcea băiatul...

– Ce spui? Te pomeneşti că te-ai îndrăgostit Luiza! Tu nu ai voie să-te îndrăgosteşti! Eşti prea săracă pentru luxul ăsta!

Marinarul se simţea neglijat.

– Îndată, domnule, sunt deja a ta! Dădeam prietenei mele un sfat util şi înţelept.

Dicu nu ieşi din camera sa trei zile.

Cobora doar la programul de masă pe care doamna Darie cerea să fie respectat cu stricteţe. Pretexta că învaţă. În realitate stătea întins pe pat cu ochii în tavan, de unde aştepta să-i cadă o idee salvatoare. Din nefericire varul continua să rămână alb şi sterilizat de orice soluţie prin care să se poată trăi ca păsările cerului.

Trebuia să coboare în stradă din nou, să citească anunţuri lipite pe ferestre, să caute locul acela fermecat unde apare doamna întâmplare cu un buchet de flori în mână şi-ţi spune: „Miroase şi te vei sătura! Ia-o pe poteca aceasta de viaţă şi vei ajunge!” Abia în ultimă instanţă îl va vizita pe Lică, bărbosul, să vadă în ce constă oferta lui dubioasă. Şi dacă va-fi să se vândă, va cere un preţ care să-i asigure o viaţă boemă. Prima încercare deja i se făcuse, acolo, în pădure. Ştia la ce se poate aştepta, dar asta numai în clipa când doamna Darie îl va arunca afară...

Luna trecu repede, în frământări sterile şi căutări zadarnice. Blestemul dumnezeiesc: „Să vă câştigaţi existenţa prin sudoarea frunţii voastre!” - plana ireconciliabil asupra oraşului, dar îndeosebi asupra lui Dicu. În prima zi a lunii următoare, dimineaţa pe la ora 9, auzi-o bătaie în uşă. Nici prea tare, nici prea înceată, ca să pară prietenoasă. Era un fel de ciocănit din acela după care destinul te întreabă ce ai de gând să mai faci, el personal, nemaiştiind încotro să te călăuzească.

– Intră! răspunse el, fără a-şi modifica poziţia din care observa tavanul, în minunile căruia mai spera.

Uşa se deschise lent, fără zgomot şi prin deschizătura ei suficient de largă, abia îşi făcu loc să se strecoare fiinţa înecată în grăsime a doamnei Darie”

– Ce faci, Dicu? Recapitulezi materia? - începu ea pe un ton care nu prevestea nimic bun. Ia spune-mi, n-ai uitat nimic?

Imposibil să ţii minte totul, doamnă Darie!

– Atunci te voi ajuta eu Dicu: luna cu pensiunea achitată a expirat ieri!

– Ştiu, doamnă Darie, dar mi s-a întâmplat ceva foarte neplăcut. Am fost jefuit de o bandă de motociclişti bărboşi!

– Aa, „diavolii roşii”, da, ştie tot oraşul de ei. Dar unde te-au prins?

– Pe malul lacului, doamnă.

– Ce făceai acolo? Prindeai peşte?

– Nu doamnă, eram cu cineva...

– Aaa, o mică aventură sentimentală! Ce drăguţ! Şi acum ce ai să faci? Scrie acasă să-ţi trimită alţi bani.

– Nu pot doamnă.

– De ce, Dicu?

– Pentru că eu am fugit de acolo...

– Ooo, dar nu eşti singurul, Dicu. Fuga de acasă după libertatea personală, pentru scăparea de sub tutela plicticoasă şi agasantă a părinţilor este un fenomen obişnuit. Prolema

e cu ce ai să-mi plăteşti mie pensiunea! Şi problema aceasta este a ta! Ştiu că m-ai minţit. Nu dai nici un examen la facultate. N-ai nici o carte la tine care să dovedească această preocupare. Eşti un vagabond, Dicu! Aşa-i că te-am ghicit?

– Da, doamnă Darie!

– Şi totuşi, dacă te privesc bine, un vagabond simpatic!

Faţa doamnei Darie se îmblânzi subit şi se lumină a clemenţă. Făcu câţiva paşi spre Dicu, care continua să privească tavanul şi se aşeză pe marginea patului, privindu-l cu îngăduinţă.

– Dicu, copilule, de ce te expui cu toate prostituatele, pe malul fluviului, când problemele acestea sexuale pot fi rezolvate mult mai precaut?

Mâna doamnei Darie, de dimensiuni maxim posibile, se aşeză în acest timp pe genunchii tânărului, lăsându-se grea şi alunecând mângâietor în sus, palpând carnea tare şi ispititoare.

Doamna Darie rămăsese văduvă cu vreo zece ani în urmă şi îi fu imposibil să mai cucerească un bărbat cu cărnurile ei umflate până la deformarea anatomică a femeii şi a imaginii de femeie, fără de care nu mai interesezi pe nimeni.

Prinzând sensul cuvintelor doamnei Darie, ce se desprindeau parcă din punctul acela fix de pe tavan, în sufletul său înnourat, scăpără o flăcăruie. Ea lumina o cale, ce-i drept nu

lipsită de sacrificii, dar mult mai tolerabilă decât sodomia.

– Dicu, eu îţi propun un târg foarte avantajos. Te mai ţin în continuare, pe masă şi casă o lună, două, mă rog, voi vedea în funcţie de tine, cu o condiţie. Mâna ei, cu degetele pernuţe, se plimba deja peste simţurile trezite ale tânărului peştişor.

– S-ar putea să accept, doamnă Darie, spuse el oarecum înviorat de răsturnarea sorţilor vitregi cu dânsul până în momentul acela.

– Vezi că eşti băiat deştept? Vezi că ne înţelegem? Dar discreţie totală! Şi termină cu ochiadele aruncate fetei de la bucătărie. Ea munceşte cinstit. Tu preferi altfel, după câte mi-am dat seama.

– Caut fericirea, doamnă Darie!

– Şi eu, Dicu! La noapte, după ce se liniştesc toţi prin camerele lor, vii în iatacul meu. Ştii unde-i, nu? Ai noroc cu mine, Dicu! Puteai fi în stradă acum! Gândeşte-te la lucrul acesta!

Când se ridică de pe pat pentru a pleca, somiera se înălţă spre tavan cu o jumătate de metru. Din cameră ieşea o femeie trădată doar de glasul ei subţire şi tremurat, de o aşteptare ce o mistuia probabil de multă vreme. În rest era o masivitate carnală peste care rochia se mula ca peste un sac cu făină ce nu va putea niciodată să aducă cu ceva omenesc!

Dicu se cutremură. Fericirea visată tot timpul începea să-l coste cam mult, fără a-i arunca măcar un deget! O fi o vorbă goală? Un vis amăgitor cu care să traversezi zona pământească de purificare? Dacă ieşi din ea curat, dincolo-i Paradisul!

Intrând la noapte în camera doamnei Darie va ieşi purificat sau mai păcătos decât este? Oricum ar fi, până în Paradis e cale lungă şi lui îi este o foame de lup. Şi lupului când îi este foame mănâncă şi mioare dar şi hoituri...

Nu coborâse dimineaţă la micul dejun pentru că nu mai avea dreptul. Doamna Darie observase şi apreciase bunul simţ al acestui tânăr de viitor... încheierea tratativelor cu dânsul parcă o mai întinerise şi-i stârnise şi mai puternic gustul acela de aventură sexuală, la care aproape renunţase după mai multe eşecuri. După un sfert de oră intră la Dicu fără să mai bată la uşă pentru că nu mai putea. Mâinile îi erau ocupate cu o tabla grea, din metal lucios, acoperită cu un prosop alb.

– Ştiu că n-ai mâncat nimic. Ţi-am adus personal micul dejun. Vreau să-ţi păstrez forma... Eu sunt cam dorită! Şi cam nebună... recunosc.

Ba nu! Sunteţi bună doamnă Darie!

*

Veni şi masa de seară. Clienţii doamnei

Darie mâncau în tăcere spaghete cu caşcaval. Dicu aşezat strategic, singur la masă, se bucura de toată atenţia, fiind servit chiar de matroană, cu porţii duble.

În ochii celorlalţi comeseni, doamna Darie părea un cocoş mare, de rasă, care dă târcoale amoroase unei puicuţe. Dicu primi ca desert o privire plină le promisiuni din partea matroanei.

Mulţumi politicos şi se retrase în camera sa cu o stare sufletească pe care ar avea-o un român invitat de un lapon din Alaska să mănânce un castronaş cu viermi. Se trânti pe patul său de osândă, încercând să se amăgească cu gândul că îndeletnicirea aceasta de necrofor nu poate fi decât provizorie, decât un preţ mai prăpădit, plătit fericirii ce va să vină o dată şi o dată.

Cu stomacul plin chiar aţipi, visând că banda „diavolilor roşii” l-a pus jos şi-i fac sfincterul canal pe unde aleargă şobolanii. Sări direct în picioare gâfâind şi speriat. Privi ceasul şi observă că limba lui orară se apropia de 12. Venise timpul să plătească întreţinerea trupului său. Da, da, chiar aşa găsi el să interpreteze prestaţia ce urma: plata întreţinerii trupului său, Eul său spiritual rămânând în alte sfere de existenţă, departe de mizeriile date omului să le îndure. Inspiră adânc, ca un pescuitor de perle înaintea scufundării la mare adâncime, şi plecă spre iatacul doamnei Darie, prin care nu mai

trecuse umbră de bărbat de câţiva ani buni. Dicu nici nu-şi imagina ce secetă trebuia să umezească, ce arşiţă să stingă, ce valuri de lavă incandescentă să potolească!

Apăsă mânerul, clanţa cedă politicoasă, împinse uşa, intră şi putea fi sigur că se află în alcovul doamnei Darie după mirosul puternic de violete. Îl aştepta scufundată într-un fotoliu imens, în penumbra unei lumini difuze şi complice la scene ce se aşteptau voluptoase şi indecente pentru un ochi nepervertit.

– Te laşi aşteptat, Dicu! - i se reproşă blând.

– Am aţipit din cauza supraalimentaţiei de seară, doamnă Darie, veni scuza lui adevărată.

– Ei, ţi-am făcut plinul, Dicu, pentru o cursă lungă!.. Trebuie să ai rezerve suficiente...

Se ridică. Trupul ei masiv era acoperit cu un veşmânt lucitor şi mătăsos. Cu vioiciunea ştiută începu pregătirile de curtoazie: whisky, cafea, ţigări cu marijuana, atingeri discrete pe umeri, pe mâini, pe picioare, ce stârneau sub pielea lui Dicu fiori reci, ca la un contact neprevăzut cu o reptilă.

– Câte fete ai avut, Dicu, până acum?

– Vreo 15, doamnă Darie.

– Nu-mi mai spune doamnă. Cuvântul creează între noi o distanţă nedorită. Zi-mi Pussy!

– Da, doamnă Pussy!

– Oh, greu te dai pe brazdă, puişor! Bea tot paharul! O să te monteze...

– Dacă spuneţi...

– Oh, Dicu, lasă dracului politeţea!

– Dacă spui...

– Aşa! Dacă spui tu, Pussy!

Dicu răsturnă paharul, bănuind că avea în el ceva suspect. Cunoştea tehnica. O folosise cu novicele şi nu dăduse greş niciodată! Acum însă, nu ştia de ce, parcă i se pregătea un incest cu mama lui. Şi ce mamă! De 120 de kilograme, probabil. Va căuta să plutească deasupra, întotdeauna, altfel va ieşi din speluncă extraplat... Dicu, băiatule, fericire ai căutat, fericire ai... Băutura lucra vârtos, trezea, scula, înălţa, zguduia, întuneca judecata iar marijuana transporta, legăna, tăia gheaţa, transforma realul, întreţinea, schimba personajul când în Corina, când în Luiza, când în Felicia. Pe ultima n-o avusese... O va avea în noaptea asta...

– Să mergem în pat, puişor!

– Să mergem, Felicia...

N-ai decât să mergi cu cine vrei în capul tău, dar eu te voi avea în întregime şi te voi înghiţi nemestecat... Am o foame de lup... !

– Cu grijă do... Pussy, te poţi îngrăşa...

– Ho, dar nu aşa! Gol, puişor!

– De pe dânsa alunecă minciuna vestimentară şi doamna Darie rămase în adevărata ei înfăţişare aproape monstruoasă: un trup, cu îngăduinţă numit aşa, mai bine zis

un obiect indescifrabil dintr-o pictură abstracţionistă. Capul, desigur, dincolo de rotunjimea sa, avea ochi, nas, gură, nu putea fi confundat cu un baston dar, de la gât în jos, ce se mai deosebea erau sânii ei imenşi, prelinşi pe o burtă bovină ce începea imediat de sub ei şi nu se mai termina, aprecie Dicu puţin uimit, deşi plecase dintr-o realitate conştientă, până în tălpi! Avea în faţa sa o masă cilindrică, ce se vroia tăvălită...

Se simţi înşfăcat de o mână puternică ce se desprinse din vălătucul acela puhav, buhăit, afânat şi fu scufundat pur şi simplu în ceva moale, cald, umed şi bine parfumat cu binefacerile cosmeticii. Mirosul fetid îl lovi ceva mai târziu, după ce fu îngenuncheat la marginea patului şi introdus cu capul între două coloane dorice pentru a draga o vale a plângerii...

– Oh, ştii meserie, puişor! Se vede că ai mai făcut-o. Ah, mă aprinzi! Şi mai jos, şi mai jos!

Dicu îşi aminti de scena văzută în curtea liceului unde învăţase. Nişte ţigani umpluseră buncărul camionului cu excremente colectate într-un bazin subteran. Câteva fete privea operaţia cu interes. Şi atunci, unul din tinerii aceia voi să braveze, să arate că, pentru el, încărcătura aceea de excremente nu-i altceva decât obiectul muncii lui şi nicidecum ceva degradant.

– Domnişoară, dacă îmi dai un pol, eu

mănânc de aici!

Fata scoase o bancnotă din buzunar şi i-o întinse, spunându-i:

– Vreau să o văd şi pe asta!.

Şi o văzu. Ţiganul rase cu mâna de pe interiorul tubului absorbant un pumn din ce fusese cândva o mâncare delicioasă şi o băgă în gură ca pe o smochină. Mesteca calm, fără grabă şi înghiţi. În acel moment fetele aruncară din ele afară tot micul dejun.

Ei bine, se punea şi el în locul ţiganului, împrumuta de la el dispreţul faţă de execrabil. Căuta să mistifice dezgustătorul în agreabil, pentru satisfacţia exprimată de cea care-i asigura traiul zilnic, prin mişcări dezordonate dar pline de nimfomanie.

– Gata, puiu, mi-ajunge de două ori! Acum te vreau înăuntru! Ia să văd cu ce călătoreşti! Oho! Vână!

Bucuros că a depăşit faza din vestibulul toaletei, Dicu fu lovit de un vânt rău de răzbunare şi se hotărî să o zguduie din temelii pe această balenă ajunsă pe uscat şi decisă să se sinucidă. Se va arunca într-însa cu toată scula lui de dimensiuni apreciabile, faţă de alţii, cu puterea unei penetraţii barbare, ucigaşe...

Intenţia de răzbunare îi fu însă domolită de la a treia berbeceală, fiindcă se trezi asimilat într-o capcană de slănină, presat bine din spate de coloanele dorice intrate în tremens, aşa că lui nu-i mai rămase posibilă

decât o mişcare strânsă pe zonele erogene ale aparatului pus în funcţiune de stăpâna colosului ce făcea jocurile. Se trezi înotând într-o baltă inundată de iarba broaştei. Abia scotea capul la suprafaţă şi era din nou trimis la un fund fără fund, o văgăună preistorică tapiţată cu bureţi de stâncă, băloşi, alunecoşi, necomestibili, ce-l făceau pe Dicu să bată calul în van.

O chemă pe Corina şi o pătrunse cu ciudă dar nu-i auzi glasul speriat; o chemă pe Luiza în salteaua de frunze moarte şi nu-i auzi sughiţurile; o chemă pe Felicia în tufişul de pe malul lacului şi când crezu că o va face armonică, ea îi strigă:

– Stop, puişor! Acum eu deasupra!

Doamna Darie îl pierdu sub şezătoarea ei de un chintal şi începu să facă autoservice. Din secundă în secundă, un horn lichefiat îl absorbea şi-l expulza. O pernă uriaşă de grăsimi dorsale îi apăsa coapsele. Schimbarea rolurilor îi prelungise capacitatea de reţinere a lichidului seminal, spre satisfacţia doamnei Darie care îşi lăsase capul pe spate gemând extaziată.

– Eşti adorabil, puişor! Eşti un instrument al marilor plăceri!

După o jumătate de oră, în ţinuta nudă, plină, uşurată întrucâtva, dar departe de perspectiva unei finalităţi la care visa Dicu, doamna Darie umplu din nou paharele şi aprinse câte o ţigară. Dezrobirea din ghearele

poftei adormite atâta amar de vreme, cerea serbări naţionale, parade sexuale, până la extenuare, până la căderea, în nesimţire. Dicu, băiatule, puişorule, ai găsit o fiinţă intrată în lume cu mult înaintea ta, dar mai flămândă ca tine de fericire. Acum târgul era: fericire contra fericire, huzur şi trândăvie contra hormoni!

Pe cai, băiatule! Pe iapă, puişorule! Rostogoliri de forme rotunde, aproape informe, alunecări pe perne naturale, plutiri pe idei îmbătate, senzori palmari înăbuşiţi pe straturi catifelate, buze rupte şi limbi muşcate, şoarecele şi pisica în momentele ei exaltante, moartea dulce, când rămâi gol de tine şi nu-ţi mai doreşti nimic!

Doamna Darie însă mai dorea. Se refăcea după o jumătate de oră de cădere într-o comă survenită după o luptă tauromahică. Reînvia din propria cenuşă obţinută prin arderea grăsimilor. Descoperise o metodă excelentă de slăbire. Din nefericire, reţeta îi folosea numai ei! Dicu, din cele 70 de kilograme ale lui, pierduse vreo 5!

În zori, fu împins pe culoar, pe care-l parcurse în zig-zag până la uşa camerei sale. Intră, pe jumătate adormit, pe jumătate mort, şi căzu în pat de unde mai deschise ochii abia pe înserat. O zări pe doamna Darie veghindu-l duios şi apoi îndemnându-l să se întremeze din bucatele bogate ce-l aşteptau pe masă.

– Mănâncă, puişor! S-ar putea să ai o

noapte grea! Depinde cum o să mă simt! Oricum, am un apetit ceva de speriat! Eşti de milioane!

Nu-i răspunse, fiind încă semiadormit. Îl dureau toţi muşchii, de parcă îl bătuse cineva. Avea un gol sub stern, o bulă gata să-şi ia zborul cu tot cu dânsul.

– Îndurare, doamnă Darie. Nu cred să mă pot ridica din pat! ,

– Fără Darie şi fără doamnă! Pussy!

– Bine, fie, sunt mort Pussy!

– Ridică-te şi mănâncă! O să-ţi revii. Mastodontul acela uman, conglomeratul acela de lipide era neîndurător. Dacă plătea, cerea prestaţia!

În noaptea aceea îl iertase. Se simţea şi dânsa puţin surmenată. Ziua trebuia să aibă grijă de menajul pensiunii. Oamenii plăteau şi pretindeau servicii. Ea trăia din asta. Nu-şi putea permite nici un fel de neglijenţă. Crease sub acoperişul casei sale o familie mare de oameni singuri, cu venituri modeste, care încă nu-şi pot permite o familie personală, în exclusivitate, şi cu urmaşi!

Dicu era un spirit aventurier, un visător care încă nu se trezise de la ieşirea din matrice. Auzise câte ceva despre lume şi despre viaţă, luase din ea doar ce-i cădea direct sub simţuri, citise poate undeva că fericirea cade din cer, că este starea supremă ce o poate înregistra fiinţa bipedă şi că o asemenea stare nu poate fi compatibilă cu

nimica. Romanii aveau un dispreţ total faţă de muncă. Aceasta era treaba sclavilor şi unii oameni gândeau astfel încă de la începuturile organizării societăţii omeneşti.

Chiar şi Hristos împrumutase această concepţie şi mărturisea celor ce-l adorau: „Păsările cerului muncesc? Nu! Şi Dumnezeu are grijă de ele să nu moară de foame!”

Doamna Darie nu-l putea condamna pe Dicu de utopie, nu-i putea spulbera visul că va găsi fericirea în afara muncii, deşi cei mai mulţi tineri îmbină plăcerea cu obţinerea mijloacelor de a o procura. Dacă el nu înţelege să o facă din convingere, îl va obliga ea la ceea ce el consideră plăcere, fericire, dar în realitate este o muncă titanică! Ei îi convenea!

Nu-l slăbea decât două zile sau două nopţi. A treia era al ei. Într-o lună dăduse jos douăzeci de kilograme! Nu prea o avantaja, pentru că pielea o dată întinsă nu-şi mai revine la ce a fost, coală de hârtie, ci capătă o înfăţişare de ascuns. Epiderma ei lucioasă de pe coapsele dorice se încreţise, se zbârcise, îi amintea în chip dur, fără menajamente, de bătrâneţe. Pe pântec îi apărură pungi dizgraţioase. Nu-l mai primea pe Dicu cu lumina aprinsă, nici chiar în clarobscur, ci pe întuneric, dar el i le descoperea şi i le întindea cu o plăcere diabolică. Avea ea însă grijă să se revanşeze, să-i arate cum se câştigă o bucată de fericire şi cine are până la urmă parte de ea!

Trei luni rezistase Dicu Mărăcine acestui infern de carne flască pusă pe slăbire şi pe stoarcerea ultimei picături de vlagă din el. Se decise, în sfârşit, să-şi ia lumea în cap. Într-o zi apăru în pragul cafenelei unde le descoperise pe cele două fete. Erau la posturi, se pare în schema localului, aducătoare de clienţi, de consumatori. Pe responsabil nu-l interesa moralitatea lor, ci consumaţia favorizată de ele, facerea planului de vânzare cu orice preţ, condiţie a salarizării lui.

– Hello, Dicu! - săriră fetele amândouă asupra lui, bucuroase că-l descoperă. Ce-i cu tine, care-i viaţa ta? Unde ai dispărut? Ce-ai păţit de eşti aşa tras la faţă?

– După întâmplarea din pădure, rămas sărac, am fost slugă la diavol! -răspunse el mai în glumă, mai în serios, dar nu dorea să se confeseze. I se părea degradant.

– Bietul de tine! Ţi-am dus dorul!

Erau bine dispuse, erau tinere, din carne tare, erau chiar frumoase, atrăgătoare. Intrarea în sfera lor de atracţie îi produse lui Dicu senzaţii noi, de care uitase, şi-i întări hotărârea de a se elibera din mizeria în care căzuse.

– Lică! Ce faci bătrâne! - sări Dicu de pe scaun când îl zări pe bărbos apropiindu-se.

–Trăiesc, Dicu, trăiesc! Tu?

– Eu am murit, Lică, am căzut într-o capcană scârboasă care m-a omorât!

– Ţî, ţî, ţî! - plesni el din limbă a

compătimire.

– Dă-mi o mână de ajutor, Lică, să ies din rahatul ăsta!

– Ce fel de rahat, Dicu?

– M-am scufundat în grăsimea unei matroane de 50 de ani, de 120 kilograme, cu o poftă de sex inepuizabilă.

– S-a mai auzit, Dicu, s-a mai auzit! Şi ce-ţi dă în schimb?

– Casă şi masă.

– Oho! Un adevărat chilipir, Dicu!

– M-am săturat, Lică, m-am săturat! Vreau altceva!

– Aşa ca Felicia şi Luiza, nu? Păi cu ce să le plăteşti? Că şi ele trăiesc din frăgezimea lor!

– Nu ştiu, Lică, trebuie să fac ceva şi să scap de hoaşcă! M-a golit, m-a terminat, e marea în care se varsă Dunărea şi tot nu-se umple, şi tot nu dă pe dinafară...!

– Auzi, domnule!

– Dicu, ia o gură din paharul meu! - îl îndeamnă Luiza. O să te liniştească.

– Dicu! Ai părinţi, ai casă? – întrebă Felicia.

– Am. Sunt măcelari în Botoşani.

– Şi de ce nu stai cu ei? Noi nu avem pe nimeni, de asta batem bulevardele şi vânăm prada ca animalele sălbatice. Venim de la Casa Copilului…

– Felicia, dacă tot m-ai întrebat, am să-ţi spun. Nu pot să mă întorc acolo!

– Ai făcut vreo boroboaţă? - zâmbeşte ea.

– Nu! Am făcut unei fete un copil!

– Aoleu! exclamară toţi.

– Şi te-ai făcut nevăzut, dispărut, nu-i aşa?- completează Lică.

– Doar nu vreţi să leagăn copii, la 18 ani!

– Dicu, Dicu, Dicu, eşti la mare ananghie! - îl compătimi Luiza. Hai, mai trage un gât de aici! Poate vrei şi o ţigară calmantă? Mi-o vei plăti tu!

– Mulţumesc, Luiza!

Se lăsă liniştea la masa retrasă lângă perdeaua prin care se intra la toaletă. Apoi Luiza se adresă în şoaptă lui Lică:

– Hai, caută-i ceva! E curat!

– Am să mă gândesc, fetelor..

Apoi, după o pauză în care se mesteca *Stimorol:*

– Ai să mergi deseară cu mine, Dicu, undeva.

– Bătrâne, scapă-mă din groapa asta puturoasă şi vei fi răsplătit. Sunt în stare să-ţi dau motocicleta!

– E o propunere atractivă, Dicu! Să nu-ţi uiţi vorba!

Îi lăsă la posturile lor. Până seara hoinări prin oraş citind afişe. Numi oferte de rupt oase! Hai! Nu era genul lui! A-ţi ucide cele mai frumoase zile din primăvara vieţii într-o muncă plicticoasă, ar fi un sacrilegiu, o abdicare de la zborul păsărilor. O să muncească la bătrâneţe,

probabil. O să tranşeze carne pe butucul din prăvălia babacului, după moartea acestuia, dar până atunci...

Se întoarse pentru masa de prânz la ora stabilită. Nu renunţa la ea. Era plătită cu vârf şi îndesat din noaptea trecută.

– S-a plimbat, a luat aer domnul Dicu? -îl interpelă matroana suspicioasă, în timp ce supraveghea servirea mesei ca de obicei, mai ajutând şi ea pe biata fată, slabă ca un ţâr.

– Da, doamnă, nu ieşisem de mult.

– Ai grijă Dicu, oraşul e plin de capcane, unele chiar frumoase!

– Credeţi că mai am ce prinde? - răspunse el în şoaptă, gândindu-se la noaptea trecută, când îi trebuiră două ore ca să o liniştească.

– Abia îţi aperi sănătatea mai bine, Dicu! - îi răspunse doamna Darie, în timp ce-i lua farfuria goală de la felul întâi, îndepărtându-se apoi spre celelalte mese.

Înainte de a se lăsa bine noaptea, Dicu se echipă în taină, profită de staţionarea doamnei Darie în bucătărie, unde se finaliza cina, ieşi tiptil, îşi împinse motocicleta departe de casă, fără motor, pentru ca fuga să fie perfectă, apoi demară spre barul „Eden”, unde-şi lăsase dimineaţă toate speranţele.

Fetele erau deja angajate. Sorbeau cu paiul o băutură dulce în compania a doi mateloţi zdraveni care le sorbeau din ochi. Unul dintre ei era negru. Le privi, ele îl văzură o clipă şi apoi nu-l mai cunoscură. Deja, pe

sub faţa de masă, mâini febrile le electrocutau pulpele. Pentru seara aceasta, fericirea pâinii cea de toate zilele era asigurată!

Dicu se duse în vestibulul toaletei de unde observase că iese Lică întotdeauna şi, într-adevăr, îl găsi pe taburetul lui de gardă secretă. El asigura paza localului contra bandelor intruse ce veneau din alte sectoare ale oraşului. Pentru asta, patronul plătea o taxă lunară piperată, dar liniştitoare, Lică făcea parte dintr-o bandă antibandă. Datoria ei era să descurajeze orice tentativă de jaf nocturn din partea celor care operau pe cont propriu. Era o ocupaţie riscantă, în afara legii, dar acceptată de patroni, aşa cum se admite răsăritul soarelui în fiecare dimineaţă. Nu aveai cum să te opui! Ar fi fost absurd.

– Salut, Lică!

– Ah, tu! Mai plimbă-te o oră pe afară!

Oraşul începuse din nou viaţa de noapte. Localurile de distracţii ofereau celor cu bani senzaţii diversificate. De la iluzii pe ecrane la tentaţii reale, în mişcare, graţioase şi efemere, sublime şi scumpe, de posedat o dată, ca un pahar de vin vechi pe care-l arunci peste cap după ce l-ai consumat. Anxietatea punea stăpânire pe femeile şi bărbaţii cu bani. Gustând din tot ce planeta îţi poate turna în pântec şi în minte, ei îşi epuizau sensul alergării, sensul căutării. Sub Soare nu mai rămânea nimic nou. Suspansul ruletei, visul nebulos al cocainei, dulceaţa lui somnolentă,

plutirea într-o lume paralelă, descărcarea sexului în orificii cu tegumentul alunecos, sugestia guiţărilor izbucnite din vraja inepuizabilelor resurse hormonale, toate acestea, încă negustate în totalitate de Dicu, îl făceau să persevereze, să sape la adâncimea unei gropi până ce va da de petrol.

Oh, dar câte nu-i treceau prin minte, trecând în revistă luminile vitrinelor atrăgătoare, luminile reclamelor, luminile automobilelor şi luminile şi mai orbitoare ale viselor lui încă neîmplinite! Nu, categoric nu, el nu putea fi încă tată! Adică rob al unei neveste, al unui copil, cărora să le aduci seara geanta plină cu fericire extrasă din sudoare. Era mult prea independent ca să înghită o astfel de sclavie liber consimţită!

Gândind toate acestea, nu făcea decât să se incite, să ajungă la convingerea că trebuie să accepte orice compromis, dacă vroia să scape de tortura doamnei Darie. După o oră zări ieşind în stradă silueta lui Lică, barba lui apostolică, geaca fără mâneci, blugii zdrenţuiţi, dispreţul întruchipat faţă de eleganţa vestimentaţiei. Era şi el adeptul nonconformismului, dar i-ar fi plăcut eleganţa unui costum aristocratic.

– Aici sunt, Lică! - îl atenţionă Dicu.

– Hai, copile, pe motocicletă!

– Încotro?

– Ia-o spre parcul oraşului!

Intră în fluxul circulaţiei auto, rulând cu

prudenţă. N-avea chef să fie oprit de miliţie. Opri, la ordinul lui Lică, într-o parcare de lângă parc. Tocmai atunci în spatele lor frâna un *Nissan* roşu. Uşa i se deschise brusc şi o femeie tânără, cu faţa crispată, coborî din luxosul automobil, şi alergă spre intrarea unei clădiri cu două etaje, o clădire în stil renascentist, cu o firmă conturată de becuri colorate, pe care scria *Restaurant Dunărea.* Parterul, larg deschis vederii din stradă prin ferestrele sale de înălţimea pereţilor, susţinute de coloane de lemn acoperite cu o dantelărie de motive ornamentale, permitea studierea interiorului feeric luminat. Salonul adăpostea la mese perechi şi neperechi de oameni veniţi aici pentru a pleca mai târziu acasă, cu satisfacţia că ziua nu le-a scăpat printre degete în marele alai al scurgerii inexorabile.

Spre această oază de lumină alerga femeia aceea cuprinsă de o stare neobişnuită de nervozitate, ce se observa după mişcările bruşte şi dezordonate. Poate era o (drogată, poate era o amantă, sau o nevastă înşelată căruia un amic îi telefonase, nu chiar dezinteresat, să-i spună unde îşi petrece iubitul ei soţ noaptea.

Lică urmărise scena cu agilitatea animalului de pradă ce-şi pândeşte victima şi nu va lăsa niciodată să-i scape clipa prielnică în care trebuie să se arunce asupra ei. Dintr-un salt fu lângă portiera *Nissan-ului* lăsată descuiată, văzuse bine graba femeii, o

deschise, se strecură înăuntru, smulse radiocasetofonul, culese o geantă lăsată pe bancheta din spate şi ieşi. Totul durase zece secunde.

–Hai, Dicu, s-o ştergem! Porneşte repede!

Prin marea vitrină a localului, proprietara *Nissan-ului* se zărea gesticulând scandalos lângă o masă cu o pereche stupefiată. Dicu acceleră puternic şi porni cu Lică în spate. După 50 de metri însă, o patrulă a miliţiei li se postă în faţă. Lică îi şopti lui Dicu:

– Opreşte, fă-te că opreşti şi, în momentul când ei ne vor crede prinşi, răsuceşte manşa şi dă-i drumul!

Manevra le reuşi, dar miliţienii aveau motocicletele lor la câţiva paşi. Începu o urmărire strânsă, o trecere fabuloasă prin intersecţii cu semafoarele pe roşu, o goană disperată pe străzi necunoscute, până ce se treziră cu o maşină de teren a miliţiei pusă de-a curmezişul, iar în spatele ei două mâini înarmate cu revolverele îndreptate asupra lor.

Dicu opri încolţit. Lică sări din spate cu prada şi se năpusti într-un gang al unei clădiri vechi. Motocicliştii descălecară şi porniră în urmărirea lui .

– Stinge farul, coboară şi vino spre noi cu mâinile ridicate! - ordonară cei din faţa lui Dicu.

Aici ia sfârşit primul act în care Dicu se confruntă cu o forţă surdă la visele lui. I s-au pus cătuşe, restul nopţii petrecându-l în

arestul miliţiei, cu alţi căutători de fericire ieftină. Dimineaţa fu anchetat, el povesti cum s-a întâmplat, dădu întreaga vină pe Lică, care se vede treaba că reuşise să scape. Nimeni nu-i spunea nimic. Personal nu reuşi însă să dea o explicaţie verosimilă asupra rosturilor lui prin acest oraş. Fu judecat peste o săptămână şi primi trei ani de închisoare pentru vagabondaj, sustragerea de la muncă, şi jefuirea unui automobil străin.

Capitolul IV

ASCENSIUNEA UNUI GIGOLO

La primirea veştii că iubita sa imaginară, Corina Vrăjitoru a născut un copil, Andrei fu şocat atât de puternic, lovit în aşteptările lui intime atât de crud, încât simţi că viaţa lui în continuare nu mai are nici un sens. O vizită într-o după masă ploioasă. Corina se întorsese la casa părintească, unde găsi o înţelegere compătimitoare.

– Fata mamei, îi spuse doamna Vrăjitoru, ţi-ai curmat singură drumul spre fericire. Va fi greu să găseşti pe cineva convenabil, care să te accepte cu un copil.

– Mamă, ce vrei să fac acum?

– Dacă aş şti, ţi-aş spune... Ai rodit prea repede, înainte de a te coace...

– A fost un accident, mamă, iar pentru Dicu un act iresponsabil.

– Băiatul ăsta a mers pe un drum care l-a scos din rândul oamenilor! Ai un copil de la un puşcăriaş! Mare scofală!

– E copilul meu, mamă!

– Nu asta am dorit să facem din tine! Dar Dumnezeu a vrut altfel...

– Am să mă fac de folos, mamă. N-am să fiu o piatră în casă!

– N-am spus asta. Mă gândeam doar la viaţa ta, care n-a curs normal, în care te-ai aruncat prea devreme, înainte de a te bucura de anii tinereţii!

– Mă bucur şi aşa, mamă. E minunat să ai un copil!

– La l8 ani?

– Chiar şi mai devreme, dacă se întâmplă.

– Original punct de vedere! O să vorbim noi mai încolo, când te vei trezi singură.

– Cum singură? Şi copilul?

– E drăguţ, dar nu ajunge! Îţi va mai trebui ceva...

– Deocamdată nu vreau nimic.

– Corina, Corina, ce-fel de om eşti tu?

– Aşa cum sunt.

– Chiar, aşa cum eşti! Vezi că plânge copilul, mânca-l-ar mama!

– Mânca-l-ar bunica!

– Ei vezi? Asta nu-mi convine mie! M-ai făcut prea repede bunică.

Izbucniră amândouă în râs. Sunt situaţii în viaţă pe care numai râsul le poate vindeca. Venirea unui om pe lume este ireversibilă. S-a prins de uter cu dinţii şi cu ghearele, s-a ţinut bine până ce a prins puteri furate de la mamă,

şi-a însuşit forma părinţilor şi într-o zi: Ooaaa! Aer în plămâni şi mecanismul s-a pus în mişcare. Funcţionează, ţipă şi creşte. Un proces imposibil de curmat. Cei mari înţeleg greu lucrul acesta, dar el se derulează de la sine, aşa cum inima bate şi irigă grădina vieţii. Este un fenomen ce ne depăşeşte.

Nu ştim cum a fost interpretat de Andrei, dar într-o zi, intră în magazinul domnului Vrăjitoru.

– Vreau să-i spun ceva Corinei!

– Du-te sus, Andrei. E la ea în cameră. Ştii unde, nu? De când n-ai mai trecut pe aici, poate ai uitat!

– N-am uitat, domnule Vrăjitoru! Nu pot să uit! Îl primi surprinsă.

– Andrei!

– Corina!

Se priviră cu o vizibilă plăcere.

– Eşti primul coleg care mă vizitează după tot ce s-a întâmplat! Te-ai hotărât să spargi gheaţa?'

– Niciodată, Corina, n-a fost ceva îngheţat între mine şi tine. Doar eu nu m-am putut exprima... N-am avut această putere!

– Acum ai?

– Acum e prea târziu, Corina! Am ajuns al doilea. Şi cei învinşi se retrag în durerea lor.

– Şi eu te-am iubit, Andrei!

– Curios fel de a iubi, Corina.

– Recunoaşte că suntem amândoi

vinovaţi! Dacă erai puţin mai îndrăzneţ, nu mi se întâmpla acest lucru.

– Ba da, dacă te lăsai tot atât de uşor.

– A fost un accident stupid, Andrei, o dereglare a ciclului. Un exces erotic provocat de ceva. Cred că mi-a dat ceva să beau. De marijuana ştiu cu siguranţă că am fumat.

– Dicu era un derbedeu. Seducea fetele prin orice mijloace. Cum de-ai căzut în plasa lui?

– Pentru că ai stat deoparte, cuminte.

– Mă doreai altfel?

– Da, chiar şi acum.

– Corina, sunt decepţionat. Ceva s-a surpat între noi. Nu ştiu exact ce, dar mă doare. De aceea m-am hotărât să plec din Botoşani. Poate o să-mi treacă... Nu puteam să nu-ţi spun, când tu eşti cauza migraţiei mele.

– Andrei! Am fost o copilă proastă. Dacă vreodată o să-ţi treacă tristeţea...

– Am să fac tot ce pot să-mi treacă.

Corina îi întinse mâinile. El se apropie să i le sărute, dar ea îl cuprinse disperată şi-l sărută pe gură.

– Ah, ce păcat, ce păcat! Ce pereche am fi fost! – Adio, Corina!

– Nu, nu spune asta. Vreau să ştiu tot ce faci, pe unde ajungi. Promite-mi că o să-mi scrii!

– Îţi promit, Corina.

– Andrei, nu uita că am rămas aceeaşi

persoană pentru tine.

– N-am să uit, Corina.

– Hai, sărută-mă!

Îl cuprinse un tremur nervos. Rămăsese acelaşi pudic iremediabil, acelaşi timid. O sărută din zbor şi se întoarse cu ochii plini de lacrimi, aproape fugind.

Lucrase două luni la o fermă şi câştigase 3.000 de lei. Era capitalul cu care evada din Botoşani pentru a o uita pe Corina. Cu o seară înaintea plecării trecu anume pe lângă magazinul domnului Vrăjitoru. Sus, la etaj, fereastra era luminată. După perdeaua aceea respira Corina! Îi venea să urle. Respira, dar nu singură! Lângă ea scâncea probabil progenitura lui Dicu. Iuţi pasul. Dracu să-i ia!

Se urcă într-un tren personal şi coborî la Bacău. Căută zadarnic ceva de lucru pe la poarta întreprinderilor, pe măsura cunoştinţelor lui, dar nu i se oferiseră decât munci mizere: paznic de noapte, dacă prezenta referinţe bune. Lucră într-o seră la prepararea pământurilor pentru patul germinativ al plantelor, înghiţi praf de cărbune pe săturate până ce se trezi că scuipă negru. Cu banii câştigaţi aici plecă spre Constanţa, acolo la graniţa maritimă a ţării, unde auzise că se poate trăi altfel decât în rest. După câteva zile de prospectare a unui oraş port, în sfârşit găsi un loc de liftier la un hotel situat chiar pe litoral. Îi plăcu patronului ţinuta lui dreaptă, ce emana fermitate, trăsăturile dulci

ale feţei ce se desprindea de adolescenţă, statura înaltă, bine clădită.

– Ai noroc, tinere... Cum ai spus că te cheamă?

– Andrei Albu.

– Ai noroc, Andrei. Chiar ieri unul din băieţii mei a reuşit la un curs de mecanic auto şi m-a părăsit, prostul. Câştiga bine. Clienţii mei sunt generoşi!

– Veţi fi mulţumit de mine, domnule! - îl asigură Andrei.

– Vei lucra noaptea, pentru că te văd aşa, mai atlet.

– Am făcut yoga, domnule.

– Şi acum nu mai faci?

– Nu, domnule. M-am îndepărtat de lumea reală şi am devenit vulnerabil la orientarea în teren.

Frumos spus, Andrei. Îmi place, ai stofă, ai fi bun şi pentru alt post dar acum nu am nimic. Băiatul de la recepţie îţi va arăta ce trebuie să faci. Aici ai tot ce ţi-ar trebui pentru a te orienta, cum spui tu. Salariul nu e mare - 1500 de lei! Dacă înveţi repede cum să serveşti clienţii, poţi câştiga încă o dată pe atâta. Aici vin mulţi viligiaturişti străini, cu mână darnică. Dar ai grijă să nu te jupoaie cameristele!

– O să am, domnule.

În mai puţin de o lună de zile, Andrei deveni stăpân pe mijloacele prin care să se facă apreciat de directorul hotelului, răsplătit de clienţi, jinduit de cameriste, dar rămase

taciturn, absent la ochiadele lor, surd la propunerile directe. Era ca un buldog ce aleargă cu ochii neclintiţi de pe victima din faţă. Dorea să uite totul, să-şi vindece trauma, să câştige bani mulţi şi într-o zi să o cheme la dânsul pe Corina şi să-i poată spune: „Uite ce-ai pierdut!” Şi ea să-i răspundă: „Iartă-mă, Andrei! Nu ştiu ce aş putea face să-mi răscumpăr greşeala!” Şi el să-i spună mărinimos: „Să mă iubeşti, Corina!”

Scena aceasta o visa adesea în nopţile lungi de veghe pe scaunul liftului, în orele lui de somn în una din camerele de serviciu. Se adeverea faptul că prima dragoste nu se uită niciodată. După şase luni de zile îi scria Corinei:

Am fugit din Botoşani să mă vindec de tine, dar sufletul meu a rămas acolo, iar boala aici. E incurabilă. Când se va mai ameliora, te-aş putea invita să ne plimbăm prin Mamaia, pe la Neptun, pe tot litoralul. Adesea, când am timp, privesc marea şi mă gândesc că valurile ei ţi-ar prinde bine şi ţie şi copilului…

Te visez, ne visăm împreună, uneori chiar facem ce nu am fost în stare atunci când eram la Botoşani şi viaţa ne trăgea de mână… Muncesc din răsputeri să-mi pot vedea cu ochii acest vis, deşi uneori mă cuprinde otrava geloziei. Te-ai culcat cu nemernicul de Dicu!

Corina citi scrisoarea puţin contrariată. Nu-l înţelegea pe acest băiat. Nu-l înţelesese niciodată în cuminţenia lui, care o făcuse să

sufere şi care o aruncase în braţele lui Dicu. Şi nici nu regreta ce făcuse. Mama ei începuse să-şi iubească nepotul. Naşterea, îi dăduse împliniri carnale, forme graţioase, o paloare ce-i înnobila chipul şi o privire mai înţelegătoare asupra vieţii, o privire ce te pătrundea până dincolo de coşul pieptului trezindu-ţi un interes subit pentru descifrat enigme.

Ea îşi îndeplinise datoria sacră a perpetuării şi Natura îşi făcuse datoria faţă de dânsa, înflorind-o pentru încă o dăruire. Se prezentă la un concurs de desenatoare pentru fabrica de confecţii din localitate şi fu găsită aptă să dea strălucire noutăţilor vestimentare. Cu timpul se dovedise foarte talentată. Modelele prezentate de dânsa aveau cel mai mare succes, cele mai multe comenzi. În sfârşit se realizase pe plan profesional. Se găsise şi pentru dânsa un loc unde era utilă, unde nu o mai întreba nimeni ce ai făcut cu virginitatea.

Într-o zi o descoperise un fotoreporter de la o revistă de modă. Cedă numai în faţa unei sume pe care nu o poţi refuza fără a dovedi lipsă de înţelepciune. Bustul ei, seducţia întruchipată, fu ales de directorul revistei chiar pentru copertă.

Un număr din această revistă, pe care administraţia hotelului o cumpăra şi o răspândea pe mesele din marele hol al recepţiei, pentru a fi văzută de turiste, căzu

sub ochii holbaţi ai lui Andrei. Steaua visurilor sale pozase aproape goală! Fidelitatea ce i-o purta în suflet se frânse şi valurile unei mari decepţii îl inundară iremediabil: „Târfa!”

Apoi se răzgândi. În definitiv putea fi o meserie curată. Nu trebuia să se culce neapărat cu fotograful! Ce să mai spună de actriţele porno, din străinătate, care declară că-şi iubesc sincer logodnicul cu care petrec clipe plăcute între patru pereţi, după ce s-au dezlănţuit în scene sălbatice de amor pe platoul de filmare. Lui, cel puţin, îi era greu să înţeleagă diferenţa dintre profesie şi actul sexual ca dăruire pentru cel drag!

Această idee rumegată în lift, în timp ce transporta bagajele unei distinse doamne, care se vedea de departe, se scaldă în milioane, îi descătuşă întrucâtva codul moral cu restricţiile lui anacronice. Când intră în apartamentul de la 305, la început nu descoperi pe nimeni căruia să-i predea valizele, dar imediat se auzi strigat din camera de baie:

– Hei, tinere atlet, lasă bagajele la locul lor şi vino încoace!

Andrei, cu profesionala lui amabilitate ce-i rotunjea veniturile, se grăbi să-i răspundă bogătaşei. Deschise uşa şi rămase perplex în faţa unei femei de vârstă incertă ce-i vorbea sub duş.

– Văd că nu-ţi cunoşti bine îndatoririle, spuse ea aspru, într-o românească stâlcită. Ia

buretele şi freacă-mă pe spate, că eu nu ajung!

– Dar, doamnă, eu sunt îmbrăcat şi o să mă ud!

– Dezbracă-te!

Nici nu-l privea măcar. Parcă ordonase unei insecte să o gâdile pe umăr. Se învârtea sub jetul stropiturii, arătându-i complet tot ce deţinea distinsa doamnă. Rotunjimi, albeaţă, negreaţă, totul, la prima vedere, încă frapant.

Andrei îşi scoase uniforma stingherit şi rămase în slip. Clientul nostru – stăpânul nostru!

– Când te vei îmbrăca, îţi vei uda pantalonii. Ce fel de bărbat eşti tu? Ţi-e ruşine să rămâi gol? Te văd destul de vlajgan... Parcă aşa se spune la voi, nu? Vlajgan...

– Cred că da, doamnă!

– Mă voi plânge directorului că ai fost obraznic.

– Bine, doamnă, dacă ţineţi...

– Işi scoase şi frunza acoperitoare a ceea ce omenirea consideră a fi ruşinos.

– Oho! exclamă bogătaşa. Frumos bărbat! Hai, ia buretele şi începe! Să fie la început aşa ca o mângâiere, de sus până jos.

Andrei, în spatele ei, îşi începu serviciul cu totul special. Purta buretele, înmieresmat din când în când cu un săpun fin, de la gât şi până la fese.

– Acum mai apăsat, îi ceru ea. Săpuneşte,

săpuneşte!

Apoi se întoarse cu faţa spre dânsul.

– Şi sânii! Da, aşa, coboară! Şi braţele. Ştii că eşti un mic Paris? O copie contemporană. S-ar putea să-mi placi până la urmă...

Andrei tăcea, urmărea traseul buretelui, la deal, la vale, se întorcea, corecta locurile nesăpunite, lua contact cu pielea acestei femei trăsnite, dându-şi silinţa să nu greşească ceva, să n-o supere! Directorul l-ar fi concediat... El era un nimic, ea era o milionară, probabil! Milionară care, instantaneu, îi prinse sexul în palmă. Abstinenţa lui îndelungată se dovedi pe placul doamnei, pentru că erectă la comandă, o erecţie dintre acelea explozive, detonante, ciobănească...

– Da, da, reflexe bune! observă nebuna. Caută-mă mai jos! Mângâie! Da, da, eşti destul de îndemânatic. Văd că ştii relieful sensibil... Dă cu săpun! Aşa! Îmi place să fiu îmbăiată de cineva. Hai, acum sub duş şi tu!

Apa cădea ca o ploaie, biciuindu-le trupurile.

– Dă-mi prosopul, tinere! Cum te numeşti?

– Andrei, doamnă.

– Bine, te voi ţine minte. E posibil să te mai caut. Îmbracă-te!

Era prima nebunie la care fusese supus. Auzise, dar nu i se întâmplase. Să fie el, într-adevăr, un ins care ar putea interesa înalta societate a celor privilegiaţi de soartă? Citise,

desigur, despre profesioniştii amorului liber. Femeile cele mai frumoase şi mai bogate din lume se dau în vânt după faunii muşchiuloşi. Iar ei, vânzătorii de orgasme, circulă numai în „Mercedesuri[n], duc o viaţă de huzur, sunt acoperiţi cu aur. Îi găseşti în aşteptarea clientelor, acolo pe unde se plimbă doamnele sătule de toate bunătăţile pământului, numai de sex nu, ca plăcere supremă şi ca mod de întreţinere a tinereţii, a tenului, a tonusului. Sunt „gigolo” de meserie şi nu ascund acest lucru. Frecventează marile localuri de amuzament şi seratele mondene, sorb plictisiţi şampanie şi îşi expun bronzul, ce sugerează virilitate, pe plajele bogaţilor, acolo la ei, în altă lume, he, hei! Au intermediare care primesc procente, intermediare de profesie, angajate special pentru a descoperi la vernisaje şi expoziţii femeile susceptibile de a fi interesate de un „gigolo”.

Într-o zi căpătă o revistă americană de la un marinar în trecere, în care citi un reportaj despre un bărbat pe nume Jack, un frumos exemplar expus într-un şezlong pe plaja de la Miami. Tipul, manechin top model de 30 de ani, a fost sedus într-o după amiază însorită de o femeie de 40 de ani, care arăta destul de sexy şi de atrăgătoare, şi cum o invitaţie ce te poate face fericit nu se refuză, Jack s-a dus cu îngerul coborât pe plajă să bea un scotch. Tipul se aştepta la o partidă sexuală fulgerătoare, evidentă, femeia manifestându-şi

expres dorinţa, şi-i aplică un tratament antiplictiseală pe măsura dorinţelor ei sofisticate, de mare cunoscătoare a subtilităţilor mai rar descoperite.

Nici nu-i trecuse prin cap masculului, prins în mare formă, că nebuna îl studiază ca pe un cal dus la târg şi-i evaluează aptitudinile sexuale, tehnica folosită, puterea de retenţie a ejaculării, excitabilitatea sonorităţilor, răspunsurile la semnalele ei, fără cuvinte.

După ce s-au îmbrăcat şi stăteau din nou la masa cu „ultimul pahar”, femeia, i-a prezentat un contract. Nebuna din pat nu era altceva decât o „manageră” a sexului ca obiect de comercializare. Printre alte clauze, ea se angaja să-i furnizeze cliente selecţionate iar el, din încasări, trebuia să „verse” în contul agenţiei ei, 30%.

Jack citi cu o bucurie neafişată prevederile contractului şi-l semnă cu ochii închişi şi inima cât un pepene. Dădu-se lovitura. Nu oricine avea şansa să intre în cercurile secrete şi închise ale „call boys' de lux. Şi, desigur, nu este suficient să fii tare în muşchi şi să arăţi ca un gimnast adorabil! E nevoie să fii manierat, bine crescut, la curent cu eticheta marilor case, să vorbeşti mai multe limbi, clientele venind în Miami din toate colţurile lumii.

Andrei recapitula acum aceste informaţii. Amintirea Corinei devenise mai estompată. Spre ea plecau gândurile lui curate, dar o

găseau din ce în ce mai transformată şi mai îndepărtată. Timiditatea lui, care îl duse la pierderea Corinei, şi-ar găsi şi vindecarea, dacă viaţa l-ar pune mereu în faţa unei femei care-i cere să o spele pe spate…

Era tulburat. Nebuna îi stârnise sexul care se excitase vizibil. Trebuia să ţină în faţă valizele altor clienţi, pentru a acoperi „Vezuviul” acela ce-i îndepărta pantalonul de linia lui decentă.

Seara, târziu, fu chemat la directorul hotelului.

– Andrei! Tu ştii ce înseamnă când o clientă îşi lasă pantofii în faţa uşii?

– Da, domnule, director. Doreşte să-i fie lustruiţi.

– Eşti un prost! Vrea un bărbat la pat! Te duci la camera 305 şi baţi politicos în uşă. Se pare că te preferă... Vezi, ai grijă, să te comporţi la gradul de „lux” al hotelului nostru, la numărul lui de stele! Să n-o dezamăgeşti!

Această doamnă este proprietara unui hotel din Atena, unul dintre cele mai aristocrate. Nu ştiu ce caută la Constanţa, dar nu vreau să ne categorisească mediocri.

– Da, domnule director!

– Ia pastila asta!

– Nu-i nevoie, domnule director!

– Să te prezinţi la mine mâine dimineaţă şi să-mi spui dacă totul a fost O.K. După aprecierile mele individa are o zestre bogată de ani. Te comporţi în aşa fel, îi sufli la ureche

asemenea cuvinte, încât ea să aibă impresia că o crezi doar de 30! Ştii, femeilor, când ajung la vârsta asta, le place să rămână acolo. Nu vor recunoaşte niciodată că au mai mult! Ha, ha, ha!

Andrei ieşi cu împuternicire directorială. Se simţea puţin timorat. În noaptea aceasta i se putea schimba statutul de liftier. Se duse la dânsul în cameră. Îşi puse lenjerie proaspătă, se rase, se parfumă discret, apoi coborî cu liftul la etajul trei. În faţa uşii de la 305, o pereche de pantofi de cel puţin 1000 de dolari, aşteptau parcă să-i ridice cineva. Îi şi ridică, apoi ciocăni de trei ori, să semene cu un semnal. Deschise aceeaşi doamnă de la prânz, fardată, cu sânii ridicaţi, expuşi cu mărinimie vederii.

– V-am făcut pantofii, doamnă, spuse Andrei emoţionat şi îngrijorat de prima reacţie a nebunei.

Îl măsură din cap până în picioare, cu aerul unui geambaş de cai. Părea mulţumită pentru început.

– Pe tine te-au trimis? - întrebă ea cu glasul alb.

– Da, doamnă, mă pricep cel mai bine la servicii pretenţioase, găsi Andrei să se laude puţin.

– Am să văd. Intră!

Mergea în faţa lui, săltându-şi fesele bine puse în relief de o fustă subţire şi strălucitoare, capabilă să valorifice mişcarea

aceea inconştientă ce face deliciul străzii şi al saloanelor. Se întoarse brusc şi privi spre prohab.

– Ai ceva stofă, după câte văd. Răspunzi repede la semnale!

– Sunteţi frumoasă, doamnă!

– Ai şi ochi!

– Am de toate, doamnă, răspunse cu o îndrăzneală, nici el nu ştia de unde luată.

– De când n-ai mai fost în pat cu o femeie?

– De mult, doamnă, mă tem de boli, minţi el.

– Deci, acum joci pentru prima oară rolul de gazdă curtenitoare?

– Nu, doamnă, de musafir.

– Bravo, puştiule! Deci de musafir!

– De musafir care-şi face iluzii, doamnă.

– Ce fel de iluzii, tinere?

– De obicei, erotice, doamnă...

– Ooh! Ţinteşti departe...

– ... Andrei, doamnă!

– Studii?

– Medii, doamnă.

– Limbi străine?

– Engleza, franceza, doamnă.

– Familia?

– În, Botoşani, doamnă, o localitate în nordul României. Negustori de carne…

– Atunci, dacă joci rolul de musafir, să te văd!

– Mă duc să aduc un buchet de flori, doamnă.

– Lasă, presupunem c-ai adus. Faptul că ştii mi-e de-ajuns. Să stăm, atunci! Mă numesc Emily Trescott, după numele fostului meu soţ decedat, acum.

Andrei se apropie de dânsa şi-i sărută mâna.

– Dar să presupunem că ştiai mai dinainte cum mă cheamă. Oricum, gestul contează, ca primă atingere a celei ce-ţi va fi gazdă.

– Sunteţi superbă, doamnă, în toaleta aceasta transparentă! Vă face de 25 de ani. Şi nici nu cred să aveţi mai mult!

– Splendidă introducere, Andrei! Ia loc!

– Vă mulţumesc, doamnă!

– O ţigară?

– Nu fumez, doamnă.

– Oh, ce musafir ideal! Totuşi, va trebui să-mi ţii companie. Serveşte-te de aici!

– Kent?

– Speciale...

– Halucinogene?

– De unde ştii? Ai mai fumat?

– Pe când eram în ultimul an, la o petrecere cu colegii. Mi s-a spus după aceea ce mi se servise.

– Nu ţi-ai dat seama?

– Mă agasa doar o greaţă!

– E bine că eşti imun şi independent. Vrei să mai încerci?

– V-aş cere permisiunea să nu mai încerc.

– Cum vrei! Atunci un *Martini* sau un *Johny Walker?* Sunt acolo, în bagaje. Fii drăguţ şi desfă valiza aceea grena…

– Un Martini.

– Ştii să alegi între ceva care te înmoaie şi ceva care, dimpotrivă!

– Nu cred că mi-ar trebui stimulente, doamnă.

– Văd că ataci subtil, dar ştii să sugerezi.

– Pentru că aţi adus vorba, doamnă.

– Da, din acest moment să presupunem că a trecut o oră de când ai intrat în apartamentul meu, şi că, între timp, după câteva pahare, vălul de gheaţă al primei întâlniri s-a topit, am devenit mai intimi, deci presupun că ne tutuim.

– Da, doamnă!

– Pentru acest răspuns te penalizez cu cinci puncte.

– Pe bună dreptate, Emily! Ştii să aprinzi, în musafiri speranţa unor şi mai aşteptate intimităţi.

Daa? O ipoteză destul de îndrăzneaţă!

– Nu toţi musafirii sunt timizi ca mine. Poate condiţia mea minoră, Emily...

– Lasă că te majorez eu, imediat. Mă dor puţin umerii, Andrei. Vino şi masează-mă!

– Va fi o plăcere rară, Emily, să-ţi ating albeaţa cărnii.

– Sper că şi pentru mine.

– Mai mult ca sigur. Acest masaj îţi va absorbi durerea pentru a o transplanta la mine...

– Unde, anume, Andrei?

– Cred că în centrul atenţiei, Emily...

– Într-adevăr, e ţeapăn centru...! Mergi pe coloană în jos cu masajul! Stai să mă întind pe canapea şi să-mi scot bluza. Aşa, poţi continua. Dacă oboseşti, caută-ţi o poziţie mai bună.

– Cel mai practic ar fi cumva deasupra, pe picioare.

– Nu te sfii!

Alunecă pe spatele ei de câteva ori. Poziţia în care lucra îi facilita însă un contact direct cu înălţimile muşchilor fesieri. Femeia simţi cartuşul detonant dar nu dorea încă să-l strice.

– Nu te incomodează pantalonii? - întrebă ea.

– Mă incomodează totul, Emily!

Femeia se răsuci cu faţa în sus. Sânii mari, bronzaţi, i se revărsau spre lateralele pieptului, destul de bine conservat. Din loc în loc abia se mai zărea câte o urmă de bătrâneţe. Făcea, probabil şi gimnastică de întreţinere. Andrei îşi propuse să nu observe nimic din lucrarea timpului şi să-şi imagineze că sub el se află Corina. Era doar un interiorizat. Viaţa lui cea mai bogată se desfăşura înăuntrul său. Cu o asemenea imaginaţie el putea confunda o octogenară cu

Madonna.

– Poate ar trebui-să te dezbraci. Îmi iriţi pielea.

– Îţi las această plăcere ţie... Şi mie îmi laşi ce mai ai tu pe tine...

– Văd că ştii şi regula dezbrăcării reciproce!

– Sunt un tip citit, Emily;

– Crezi că nu mai ai nimic de învăţat?

– Sper să iau o notă bună, Emily.

– Daa? Ia să văd cum începi!

– Ştiu un program: trei minute sărutat, patru minute alăptarea bărbatului şi zgândărirea femeii în una din zonele erogene receptive la mângâieri, câteva minute pentru sfârcuirea clitorisului...

– Văd că ai început deja cu asta! Nu sări etapele! Nu trişa!

– Şi, dacă vrei să faci cea mai mare greşeală, 20 de împingeri până la ultimul geamăt.

– Bravo, Andrei! Şi nu uita ritmul, mai ales în partea lui finală, un tempo permanent mă va calma, îmi va stinge frica că vei termina înaintea mea şi...

– Asta nu are nici o importanţă, Emily!

– Dacă-ţi închipui că e o plăcere să te aştept să reintri în formă, ai căzut la examen!

– Imposibil, Emily.

– Poţi demonstra?

– Cu voia ta, Emily…

– Rupe totul de pe mine! Frumuseţea aceea de fustă, probabil de 3000 de dolari, pârâi de sus până jos. Sub ea nimic! Emily îi smulse slipul şi trupurile li se lipiră, ca două sfere ale unui magnet. Buzele se caută, se găsesc, se strivesc. ,,Ah, Corina, te doresc, te vreau toată!" - strigă în gând Andrei. Mâinile o caută peste tot, trezindu-i femeii amintiri erotice reînviate acum, ca o explozie. Aşa i se întâmpla de câte ori gusta dintr-un trup necunoscut. Aproape că uita de test, de încercarea la care era pus candidatul, dar Andrei lucra perfect, aşa cum citise. Activa febril pentru a-i menţine încântarea cât mai mult, găsea combinaţii de-a dreptul originale şi i le administra fără pauze inutile, care pot strica totul. Andrei vibra în braţele ei moi, imprimându-i şi ei un tremur excitant, ceea ce o făcu să-şi iasă din minţi şi să treacă în cunoscuta poziţie cu femeia deasupra. Îşi purta instrumentul exact pe unde-i convenea mai bine, îl scăpa înăuntru doar atât cât să-i anuleze părţile sensibile, inundate cu solvenţii descătuşaţi de la sine.

– Emily, eşti o maestră a plăcerii, eşti...

– Da, Andrei, sunt, sunt, sunt! Sunt cât mai eşti şi tu!

– Dacă te plictiseşti, să mi-o spui, Emily!

– Eşti un nebun! Las' că te înmoi eu imediat.

– Să nu oboseşti, Emily!

Femeia avea practică îndelungată. Ştia să

termine un bărbat, când ea nu mai avea nevoie. Simte că va ajunge la orgasm şi se transformă într-un vârtej...

– Eşti o regină a sexului, Emily, strigă Andrei, şi-i ţine contra. Iar gândul său aprins: „Aşa, Corina, aşa! Să te rup şi eu, cum te-a rupt Dicu, să te satur de trădare, să te satur de melancolie, să te satur de nerăbdare şi de marijuana şi de afrodisiace strecurate în pahar, şi de sex, până vei rămâne lată, fără suflare şi săturată pentru trei săptămâni!”

– Andrei, băiatule, mă uluieşti! Ai ejaculat, da?

– Şi ce-i cu asta?

Andrei îşi vărsa acum năduful pe Corina. În faţa lui nu era grecoaica uimită de agresivitatea actului, ci Corina, trădătoarea, târfa! Satisfăcută, femeia de pe dânsul coborî moale, dar el o întoarse pe burtă, o săltă în sus cu o forţă de speriat şi pătrunse în ea pe la spate urlând, ca şi cum abia ar fi început.

– Hei, întreci măsura, atletule!

– Nu fac decât să dau o probă, Emily.

Milionara se lăsă în voia furiei picată din senin, ca o rupere de nori. El ar fi purtat-o peste timp la infinit, după cum se dezlănţuise, dar după ce unguentele îşi pierdură din vâscozitatea necesară plăcerii, Emily îl opri.

– Gata, Andrei, mă erodezi...

– Voia dumneavoastră , doamnă!

– Am o nedumerire! Întotdeauna îţi rămâne instrumentul băţ după trei ejaculări?

– Nu ştiu, doamnă... Acum încerc prima oară.

– Nemernicule! Eşti virgin!

– Am fost, doamnă...

– Ia să văd! Da, sângerezi puţin! Ţi-am făcut-o! Ai mai putea?

– Cred că da, doamnă.

– Bine, te cred. N-am chef să te mai pun la probă. Hai, fuga sub duş! Cunoşti serviciul, nu?

– Da, doamnă, buretele, în jos pe spate, apoi pe faţă...

– Prinzi repede! S-ar putea să-mi placi...

Apa călduţă le turna în sânge germenii înviorării. Buretele funcţiona ireproşabil, deşteptând ferestrele pielii inundate de toxinele alungate din interior în timpul marii bătălii. Agregatul acesta de sfărâmat toanele vârstei o uimise şi o jumătate de ceas îi trezise senzaţii cam de mult neîncercate. Chiar în clipa aceasta de deplină saturaţie - după un travaliu de gradul zero, el tot mai este în formă şi-i incită imaginaţia. Dacă tot s-a decis să-l cumpere, trebuie să-i încerce până la capăt potenţa. Dacă se dovedeşte chiar aşa bun, într-o noapte l-ar putea închiria la trei cliente, cu ora! După duş va continua testarea.

– Ce poziţii mai cunoşti, tinere? - îl întrebă milionara, după ce se tolăniră în pat pentru refacere.

– Dumneavoastră decideţi, doamnă!

– Emily, Andrei, Emily!

– Să interpretez ordinul ca o întoarcere la intimităţi?

– Îl interpretezi cum vrei!

– Ai suporta încă o dată, Emily?

– Numai dacă ştii figura aceea cu picioarele pe pereţi…

– E de-ajuns să-mi arăţi. Restul cade în îndatoririle mele.

– Hai, că mai este până dimineaţă!

– Poate fi şi până mâine seară!

– Ascultă-mă, fenomenule, nu te lauzi?

– N-aş îndrăzni. Înţeleg că sunteţi o expertă!

– Cam aşa. De unde ştii?

– Am citit foarte mult. Eu citesc şi în lift.

– Mai termină cu placa asta! Ţi-a suflat ceva directorul hotelului?

– Îmi cereţi divulgări de serviciu, doamnă.

– Deci ţi-a spus cine sunt, nu?

– Proprietara marelui hotel „Bambus” doamnă, din Atena.

– Ticălosul! Te-a prevenit!

– Doar ca să fiu serviabil până la sacrificiu, doamnă. E prima misiune mai delicată ce mi se încredinţează de când lucrez aici.

– Până la sacrificiu, auzi! Deci până acum te-ai sacrificat?

Nuanţa interpretării îl sperie pe Andrei. O lovise prosteşte, în credinţa iluzorie că mai poate stârni atracţii, erecţii. Trebuia să o

dreagă, dacă mai spera ceva.

– Nu, doamnă, a fost cea mai mare plăcere din viaţa mea. Unica! Doar aţi văzut, m-aţi controlat...

– Mă prefac că te cred, deşi mă gândesc că virilitatea îţi poate masca adevăratele sentimente intime faţă de o femeie mai coaptă.

– Nu pot face o distincţie, doamnă...

– Atunci e perfect. Eşti exact ce-mi trebuie. Ai văzut în viaţa ta cum arată un contract de milioane?

– Doar am auzit, doamnă. Citesc foarte mult...

Milionara coborî din pat, se duse la o valiză şi se întoarse cu o mapă. Îmbrăcă un capot tot de milioane, care poate da morţilor o înfăţişare de viu, se instală la o măsuţă şi-l chemă:

– Citeşte, dacă tot îţi place lectura!

– Nu îndrăznesc, doamnă. Mă tem de un atac de cord.

– Am la mine medicamente. Câteodată le folosesc şi eu. Uite, chiar acum iau o pastilă. Examinarea ta m-a costat, dar sper să-mi scot cu tine cheltuiala. Citeşte!

Andrei, cu mâinile tremurânde, apucă hârtia aceea, paşaportul spre lenjeria de lux şi băuturi fine, hârtia ce-ar putea să-l facă s-o uite pe Corina sau, poate, chiar hârtia care-1 va duce cândva spre ea! Inima îi bătea puternic ca de spaimă, literele îi fugeau din

faţa ochilor, se estompau şi se înlocuiau cu imagini, ca cele de curând trăite. Spre ele pleca. Era tot un fel de spălat morţii, dar dincolo de trupurile pe care le va îmbăta cu iluzii, se întrezărea bogăţia. După ce termină lectura, întrebă nedumerit:

– Dar Hotelul Bambus e la Atena, doamnă şi eu locuiesc în Constanţa.

– Ieşirea din România mă interesează pe mine. Regimul vostru de dictatură e pe ducă, nu vreau să spun mai mult, iar vameşii voştri nişte bieţi funcţionari săraci, dar nu proşti... Poimâine la prânz vom pleca spre Atena. Nu vei fi un gigolo mizer, în jeans şi bascheţi, care se plimbă pe plajă, ci vei arăta ca un dandy, ce-şi abandonează cariera universitară pentru o viaţă mai benefică şi mai amuzantă. Clientele mele au 40, 50, 60 de ani şi uneori chiar mai mult, dar sunt mărinimoase. Cu cât sunt mai bătrâne, cu atât sunt mai generoase cu plantatorii de satisfacţii supreme.

De multe ori însă vei poseda cliente şi de 30 de ani. Tot mai multe sunt femeile ce-şi asumă iniţiativa în dragoste, femei care decid momentul când doresc să viseze, cum şi cu cine să o facă. Tu poţi aduce pace în sufletele lor răvăşite de provizoratul vieţii.

– O adevărată misiune de salvare, doamnă!

– Pe oameni, puiule, nimic nu-i poate salva. Eu încerc doar să le prelungesc agonia... Şi, dacă se poate, să le-o fac şi plăcută.

– Cum fac cu patronul meu, doamnă?

Ea se ridică şi se duse din nou spre o valiză. Se întoarse cu o poşetă voluminoasă, neagră. Scoase din ea un plic consistent şi i-l întinse.

– Îi dai plicul acesta tu. Nu vreau să fiu filată de securitatea hotelului. Eu nu fur personalul concurenţei mele. Îl cumpăr.

Andrei privi plicul voluminos. Înseamnă că valora foarte mult, dar mai înseamnă că această milionară ce trăieşte din produsele fabricii de vise erotice aştepta de la dânsul ceva pe măsura preţului său.

A treia zi se şi afla la Atena. Grecoaica îl trecuse pur şi simplu de mână prin vamă şi-l urcase în iahtul ce o aştepta în port. Puţin uimit de puterea banului, instalat în una din garsonierele hotelului „Bambus”, aşezat pe malul mării unde se mai zăreau încă urmele lui Ulise, cu masă şi cazare asigurată, uită de toate necazurile din ţară. Încă de a doua zi, doamna Emily îşi chemă sclavul şi-l mai încercă o dată. Muncea excelent! Era un sclav de aur! Apoi nu-l mai solicită decât foarte rar şi nu-l lăsa să-i uzeze atracţia, să o suprasatureze până la scârbire. O satisfăcea o dată şi-l oprea:

– Ajunge! Am în seara asta două cliente. Nu aş vrea să le deziluzionez. Vezi că una nu are decât 35 de ani. S-ar putea să-ţi epuizeze muniţia!

– Va rămâne moartă pe câmpul de luptă,

doamnă. Nu pot avea adversari care să mă extermine, dumneavoastră ştiţi, nu?

– Da, ştiu ce am cumpărat, dar mai ştiu că şi maşinile se uzează, au nevoie de piese de schimb. Ţie cum îţi pot monta alta?

– Deocamdată-i nouă, doamnă!

– Da, e nouă...

Andrei îşi petrecea zilele odihnindu-se, cu bateriile puse la încărcat. Cobora pe la ora 14, se alimenta substanţial cu un regim tonic, ouă, peşte, icre, făcea apoi o plimbare în aer nepoluat, câteva exerciţii fizice moderate, iar la întoarcere un duş rece, frecţii, un pahar de şampanie şi program de video pentru documentare. Clientele doamnei Trescott plăteau gras şi el trebuia să le ofere pe lângă tinereţe, şi noutăţi poziţionale. La vârsta lor vedeau şi ele filme cu staruri porno de două stele sau trei stele, cu regine ale genului ce depăşeau programul fantasmelor, vedete ce practicau toate sporturile: sado-masochismul, lesbianismul, felaţiunea, dezlănţuiri apocaliptice, adevărate regaluri, flăcări nestinse în delicioase pelicule nude ca: *Fantasmele femeilor, Flash dance, sex, Irezistibila sirenă, Body girls, Carne şi extaz, Beverly Hills fără pânză.* O văzuseră, cu siguranţă, pe Marlyn Chambers, o nebună de patru stele în *Anal-Best-Look-BBBB,* o mare stilistă, de înaltă clasă, dar întotdeauna şic, o actriţă care a încasat cele mai mari sume primite vreodată, care eclipsa orice viril şi

orice falus, oricât de mare, care face, de obicei, deliciul scenelor de spargere a unei rotunjimi care stârneşte invidie prin frumuseţea ei.

Asemenea producţii exotice, exorbitante, expresive, extazice pentru interpreţi şi inspiratoare pentru cei care le vizionează, înarmau clientele doamnei Trescott cu ambiţii asemănătoare şi Emily le propunea „meniul figural.” Ele alegeau, candide şi bete, iar Andrei primea comanda:

– Pe doamna Kimberley, o quatrogenară vulcanică, o vei amuza cu scene din *Jocuri tinereşti.* Două ore, atât! Doamnei Bamngthon, sexagenară nesăturată încă de cei şapte soţi îngropaţi, îi aplici scenariul din *Carnea roz,* cu Cristopher Clark. Sper să o satisfacă. Ea şi-a rezervat patru ore. Atât pentru noaptea aceasta! Dacă spre dimineaţă nu mi s-o face şi mie de *Şa, sex, şi sex:.. !*

– Mi-am trecut totul în agendă, doamnă Trescott Firma noastră va prospera cu siguranţă.

La orele stabilite şi în camerele indicate Andrei, maşina sex-beton săpa tranşee. Doamna Trescott se oprea în dreptul uşilor, punea urechea pe furnir şi asculta fazele de preludiu, stimularea zonelor adormite până la trezire, prin atingere penisiană a bulbilor vestibulari, prin mângâieri perverse pe mucul clitorisian. Îi cunoştea întreaga tehnică. N-ar fi dat greş nici cu o moartă. Apoi cobora în

cazino şi prospecta eventualele amatoare pentru a doua zi. Niciodată nu-şi abandona clientele. Întotdeauna le vizita după nopţile de extaz, ca un medic grijuliu cu pacienţii lui, şi le chestiona asupra calităţii prestaţiei. Aproape nu existau cazuri când doamnele ei bogate să nu ceară reprogramări. Pusese mâna pe cel mai rezistent gigolo din sudul Europei.

Se scurseră astfel trei ani de belşug hormonal din viaţa lui Andrei, vărsat în cupele femeilor înzestrate cu mijloace capabile să le asigure traversarea vieţii în caleaşca de aur. În ţară avusese loc Revoluţia din Decembrie. Ceauşescu fusese împuşcat şi România păşea pe drumul bătut al capitalismului, unde cine poate oase roade! Doamna Trescott prospera în industria ei hotelieră şi, într-o noapte de desfătare personală, într-un puseu de iubire binefăcătoare, îi scăpă un gând al ei ascuns:

– Iubiţelule, vreau să mă faci fericită până în ultima clipă a vieţii mele.

– Sunt obiectul dumneavoastră, doamnă Emily.

– Emily, Andrei! Emily! Aşa-i cerea ea în momentele când dorea să şteargă diferenţele dintre ei, diferenţe de clasă socială, de studii, de bogăţie şi îndeosebi de vârstă...!

– Sunt obiectul tău, Emily!

– Mă iubeşti cât de cât?

– Nu cunosc pe altcineva mai apropiat, Emily.

– Dar clientele de 30 de ani?

– Ei, da, una mi-a propus să preiau afacerile soţului ei decedat într-un accident.

– Ticăloasa! Şi?

– Eu n-o pot uita pe binefăcătoarea mea, care m-a cules dintr-un lift!

– Eşti un băiat bun, Andrei! Şi ca să nu te mai tenteze propunerile clientelor mele mai tinere, îţi fac eu o propunere fundamentală. După moartea mea, devii unicul moştenitor al acestei averi! Altfel ar intra în posesia statului. Nu am pe nimeni care să mă moştenească. Dar cu o condiţie: fidelitate maximă! Când mă voi simţi la marginea vieţii, voi face şi testamentul, desigur.

Andrei se lega atunci de apusul, cine ştie cât de lung, al acestei bogătaşe. Acum avea 55 de ani. Dacă mai trăia 30, la moartea ei el ar fi avut 51! Calculul nu era tocmai rău. Mulţi spun că viaţa începe la 50 de ani, că abia atunci conştientizezi declinul, panta spre fundul sacului, şi-ţi apare apetitul scufundării în ultimele plăceri dintre cele mai imposibile. Cu banii însă, dacă totul va merge bine, va putea cunoaşte trupuri abia înflorite, ca să le soarbă papa regală, cu care se hrănesc reginele albinelor.

Da, va accepta! Dar cu o condiţie. După câţi bani îi adusese cu instrumentul lui matusalemic, avea dreptul să pună şi el o condiţie... Gândul lui bolnav de Corina nu-l slăbea. Când o ura, în clipele lui de excitare conştiincioasă a programelor nocturne, când o

iubea în după amiezile nostalgice pe care şi le petrecea adesea pe plaja plină de ispite tinere. Le radiografia, printr-un efort de imaginaţie şi le mirosea, inspira adânc miasma vulvară, adesea depusă pe limbă, dacă i-o cereau clientele, şi le trecea într-o lungime de undă a suprasensibilităţii: erau frumoase, erau tinere, dar erau femei. Cândva, la vârsta când începuseră să-l asalteze întrebările, tatăl lui i-a spus:

– Măi, copile, pe lumea asta oamenii sunt de două feluri: bărbaţi şi femei. E bine, dacă poţi, să nu ai de-a face cu ei!

Nici nu ar fi putut, cu timiditatea lui înnăscută. Poate din cauza aceasta o pierduse şi pe Corina. Dar la 51 de ani, cu conturile debitoare încheiate, ar fi putut să o recapete. El o va căuta, da, o va căuta şi-i va propune acest pact: Corina, prima mea dragoste pierdută prosteşte, să ne trăim viaţa ca furnica şi la 50 de ani, sătui de tot ce ne poate oferi pământul, să ne regăsim şi să ne sfârşim zilele fericiţi, liniştiţi ca o larvă ce lasă timpul să treacă până când îi vor creşte aripi cu care să zboare la cer...Aşa că îşi luă inima în dinţi şi veni cu un amendament la propunerea patroanei.

– Doamna Emily, mă roade un dor de ţară… Sunteţi bogată, de ce nu cumpăraţi un hotel la Constanţa? E plin litoralul de hoteluri puse în vânzare. Românii vând tot, numai să iasă din rahatul în care au intrat…

– N-ai idei rele! O să mai meditez...Sau mai bine hai o fugă până la Constanţa. Românceleau acum posibilitatea să-şi dea drumu...Să poposim chiar la hotelul de unde te-am cules.

*

În două luni de zile, femeia de afaceri ginecologice intrase deja în posesia hotelului amintit şi după oarece renovări şi dotări îl înscrise la camera de Comerţ sub aceeaşi firmă, ca cel din Atena – „Bambus”

Prinseră un sezon excelent, litoralul era plin de nemţoaice şi suedeze venite să se distreze ieftin la Constanţa şi firma prospera. Doamna Trescott lăsă un administrator la Atena şi acum pescuia pe Malul Mării negre, unde atmosfera era mai răcoroasă decât în sud.

În clipele sale de respiro, Andrei încercă să de peste Corina şi o căută la Botoşani, de la un telefon public. Îi răspunse însă domnul Vrăjitoru: „Aa, Andrei, tânărul acela romantic! Sigur că o să-i spun. Sau nu, mai degrabă îţi dau adresa ei de la Iaşi, unde are un contract pentru trei luni de zile cu nişte îmbogăţite, fetele avocatului Vlasov, devenite managere după Revoluţie, în domeniul modei.”

Îi telefonă în secret. Doamna Trescott nu-şi putea lăsa prada nesupravegheată. Pactul era drastic: fidelitate nemărginită; descărcări

hormonale programate şi plătite anticipat, însămânţări achitate în aur. Da, însămânţări. O femeie tânără, gata să alunece peste pragul optim al procreaţiei, o convinse cu bani grei pe doamna Trescott să i-l împrumute pe Andrei, acest tânăr angelic de la care dorea să aibă un copil. A servit-o şi el i-l transplantase din trei încercări.

O descoperi cu greu pe Corina, care rămase uimită de interesul lui încă nestins, şi o rugase să se ducă peste 3 zile la Post-Restant, unde avea să găsească un plic de o importanţă deosebită pentru amândoi.

„Eşti nebun! - îi scria ea, tot la Post-Restant, după o săptămână. Nu cred să pot aştepta atât! Băiatul meu are aproape 6 ani şi-i trebuie un tată. Cu poziţia mea publicitară cred că-i pot găsi oricând. Regret că te dezamăgesc în visele tale, cel puţin ciudate, ca să nu spun delirante. Consultă un psihiatru.”

Din momentul acesta, Andrei căzu într-o stare completă de depresie abia mascată. Clientele doamnei Trescott plecau de la hotelul „Bambus” cu o insatisfacţie spirituală. Fizic, da, nu aveau nici un reproş, prestaţia fusese la cote maxime, conform scenariului ales, dar, tânărul acesta sexy-acrobat semăna cu un mecanism, cu un falus din plastic, cu şi fără vibrator, nu mai avea suflet, nu era viu, ci doar un agregat programat să facă dragoste. Asemenea impresii defavorabile ajunseseră

imediat la urechile foarte amplificate ale doamnei Trescott.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Andrei? - îl întrebă ea îngrijorată, într-o zi pe la ora 14, când i se strecură în pat, cerându-i taxa de fidelitate. Şi îl întrebă numai după ce ea însăşi avu aceeaşi impresie că ar fi fost violată de un piston de „Ford”.

– Cred că drogurile, doamnă?

– Te droghezi, nenorocitule? Trebuia să mă aştept la asta! De ce?

– Clientele, doamnă, unele dintre ele, mă tem să mă sucombe. Miros a hoit! Şi atunci trag pe nas cocaină... ,

Minţea. Drogurile nu i-ar fi asigurat o longevitate prea matusalemică după 50 de ani, când el îşi proiectase să înceapă viaţa cea adevărată, de om liber, de îndrăgostit.

– Bine! îl anunţă doamna Trescott, de mâine am să-ţi trimit cliente numai sub 40 de ani. La cele peste 60 îţi voi face un rabat contractual. Nu-mi reţin din încasări decât 5% . Îţi promit! Cu o condiţie: fără Corina! Am nevoie de tine!

Precizarea îl surprinse pe Andrei. Patroana, cu spiritul ei de detectiv, zestre naturală a fiecărei femei ce-şi apără bucăţica, îl mirosise. Trebuia să-şi joace rolul cu mai multă dibăcie.

– Voi încerca, doamnă Trescott!

– Emily, Andrei! Emily!

– Mă flatezi, scumpo!

– Mă minţi, ingratule!

– Îmi strecori în vene gustul vieţii!

– Ah, ce prefăcut!

Aşa şi era, un prefăcut. Nu se droga, dar se săturase de profesia de gigolo, se săturase de ruine pe care iarba dorea încă să mai crească. Fericirea la care visa el costa prea scump, atât de scump încât sumele pe care, le încasa în fiecare dimineaţă de la doamna Trescott, fiindcă ea taxa clientele, nu-i mai dădeau nici o satisfacţie! Ieşise din sfera aspiraţiilor naturale ale omului şi devenise o marfă, o maşină de făcut bani, de extras bani din cimitire trupeşti. .

Afacerea mai ţinu exact trei luni şi visele lui de a fi odată şi odată cu Corina se năruiră subit. I se repartizase în noaptea aceea o femeie finuţă, mignionă, de nici treizeci de ani. Doamna Trescott se ţinea de cuvânt. O însoţise la Cazino; la masă.

Avusese timp suficient să-i observe graţiile, inflexiunile plăcute ale vocii, ochii luminoşi, mari, scormonitori, promiţători, supleţea trupului, fineţea trăsăturilor, bogăţia părului dar şi teama nemărturisită că mâine nu va mai arăta aşa. Avea ceva din fizionomia Corinei, aşa cum şi-o mai reamintea el.

În conversaţiile de agrement mai mult decât de cunoaştere, aflase de la dânsa că nu poate suferi bărbaţii, trufia lor, ipocrizia lor, lipsa de consecvenţă în dragoste; avusese câteva decepţii şi hotărâse să rămână singură.

Era acţionară la o bancă, avea cu ce trăi regeşte dar îşi dorea un copil fără tată. I se propuse o sarcină, *in vitro* dar nu o acceptase. Dorea o graviditate naturală şi un copil reuşit. Îi plăcuse Andrei. Doamna Trescott n-o dezamăgise. ..

Nu întârziară mult prin sălile de divertisment ale hotelului „Bambus”. Aveau treabă, aveau de conceput un copil, un viitor bancher. Urcară în apartamentul închiriat de clientă. O chema Ana. Ana şi atât. Mai mult nu dorea să se ştie despre dânsa. Andrei, pentru prima oară, chiar aşteptase momentul intimităţilor. Dincolo de sarcina concepţiei, el îi pregătise şi un scenariu personal. Nu primise încă nici un semnal de la dânsa, care să-i stimuleze erecţia, să-i pregătească arsenalul, dar nu era îngrijorat. Nu rămăsese niciodată până acum dezarmat.

Se dezbrăcară fără grabă. Ana depăşea în perfecţiune formele construite doar mental, ascunse sub o îmbrăcăminte înşelătoare. El o privea înmărmurit, de la distanţă. În sfârşit, în noaptea aceasta avea să guste din mitica Afrodita. Cine oare putuse înşela şi dezamăgi o asemenea reprezentantă a sexului frumos?

Nici prin gând nu-i trecea că ar putea fi chiar el acela care să o înşele în aşteptări şi să o dezamăgească sexual! El care practica un serviciu ordonat, aşa cum cosmonauţii îşi impun să adoarmă. Se duse lângă dânsa, o mângâie cu tandreţe pe sâni, pe pântec.

– Nu am nevoie de false preludii! - îi reproşă ea imediat. Eu-am nevoie de un spermatozoid vânjos, care să se ducă în cuibul copilaşului. Atât!

O sărută pe gură. Întârzie chiar pe buzele ei cărnoase, atrăgătoare, după care îşi continuă dâra sărutului prin depresiunea sânilor spre abdomen, pubis, clitoris.

– Ţii sămânţa în gură? - mai auzi Andrei întrebarea ei sarcastică. O, desigur, tipa era o frigidă şi acesta era motivul că bărbaţii fugeau de ea.

O linişte deplină se lăsase peste sexul lui. Nu i se mai întâmplase. Îl inhibase sloiul acesta de gheaţă din glasul şi trupul ce aşteaptă doar însămânţarea, fără a cunoaşte dragostea, deliciile ei! Se lipi de dânsa, se frecă, se suci, i se uită în sex, ceea ce nu făcuse niciodată. Nimic!

– Se pare că eşti în dificultate, domnule! Să te ajut? Aşa păţesc întotdeauna!

Deci li se mai întâmplase şi altora! gândi Andrei fulgerător. E blestemată să ucidă bărbaţii şi sămânţa neamului omenesc. L-a dezarmat. Nu-şi imagina cu ce, cum, ce vrăji purta sub piele, dar îi compromisese meseria iremediabil.

– Eşti un neputincios! Cu instrumentul acesta adormit, nu mă văd nici în noaptea asta gravidă... Păcat! Mare păcat! Mi-ai plăcut aşa, ca înfăţişare, ca aşezare estetică a musculaturii, dar ea îţi lipseşte, văd, exact

acolo unde aş fi eu interesată! Păcat!

– Puţină răbdare, domnişoară. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat! Probabil măreţia templului m-a îngenuncheat...

– Când ai să te ridici să-mi spui şi mie să mă dezbrac din nou. Acum îmi voi lua ceva pe mine. Nu-mi place să stau despuiată lângă un copac uscat. Mă arde soarele.

Andrei se retrase de lângă făptura aceasta de o frumuseţe rară. Ca un învins, dădu peste cap un brandy. Poate îşi revine! Deşi un gând sinistru îi mătura ca o furtună toate nădejdile. Se întinse din nou pe pat, departe de femeia, singura din viaţa lui, pe care ar fi posedat-o cu o plăcere nebunească. Dumnezeu îl pedepsea acum pentru prestaţiile lui amoroase fără dragoste adevărată...! O toropeală dulce îi cuprinse întreaga fiinţă. Îl ajunseră din urmă excesele lui nebuneşti întreţinute noapte de noapte de peste trei ani? Căzu într-un somn greu, imposibil de stăvilit. Când se trezi, exact în aceeaşi poziţie, era singur. Clienta dispăruse, orele erau două după masă. Alături pe noptieră, un bileţel cu un scris cunoscut. Îl ridică, îl duse în dreptul ochilor şi citi:

„Când te-vei trezi din moarte, cel puţin aşa părea, te aştept în birou la mine! Emily T.”

Sări din nemişcare, se îmbrăcă automat şi se duse la patroană mirat de ce i se întâmplase.

– Clienta Ana mi-a spus ce i s-a întâmplat.

– Ei sau mie?

– Pe ea n-o interesezi tu, decât în măsura în care ai fi servit-o. Pe ea o interesa un copil cu tine, ca tine, şi tu te-ai culcat lângă ea, cu o nepăsare revoltătoare. Ce ţi s-a întâmplat?

– Nu ştiu, doamnă.

– Îţi dau două săptămâni de concediu. Dacă nu-ţi reintri în formă, va trebui să caut pe altcineva! Sentimentele sunt sentimente, ţin la tine, dar şi afacerile sunt afaceri! Şi ce bine mergeau!

– Vă mulţumesc, doamnă, pentru înţelegere. Nu-i mai ceru familiarismul ei preferat când era mulţumită: „Emily, Andrei! Emily!” Îşi coborî privirile într-un dosar cu facturi. O privi absent, mai aşteptă câteva clipe, poate vreo compătimire, dar doamna Trescott îşi controla cheltuielile, le compara cu încasările. Se întoarse şi ieşi mut. Din ce în ce mai dureros îl bătea gândul că planul lui ascuns, ce urma să fie scos la iveală la moartea patroanei, se prăbuşea. Dacă a rămas un infirm? Dacă a rămas fără atuul său principal ce-i asigurase până acum un câştig substanţial şi un vis?

Un vis bazat pe un sex anormal! Cât poate ţine anormalul? Paranormalul! Da, era un fenomen! I se vindecase fenomenul? Intrase în rândul oamenilor obişnuiţi ce şi câştigă pâinea cu sudoarea frunţii? Perspectiva îl demola psihic. Însă nu găsea în el resurse să-şi genereze optimismul. Se

scufundă într-o lipsă de perspectivă.

Zile şi nopţi bătea străzile oraşului privind lumea venită aici să uite că există, el era unul din fachirii aceia care o făcea să uite, dar farmecele sale dispăruseră subit. Se simţea o epavă, o epavă dintre acelea pe care el, în nopţile de serviciu continuu, le reanima, le urca pe linia de plutire şi le vindea fericire.

Cele două săptămâni de concediu zburară, Doamna Trescott îl convocă în luxosul ei apartament. Îl primi cu un aer familiar de soţie iubitoare. Chelneriţa ei personală organizase o masă cu preparate princiare şi acum aşeza florile în glastre. O expedie sec, ordonându-i să n-o mai deranjeze, decât dacă o va suna...

– Cum te simţi, Andrei? Ţi-a prins bine concediul? Te-ai relaxat? Ţi-a revenit forma ta formidabilă?

– Nu ştiu, doamnă, ce să vă spun!

– Nu te-a mai tentat vreo fetişcană?

– Una singură m-a tentat doamnă, dar atunci aveam 18 ani! Eu v-am rămas fidel...

– Eşti destul de diplomat. Să vedem dacă ai şi instrumente de acreditare.

Andrei tăcu. Simţea că n-are. Cineva îi spunea că a venit la stăpâna lui cu mâna goală...

– Bine, nu ţi le cer imediat Să servim ceva, caviar, icre, stridii? Ce-ai dori?

– Instrumentele, doamnă!

– Dacă ai umor, mai sunt şi speranţe!

– Mă tem să nu fie un umor negru, doamnă!

– Mi-ar părea rău să nu râd din nou cu tine!

– Şi mie, doamnă!

– Emily, Andrei, Emily!

– Ar fi o minune, Emily!

– Crezi că te-ai lăsat de minuni, Andrei?

– Nimeni nu se lasă de minuni dacă poate să le facă! Sunt foarte rentabile, convingătoare...

– Am să încerc eu să fac una, Andrei!

– V-aş fi recunoscător, doamnă!

– Ce repede uiţi? Emily!

– Mă tem că nu mai sunt îndreptăţit să vă tutuiesc... .

– Vom vedea. Ţi-am spus că vreau să fac o minune. Serveşte-te!

– Nu prea mi-e foame!

– Atunci să bem! Vinul acesta are 18 ani! Dacă-1 bei, te va readuce la vârsta lui.

– N-aş vrea, Emily. Eram timid.

– Lasă că te vindec eu! Bea!

După al doilea pahar simţea că nu mai poate sta jos, că-i vine să se plimbe prin cameră, să se caţere pe pereţi, să o strângă de gât pe doamna Trescott. Îi veneau de toate, numai minunea aceea dorită de stăpână, întârzia să se producă. Emily îi urmărea reacţiile, măsură timpul necesar aprinderii fitilului: timpul cam trecuse. Începu să se

dezbrace. Era aşa cum o ştia; o femeie încă femeie.

– Hai, Andrei! Să începem cu scenariul din *Carnea roz!*

Interpretă întocmai, fără nici o omisiune preparatorie. Numai cocoşul ce loveşte capsa detonantă rămânea blocat! Emily încercă să i-l dezmorţească, să i-l invigoreze manual, deşi cunoştea foarte bine faptul că punerea lui în funcţiune se face printr-o emisiune psihică. Se lăsă păgubaşă. Băiatul era mort.

– Andrei, va trebui să-ţi caut altă slujbă. Vremea minunilor cu tine a apus; a rămas de domeniul legendei. Eşti un personaj legendar. Adică inexistent, mai la obiect vorbind. Se vede că ai avut o viaţă scurtă. Ardentă, dar scurtă. Păcat! Totuşi am ţinut la tine şi mai ţin. N-am să te arunc la gunoi. Bătrânul Marinescu iese luna aceasta la pensie. Îi vei lua locul la recepţie. Orice doamnă va fi încântată să primească cheia camerei tale, unde îşi vor face chiar şi vise. Mi te vor cere... N-am să te fac de ruşine! Le voi minţi că-mi aparţii în exclusivitate, că nu te pot împrumuta nici pentru un milion de dolari. Eşti mulţumit, Andrei?

– Da, doamnă Emily Trescott!

– Aşa, bine spus! Doamna Emily Trescott! Iată, Andrei, băiatule, avantajul femeii: rămâne o doamnă. Bărbatul, fără partea ce-i dă numele, nu rămâne nimic. Dar eu tot nu mi-am pierdut speranţa. Poate revii la sexul

tău! Acum nu eşti nici femeie nici bărbat.

– Sunt recepţioner, doamnă Trescott, cu voia dumneavoastră.

– Măcar ţi-a rămas umorul, Andrei!

– Negru, doamnă Emily! Negru...

– Mai ai încă trei zile libere, Andrei Te poţi duce unde vrei. N-am de ce să fiu geloasă. Te-am verificat. Afrodisiacul pe care ţi l-am pus în vin ar fi trebuit să te facă apt pentru trei cliente!

– Vă mulţumesc pentru încredere, doamnă.

– Deplină, Andrei, deplină. Şi dacă e să facem umor negru, acum chiar că nu am de ce mă bucura. Umbra unui pom e plăcută, răcoroasă. Umbra unui bărbat nu foloseşte la nimic! Scuză-mi, reflecţiile sincere! Va trebui să te obişnuieşti cu ele. Marfa necăutată nu mai are nici o valoare! E un principiu-economic.

– Dar eu sunt încă om, doamnă.

– Un om bun să treacă clienţii în registrul de la recepţie. E şi asta un fel de marfă care are o valoare foarte mică. 100.000 de lei pe lună, Andrei!

– Vă mulţumesc doamnă Trescott!

Se ridică trist, o privi cu lacrimi în ochi şi ieşi. Fusese încă mărinimoasă. Putea să-l arunce în stradă. În schimb, ieşi el singur. Mergea aiurea. Aproape că nu vedea pe nimeni. Îşi aminti de tatăl lui! „Oamenii sunt de două feluri: bărbaţi şi femei. E bine să nu ai

de-a face cu nici unul dintre ei”. Ajunse pe faleză. Se aşeză pe o bancă, sub un palmier răsădit de curând de către un ministru ce voia să-şi mute litoralul mai spre meridianul Egiptului. Imensitatea mării îi fura ochii şi-i pierdea în larg, până acolo unde valurile sclipitoare sorbeau cerul înecându-l în ele.

Cât de neînsemnat era! Pânzele multicolore ale ambarcaţiunilor uşoare înviorau albastrul apei din acea zi. Altă dată îi făceau plăcere. Acum nu-l mai interesau. Îşi plângea neşansa. Strânsese ceva dolari în anii aceştia de flux, nu-l îngrijora viitorul, dar ce putea să-i mai ofere Corinei în afară de bani? De undeva, din întunericul memoriei, auzi o voce foarte îndepărtată din cursul inferior de liceu: „Să nu preacurveşti!” Starea lui de impotenţă să-i fie pedeapsa? Dumnezeu să-i fi luat instrumentul cu care păcătuia? Dar el semăna fericirea printre nefericitele frustrate, prin voia Domnului, de ceea ce aveau ele mai scump - tinereţea! Ei bine, el le înapoia tinereţea! Anula pentru o noapte legile cereşti! Desigur, îl înfuriase, îl înfruntase cu un potenţial chiar de El dat!

– Andrei! - se trezi strigat şi readus pe banca lui de o voce parcă cunoscută. O auzise de mult. Îşi ridică privirile din pavaj şi strigă surprins:

– Dicu! Ce mică-i lumea!

Îşi dădură mâna şi-o porniră spre prima grădiniţă. Luară loc la o masă, comandară

ceva tare şi începură, aşa cum se obişnuieşte, să-şi povestească curriculum vitae. Dicu fusese eliberat din închisoare cu şase luni în urmă. Continua să caute ceva de lucru ca şi până atunci, când fusese arestat, fără nici o şansă însă. Cine să încredinţeze o muncă cât de cât curată unui infractor? Toţi patronii îi cereau referinţe şi pentru cele mai mizere îndeletniciri.

– De ce nu te întorci la Botoşani? -îl întrebă Andrei.

– Pentru acelaşi motiv pentru care l-am părăsit răspunse el. L-aş compromite. E mai bine să rămân pentru ei un om mort.

– Pe cine crezi că vei compromite? Părinţii?

– Nu numai. Tu ştii bine ce s-a întâmplat acolo!

– Copilul are patru ani, cred, Dicu

– Am auzit despre Corina că s-a ajuns!

– Era frumoasă! Se caută oameni frumoşi. Şi tu eşti firumos,

– Dar nu mă caută nimeni!

– Cu sexul cum stai?

– Cum adică?

– Funcţionează normal?

– Aş putea spune că dă şi ceva pe deasupra! Trei ani de abstinenţă!

– S-ar putea să am ceva pentru tine, Dicu! -îi spuse Andrei căzut pe gânduri. Subit, în mintea sa tulburată de căderea sa

„profesională” se născu o idee.

– Să nu fie homo! Mi s-a mai propus în închisoare a trebuit să pocnesc pe câţiva.

– Nu, Dicu, nu e homo, e hetero! Lasă-mă mai întâi să vorbesc cu cineva. Mai ştii engleza, franceza?

– Ce crezi că am făcut cât am stat în închisoare? Era acolo un profesor care ne dădea lecţii gratuite de limbi străine. Învăţaţi, mă, că o să vă trebuiască când veţi ieşi de aici, că în ţară n-o să găsiţi de lucru…Şi cum nu aveam ce face altceva…

– Dar în lume mai ştii să te porţi?

– Cred că n-am uitat, Andrei.

–Ştii ceva? Ia să văd cum arăţi! Aoleu! Foarte modest! A, ştiu cum o să facem. Am să-ţi dau unul dintre costumele mele. Vino! În camera lui de la hotelul „Bambus”, Andrei încercă să facă din Dicu un dandy. Dicu trebuia să plătească, Dicu trebuia să-i ducă mai departe, fără să ştie, planul lui de intrare în stăpânirea acestui hotel. Dacă doamna Trescott îl terminase ca bărbat, avea datoria morală să-i asigure viitorul. Dicu apăruse exact când era nevoie de el.

O căută pe Emily. Era în birou. Tocmai vorbea la telefon:

– Da, drăguţo! Fii fără grijă! Te rezolv. Dar ce-i aşa grabă? Oo, de-o lună de zile! Te sun eu, bine?

– Bună, Andrei? Cine-i domnul?

– Un fost coleg de liceu, doamnă Trescott.

Îl măsură din cap până în picioare, cu ochii ei, care puteau deosebi 50 de nuanţe de negru. Nu părea rău impresionată.

– Şi, Andrei?

– M-ar putea înlocui, doamnă Trescott. Îl cunosc bine…

– Unde, la recepţie? Vrei să pleci?

– Nu, doamnă, nu la recepţie…

– Aşa, fără testare, pe cuvântul tău?

– Nu îndrăzneam să vă propun. Nu-mi vine uşor să mă schimbe cineva…

Îl privi tandră. Îi făcuse nopţi fericite trei ani de zile şi-i rotunjise frumos încasările. E dureros să te rupi de cineva apropiat dar o partidă cu un partener nou, o interesa sincer. Întotdeauna vor exista nuanţe, surprize şi sentimentul noutăţii. Să fi rezolvat clienta care o sunase acum un minut?

– Întreaga viaţă e o despărţire continuă Andrei, spuse doamna Trescott. Cum te numeşti tinere?

– Dicu Mărăcine, doamnă.

– Ce ştii să faci?

– Ce-mi cereţi, doamnă!

– Plimbă-te puţin prin birou! Aşa! Statura corespunde. Eşti un tip sportiv. Place! Dar în pat cum eşti?

– Nesătul, doamnă…

– Trescott!

– Doamnă Trescott!

– Ce spui? Chiar vrei să te verific?

Andrei nu-i spusese nimic. Nu semăna speranţe vagi. Şi apoi un dialog cu patroana, pe nepregătite, ar fi probat supleţea conversaţiei, şansa fiindu-i mai mare. Doamnei Trescott îi plăceau novicii, o excitau, o îndemnau să-i probeze imediat.

– Ce trebuie să fac?

– Andrei nu ţi-a spus nimic?

– Nu, doamnă Trescott.

– Oho, tinere Dicu! Vino cu mine! Am astăzi foarte multe afaceri de rezolvat. Îţi rezerv o oră.

Examenul se desfăşură în apartamentul somptuos al doamnei Trescott. Ea nu vindea trufandale înainte de a le savura. Şi apoi, în funcţie de calitatea prestaţiei, de îndemânare, de fantezie, de tehnologia folosită, de vigurozitatea sculei, de rezistenţa ei, se fixa şi preţul mărfii. Se aproxima longevitatea contractului. Iată că Andrei, un adevărat fenomen, nu ţinu decât trei ani. Aproape că nu a avut timp să-şi amortizeze investiţia de speranţă.

Dicu Mărăcine era dotat cu suficient tupeu încă din naştere, dar închisoarea i-l amplificase. Totuşi, în faţa acestei doamne aristocrate, de care depindea viitorul lui imediat, avea puţină trac. Înţelegea şi nu prea înţelegea la ce întrebări trebuie să răspundă, aşa că rămase ţeapăn în mijlocul dormitorului.

– Hai, ce faci? Dezeehiparea! Repede, că nu am prea mult timp…

– Este obligatoriu, doamnă Trescott?

– Deja te-am notat cu minus o dată.

– Oo, dacă vorba că pic la examen...

În treizeci de secunde era gol. Doamna Trescott îl examina ca la recrutare. Pe chipul ei se vedea că-i mulţumită.

– Mda, să zicem...La capitolul fizic: nota nouă! Să vedem acum la capitolul pat...

Doamna Trescott începu, să se dezbrace ca la un număr de strip-tease. Şi în timp ce arunca de pe dânsa piesă după piesă, îi supraveghea reacţiile. Erau bune. Urmă tot tacâmul: duşul, buretele, preludiile, zgomotul de fond foarte important, textul din timpul ostilităţilor, gradul lui de inventivitate, de sugestie, de incitaţie, fineţea descrierii, patosul aprecierii, durata spectacolului, grija faţă de plăcerea partenerei, posibilitatea reluării, numărul reluărilor, excluderea pauzelor.

Dicu avusese noroc. Intui exigenţele patroanei şi se comportă exemplar. Nu atinse performanţele lui Andrei dar, cu toată staţionarea lui în penitenciar, era un bărbat normal şi-i plăcu doamnei Trescott.

– Dacă nu pica Andrei, mă mai gândeam, îi spuse ea, dar aşa, poftim contractul! Vei sta cu dânsul în aceeaşi cameră.

– Treizeci şi cinci la sută, doamnă?

–Zi mulţumesc că nu am pus 50%! Te-pregăteşti pentru la noapte. Am o clientă de numai 38 de ani! Un chilipir! O nebuantică! Va

vrea de mai multe ori! Nu se uită la bani!

În foamea lui nepotolită de sex, Dicu nici nu se întrebă câţi ani are patroana. Ar fi făcut-o şi cu o octogenară. Îi plăcuse carnea ei moale, mugetele nestăpânite, tăvăliturile pe patul acela imens, continuate apoi pe covor, pe birou, pe fotolii şi din nou pe pat într-un final regal. Noua lui slujbă de gigolo, înlesnită de prietenul său Andrei, într-un moment când ajunsese la disperare, îi dădu un avânt erotic pe măsura cerinţelor. Doamna Trescott obişnuia să scoată untul şi din cliente şi din personalul său de amuzament. Dicu chiar îndrăznea să considere că duce o viaţă fericită. Pătrunderea în fel şi chip a atâtor femei îi făcea o plăcere deosebită. Dacă vreo clientă era prea rablagită, se droga cu alcool şi baba devenea fecioară. Se obişnuise să gândească într-un mod personal actul sexual, care nu putea fi decât de două feluri: din dragoste pentru iubita fără de care nu mai putea trăi şi dintr-o necesitate materială sau fiziologică. Dacă satisfaci o femeie dintr-un interes material, atunci vârsta nu mai juca nici un rol, cât despre sex, nu găsea deosebiri. Identitate pe toată linia.

În definitiv, cu cât era mai onorabilă spălarea morţilor, ignorarea lor, fără să mai vorbim de autopsii, de recoltarea probelor, de analizarea preparatelor din laborator? De ce atunci, să nu facă fericită o femeie scăpată peste cumpăna anilor, dar destul de bogată şi

de bine hrănită ca să nu recunoască trecerea iremediabilă?

Dicu găsi că a dat norocul peste dânsul. O dată la două săptămâni, o noapte era rezervată pentru doamna Trescott. Stăpâna îşi verifica în felul acesta salariatul, dar şi propriile ei simţăminte. În momentul când gândurile n-o să i se mai furişeze spre deliciul orgasmului, înseamnă că viaţa ei şi-a cam pierdut sensul. Era o femeie singură, avea grijă numai de sine şi niciodată nu înţelesese să se sacrifice pentru altcineva. Copii refuzase din principiu să facă. Ea nu înţelegea să aducă pe lume fiinţe muritoare. Ce rost are să iei cunoştinţă de viaţă? Cui foloseşte această tragică existenţă plină de privaţiuni? Doamna Trescott nu şi-a folosit niciodată sexul decât spre propria-i delectare.

A mai trăit plăcerea orgasmului 12 ani de zile, şi pentru că ultimul n-a mai avut nici un farmec, deşi Dicu îşi dăduse interesul folosind toate unguentele la modă, a considerat restul vieţii de prisos, ba mai rău: o suferinţă, o aşteptare abjectă. Într-o noapte îşi scrise testamentul şi-l îmbogăţi pe Dicu. Rămânea proprietarul marelui Hotel „Bambus”!

Capitolul V

SUCCESIUNEA

Doamna Trescott l-ar fi jefuit pe Dicu de vlaga lui hormonală încă mulţi ani, dacă insatisfacţia ultimului orgasm n-ar fi avut o cauză malignă, un cancer de colon. Privirile reci ale doctorului consultant, amânarea comunicării rezultatului examenului de laborator, întrebarea lui dacă „doamna mai are rude”, toate aceste semne o îngrijorau şi încetul cu încetul începu să se împace cu ideea morţii.

Căci ce e moartea? Starea de linişte după al treilea orgasm, indiferenţă la tot ce te înconjoară, dorinţa de somn, de plecare în altă lume, dacă nu cumva eşti ca şi plecat! Într-o zi, simţindu-se mai bine, îşi trecu în revistă hotelul „Bambus” cu toate sălile lui de amuzament, cu personalul în uniforme estivale. Da, doamnă Trescott, ai însemnat ceva pe coasta asta de pământ ce-şi înmoaie picioarele în Marea Neagră şi Mediterană!

Camerista ei personală o găsi a doua zi dimineaţă întinsă pe pat, îmbrăcată frumos, fardată şi ţeapănă. Trecuse dincolo de orice dorinţă omenească, de orice vis, de orice spaimă. Pe o măsuţă din apropiere se afla răsturnat un flacon gol de somnifere şi un plic sigilat. Camerista scoase un strigăt ascuţit şi fugi în camera lui Dicu. Ea ştia toate slăbiciunile stăpânei sale slujită cu credinţă 20 de ani. Dicu veni în grabă, o privi cu nepăsarea omului străin, zări plicul, îl repse şi citi testamentul cu sufletul la gură. Când sfârşi se duse să sărute moarta. O succeda, era noul stăpân al hotelului ‚Bambus". Ieşi grav, aşa cum se cuvine în preajma unui cadavru generos, coborî la recepţie şi anunţă o societate de pompe funebre. Andrei îl privea mut, urmărindu-l atent. Se obişnuise cu ideea că Dicu este noul preferat al patroanei, dar încă nu ştia nimic. Murise în somn, pe neaşteptate, sau îşi pregătise sfârşitul şi atunci sigur îşi lăsase un succesor.

– Cum s-a întâmplat Dicu?

– A înghiţit un pumn de somnifere.

– Şi a lăsat vreun bilet, ceva? De obicei sinucigaşii doresc să se ştie de ce şi-au pus capăt vieţii.

– A lăsat un testament, Andrei. Sunt succesorul ei testamentar. Alte rude n-a avut.

– Ce noroc pe tine, Dicu! De când te ştiu cauţi fericirea şi până la urmă ai găsit-o!

– Dar cât m-a costat, Andrei! Cât m-a

costat!

– Pe mine, Dicu, m-a costat şi mai mult: lucrul acela, care ne deosebeşte de femeie şi ne face căutat de ea.

– Poate te-ai lăcomit, Andrei! Trebuia să o iei încet. Dă-i naibii de bani! Scuză-mă! Mă duc să controlez totul ca activitatea să decurgă normal. Personalul să cunoască cine este şeful aici, să n-o ia razna!

Plecă fără să-şi poată ascunde fericirea ce-i ieşea prin haine, prin porii pielii de pe faţă, de pe mâini. Era milionar! Pur şi simplu din întâmplare!

Dacă nu s-ar fi întâlnit în ziua aceea nenorocită, cu ani în urmă, rămase să gândească Andrei, poate alta ar fi fost situaţia? Patroana ţinea la el... Dicu îi furase moştenirea, i-o furase cu sexul! El fusese primul venit! Nu, nu era drept. Un hoţ, un lipsit de simţul responsabilităţii, care-şi abandonează copilul şi fata sedusă cu droguri, să intre acum pe gratis în averea doamnei Trescott! N-o să rămână aşa! Dicu ăsta i-a luat întotdeauna caimacul! Întâi i-a suflat-o pe Corina, acum, averea doamnei Trescott. Dicu este duşmanul lui predestinat. Începu să fiarbă şi să mocnească o ură ce nu-l va lăsa să se odihnească atâta timp cât Dumnezeu nu va face dreptate.

Funerariile celei care a animat viaţa turistică din Constanţa mai bine de 5 ani se desfăşurară în linişte, în prezenţa unei părţi

din personalul hotelului, în haine cernite şi cu figuri blazate. Dicu aruncă prima mână de ţărână peste sicriul binefăcătoarei sale, Andrei a doua, numai că bulgării trimişi de dânsul spre fundul gropii loviră cu zgomot lăcaşul de veci al doamnei Trescott, ca şi cum ar fi fost trimişi atunci să o omoare, aşa cum evreii din timpul lui Hristos loveau cu pietre în femeia adulteră, în femeia păcătoasă. Şansa vieţii lui zăcea acum la doi metri sub pământ! Luase trenul spre eternitate de una singură lăsându-l recepţioner, primitor de milionari care-i cer o cameră pentru desfătarea lumească!

Vizionase cândva un film de Felini. Subiectul i-l uitase, în afara unei scene groteşti de la o petrecere. Perechile îşi căutau fericirea, unul în trupul celuilalt şi găseau ceva acolo de amăgit plictiseala bogăţiei, în afara unui nouăgenar, care nu mai avea nevoie de nimic pe lumea aceasta care să-i producă plăcere, în afara bunătăţilor culinare ce-i spuneau ceva în stomac. Felini îl prezentă gurmand, băgând în gură bucăţi mari de friptură cu o poftă feroce. Un cap chel, o faţă smochinită, o gaură enormă în care se introducea mereu ceva şi se mesteca lupeşte. Epava îşi consuma singura fericire posibilă!

Eliminând femeile din viaţa sa, ce-i mai rămânea de făcut? Şi din nou gândul îi fugea la prima lui dragoste, şi singura, de fapt, care nu se uită niciodată: la Corina. Va ajunge vreodată să o îmbrăţişeze şi să-i spună: „Iartă-

mă pentru prostia mea!” Şi dacă ar ajunge, ce i-ar putea oferi? După câte presupunea, nu era lesbiană! Ce lucru anume ar putea-o tenta să rămână cu dânsul, pe ea, cap de afiş, cu mii de admiratori, probabil! Singurul lucru ar fi o mare avere! Un hotel, un Bambus!

Anii treceau seci, anoşti. Numai în situaţia lui de eunuc, după cum se vedea nevindecabil, se putea face o apreciere pertinentă la ce ar ajunge lumea fără femei! La scena lui Felini… Oare ar mai merita? Dicu se proteja. Alegea femei pe sprânceană, femei de decor în Cazinou, la bowling, la bar, în holul de recepţie, femei neangajate, neplătite dar cărora li se permitea să-şi expună graţiile în marile saloane ale hotelului Bambus. Atrăgeau clienţi, asigurau companii, se alegeau şi ele cu o masă de seară, cu un divertisment, iar cele mai norocoase îşi găseau chiar un partener de lungă durată.

Din când în când invita pe câte una în apartamentul său, fost al doamnei Trescott, din care nu-i dăduse încă jos portretul, făcut de un mare pictor căruia îi pozase goală. Făcea o dragoste calmă, la pas calculat; să ţină un drum cât mai lung, până la capătul cursei, când obosesc călătorii şi nu bidivii! Dicu gusta fericirea picată din cer, aşa cum ai gusta un vin de Cotnar, cu plescăituri de limbă, cu treceri printre dinţi, cu înghiţituri mici, ca să-i simtă întreaga aromă, întregul buchet la care visase de mic.

Şi într-o zi, într-o zi funebră, avu proasta inspiraţie să se confeseze lui Andrei.

– De câţi ani ne cunoaştem, bătrâne?

– Păi să fie vreo 15, nu?

Ce trec anii, Andrei! Deja ne-am consumat jumătate din viaţă, dacă nu mai bine de jumătate...Cea mai mare parte a tinereţii! Cum de nu s-a lipit de noi nici o femeie?

Pentru că au fost prea multe, Dicu! Mult mai multe decât ne-ar fi trebuit!

– Crezi că una singură ne-ar fi fost de ajuns?

– Mie da, Dicu. Ţie nu! Tu le poţi face faţă. Pe mine m-au terminat...

– Ce să-ţi spun, Andrei? Cunosc şi eu firea schimbătoare a omului, pofta pentru fructele din grădina vecinului, că şi Biblia observă şi zice acest lucru şi nu întâmplător! Dar eu aş dori o femeie numai a mea...

– Vrei să legi calul la poarta cuiva?

– Parcă aşa mi-e în gând, dar nu m-am hotărât încă la ce poartă.

– La una bogată, desigur!

– Nu de bani am nevoie, ci de altceva. De un suflet, de cineva care să mă iubească pe mine, nu banii mei. Am descoperit că fericirea nu prea are gust de unul singur, chiar dacă eşti îndestulat cu tot ce poate produce această stare. Dacă nu o împărtăşeşti cuiva apropiat, parcă nu-i deplină.

– Cunosc starea. Şi eu sunt singur, dar din alt motiv...

– Daa, mă duc să verific bucătăria.

Dicu plecă îngândurat. Cine crede că milionarii sunt neapărat fericiţi, nu cunosc mofturile fiinţei omeneşti, mai schimbătoare decât cerul, mereu altul, fiinţă care doreşte mereu ceva, mereu altceva nou. Şi Andrei era tot fiinţă. E drept, cu semnale erotice mai rare, mai slabe, dar foamea ce consumă trăirea omului, era aceeaşi chiar mai mare, mijloacele lui de hrănire fiind minime. Dacă s-ar fi putut mulţumi cu ce are! Dar cine este mortul acela? Viermele invidiei sapa galerii, iar discuţia cu Dicu îl puse în stare de alertă. Dicu îşi căuta o nevastă şi el trebuia să împiedice lucrul acesta cu orice preţ!

Într-o zi nefastă, Dicu o primi în biroul său pe frumoasa Brigitte; actriţa care cucerise atenţia zecilor de mii de ascultători, care cumpăraseră casetele pentru a vedea cu ochii minţii un viol, o dezvirginare, o amantă la primul păcat, un joc cu lesbiene, un autoerotism cu şi fără vibrator, o orgie. Brigitte, talent de imitator înnăscut, făcea sală plină la variete, unde figura pe afiş. Ea dusese arta sugestiei , prin onomatopee, până la a vedea ceea ce nu există, dar ţi-ar place să visezi.

O asemenea comoară de femeie nu putea scăpa interesului imediat al milionarului Dicu, lovit de sentimente domestice, suprasaturat

de fericirea pe care ţi-o procură banul şi decis să o caute şi în căldura cuplului. Această tendinţă periculoasă care se putea sfârşi cu un moştenitor nu-i putea scăpa lui Andrei. O căsătorie între Dicu şi nemţoaică nu putea decât să complice lucrurile şi să-i zădărnicească planurile lui secrete. Plăti gras tăcerea unui electronist care a instalat câteva microfoane în biroul lui Dicu şi în apartamentul Brigittei. Şeful pazei mirosi operaţiunea, dar îşi închipui că se face din ordinul directorului. O înregistrare secretă a unei partide amoroase cu nemţoaica, dezlănţuită într-o maree de onomatopee sexuale, putea constitui o casetă de milioane. Încă nu ştia unde se va monta receptorul, dar până va afla îşi va organiza el o posibilitate de înregistrare chiar în biroul lui. Într-o seară deschise frecvenţa de ascultare:

– Gata, m-am liniştit! spunea patronul.

–Aiurea! Ha,ha,ha! - se auzi vocea nemţoaicei privighetoare, inconfundabilă. Doar amâni! Ai boala în sânge!

– Ce boală!

– Trăieşti numai prin sex!

– Şi tu, din el!...

– Asta nu înseamnă că avem ceva în comun.

– Dacă ai vrea, Brigitte, am avea...

– Ce?

– Hotelul „Bambus”! Nu ţi-ar surâde?

–Trebuie să mă sfătuiesc cu avocata mea.

– La toate cererile în căsătorie te-ai sfătuit

cu ea?

– Dicu, vreau să ştiu exact pe ce-mi dau viaţa!

– Hotelul şi talentul nu ţi-ajung?

– Lasă-mi timp să mă gândesc, Dicu!

– Până când?

– Până după spectacolul din noaptea aceasta.

Banda mai înregistră paşii lui Dicu, zgomotul uşor al uşii, apoi mişcările nemţoaicei, care-şi schimba probabil costumaţia.

„Nu, gândi şeful pazei. Deocamdată nimic! Abia se poartă tratative, dar voi avea cândva o casetă în premieră! Şi poate, dacă am noroc o voi înregistra chiar în noaptea aceasta, apoi o voi multiplica şi o mică avere e ca şi asigurată...” În acelaşi timp, în camera sa, Andrei interpreta convorbirea cu totul altfel: „Aha, deci după spectacol, nemţoaica asta unsă cu toate alifiile, sătulă de aventură, pentru că altfel de unde ar fi auzit sunetele acelea libidinoase, de crezi că eşti la faţa locului, va spune „da”! Să câştigi o avere de milioane prin simpla modelare a glasului, nu este o afacere de pierdut. N-a spus „da” imediat, ca să-şi dea importanţă, dar va spune negreşit în noaptea aceasta...”

Şeful pazei rămase cu privirile pierdute pe monitoare. Urmărea blazat mişcarea clienţilor la Cazino, la bowling, în marele hol de la recepţie, în exteriorul hotelului, la intrările

depozitelor de alimente, dar mai mult privea pe scena barului de noapte unde evolua deja corpul de balet. Îi plăceau picioarele ridicate, fundurile goale, rotunde, în care se pierdea aţa costumelor făcute să nu acopere nimic. Îşi băga mâna în buzunarul pantalonilor şi-şi mângâia ridicătura, trăind minute în şir de imaginare penetrări, când cu o balerină, când cu alta, până ce terminau dansul.

El aştepta însă marele spectacol al Brigittei, dar nu cel din bar, ci cel din dormitorul ei, unde nu vedea nimic dar în schimb sonorul funcţiona perfect. Se auzeau până şi foşniturile ciorapilor traşi pe piciorul actriţei! Priceput electronist! Vrea cumva directorul să înregistreze o bandă clandestină pe care să-şi imprime propriile exclamaţii? Vom vedea! Cel mai câştigat voi fi eu!

Văzu tot spectacolul din barul de noapte, dar nu auzi nimic. Venise însă momentul crucial, momentul realizării afacerii lui cu casete înregistrate cu o campioană a audiţiilor erotice, pe viu şi cu un director, fost gigolo, care ştia foarte bine cum să facă o femeie să ţipe de plăcere. În receptor se auzi zgomotul unei uşi, apoi un bărbat îşi drese glasul. Era glasul directorului. Aha, o aşteaptă! Apoi se auziră o serie de foieli şi o aşezare într-un fotoliu. Şeful pazei îşi frecă palmele. Cu degetul arătător stătea în apropierea clapei de înregistrare a magnetofonului. O va apăsa numai după ce directorul va începe să rupă

desuurile privighrtorii din Pădurea Neagră. Auzise că aşa îi plăcea lui. Violul sporeşte erecţia şi de o parte şi de alta.

Din nou un zgomot uşor de uşă. Intra Brigitte, probabil, începea marele show. Ea trebuia să scoată un sunet de surprindere, că-l găseşte în apartamentul ei, dar glasul întârzia să intre în eter. În schimb se auziră două pocnituri de armă. De acest lucru şeful pazei putea fi sigur, era specialitatea lui. Alarmă gărzile de la recepţie: „Repede la apartamentul nemţoaicei!” -

*

La o săptămână după înmormântarea lui Dicu, exact în ziua când autorităţile notariale începuseră procedura succesorală pentru preluarea hotelului de către stat, neexistând nici ascendenţi (părinţii lui Dicu trecuseră în veşnicie) nici succesori, îşi făcură apariţia în holul recepţiei două personaje neaşteptate. Renumitul model Corina Vrăjitoru, acum o femeie ce bătea la uşa unei maturităţi vizibile, iar dacă vârsta era bine ascunsă de minunile cosmeticii, ea era divulgată de tânărul de lângă dânsa, care se trecuse în registrul hotelului sub numele de Paul Mărăcine. Andrei, prezent la ghişeul Recepţiei, le înmână zâmbind discret cheia apartamentului rezervat cu o zi înainte şi-şi văzu de serviciu, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

După o jumătate de oră, Corina şi Paul se prezentară la comisia notarială de preluare a hotelului .”Bambus”, însoţiţi de un avocat care depuse pe biroul preşedintelui un dosar voluminos prin care se pretindea că tânărul Paul Mărăcine este fiul natural al răposatului Dicu Mărăcine şi al Corinei Albu, născut în afara căsătoriei şi, în consecinţă, întreaga avere a răposatului îi revine lui.

Comisia rămase uimită în faţa acestui moştenitor căzut din cer şi-şi întrerupse lucrările de inventariere până ce o instanţă judecătorească va decide asupra autenticităţii actelor aflate la dosar şi va emite o hotărâre.

Brigitte, celebra imitatoare de orgii erotice, părăsise hotelul chiar a doua zi după asasinarea lui Dicu, nemaiavând deocamdată cu cine prelungi un contract.

Corina, însoţită de fiul ei, primise apartamentul unde stătuse nemţoaica şi unde fusese ucis Dicu. Şeful pazei nu se grăbise să depisteze microfonul prin care auzise cele două împuşcături, sperând că poate cândva tot va putea înregistra un concert nocturn, care să-i umfle pantalonii. Din cauza aceasta nici nu divulgase poliţiei existenţa instalaţiei şi ceea ce auzise ea, fără a mai pune în evidenţă faptul că asemenea înregistrări erau interzise şi putea să o păţească.

Poliţia constatase împrejurările crimei, luase şi amprente, făcuse fotografii, dar nu descoperise nasturele acela mic de microfon

cine ştie unde implantat!(poate în tencuială!) Mai mult însă nu află nimic despre ucigaş, care putea fi unul plătit de concurenţă, sau chiar un nemulţumit din rândul personalului de serviciu. Erau atâtea variante! La locul faptei nu era nici un semn de violenţă, de jaf, nici un fir de păr, nici o amprentă străină, în afară de cele ale persoanelor care aveau acces în apartamentul Brigittei. Să-l fi ucis chiar ea? Dar în ce scop?

Comisarul George Barbu căuta un fir şi capătul lui de care să tragă nu se vedea nicăieri. Studiase arborele genealogic al lui Dicu, afacerile lui, pentru a afla pe cineva interesat de moartea lui, dar mobilul crimei rămânea neidentificabil. Chestionase personalul de pază din noaptea aceea, pe şeful ei, care bineînţeles ascunsese ce avea de ascuns, dar nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu părăsise hotelul după împuşcarea patronului. Se puseseră gărzi speciale la ieşiri, se anunţase imediat poliţia! Criminalul se afla înăuntru! Cum de auzise şeful pazei împuşcăturile şi alarmase gardienii să alerge la apartamentul nemţoaicei? Întrebarea aceasta încă nu i-o puse. Comisarul George Barbu lăsa impresia de superficialitate, amânând observaţiile ce le găsea mai importante, pentru momentele cheie ale anchetei. Îşi plantă informatori în hotel şi aştepta să-i surâdă norocul.

Şi iată că după o săptămână, la recepţia

hotelului „Bambus” îşi face apariţia un moştenitor necunoscut în biografia lui Dicu Mărăcine. Vestea îi sosi la jumătate de oră după ce comisia de inventariere succesorală îşi încetă activitatea. Informă procurorul şi obţinu aprobarea să studieze dosarul prezentat de succesor.

Conţinutul jurnalului din Botoşani îi lumină judecata pe deplin. Paul Mărăcine era într-adevăr fiul natural al lui Dicu. Nu ştia dacă tribunalul îi va recunoaşte dreptul la succesiune, dar aflase că recepţionerul şi colegul afectat în tinereţe de excesele erotice ale lui Dicu, de deposedarea lui de Corina, era Albu Andrei. Dacă tot o pierduse pe Corina, ce interes avea acesta să-l ucidă pe Dicu Mărăcine? Trebuia să afle dacă cei doi, Corina şi Andrei, mai ţinuseră legături în toţi aceşti ani! Ceru poliţiei din Botoşani să-i comunice, ultimul domiciliu al Corinei Vrăjitoru, un mandat de percheziţie şi-l obţinu. Poliţia de acolo, în urma percheziţiei, îi transmise câteva scrisori primite de Corina la Post-Restant. Imprudenta le păstrase. Acest Andrei, care fusese un timp gigolo-ul doamnei Trescott, o perioadă fertilă pentru el, nu-şi putea uita prima dragoste. Deci legături şi intenţii chiar de cerere în căsătorie, existaseră. Andrei, acum impotentul, suferea de nostalgia singurei lui iubite, celelalte legături, în cea mai mare parte gerontologice, fiind obligaţii de serviciu!

Comisarul George Barbu aduna probe. Se apropia de concluzii, dar îi mai lipseau câteva piese. Atunci se hotărî să ridice perdeaua de pe tăcerea şefului pazei de la Hotelul „Bambus”. Intră în cabina monitorului, Chiţimia Relu era la postul lui şi fără să-i dea răgaz, îl interpelă pe loc:

– Ascultă Chiţimia Relu! Pe cine păcăleşti tu? Pe comisarul Barbu? Încă nu s-a născut ăla!

– Ce s-a întâmplat, domnule comisar! Ce vreţi să spuneţi? - răspunse acesta vizibil timorat.

– Răspunde-mi la o singură întrebare! De unde ai ştiut cu exactitate matematică clipa când Dicu Mărăcine a primit două gloanţe în ceafă şi ai alarmat gardienii din hotelul recepţiei?

– ...!

– Nu răspunzi? Te acuz de uciderea lui Dicu Mărăcine şi te arestez pe loc! Îţi poţi chema un avocat!

– Domnule comisar! începu Chiţimia declaraţia sa spăşită, am vrut sa câştig şi eu ceva...

– Înseamnă că ştii cine a tras, dacă ai auzit când s-a tras! Unde erai în acel moment?

– Aici, domnule comisar! Aici. Ascultam în căşti ce se întâmplă în camera nemţoaicei. Voiam să o aud ciripind...

– Aha! Deci acolo era un microfon! Cine l-a pus?

– Nu ştiu, domnule comisar.

– Dar ştiai că există un microfon în camera artistei.

– Ştiam, domnule comisar…

– Şi de ce n-ai anunţat directorul, ca şef al pazei?

– Voiam să înregistrez o bandă cu gemetele acestei actriţe, domnule comisar, şi să fac bani cu ea. Acesta-i motivul tăcerii mele, domnule comisar.

– Cunoşti că asemenea interceptări sunt pedepsite de lege?

– Cunosc, domnule comisar!

– Eşti reţinut! Mă însoţeşti la poliţie să-mi dai o declaraţie.

– Domnule comisar, n-aţi putea trece cu vederea? Vă dau în schimbul culpei mele o informaţie care sigur vă interesează.

– S-auzim şi vom vedea!

– Microfonul acela, domnule comisar, continuă să funcţioneze. Nu ştiu unde a fost pitit!

– Şi de ce nu mi-ai spus?

– Eu tot mai speram să înregistrez o partidă, dom' comisar. De obicei, în apartamentul acela se cazează actriţe şi ele nu sunt lăsate să doarmă singure mai niciodată!

– Aşa! Şi acum cine ocupă apartamentul?

– Pretinşii succesori, domnule comisar, Corina Vrăjitorul şi cu fiul ei Paul, cică

Mărăcine...

– Relu Chiţimia, tu eşti un scatalog?

– Da, domnule comisar. Mă excită doar zgomotele făcute de cei în călduri...

– Ar fi o circumstanţă atenuantă, dar insuficientă pentru a nu te aresta!

– Nu v-am spus încă totul, domnule comisar.

– Aştept, inculpat Chiţimia!

–Am înregistrat o convorbire, domnule comisar, între Corina Vrăjitoru şi... Albu Andrei.

– S-o aud, Chiţimia, s-o aud!

Şeful pazei bagă o casetă într-un aparat de redare. După cinci minute de ascultare, comisarul ordonă:

– Scoate caseta şi dă-mi-o!

– Şi cu mine cum rămâne, domnule comisar?

– Nu te-am anchetat, nu mi-ai răspuns, nu am ascultat nimic din tot ce s-a întâmplat în această încăpere! E clar, Chiţimia, şeful pazei de la hotelul „Bambus”?

– Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule comisar, înseamnă că aşa este şi aşa rămâne, să trăiţi! Comisarul ieşi bucuros, pipăindu-şi buzunarul de la piept, unde-şi pusese caseta, ca şi cum ar fi purtat acolo un lucru de mare preţ. Se întoarse după amiază cu un mandat de arestare.

– Albu Andrei, spuse el intrând în spaţiul recepţiei. Eşti acuzat de uciderea lui Dicu

Mărăcine şi te arestez. Mâinile sus, faţa la perete!

Doi poliţişti îl controlară de arme şi-i puseră cătuşele.

– Cu ce dovedeşti, domnule comisar? - protestă Andrei.

– Cu propria ta declaraţie, inculpat!

Comisarul scoase din buzunar un minimagnetofon şi i-l puse la ureche. Apăsă o clapă şi în difuzoare se auzi vocea unui gigolo ratat:

„Corina, eu te-am făcut moştenitoarea unei averi de milioane! Acum e rândul tău să mă faci fericit! Vrei să fii soţia mea?”

„N-am încotro, Andrei! Fericirea are întotdeauna un preţ mare!”

SFÂRŞIT NEFERICIT

Cuprins

Prevenire..... ...5

CLUBUL MEGASEXE
- Roman -.....26

Capitolul I
AFACEREA „VITAETERNA”.....28

Capitolul II
ACASĂ LA CAMPIONI.....56

Capitolul III
CALUL TROIAN.....64

Capitolul IV
RĂZBOIUL CLUBURILOR.....91

Capitolul V
RĂZBUNAREA.....129

Capitolul VI
PROCESUL.....171

Capitolul VII
CLUBUL MEGASEX.....210

EPILOG.....257

PREȚUL VIEȚII CA DE CÂINE
- Roman -.....260

Capitolul I
NIGHT SHOW SEX.....262

Capitolul II
JURNAL DE BOTOŞANI..... 311
Capitolul III
PERIPLU LUI DICU MĂRĂCINE..... 345
Capitolul IV
ASCENSIUNEA UNUI GIGOLO.....406
Capitolul V
SUCCESIUNEA..... 458